

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JIM BUTCHER

PEACE TALKS

A NOVEL OF THE DRESDEN FILES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

JIM BUTCHER TARAFINDAN

Dresden Dosyaları

Fırtına Cephesi

Aptal Ay Mezar

Tehlikesi

Yaz Şövalyesi

Ölüm Maskeleri

Kan Ayinleri

Ölü Dövme

Kanıtlanmış

Suçluluk Beyaz

Gece Küçük

İyilik Dönüş

Palto

Değişiklikleri

Hayalet

Hikayesi

Soğuk

Günler Cilt

Oyunu

Yan İşler (*antoloji*)

Kısa Davalar (*antoloji*)

Codex Alera

Calderon'un

Öfkeleri

Akademisyenlerin

Öfkesi İmlecini

Öfkesi Kaptanın

Öfkesi Prensini

Öfkesi Birinci

Lordun Öfkesi

Cinder Kuleleri

Havacının İrgatı

Kopyalama hakkı

Orbit tarafından
yayınlanmıştır ISBN: 978-
0-748-13083-2

Bu tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2020 Jim Butcher

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Yörünge
Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite House
50 Victoria Embankment Londra
EC4Y 0DZ

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

İçindekiler

[Jim Butcher](#)
[tarafından da](#)
[yazılmıştır](#)
[Kopyalama hakkı](#)
[İthaf](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

*Frostbite Doomreaver McBane Butcher için.
Seni özledim, küçük dostum.*

1

Kardeşim "Justine hamile" diyerek mükemmel bir koşuyı mahvetti.

Bu beni zihinsel alanımdan tamamen çıkardı ve aniden bacaklarımdaki yanmanın, ağır nefes alışımdın farkına vardım. Vitesi düşürdüm ve yürüyene kadar yavaşladım. Temmuz şafağının mavi ışığında Montrose Plajı ıssızdı. Hava henüz sıcak değildi. Bu yüzden saat otuzda kalkmışım.

Thomas da yavaşladı, ta ki yan yana yürüyene kadar. Koyu renk saçlarını atkuyruğı yapmıştı. O da benim gibi eski bir tişört, eşofman altı ve spor ayakkabı giymişti. İnsanların kendilerine şaka yapıp yapılmadığını anlamak için etraflarını kontrol etmelerine neden olacak kadar yakışıklı adamlardan biriydi.

O da bir vampirdi.

"Şunu doğru anlamama izin ver. Bu sabah beni sen aldın," dedim. "Buraya kadar geldik. Kumda altı mil yürüdük ve ikimiz de tek kelime etmedik. Bütün şehir durgun ve sessiz. Hareket eden bir araba bile görmedik."

"Öyle mi?" Thomas sordu.

Kaşlarımı çattım. "Peki neden gidip her şeyi mahvetmek zorundaydın?"

Ağzının köşesi seğirdi. "Erkek erkeğı geçirdiğin zamanı mahvettiğim için üzgünüm Hemingway."

"Nnngh," dedim. Son turumuzun sonuna gelmiştik ve neredeyse arabalara dönmek üzereydik. Durdum ve göle doğru dönüp nefes aldım. Üzerimdeki ağırlıklı yelek omzumdaki bir şeyi sıkıştırıyor, hareketini kısıtlıyordu ve sinirli bir şekilde yuvarladım.

Gölün uzaklarında, mavi aydınlanmaya başlamıştı. Gün doğumu yakında olacaktı.

"Emin misin?" diye sordum. "Çok," dedi.

Yan gözle ona baktım. Yüzünün ideal simetrisi gerginlikle . Bazen mavi, genellikle gri olan gözleri, yansıtıcı gümüş rengine doğru renk değiştiriyordu. Bu bakışı biliyordum. Açtı.

"Bu nasıl oldu?" Ona sordum.

Başını çevirmeden bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Bu konuşmayı seninle hiç kimse yapmadı mı?"

Kaşlarımı çattım. "Yani, dikkatli değil miydin?"

"Evet," dedi Thomas. "Ve benim türümün hepsi kısırdır. Yine de oldu."

"Şimdi ne olacak?"

"Her zamanki gibi, çoğunlukla. Bebeğin Açlığı'nın yaşam enerjisini Justine'den çekecek olması dışında. Önümüzdeki yedi buçuk ay boyunca sürekli olarak beslenecek."

Onu inceledim. "Bu tehlikeli mi?"

Yutkundu. "Aile kayıtlarına göre, yüzde elliden biraz fazlası ya doğumdan sonra hayatta kalamıyor ya da kısa bir süre sonra ölüyor."

"Cehennem çanları," dedim. Suya bakmaya devam ettim. Mavi yerini daha açık maviye, sonra da ilk altın rengine bırakmıştı. Chicago etrafımızda uyanmaya başlamıştı. Otoyolların gürültüsü yavaş yavaş artmaya başlamıştı. Sahilin sonundaki sığınakta kuşlar ötmeye başlamıştı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Thomas. "Eğer onu kaybedersem..."

Devam etmedi. Devam etmek zorunda değildi. O üç noktanın içinde bir acı evreni vardı.

"İyi olacaksın," dedim. "Yardım edeceğim."

"Sen mi?" Thomas sordu. Belli belirsiz bir gülümseme profilini bir anlığına aydınlattı. "Bir aydan uzun bir süredir tam zamanlı bir baba olduğumu bilmeni isterim ve

Maggie henüz ölmedi. Belli ki çılgın ebeveynlik becerilerim

var." Gülümsemesi soldu. "Doğru. Ama... Harry..."

Elimi omzuna koydum. "Belayı ödünç alma," dedim. "Daha fazlasını aramaya gerek kalmadan etrafta yeterince var zaten. Onunla ilgilenilmesi gerekiyor. O yüzden ne yapılması gerekiyorsa yapacağız."

Sessiz bir an bana baktı ve bir kez başını salladı.

"Bu arada," dedim, "onun yanında olabilmek için kendine iyi bakmaya odaklanmalısın."

"Ben iyiyim," dedi bir elini sallayarak.

"İyi görünmüyorsun."

Bu onun başını bana doğru çevirmesine ve ters ters bakmasına neden oldu. Bu ifade onu değiştirdi. Birdenbire bir insandan çok mermerden oyulmuş bir şeye benzedi. Kızgın, öfkeli bir mermer. Gerçekten tehlikeli olduğunu bildiğim bir yaratığın varlığında omuzlarımla gerildiğini hissettim.

Bana ters ters baktı ama bunu yapmak için başını kaldırması gerekiyordu. Ağabeyimin boyu 1.80 civarındadır ama ben 1.90'ım. Genelde ona tepeden bakarken üstünlük sağlarım. Bugün, kumdaki bir çukurda durduğum için normalden daha az avantajım vardı.

Sesi soğuktu. "Bırak onu, Harry."

"Eğer yapmazsam," diye sordum, "bana yumruk mu atacaksın?" Bana kaşlarını çatı.

"Çünkü biliyorsun. Artık tamamen Kaptan Winter'ım. İşler tahmin ettiğiniz gitmeyebilir."

Alay etti. "Lütfen. İç organlarınla seni domuz bağı yaparım."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Sonra dikkatlice ve yavaşça konuştum. "Kendine dikkat etmez ve akıllı başında bir insan gibi davranmazsan," dedim, "belki öğreniriz."

Kaşlarını çatı ve yüz ifadesi karararak konuşmaya başladı.

"Hayır," dedim basitçe. "Hayır, bunu yapamazsın. Bunun için duygusal bir vampir endişesi sarmalına giremezsin. Çünkü bu bencillik olur ve bu şekilde düşünmeye gücün yetmez. Artık değil."

Bir süre bana baktı, yüz ifadesi önce öfkeliydi, sonra düşünceli, sonra da rahatsız.

Dalgalar sahile vuruyordu.

"Onları düşünmek zorundayım," dedi. "İyi bir adam düşünür," dedim.

Gri gözleri göle bakıyordu. "Her şey değişecek," dedi.

"Evet."

"Korkuyorum," dedi.

"Evet."

Vücut dilindeki bir şey gevşedi ve birdenbire yine sadece kardeşim oldu. "Özür dilerim," dedi. "Sinirlendiğim için. Ben... seninle vampir meselelerini konuşmaktan hoşlanmıyorum."

"Normal sorunları olan normal kardeşlermişiz gibi davranmayı tercih ediyorsun," dedim.

"Sen yapmaz mıydın?" diye sordu.

Bir süre gözlerimi kısarak ayaklarıma baktım. "Olabilir. Ama sırf rahatsız edici diye gerçek olan şeyleri görmezden gelemezsin. üzerine oturur ve kendi başının çaresine bakmanı sağlarım. Ama bunu sen yaparsan muhtemelen onlar için daha iyi olur."

Başını salladı. "Muhtemelen. Aklımda bir çözüm var," dedi. "Üzerinde çalışacağım. Yeterince iyi mi?"

İki elimi de avuç içlerim dışarı bakacak şekilde kaldırdım. "Ben senin baban değilim," dedim. Sonra kaşlarını çatma sırası bana geldi. "Ailenin baba tarafı bir sorun mu olacak?"

"Ne zaman sorun olmazlar?"

"Heh," dedim. Sessizlik uzadı. Gölün üzerinde, gökyüzü koyu turuncunun ilk soluk şeridiyle kabarmaya başladı. Işık çoktan arkamızdaki gökdelenlere ulaşmıştı. Işık binaların yanlarından aşağıya doğru düzenli bir şekilde ilerliyordu.

"Bazen," dedi Thomas, "olduğum şeyden nefret ediyorum. Kendim olmaktan nefret ediyorum."

"Belki de bunun üzerinde çalışmanın zamanı gelmiştir," dedim ona. "Küçük bir çocuğa öğretmek isteyeceğin türden bir şey değil."

Bana ters ters baktı. Sonra da "Ne zaman derinleştin sen?" dedi. Yoda'nın sesiyle, "Tecrübe ve bilgeliğin sayesinde kazandım," dedim. Ama Boğazımı garip bir şekilde gıdıkladı ve öksürmeye başlamama neden oldu. Bununla olması gerekenden daha uzun süre uğraştım ve Thomas ses tonu aniden sertleşerek, "Harry," dediğinde tekrar doğruluyordum.

Kafamı kaldırdığımda genç bir adamın bize doğru yaklaştığını gördüm.

Carlos Ramirez orta boylu, belki de ortalamanın biraz üzerinde kaslı biriydi. Dolgunlaşıyor, sağlam bir yetişkin görünümünü alıyordu, ama nedense onu her gördüğümde hâlâ yirmili yaşlarının başında çirkin bir çocuk görmeyi bekliyordum. Koyu renk saçlarını uzatmıştı. Cildi eğimden ve güneşten bronzlaşmıştı. Zorlukla yürüyor, topallıyor ve sembollerle oyulmuş kalın bir bastona -büyücü asası- dayanıyordu. Kot pantolon, atlet ve hafif bir ceket giymişti. Ramirez sağlamdı, kendini kanıtlamış bir savaşçıydı, arkanızda olması gereken iyi bir adamdı ve Beyaz Büyücülük Konseyi'nde dostum olarak gördüğüm çok az kişiden biriydi.

"Harry," dedi. Thomas'a temkinli bir şekilde başını salladı.

"Raith." Kardeşim de başını salladı. "Uzun zaman oldu."

"Derinlerden beri," diye onayladı Ramirez.

"Carlos," dedim. "Sırtın nasıl?"

"Artık ne zaman yağmur yağacağını biliyorum," dedi ve bana hızlıca sırtıttı. "Bir süre fazla dans edemeyeceğim. Ama o lanet sandalyeyi özlemeyeceğim."

Bir elini kaldırdı. Onunla yumruklarımızı tokuşturduk. "Seni sahilden buraya getiren nedir?"

"Konsey işi," dedi. Thomas başını salladı ve "Ben gidiyorum," dedi.

"Gerek yok," dedi Ramirez. "Bu sabah halka açıklanacak. McCoy tanıdığın birinin sana söylemesinin iyi olacağını düşündü, Harry."

Homurdandım ve lanet olası ağırlık yeleğini çözdüm. Beyaz Konsey işleri genelde başımı ağrıttırdı. "Bu sefer ne var?"

Ramirez, "Barış görüşmeleri," dedi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne, cidden mi? Fomor'la mı?"

Doğaüstü dünya son zamanlarda biraz altüst olmuştu. Delinin biri Kızıl Vampirler Sarayı'nı tamamen ortadan kaldırmayı başarmış ve ortaya çıkan boşluk yüzyıllardır süregelen güç dengelerini bozmuştu. Bu kaostun en büyük sonucu, benim hayatım boyunca hakkında neredeyse hiç kimsenin konuşmadığı bir denizaltı gücü olan Fomor'un intikam hırsıyla ayaklanması, çeşitli güçlerin topraklarını ele geçirmesi ve sıradan insanlara -çoğunlukla yoksullara, göçmenlere, onları savunacak pek fazla şampiyonu olmayan insanlara- zarar vermesiydi.

Ramirez, "Unseelie Anlaşması imzacılarının bir toplantısı," diye doğruladı. "Her büyük güç toplantıya geliyor. Görünüşe göre Fomor talep etmiş. Farklılıklarımızı çözmek istiyorlar. Herkes temsilci gönderiyor."

Islık çaldım. Bu da bir şeydir. Doğaüstü dünyanın en büyük güçlerinin nüfuzlu üyelerinin bir araya geldiği, tansiyonun yüksek ve sinirlerin hararetle olduğu bir zaman. O küçük akşam yemeği partisinin gerçekleşeceği zavallı kasabaya acıdım. Aslında...

Ağzımın açık kaldığını hissettim. "Bir dakika. Burada mı yapıyorlar?

Burada mı? Chicago'da mı?" Ramirez omuz silkti. "Evet, bu yüzden McCoy beni sana söylemem için gönderdi." "Bu kimin aptalca fikriydi?" diye sordum.

"McCoy'un beni göndermesinin bir diğer nedeni de bu," dedi Ramirez sırıtarak. "Yerel baron misafirperverliğini sundu."

"*Marcone?*" diye sordum. Chicago'nun eski soyguncu baronu Johnnie Marcone artık *Baron* Marcone'du ve Unseelie Anlaşmalarını imzalayan tek vanilya insanıydı. Bunu birkaç yıl önce başarmıştı ve o zamandan beri güç tabanını inşa ediyordu.

"Bu bahar Mab'la yaptığı şu numara," dedim kaşlarımı çatarak.

Ramirez omuz silkti ve ellerini iki yana açtı. "Marccone, Nicodemus Archleone'yi köşeye sıkıştırdı ve Anlaşma'nın tek bir kuralını bile çiğnemedi. Sahip olduğu her şeyi aldı. Adam hakkında ne dersiniz deyin ama işinin ehli. Pek çok insanı etkiledi."

"Evet," dedim karanlık bir sesle. "Hepsi onun işiydi. Bana Konsey'in elçimiz olmamı istemediğini söyle."

Ramirez gözlerini kırıştırdı. "Bekle, ne? Oh... oh Tanrım, hayır, Harry. Yani.. hayır. Sadece hayır."

Kardeşim bir eliyle ağzını kapattı ve öksürdü. Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıkları görmezden gelmeyi tercih ettim.

Ramirez devam etmeden önce boğazını temizledi. "Ancak ihtiyaç duyulması halinde Konsey'in Winter ile irtibatını sağlamanızı ve toplantıya katılan Kıdemli Konsey üyelerinin güvenliğini sağlamanızı bekleyecekler. Herkes misafir hakkı altında hareket edecek ama hepsi kendi güçlerini de getirecek."

"Güven ama doğrula," dedim. Ağırlıklı yeleği tiksintiyle çıkardım ve sahile fırlattım. Yere düştüğünde son derece ağır bir *gümbürtü* çıkardı.

Ramirez bir kaşını kaldırdı. "Tanrım, Harry. Bu şeyin ağırlığı ne kadar?"

"İki yirmi," diye cevap verdim.

Başını iki yana salladı. Yüz ifadesi bir an için araştırmacı ve dalgındı. Bu bakışı tanımayı öğrenmişim - "Acaba Harry Dresden hâlâ Harry Dresden mi yoksa Hava ve Karanlığın Kraliçesi onu kişisel canavarına mı dönüştürdü?" bakışı.

Bugünlerde bunu çok sık duyuyorum. Bazen aynada.

Tekrar ayaklarıma baktım ve zemini inceledim. Güneş ufka yaklaştıkça daha iyi görebiliyordum.

"Üst Kurul'un güvenlik ekibinde olmamı istediğinden emin misin?" diye sordum.

Ramirez sertçe başını salladı. "Ben yönetiyorum. Bana kendi takımımı seçebileceğimi söylediler. Ben seni seçiyorum. Seni orada istiyorum."

"Ona daha kolay göz kulak olabileceğin bir yerde," diye mırıldandı Thomas.

Ramirez sırttı ve başını eğdi. "Belki de. Ya da belki sadece birkaç binanın daha yandığını görmek istiyordumdur." Bana başını salladı ve "Harry. Seninle temasa geçeceğim."

Ben başımı salladım. "Seni görmek güzel,

'Los." "Raith," dedi Ramirez.

"Müdür Ramirez," diye cevap verdi kardeşim.

Ramirez bastonuna dayanarak, fazla zarafet göstermeden ama hatırı sayılır bir enerjiyle sendeleyerek uzaklaştı.

"Pekâlâ," dedi Thomas. Ramirez'in gidişini izledi ve gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Görünüşe göre yola çıksam iyi olacak. İşler karışacak."

"Bunu bilemezsin," dedim. "Belki güzel bir akşam yemeği olur ve herkes birlikte 'Kumbaya' şarkısını söyler."

Bana baktı.

Tekrar ayaklarıma baktım ve "Evet. Belki de değil."

Homurdandı, kolumu sıktı ve başka bir şey söylemeden arabaya doğru yürümeye başladı. Beni bekleyeceğini biliyordum.

O gittikten sonra kumdaki çukurdan çıktım ve ağırlıklı yeleğimi aldım. Sonra döndüm ve güneş iyice yükselmeye başlayıp nihayet net bir şekilde görebildiğimde onu inceledim.

İnsansı bir ayak izinin içinde duruyordum.

Bir metre uzunluğundaydı.

Baktığımda, her biri ile bir sonraki arasında birkaç metre uzanan bir sıra olduğunu gördüm. Çizgi suya doğru uzanıyordu. Yükselen göl kıyısı esintisi ayak izlerinin dış hatlarını bulanıklaştırmaya başlamıştı bile.

Belki de ortaya çıkmaları tamamen tesadüftü. Belki de değildir. Belki de değildir.

Ağırlıklı yeleği omzuma astım ve arabaya doğru yürümeye başladım. İçimde işlerin yine karışacağına dair bir his vardı.

2

Thomas egzersiz sonrası kahvaltı için benimle birlikte evime geldi.

Evet. Teknik olarak Molly'nin . Ama o pek ortalıkta yoktu ve ben orada yaşıyordum.

Chicago'daki svartalf büyükelçiliği, iş merkezinin bulunduğu bölgede, şehirdeki emlak fiyatlarını göz önünde bulundurduğunuzda tam anlamıyla uçsuz bucaksız bir çimenliğe sahip küçük ve temiz bir binaydı. Son derece ağırbaşlı iş kıyafetleri giymiş, para ve rakamlarla, anlaşılamayacak kadar karmaşık, telaşlı ve korkunç derecede sıkıcı işler yapan insanlarla dolu olması gereken türden bir binaya benziyordu.

Gerçekte olduğu gibi, bu gerçeğe oldukça yakındı.

Girişte küçük bir bekçi kulübesi vardı, oldukça yeni bir özellikti ve mülayim görünümlü, pahalı takım elbiseli ve koyu renk güneş gözlüklü bir adam kitabından başını kaldırdı. Pencerenin önünde durduk ve ben "Mor Mustang bu gece uçuyor" dedim.

Gardiyan bana baktı.

"Uh... bekle," dedim ve beynimi yokladım. "Hüzünlü Salı günleri yerel yetkililer için bir sorun teşkil etmiyor mu?"

Bana bakmaya devam etti. "İsimlerinizi söyleyin lütfen."

"*Hadi* ama Austri," dedim. "Bu dansı her sabah yapmak zorunda mıyız? Benim kim olduğumu biliyorsun. Dün gece bir saat boyunca çocukların birlikte oynamasını izledik."

"O sırada görevde değildim," dedi Austri, sesi tamamen nötr, gözleri düzdü. "İsimlerinizi söyleyin lütfen."

"Bir kez," dedim. "Sadece bir kez, güvenlik protokolünü es geçsen ölür müsün?"

Bana yine o boş bakışını attı, yavaşça göz kırptı ve "Potansiyel olarak. Bu yüzden güvenlik protokollerimiz var."

Ona en büyücü bakışlarımı attım ama nafiye. Sonra nefesimin altında homurdandım, çoğunlukla Yosemite Sam sesleri çıkardım ve spor çantamı karıştırmaya başladım. "Adım Harry Dresden, Kış Şövalyesi, Molly Carpenter'ın vassalı, Sidhe Sarayı'ndan Leydi Winter ve onun misafir hakkının koruması altında. Bu Thomas Raith, aynı zamanda onun misafiri, Leydi Evanna'nın arkadaşı."

"Evanna'nın sevgililerinden biri," diye titizlikle düzeltti Austri beni. Thomas'a başıyla selam verdi.

"N'aber Austri," dedi kardeşim.

"Görev," dedi Austri ciddiyetle ve bir klasör açarak üst köşesinde fotoğraflar bulunan bir dizi profil sayfasını çevirdi. Benim sayfamda durdu, dikkatlice önce benim, sonra da Thomas'ın resmiyle karşılaştırdı ve başını salladı. "Parola lütfen."

"Evet, bir saniye." Sonunda üzerinde haftalık şifrelerin yazılı olduğu katlanmış kâğıt parçasını spor çantasının derinliklerinde buldum. Açtım, üzerindeki kumları silkeledim, baktım ve okudum: " 'Tüm üslerim bana aittir. Bu da ne demek oluyor?'"

Austri bir an hayal kırıklığı içinde bana baktı ve iç çekti. Sonra Thomas'a baktı. "Ya seninki?"

"Mini minnacık örümcek su borusuna çıktı," dedi Thomas hemen, hile kartına başvurmadan. Çünkü zamanını rastgele parolalar ezberlemekten başka yapacak daha iyi bir şeyi yok.

Austri başıyla onayladı, dosyayı çevirerek kapattı ve yerine koydu. "Lütfen bekleyin," dedi. Bir düğmeye bastı ve neredeyse sessiz bir kelime mırıldandı; bu kelimenin benimle ön kapı arasındaki yaklaşık iki bin ölümcül büyülü korumayı etkisiz hale getireceğini biliyordum. Sonra bana başını salladı ve "Girebilirsiniz" dedi.

"Teşekkür ederim," dedim.

Sandalyesinde biraz geriye yaslanıp rahatladı ve svartalın üzerini kaplayan sıradan insanlık yanılsaması sıvı ve yarı saydam bir hal aldı. Austri'nin gri bir teni, altında bir jimnastikçinin kasları, geri kalanı için biraz fazla büyük bir kafası ve otopsi videosundaki uzaylı gibi kesinlikle kocaman siyah gözleri vardı. Yüzündeki yanılsamanın altında rahat ve hoş bir ifade vardı. "İngri'm Maggie ve Sör Fare ile bir oyun randevusu daha istiyor."

"Maggie de bundan hoşlanacaktır. Bayan Austri'yi arayayım mı?"

Başını salladı. "Bu onun belirlenmiş sorumluluk alanı. Bu gece yine kart var mı?"

"İsterdim ama bunu taahhüt edemem," dedim.

Hafifçe kaşlarını çatı. "Akşam aktivitelerimi planlayabilmeyi tercih ederim." "Görev," diye açıkladım.

Kaşları çatıldı ve kitabını tekrar eline aldı. "Bu farklı bir şey elbette. Lütfen görevleriniz zaman ayırmanıza izin verdiğinde bana haber verin."

Ona başımı salladım ve ilerledim.

Austri, svartalves'in özeti gibiydi. Anal-retentive, vahşi bir titiz, insanlık dışı disiplinli, onur ve görev kavramlarına esnek olmayan bir şekilde adanmış - ama onu bir kez tanıdığınızda iyi insanlar. Her türlü var, biliyor musunuz?

Biri binanın lobisinde, diğeri de elçiliğin geniş yeraltı kompleksine inen asansörde olmak üzere iki güvenlik kontrol noktasından daha geçtik. Diğer svartalflardan biri önce ehliyetime, sonra bana baktı ve Harry kıyafeti giyen bir sahtekâr değil de gerçekten ben olduğumu doğrulamak için boyumu ölçmekte ve parmak izimi almakta ısrar etti.

Sanırım bunu o kadar da önemsememeliydim. Gedwig gibi adamlar tarafından zaman zaman biraz kötü niyetle uygulansa da, daha fazla kontrol eklemek daha fazla güvenlik anlamına geliyordu. Yine de svartalves'in paranoya ve titizliğin özel karışımı, kızımın onların çatısı altında çok daha güvende olacağı anlamına geliyordu. Ama bazı günler bu durum canımı sıkıyordu ve bu da onlardan biriydi.

Daireye girdiğimizde içeriyi hâlâ loş, karanlık ve serin bulduk. Yazın klima mucizesine hayret etmek için bir an durdum. Büyü ve teknoloji pek anlaşılamaz ve benim gibi bir büyücünün etrafındaki enerji aurası, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra geliştirilen hemen hemen her şeyle cehennemi oynar. Kliması birkaç günden fazla dayanabilen bir yerde hiç yaşamamıştım ama svartalves bu daireyi özellikle Molly için inşa etmişti. Çalışan ışıkları, çalışan bir radyosu, çalışan sıcak suyu ve çalışan bir kliması vardı ve zeki insanların bunu nasıl başardıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Svartalflar ünlü zanaatkârlardı. Eğer bir şey yapılmasını isterseniz, onlar yapıyorlardı.

Belki de Molly'den bir televizyon istemeliyim. Ya da bir internet ... şeyi. Cihaz. Şu internet şeylerinden birini. Herkes internet için çıldırıyor, orada harika bir şey olmalı diye düşündüm.

Her neyse, nihayet oturma odasına kadar geldiğimizde, büyük gri erkek kedim Mister her zaman yaptığı gibi ortaya çıktı ve eve hoş geldin omuz darbesiyle kendini inciklerime fırlattı. Kulaklarının dibini sevdiği şekilde ovma için eğildim, o da bunu büyük bir alicenaplıkla karşıladı, sonra da gününe devam etmem için beni gönderdi. Thomas'ın yanından geçerken yanağını bir kez kardeşimin bacağına sürttü ve sadece bir kez onu Mister'ın malı olarak işaretledi; sonra da muhteşem bir ilgisizlikle uzaklaştı. Bay eskisi kadar genç değildi ama yine de daireyi kimin yönettiğini biliyordu.

Kızım hâlâ kanepede uyuyordu ve üzeri ağır bir battaniyeyle örtülüydü. Yanında Budweiser atı büyüklüğünde, tüylü, gri bir dev yatıyordu, Temple köpeğim Mouse. İçeri girdiğimizde başını bile kaldırmadı ya da gözlerini açmadı. Sadece esnedi ve biraz daha rahat bir pozisyona doğru kıvrıldı, sonra da oflaya puflaya nefes alıp uyumaya devam etti. Maggie'nin nefesi biraz kesildi; sonra elini uzattı ve köpeğin tüylerine daldırdı. İkisi de uykularında iç çekti ve tekrar hareketsiz kaldılar.

Bir orada durdum, sadece onlara baktım.

Thomas genellikle böyle anlarda mutfakta kahveyle meşgul olurdu. Ama bugün yanıma geldi ve orada durup kıza ve köpeğe baktı.

"Lanet olsun," dedi.

Başımı salladım. "Büyük sorumluluk." "Evet."

". "

Dönüp ona baktım. Yüzünde tanımlayamadığım bir ifade vardı, özlem ve nazik, enfes bir acının karışımı.

" sanmıyorum, Harry," dedi.

"Aptal olma," dedim. "Onu seviyorsun. Çocuğu da seveceksin. Tabii ki sevebilirsin."

Yüzündeki diğer ifadelere belli belirsiz hüzünlü bir gülümseme karıştı. İkimiz de uyuyan çocuğa döndük.

Maggie'ye bakmaya başlamadan önce hiç deneyimlemediğim bir dinginlik vardı. Daha önce hiç tatmadığım kadar yoğun bir tatmin duygusu. İşte oradaydı, uyuyordu, mutluydu, sağlıklıydı, güvendeydi.

Dengeleyici derin bir nefes aldım. Yorgunluk bedenimden değil, daha derin ve sonsuz derecede daha önemli bir yerden kaçtı. Kardeşim nefes verdi

ve yumruğunu omzuma vurdu. Sonra mutfağa döndü ve ben de duşa yöneldim.

Kendimi uygun gördüğüm süre boyunca kavurdum ve giyinirken mutfaktan sesler duydum.

"Sütün duyguları yoktur," diyordu Maggie. "Neden olmasın?" diye sordu daha da genç bir ses.

"Çünkü süt cansızdır," dedi Maggie neşeyle. "Ah." Bir duraklama oldu. "Ama hareket ediyor."

"Hareket ettirdim," dedi Maggie. "Sonra da bir süre etrafa saçıldı."

"Neden?"

"Yerçekimi yüzünden sanırım," dedi Maggie. "Ya da belki memontum." "Momentum mu demek istiyorsun?" diye sordu küçük ses.

Maggie ciddiyetle, "Olabilir," dedi.

"Nereden biliyorsun o zaman?"

"On yaşına geldiğinde sen de bir şeyler bileceksin," dedi Maggie. "Neden?"

Dairenin küçük mutfağına girdiğimde Maggie'yi pijamaları içinde, Mouse'un ve tahtadan oyulmuş bir kafatasının özenli yardımıyla ortalığı dağıtırken buldum. Kafatasının göz çukurlarında, tuhaf bir ateşin közleri gibi küçük yeşil ışık noktaları parlıyordu. Dairenin küçük kilerindeki eşyaların yarısı mutfak tezgâhının üzerine yığılmıştı.

Elinde bir fincan kahveyle mutfak masasında oturan Thomas'a baktım. Benimkini çoktan doldurmuştu. Ona doğru yürüdüm ve fincanımı aldım, "Buraya girmeyi düşünmedin mi?" diye mırıldandım.

"Duşa gireli o kadar uzun zaman oldu ki, o günlerde tam olarak ne düşündüğümü unuttum," diye karşılık verdi.

Sesimi biraz alçalttım. "?" Ona sordum.

O da aynı şekilde konuştu. "Oldukça iyiydi. İyi sabahlar diledik, göz teması kurduk ve bunu yapmaktan mutlu görünüyordu," dedi. "Bana krep isteyip istemediğimi sordu."

"Ve sen de evet dedin?"

"Harry," dedi Thomas, "gerçekçi ol. Herkes birinin bize krep yapmasını ister; sadece bunu söyleyemeyecek kadar büyümüşüzdür."

Kahvemi yudumladım, çünkü bir mantıkla tartışmak imkansızdı. O da yudumladı. "Onu durduracak mısın?"

Kahvenin mükemmelliğinin tadını çıkardım ve cevap vermeden önce ilk yudumun tadını çıkardım. "Sanırım keşfe çıksam iyi olacak."

Fincanımı mutfaka götürdüm ve Thomas'ın peşime takılmak için ayağa kalktığını duydum. Görüş alanına girdiğimde, küçük tahta kafatasının gözleri bana döndü ve sesi gururla "Krepler cansızdır!" dedi.

"Doğru," dedim kafatasının içindeki ruhla konuşarak. O tahta kafatasının içi benimkinden daha iyiydi, söylememe izin verin. Zekânın yeni şekillenmiş ruhu zihnimin içinde birleştiğinden beri, alana sığmayacak kadar büyümüştü ve kuşkusuz bu çok uzun sürmemiştir. Onu kafamdan çıkarmayı başarmıştık ve kendisi için hazırlanan oyma ahşap kafatasına yerleşmişti. O zamandan beri ona bir şeyler öğretiyor ve bitmek bilmeyen sorulara cevap veriyorduk. "Günaydın, Bonea."

"Sabah, güneşin doğduğu zamandır!" dedi küçük kafatası. "Öğle vakti biter!"

Bonea, başka hiçbir şeyle bağlantısı olmayan bilgi noktalarıyla doluydu. Size evrenin her türlü sırrının ayrıntılarını anlatabilirdi ama bu sırların gerçek dünya üzerinde ne tür bir etkisi olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu da onu... dikkatle yönetilmesi gereken biri yapıyordu. "Yine doğru," dedim. "Günaydın Maggie."

"Merhaba baba," dedi Maggie. "Kahvaltı için hepimize krep yapıyorum."

"Bu harika bir şey," dedi Thomas beni arkamdan dürterek. Maggie ona hızlı bir bakış fırlattı ve utangaç bir gülümseme takındı.

Ona göz kırptığını anlamak için bakmama gerek yoktu. Kaşlarımı kaldırdım. "Evet. Krep. Bu yeni bir şey."

"Molly büyümek için cesur olmak ve yeni şeyler denemek gerektiğini söylüyor," dedi kızım ciddiyetle. "Ve Thomas herkesin krep sevdiğini söylüyor."

Thomas, "Herkes krep sever," dedi.

Bana yardım etmeyi bırakmasını söylemek için ona omzumun üzerinden dar gözlerle baktım. O da bana kurnaz bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Şey. Haksız değiller," dedim ciddi bir şekilde. "Yardım ister misin?"

"Kendi başıma yapabilirim," dedi. "Ocağı nasıl çalıştıracağımı biliyorum ve Bonnie de tarifi biliyor."

"İki yüz yirmi yedi ayrı krep tarifi biliyorum!" dedi Bonnie. "Mutfaktaki mevcut envanterle on altı tane yapılabilir!"

"Yedi numarayı kullanıyoruz," dedi Maggie ciddiyetle. "Sıfırdan başlamak en iyisi."

Bu bana büyük bir karmaşa yaratacakmış gibi geldi. Mouse bana kendini beğenmiş bir bakış attı ve avuçlarını yaladı. Ekstra iş olacaktı.

Ama Maggie'nin bunu denemesi muhtemelen iyi olacaktı. Bu yüzden eğildim ve onu başından öptüm ve "Ocağa dikkat et. Bir konuda yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Gördünüz mü Bayan Maggie?" Thomas söyledi. "Sana söylemiştim."

Durdum ve ona baktım. "Bütün bunları krep alabilmek için mi ayarladın?"

Thomas ciddi bir ifade takındı ve Maggie'ye bakarken gözlerini biraz araladı. "Yapmadığımı söylemiyorum."

Ona gözlerimi devirdim.

Kızım kıkırdadı. "Bay Thomas iyi, baba."

"Sen çok gençsin. Bak ne diyeceğim. Bırak onunla ben ilgileneyim," dedim. "Aklını yaptığın işe ver, tamam mı? Dikkatli ol."

"Tamam," dedi. İşine geri döndü ve gözleri hala uykudan şiş olmasına rağmen, sadece kahvenin değişmez gerekliliğini henüz keşfetmemiş birinin sahip olabileceği o anlık sabah enerjisiyle işine odaklandı.

Yakındaki kanepeye yerleştim. Daire temelde mutfak, yemek odası ve aralarında duvar olmayan bir oturma odasını paylaşan tek bir büyük odaydı. İki yatak odasına açılan iki kapı vardı -Molly'nin ve benim. Teknik olarak oda Molly'nindi. Bildiğim kadarıyla, ben taşındığımdan beri odaya hiç girmemişti, sadece birkaç kez içeri girmiş, Mouse'u okşamış, Maggie'yi gıdıklamış, benimle biraz sohbet etmiş ve tekrar ayrılmıştı.

Gerçekten konuşmayalı uzun zaman olmuştu.

Daire bana Bayan Spunkelcrief'in pansiyonunun bodrum katındaki eski evimi hatırlattı. Sadece eski bodrumun küflü kokusu yoktu. Ve daha büyüktü. Ve daha aydınlıktı. Ve daha yeniydi. Ve biraz daha temizdi. Ve sadece doğru *hissettirmiyordu*.

Ne kadar döküntü olsa da, o küçük köhne daire benim evimdi. Vampirilere lanet olsun, yakıp yıktıkları için. Marcone'ye de lanet olsun, orayı satın alıp eskiden evimin olduğu yere yeni karargâhını kurduğu için.

Kaçırdım.

Ah, pekala. Bunun üzerine kara kara düşünmenin bir anlamı yoktu. Hayat asla aynı kalmaz. Her zaman bir çeşit falsolu top sana doğru gelir. Sallanmaktan başka yapacak bir şey yok.

Thomas mutfağı görebileceğı bir duvara yaslandı ve kahvesini yudumladı. Gözleri düşünceli bir yoğunlukla Maggie'ye odaklanmıştı. "Tehlikeli yaşıyorsun, ha?"

"Fare bir sorun olursa bana haber verir," dedim.

"Aferin sana," dedi Thomas.

"İstersen," dedim, "Kardeş Wang'a yazabilirim. Ona bir köpek yavrusu istediğini söyle."

"Bunu zaten ondan çaldın." Thomas .

"Kazara," dedim. "Ayrıca tüy yumağının bilerek saklandığını düşünüyorum. Birader Wang bundan hoşlanmasa bile köpeğe karşı çıkmayacaktır diye düşünüyorum." "Eh," diye düşündü Thomas, "oldukça iyi bir köpek."

"Aynen öyle," dedim.

"Bir düşüneyim," dedi Thomas. "biten çok şey var." Gözlerini hâlâ Maggie'den ayırmamıştı.

"Hey, dostum," dedim. "İyi misin?"

Bana baktı ve belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Sadece... gelecek hakkında gerçekten çok düşünüyorum."

"Şey," dedim. "Bu anlaşılabilir bir şey." Gözlerimi kapattım ve uzuvlarımın kalp atışlarımla aynı zamana denk gelen donuk, sabit zonklamalarla ağrıdığını hissettim. Birden sertçe hapsirdim.

Maggie hemen mutfaktan, "Tanrı seni korusun," dedi.

"Nnngh," diye seslendim. "Teşekkür ederim." Hapşırık, uzuvlarımda birkaç saniye süren bir ağrı dalgası yaratmıştı. Tek gözümü açtım. Bu doğru değildi.

Kış Şövalyesi'nin güç mantosu, kumda koşarken ve iki yüz kilo fazladan ağırlık taşıırken vampir kardeşime ayak uydurmamı sağlayan şeydi. Mantonun yaptığı şeylerden biri, acıyı sadece bir tür gergin, gümüşü bir his olarak deneyimlediğim noktaya kadar köreltmekti. Kırık kemikler biraz can sıkıcıydı. Kanayan bir yara dikkat dağıtıcı bir şeydi ama asla ama asla sadece ağrıyıyordu.

Ama şimdi öyleydim.

Aptal Kış örtüsü. Kendi içgüdülerimin güçlendirilmiş versiyonları gibi olan ilkel, vahşi duyguların ve arzuların sürekli saldırısını sürdürdü. Her sabah yoğun egzersize çıkmıyordum çünkü bundan zevk alıyordum. Bunu yaptım çünkü disiplin ve rutin, daha ilkel içgüdüleri kontrol altında tutmama yardımcı oldu. Günlük yoğun egzersiz, mantomu bedenimi ayakta tutmak için enerji harcamaya zorladı - benim programımla, benim isteğimle - ve bir

Sonuç, bilinçli düşüncelerime uygulayabileceği baskı miktarını azalttı. Acıyı görmezden gelmemi ve bedenimi insan dayanıklılığının normal sınırlarının çok ötesine itmemi sağlasa da, mantonun etkisi, düğmeleri ilikli tutmak için sürekli çaba gerektiren sürekli bir baş belasıydı.

"Vay canına," dedi Thomas. "İyi misin, inek?"

"Bu çok garipti," dedim.

Bay kanepeye doğru ilerledi ve kucağıma yerleşerek başını elimin altına soktu. Onu otomatik olarak okşadım ve vücudu kaynar su dolu bir tencerenin sesini andıran bir mırıltıyla gürlledi.

Bu düşünceden bir ya da iki saniye sonra tekrar hapşırdım, daha sert bir şekilde ve bu sefer ağrıyan dalgalanma içime bir yorgunluk dalgası gönderdi, o kadar sertti ki neredeyse yan tarafıma düşüyordum.

Ayrıca bir çınlama ve sıçrama sesi geldi. Mister kucağımdan fırladı ve kaçtı. Gözlerimi odaklamak için birkaç deneme yaptım ama odaklandığımda siyah plastik saplı metal bir tencerenin önümdeki halının üzerinde yan yatmış olduğunu gördüm. Tencerenin yanındaki sıırıslık halıdan kk buhar tanecikleri yükseliyordu.

Gözlerimi kırıpıştırarak Thomas'a baktım ve onunla bakış alışverişinde bulundum. Yüzünden az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı anlaşılıyordu. İkimiz de tekrar tencereye baktık.

Kaşlarımı çattım ve dokunmak için eğildim. Beni yakacak kadar sıcak değildi ama çok yakındı. Gözlerimi kırıpıştırdım ve kulpuna uzandım. Tencereyi elime aldım. Kulp birkaç saniye boyunca garip bir şekilde yumuşacık hissettirdi ve sonra aniden plastik, metal ve su titreyerek eridi ve parmaklarımdan halıya sıçrayan berrak jelatinimsi bir sıvıya dönüştü. Ektoplazma, ruhlar dünyasının ham maddesi.

Ne be?

Ektoplazma tuhaf bir maddeydi. Büyü ile şekillendirilebilir ve enerji ile beslenebilirdi ve enerji akmaya devam ettiği sürece formunu korurdu. Nevernever'dan gelen ruhlar maddi dünyada kullanılmak üzere bedenler oluşturabilir ve uzay yürüyüşüne çıkmanın kendi versiyonları gibi bunların içinde koşturabilirlerdi. Ancak enerji akışı durduğunda, inşa edilen beden orijinal formuna -mukus benzeri geri döner ve bu da birkaç dakika içinde maddi dünyadan süblimleşerek Hiçlik'e geri dönerdi.

Peki bu ot gelmişti?

Muhafız mı? Evimin etrafında dolaşan küçük periler kesinlikle bir mil genişliğinde yaramaz bir çizgiye sahipti. İçlerinden biri bana şaka yapmış olabilir mi?

Belki de. Ama eğer öyleyse, şakacı ne düşündüğümü nereden biliyordu?

Çok tuhaftı. "Harry?"

Thomas sordu.

"Çok tuhaf," dedim ve birdenbire taşmaya başlayan burnumu sildim. "Benim için bile."

"Baba?" Maggie aradı.

"Hmmm?"

"Bonnie, krep kızarana kadar çevirmemem gerektiğini söylüyor. Ama pişmiş kısmı *göremiyorum*. Nereden bileceğim?"

Kendimi koltuktan kaldırdım, bir avuç kağıt mendil aldım ve mutfığa yöneldim. "Bu biraz zor," dedim. "Pişmemiş taraftaki hamurun neye benzediğinden anlayabilirsin. Sana göstereyim."

"Tamam."

Kızıma krep çevirme sanatını öğretmeye başladım. Henüz ikincisini yapmaya başlamıştık ki duvarlardan birinden küçük bir zil hızla çalmaya başladı; apartmanın güvenlik alarmı.

Mouse başını sesin kaynağına doğru çevirdi ve kısık bir hırıltı çıkardı. Maggie gözlerini kırptırdı ve belirsiz bir şekilde bana baktı.

Thomas gergin bir enerjiyle duvardan indi. Bana baktı ve sonra mutfığa gidip bloktan büyük şef bıçaklarından birini aldı.

"Biri geliyor," dedim. "Önce neler olduğunu görelim. Şimdi, tıpkı çalıştığımız gibi. Bonnie'yi al, odama git ve onu kutusuna koy. Orada onunla kal, yere yakın dur ve sessiz ol. Tamam mı?"

Maggie kararsız görünüyordu ama başını salladı.

"Tamam." "Devam et."

Yatak odasının kapısını arkasından kapattım ve büyücü asamı şöminenin yanındaki yerinden aldım. Birdenbire kişisel büyü cephaneliğime daha fazla zaman ayırmanın bir yolunu bulmuş olmayı diledim. , çünkü baba olmakla meşguldüm ve bu da sandığımdan çok daha fazla zamanımı alıyordu. Teçhizatım üzerinde aktif olarak çalışmak için çok az zamanım vardı - bu da saatler süren yoğun bir sihirbazlık çabasıydı. Elimdeki tek şey, kayıp bir gemiden çıkardığım

Michigan Gölü'nün ortasındaki Demonreach adası, patlatma çubuğum ve eski kalkan bileziğimin aceleye getirilmiş bir versiyonu; ama bunlar da iş görür.

Alarmı harekete geçiren her neyse, svartalves'in güvenliğinden geçip gitmesi pek mümkün görünmüyordu - ama eğer bunu yapmadıysa, o zaman güvenlik alarmım neden çalışıyordu?

"Sen ne düşünüyorsun?" Thomas sordu.

"Sanırım buraya gelmek için svartalves güvenliğinden geçen her şey beni biraz tedirgin ediyor," dedim.

"Demek sadece ben değilim. Bu çok hoş."

Birkaç saniye sonra, ağır bir el dairenin kapısına sertçe vurdu.

İçeride kızımın bulunduğu odanın kapısının sıkıca kapalı olduğundan emin olmak için kontrol ettim. Sonra asamı bir tüfek gibi kavrayarak kapıyı açmak için sessizce ilerledim, kardeşim de yanıma geldi.

3

İrademi topladım ve gücü asama **yönlendirdim**. Uzunluğu boyunca spiral çizen rünler zümrüt ateşiyle yanıyor ve asadan küçük dumanlar yükseliyordu. Taze yanmış odunun temiz, dumanlı kokusu havayı kapladı. Duvarları yeşil ışıktan rünler ve mühürler süslüyordu.

Bir büyücünün asası çok yönlü bir araçtır. İhtiyaç duyulduğunda herhangi bir sayıda güç ya da etki yansıtmak için bir tane kullanabilirdim ve benimkinin gerektiğinde tahribat yaratmaya ya da enerji yansıtmaya hazır olduğundan emin oldum. Thomas büyük bir sessizlik içinde kapının yanındaki duvara doğru ilerledi, böylece kapıdan içeri girecek herhangi birinin bir kol mesafesinde olacaktı. Bıçağı bacağının alt kısmından kavradı ve hazır olduğunda bana başıyla işaret etti.

Ve sakince dairenin ön kapısını açtım.

Yaşlı bir adam orada duruyordu. Ortalamadan birkaç santim kısa ve şişman biriydi. O da benim gibi bir asa taşıyordu ama onunki benimkinden daha kısa ve daha sağlamdı. Pırıl pırıl parlayan başının etrafında birkaç tutam beyaz ve gümüş rengi saç uçuşuyordu ama cildinde onu son gördüğümünden hatırladığımdan daha fazla ciğer lekesi var gibiydi. Gözlüklerinin arkasındaki koyu renk gözleri yine de parlaktı ve mavi tulumu ve çelik burunlu iş botlarıyla birlikte düz beyaz pamuklu bir tişört giymişti. O benim akıl hocamdı, Ebenezar McCoy, Beyaz Büyücülük Konseyi'nin kıdemli üyesi.

Aynı zamanda benim büyükbabamdı.

Yaşlı adam bana baktı, kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı, orada dururken beni ve sonra yeşil parlayan asamı inceledi.

"Yeni bir çalışma," diye not etti. "Yine de yoğun. Belki biraz kaba."

"Elimde sadece çakı vardı" dedim. "Zımpara kağıdı yoktu. Taş kullanmak zorunda kaldım." "Ah," dedi. "İçeri girebilir miyim?"

Ebenezar'ın yanından geçip Austri'nin koridorda durduğu yere baktım, bir eli takım elbisesinin içindeydi, birkaç parmağı bir kulağına bastırılmıştı. Dudakları kıpırdıyordu ama ne dediğini duyamıyordum. "Austri? Bu alarm da neyin nesi?"

Austri belli ki kulağına gelen ve sadece kendisinin duyabileceği bir şeyi dinledi ve başını salladı. Bana cevap verirken elini ceketinden çıkarmadı. "Bu kişi svartalves tarafından tanınıyor," dedi. "Beyaz Büyücülük Konseyi için çalışan bir infazcı ve son derece tehlikeli olduğu biliniyor. Güvenlik protokollerine uymadı."

Ebenezar, "DNA testlerinin sonucunu beklemek için kırk sekiz saatim yok, sana versem bile," diye homurdandı. "Sana söyledim. Etri beni tanıyor. Bana kefil olacaktır."

Garip, neredeyse dalgalanan bir ses duyuldu ve aniden Austri gibi bir düzine svartalves daha sanki sudan yapılmış gibi zeminden yukarı kaydı. Elllerinde hem modern hem de eski bir dizi silah vardı.

-Ama saldırmak için hareket etmediler. Fevri tepkiler vermek doğalarının bir parçası değildi. İfadeleri okunamıyordu ama kesinlikle dostça değildi.

Austri Ebenezar'ı süzdü ve sonra bana baktı. "Büyücü Dresden? Bu kişi Bayan Carpenter'ın misafiri sayılabilir mi?"

"Sanırım bu herkes için en basiti olur," dedim.

"Basit mi?" Austri sordu. "Ne kadar basit ya da ne kadar karmaşık olduğunun bir önemi yok. Bayan Carpenter'ın misafiri mi değil mi?"

"Öyle," dedim. "Bırakın gelsin. Burada olduğu sürece davranışlarının sorumluluğunu ben üstleneceğim."

Austri uzun bir süre kaşlarını çattı, yüz ifadesi şüphenin çeşitli tonlarına büründü. Ama sadece elini ceketinden indirdi ve bana başını salladı. Bir hareketle, o ve svartalf güvenlik ekibinin geri kalanı koridordan geçip gözden kayboldular.

", değil mi?" Dedim.

"Bundan çok daha derinlere iniyor," dedi Ebenezar.

"Onların damarına bilerek bastın," dedim.

"Başta öyle değildi. Ama içlerinden biri bana küstahça davrandı." "Sen de üzerlerine yürümeye mi başladın?"

Gözlerinin arkasında muzip bir şey parladı. "Zaman zaman birilerinin onlara her şeyi kontrol edemeyeceklerini hatırlatması ve Kıdemli Konsey'in bir üyesinin

yürümeyi seçtiği yerde yürüyebilir." Gözlerinin kenarları kırıştı. "O son adam beni gerçekten etkiledi."

"Gedwig," dedim. "Huysuz olan. Her zaman ekstra paranoyaktır." Asamdaki gücün azalmasına izin verdim ve rünlerin parlaması durdu, ışık söndü. Bir elimle Thomas'a doğru bir işaret yaptım ve kardeşim kapıdan uzaklaştı. Sonra kenara çekildim ve büyükbabam için kapıyı daha geniş açtım. "İçeri gel."

Yaşlı adam pek bir şey kaçırmamıştı. Her şeyi kavradığı için tek bir şeye odaklanmayan bir adamın sakin ve temkinli içeri girdi ve hemen asasını çevirerek Thomas'a doğrulttu.

"Bu şeyin burada ne işi var?" Ebenezar talep etti.

Thomas kaşlarını kaldırdı. "Şey mi? Beyaz Konsey'in baltacısından oldukça cesur bir doğruluk iddiası."

Bildiğim kadarıyla, büyükbabam Thomas'la benim aynı anneyi, yani kendi kızını paylaştığımızı bilmiyordu. Başka bir torunu olduğunu da bilmiyordu. Ebenezar'ın Beyaz Saray vampirleriyle ilgili bir şeyi vardı.

(Paranet onlara "vampirler" diyordu, ama ben tamamen uygun olmadığı sürece bu tür saçmalıklara boyun eğmeyi reddettim).

"Vampir," diye homurdandı büyükbabam, "şimdiye kadar genç Dresden için yararlı bir müttefik oldun. Benim dikkatimi çekerek işleri mahvetme."

Thomas'ın gözleri bir ton daha parladı ve son derece öfkeli olduğu zamanlarda takındığı gülümsemeyi takındı. "Kalkanı olmadan benim gibi birine bu kadar yaklaşmasına izin veren bir adamdan çok fazla yüksek sesli konuşma duyuyorum."

"Seni kurnaz küçük serseri," diye başladı büyükbabam.

Yanan hamurun kokusu havayı doldurdu ve ocağa doğru ilerleyerek tartışma sırasında yanmış olan krep ters çevirdim. Sonra spatulayı gereksiz bir güçle tezgâha geri indirdim ve kelimeler cızırdayarak şöyle dedim: "Beyler, ikinize de *evimde misafir* olduğunuzu hatırlatmama gerek yok."

Ve bu ikisinin de yüzüne bir kova soğuk su gibi çarptı.

Bizim dünyamızda, belki de dokunulmaz yasalara en yakın olan şey, misafir hakkı ve ev sahibi hakkı gibi kadim geleneklerdir. Bu geleneklere göre misafirler onurlandırılmalı ve ev sahibinin kendi ailesinin üyeleri gibi muamele görmelidir. Onların da ev sahibinin ailesinin saygılı üyeleri gibi *davranmaları* beklenir.

Ve bu durumda hepimiz gerçek bir aileydik, sadece büyükbabam bunu bilmiyordu.

Ama Thomas biraz daha geri çekildi, gergin vücudu yırtıcı duruşundan sıyrıldı ve büyükbabam asasını indirip Thomas'tan kısmen uzaklaşana kadar döndü.

"Üzgünüm Harry," dedi Thomas. "Bir daha olmayacak." Ona başımı salladım ve yaşlı adama baktım.

"Sana bir özür borçluyum," dedi büyükbabam bana, zamirlere büyük bir vurgu yaparak. "Evinizde böyle davranmamalıydım. Özür dilerim."

Belli ki bu sabah kimsenin fotoğraf albümüne girmeyecekti. Ama bir cenazeye de sonuçlanmayacaktı. kadar kazan, sanırım.

"Teşekkür ederim," dedim ikisine de. Elimi uzattım ve Thomas bana şef bıçağının sapını .

Bıçağı bir kenara bıraktım ve büyükbabamın karşısında boğazımı temizledim.

Thomas'a tehdit eder gibi baktı. Sonra aniden duruşunu yumuşattı ve konuşma tonunda konuştu. "Kokusunu aldığım krepler mi?" diye sordu, asasını kapının yanındaki köşeye koyarken.

Benimkini onunkinin yanına koydum. "Evet. Bize kahvaltı hazırlıyorum." "Harry," dedi Thomas, "ben gidiyorum."

"Yapmak zorunda değilsin," dedim.

Ebenezar'a baktı, dudakları sıkıştı. "Evet, biliyorum."

"Thomas," diye başladım.

Kardeşim beni engellemek için elini kaldırdı, yüzü bir şimşek bulutu gibiydi ve dışarı çıktı.

Büyükbabam kapı arkasından kapanana kadar onun gidişini izledi. Sonra gür kaşlarının arkasından bana baktı.

"Bunun için teşekkürler," dedim.

"Bana teşekkür etmelisin," dedi kızmadan. "Sana söylüyorum, onları sandığın gibi tanımıyorsun."

"Beyaz Saray ortalama olarak kötü olabilir," dedim. "Ama bu iyi."

Büyükbabam kaşlarını çatarak, "Baştan çıkardıkları herkesin onlar hakkında size söyleyeceği şey de tam olarak bu," dedi. Ama bir elini kaldırdı ve sesi özür dileyen bir tona dönüştü. "Bak, Hoss. Senin işin sana kalmış. Her zaman buraya gelip senin hayatını yönetmeye çalışmıyorum. Ve vampirle olan ilişkini bozmamalıydım. Ama sen

Genç ve onlarla ilgili senin sahip olmadığın deneyimlerim ve bakış açım var. Bunu zor yoldan öğrenmeni istemiyorum, hepsi bu."

Yaşlı adama kaşlarını çatıttım.

Beni kendi başıma bırakmayıp gerekçesini açıkladığına göre endişeliydi.

"İşte geldi!" Ebenezar, Fare onu karşılamaya gelirken gülümsedi. Köpeğin kulaklarını hızlı bir sevgiyle karıştırdı. "Fazla zamanım yok, o yüzden hemen konuya gireceğim. Başın belada."

"Uh-huh," dedim. Mutfığa geri döndüm ve hamuru ızgaranın üzerine döktüm. "Chichén Itzá'dan beri ilk kez yüz yüze konuşuyoruz. Her şey yolunda mı efendim?"

Bir an için bunu düşündü, gözleri hafifçe kısıldı. "O geceden beri hepimizin elleri dolu," dedi. "İnsanlar ölüyor. Dışarıda neler olduğunu bilemezsiniz."

"Ben de seni özledim," dedim. "Seni hayatta ve tek parça halinde gördüğüme ben de çok sevindim."

"Bunun için zamanımız yok," dedi.

"Krep mi?" diye sordum. "Sabah anayasamdan sonra her zaman çok aç olurum."

Yaşlı adamın sesi sertleşti. "Şaka yapmıyorum, torunum," dedi. "Genel Konsey'de senin Beyaz Konsey üyeliğinin tamamen elinden alınması için bir önerge verildi."

Bir kaşımı sertçe kaldırdım. "Önce Konsey beni istesem de istemesem de o lanet gri pelerinlerden birini giymeye zorladı. Şimdi de beni kovmaktan mı bahsediyorlar? Kamçılanacağım."

"Önerge kabul edilirse bundan daha fazlasını alacaksınız," dedi, ses tonunda sıcaklık. Sonra kendini zorla sakinleştirmek için gözle görülür bir şekilde bir an durdu. "Harry, ben de kendimi toparlamak istiyorum. Konuşmak istiyorum. Havayı yumuşatmak. Konuşacağız da. Ama şu an duygularının hayatını yönetmesine izin verecek bir an değil."

Kaşlarını çatıttım krebe baktım. Son zamanlarda duygularımı kontrol altında tutma konusunda epey pratik yapmıştım. "Pekâlâ," dedim. "Ateşkes. Şimdilik. Konsey bunu hangi gerekçeye dayandırıyor?"

"Çeşitli faktörlerin bir toplamı," diye yanıtladı. "Örneğin, standart olmayan bir şekilde tam yetkili büyücülüğe yükselmeniz. Kendinizi yüksek profilli davalara dahil etme sayınız. On yıldan uzun bir süredir bir büyücü olarak açıkça faaliyet gösterme konusundaki ısrarınız. En önemlisi de, Kraliçe Mab'a hizmetiniz nedeniyle üzerinizde olduğunu iddia ettikleri çıkar çatışması. Öyle bir hizmet ki

Görünüşe göre Mab'ın etkisi altına senin yanında kendini kanıtlamış bir büyücü de girmiş."

"Hepsi doğru," dedim. "Bunların hiçbiri hakkında kimseye yalan söylemedim. Hepsi kayıtlarda var. Öyleyse sorun nedir?"

Ebenezar, "Sorun şu ki Beyaz Konsey'de güven bulmak giderek zorlaşıyor," dedi. "Seçimleriniz sizi aykırı bir kişi haline getirdi. Zor zamanlarda sizin konumunuzdaki birinin üzerine doğal olarak şüphe düşer."

Gözlemeyi çevirdim. Zamanlamayı doğru yapmıştım. Altın olmuştu.

"Beni kovarlarsa," dedim yüksek sesle düşünerek, "bu artık Konsey'in korumasına sahip olmayacağım anlamına gelir. Resmi bir büyücü olamayacağım."

"Yıllar boyunca pek çok düşman edindin," dedi Ebenezar. "Ben de öyle... Eğer Konsey'den dışlanırsan, düşmanların -ve benimkiler- seni zayıflamış bir konumda görecektirler. Bu konuda bir şeyler yapacaklardır. Mab sana ne kadar koruma sağlayabilir?"

"Mab," dedim, "güvenlikle o kadar da ilgili değil. Aslında çoğunlukla bunun tam tersini sağlar. Ona göre beni tamamen güvende kılmanın tek yolu boğazımı kesmek ve beni kehribarın içine gömmek."

Bu espri yaşlı adamda bir gülümseme yaratmadı. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

İçimi çektim. "Şövalyesini korumak Mab'ın görevi değil. Tam tersi olması gerekiyor. Eğer bir şey gelip beni öldürürse, en başta onun Şövalyesi olacak kadar güçlü olmadığım açık."

"Bunu ciddiye almıyorsunuz," dedi.

Keki yığının üzerine çevirdim ve bir sonrakinin hamurunu döktüm. "Eğer işler kötüye giderse, her zaman Demonreach'e geri dönebilirim."

Ebenezar, "Tanrım, o yer hakkındaki tüm gerçeği bilselerdi," diye mırıldandı. "Sonra ne olacak? Hayatının geri kalanında adanın dışına çıkmaya korkarak adada mahsur mu kalacaksın?"

"Bu yüzden önergenin genel oylamaya sunulmasına izin vermeyin," dedim. "Sen Kıdemli Konsey'desin. Rütbeni tak. Kontrolü ele alın."

"Yapamam," dedi Ebenezar. "Karar yeter sayısı olmadan genel bir oylama yapılması gerekiyor ve oylama yapıldığında Kıdemli Konsey'den dört kişi barış görüşmelerinde olacak."

Midem biraz burkuldu. "Hangi dördü?"

"Ben, Cristos, Rüzgarı Dinle ve Martha Liberty."

"Ah," dedim sessizce. Büyükbabam, Beyaz Konsey'de kalın bir ittifak ağına ve neredeyse bir o kadar da düşmana sahip, kurnaz, yaşlı bir tilkiydi. Merlin'in kendisi Ebenezar'a katlanamazdı ve bir sonraki Konsey toplantısına başkanlık edecek üç Kıdemli Konsey üyesinden sadece Kapı Bekçisi bana herhangi bir sevgi göstermişti. Oylama Kıdemli Konsey'de yapılsa bile ikiye karşı bir kaybederdim.

Elbette, Beyaz Konsey'in genel nüfusu arasında nasıl davranacağımdan da emin değildim. Büyücüler uzun yaşarlar ve bunu gereksiz riskler alarak yapmazlar. Beyaz Konsey'in sözlüğünde *gereksiz risk* diye ararsanız, resmim orada. Ve adresim. Ve tüm kişisel iletişim bilgilerim. Ve ortaokuldaki kalıcı sicilim.

Ebenezar, "Bazılarıyla yüz yüze konuşmanız gerekiyor," dedi. "Birkaç el sıkışın. Kim olduğunuzu bildiklerinden emin olun. Onlara güven verin. Sadece birkaç gününüz var, ama hızlı hareket ederseniz, önergeyi reddetmek için yeterli desteği toplayabileceğinizi düşünüyorum."

"Hayır," dedim. "Yapamam. Hem Gardiyan hem de Kış Şövalyesi olarak görevlerimi ihmal etmeden olmaz."

"Ne?" diye sordu.

Ona o sabah Ramirez'le yaptığım görüşmeyi anlattım. "Zirvede sana göz kulak olmak ve Winter ile irtibat kurmak için görevlendirildim."

Yaşlı adam bir küfür savurdu. "Evet," dedim.

Üst Düzey Konsey'deki desteğimin çoğu tam da bana barış zirvesinin güvenliğini sağlamak gibi yüksek profilli bir görev verildiği sırada gönderiliyordu. Bu arada, beni gerçekten tanıyan büyücüler arasında muhtemelen benim adıma konuşacak olanlar Ramirez ve ekibiydi ve onlar da zirveye gönderilmişti.

"Bana tuzak kuruluyor."

"Hngh," diye onayladı

Ebenezar.

"Merlin miydi?" Ben sordum. "Onun tarzına benziyor."

"Belki," dedi büyükbabam. "Öte yandan, Cristos da bugünlerde çok fazla emir yağıdırıyor. Nereden geldiğini söylemek zor."

Gözlemeyi çevirdim. Yaşlı adamla yıllar geçirmemiş olsaydım, ses tonunda bir şey fark etmezdim ama ifadesinde ona bakmamı sağlayan tuhaf bir vurgu vardı. *Cristos* demişti ama kastettiği şey...

"Kara Konsey," dedim.

Önce bana sonra da duvarlara bakarak yüzünü buruşturdu.

Kara Konsey gizli bir şeydi. Büyücülük camiasındaki bazı bilinmeyen kişiler son on yıl ve daha uzun süredir hayatımda büyük bir fesatlığa neden oluyorlardı. Amaçları kimlikleri kadar net değildi ama çok tehlikeli oldukları da aşikârdı. Büyücü Cristos tuhaf koşullar altında Üst Konsey'e yükselmişti - Kara Konsey'in Konsey içinde güç kullandığını gösteren koşullar. Beceriksiz, telaşlı ve kendi politikaları dışında hiçbir şeyle ilgilenmeyen bir Beyaz Konsey oldukça korkunç ama normal bir şeydi ama yıllardır karşılaştığım türden insanlar tarafından yönetilen bir Beyaz Konsey, üzerinde düşünmeye bile değmeyecek bir kâbustu.

Birkaçımız bunun engelleyip engelleyemeyeceğimizi görmek için bir araya gelmiştik. Beyaz Konsey içindeki gizli topluluklar onu devirmek için komplo kurmanın kanıtı olarak görüldüğünden, küçük kabalığımız konusunda gerçekten çok dikkatli olmalıydık. Özellikle de kendi iyiliğimiz için yapıyor olsak bile Beyaz Konsey'e karşı bir tür komplo *kurduğumuz* için.

"Günde üç kez süpürüyorum ve Küçük Halk'ı olası bir dinlemeye karşı uyanık tutuyorum," dedim. "Kimse bizi dinlemiyor."

"Güzel," dedi Ebenezar. "Evet. Cristos ister Kara Konsey'in açık bir hizmetkârı isterse sadece kuklası olsun, sanırım gitmeni istediklerini söylemek yanlış olmaz."

"Peki başka yeni ne var?" Ben sordum.

"Şirinlik yapma," dedi Ebenezar. "Operasyon yürütüyorlardı ve bazen siz müdahale ettiniz ama hiçbir zaman doğrudan üzerinize gelmediler."

"Sanırım bir kez fazla baş ağrısı çektim."

"Demek istediğim," dedi, "burada her ne oluyorsa ... sizin çıkarılmanız onlar için bir öncelik haline geldi."

Bir krep daha çevirdim. Yalpaladım. Hamurun bir kısmı sıçradı ve bulaştı. Tam olarak korkmamıştım... ama Kara Konsey bazı korkunç şeyler yapmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" Ona sordum.

"Bence bu insanlar kendilerini duyurmayacaklar," dedi. "Doğrudan üzerinize gelmeyecekler, açık olmayacaklar ve pes etmeyecekler." Gözlerini kısarak bana baktı ve şöyle dedi: "Bu oylama, dikkatinizi dağıtmak için yarattıkları bir fırtına."

"Yani görmezden mi geleceğiz?"

"Dikkat etmeniz de etmeseniz de fırtına sizi hala öldürebilir" dedi. "Yine de onunla başa çıkmak zorundayız. Onu mükemmel bir dikkat dağıtıcı yapan da bu."

"O zaman ne yapacağız?"

"duruma çok fazla odaklanmayın. Sizi buna kilitlemek istiyorlar, böylece asıl sorunun geldiğini asla göremezsiniz."

Bir krep daha bitirdim ve tabağı masaya getirdim. Onları paylaştırdım ve büyükbabamla birlikte sessizce yedik.

"Güzel," dedi.

"Teşekkürler."

Kahvaltıyı bitirdik ve akıl hocam başını salladı. "Bu oylama konusunda ne yapabileceğime bakacağım. Bu arada sen de ne yapman gerekiyorsa yap."

"Ne yapmak için?" Ben sordum.

"Hayatta kalmak için," dedi. Gözlerini özellikle hiçbir şeye dikmedi ve "Şimdiye kadar bazı açılardan kolay yaşadın," dedi.

"Kolay mı?" Ben sordum.

"Sorunların oldu," dedi. "Ama hepsinde Lancelot'u oynadın. Açık savaşa at sürdün ve günü kazandın."

"değil."

"Çoğu kişinin sahip olabileceğinden daha fazla," dedi. "Bir zamanlar ben de öyleydim. Şimdi senin gibi."

Sessizlik uzadı ve ben onu doldurmaya çalışmadım.

"Artık daha derinlere iniyorsun evlat. Riskler giderek artıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Geçtiğimiz birkaç yıl onlara sizin doğrudan yöntemlerle kolayca ortadan kaldırılabilir biri olmadığınızı gösterdi. Alternatif yöntemler denemeye başlayacaklar."

"Ne gibi?" Ben sordum.

"Eski yöntem," dedi, sesi yorgun çıkıyordu. "Her zaman olduğu gibi. Bence hiç beklemediğin biri seni sırtından bıçaklayacak, Hoss."

4

Dairenin arka tarafından çok yumuşak bir ses geldi ve yaşlı adam bir sokak kedisi hızıyla ayağa kalktı. Daha oraya varmadan bir kelime tısladı ve asası odanın öbür ucuna uçarak eline geçti.

"Dur, dur, dur," dedim, ellerimi açarak ayağa kalktım. "Sakin olur musun lütfen?"

"Kim o?" diye sordu. Bana sert bir bakış fırlattı. "Kim?"

"Sana daha yeni krep yedirdim," diye mırıldandım. Yaşlı adamın dünyasında işler ne kadar gergindi ki böyle bir tepki veriyordu? "Yıldızlar ve taşlar."

"Öyle söyleme," dedi, sesi daha tanıdık, daha huysuz bir tempoya kaymıştı. "Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun."

"Bunu öğrendiğim adam bana öğretmedi," diye karşılık verdim. "Beş saniyeliğine rahatlar mısın lütfen? Lütfen?"

Bana ters ters baktı. Asayı sadece hafifçe indirdi. "Neden?" "Çünkü *kızımın büyük büyükbabasının* onu korkutmasını istemem. ilk karşılaşmalarında ölümüne," dedim.

Bunun üzerine yaşlı adam gözlerini kırıştırdı. İki kez. Asasını aniden indirdi. "Ne oldu? O *burada* mı? Burada *mydı*? Bunca zamandır mı?"

"Yeni insanlarla sorunları var," dedim sessizce. "Bu onun için çok zor." Mouse'a baktım ve çenemi yatak odasının kapısına doğru salladım. Büyük köpek itaatkâr bir şekilde ayağa kalktı ve kıza güven verici bir varlık olmak için kapağa doğru ilerledi.

"*Vampirin* onun etrafında olmasına izin mi verdin?" diye fısıldadı büyükbabam, yüz ifadesi şok olmuştu.

"Maggie?" Sessizce seslendim. "Lütfen dışarı çık. Sanırım tanışman gereken biri var."

Kapı sadece biraz açıldı. Yüzünün bir parçasını görebiliyordum ve kahverengi bir gözü ihtiyatla dışarı bakıyordu.

"Gelip büyük büyükbabanla tanışmanı istiyorum," dedim sessizce. "Aslında bu şekilde olacağını hayal etmemiştim," dedim yaşlı adama bir bakış atarak. "Ama sanırım elimizde olana sahibiz. Haydi, cime."

Kapı biraz daha açıldı. Uzandı ve parmakları Mouse'un kürkünü bulana kadar bir eliyle etrafı yokladı. Parmaklarını onun yelesine doladı ve sonra çok yavaşça kapıyı açtı. Hareket etmeden ve konuşmadan Ebenezar'la yüzleşti.

"Maggie," dedi sessizce. Sesi sert çıkmıştı. "Merhaba genç bayan." Kız ona hafifçe başını salladı.

Ebenezar başıyla onayladı. Sonra bana döndü ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir öfke parladı. Konuşmak için ağzını açtı.

Bunu yapmadan önce ona uyarıcı bir bakış attım ve "Bahçeye çıksak ve Mouse bacaklarını açsa nasıl olur?" dedim.

"Tamam," dedi Maggie.

Yaşlı adam bana hançer gibi baktı. Sonra yüz ifadesini düzeltti ve nazik bir gülümsemeyle kızına döndü. "Kulağa hoş geliyor," dedi.

Ebenezar'ın yanında durdum ve Maggie ile Mouse'un svartalf çocuklarıyla oynamasını izledim.

Bahçe muhteşemdi, svartalf elçiliğinin ortasındaki avluda yetişen birkaç ağacın ortasındaydı. Çim ve çiçekler zevkli bir denge içinde ekilmiş, çocukların koşuşturması ve saklambaç oynaması için yeterli alan bırakılmıştı. Svartalf çocukları, ebeveynlerinin gri tenleri ve kesinlikle kocaman gözleriyle tuhaf görünümlü küçük yaratıklardır; gerçekten de çok sevimlidirler. Elçilikte Maggie'yle oynayabilecek yaşta yarım düzine çocuk vardı ve hepsi de, tüm kas kütlelerine rağmen onlardan hafifçe sıçrayarak, dönerek ve kaçarak hepsiyle kovalamaca oynayan Mouse'u çok sevdi.

Bahçede birkaç svartalf vardı. Bizden fiziksel ve psikolojik olarak kibarca uzak durdular, yaşlı adamlarımızda var olan gerginliği açıkça anlıyorlardı.

"Sen deli misin?" Ebenezar bana sordu.

"Bir seçim yapıyorum," dedim.

"Ona üzerinde bir dizi boğa gözü olan bir gömlek de alabilirsin," dedi. Sesini çocukların duyamayacağı kadar alçak tuttu. "Sen

O çocuğu yanında büyütüyorsun ve onu hedef haline getiriyorsun. Tanrım, vampirler onu zaten biliyor."

"Uzun süre benden uzakta güvenli bir evde kaldı," dedim. "Pek iyi sonuçlanmadı."

"Marangozların evinin nesi vardı?" dedi. "Edinburgh'daki karargâh dışında daha iyi korunan bir yer bulamazsınız. Neden onu orada bırakmadınız?"

"Çünkü babası orada yaşamıyor," dedim.

Yaşlı adam, kendisine sabır vermesi için Yüce Tanrı'ya yalvarırcasına gökyüzüne baktı. "Sen lanet olası bir aptalsın."

Dişlerimi sıktım. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Güvenli bir yerde olması gerekiyor. Sizden uzak bir yerde. En azından kendi potansiyel yeteneğini gösterene kadar, böylece kendini korumayı öğrenebilir."

"Tabii eğer yaparsa."

"Eğer yapmazsa, bizim dünyamız onu öldürtecek."

Bunun üzerine kendi sinirlerimin yükseldiğini hissettim. "Sanırım sen farklı yapardın," dedim.

"Ben farklı yaptım," diye tersledi. "Annenin benim hayatımın tehlikelerinden uzakta büyümesini sağladım."

"Nasıl gitti?" Ona sordum. "Anneme soralım. Oh, bekle. Soramayız. O öldü."

Ani bir sessizlik oldu. Güneş ışığının birkaç saniyeliğine gerçekten sönüp sönmediğinden emin değilim. Ama svartalves aniden bizden daha da uzağa sürüklendi.

Yaşlı adamın sesi sessiz bir gürültüydü.

"Bana ne dedin evlat?"

"O öldü," dedim telaffuz ederek. "Korunması için güvenli bir yere sakladığın kızın artık öldü. Bana atacak taşınız yok."

Yaşlı adam eski fildişinden oyulmuş bir şeye benziyordu. Hiçbir şey söylemedi.

"Canavarlar Maggie'yi öldürmeye çalıştılar *bile*. Ve ben onları durdurdum," dedim. "Ve eğer tekrar denerlerse, onları tekrar durduracağım. Onun *güvenli* bir yere ihtiyacı yok. Ama *babasına* ihtiyacı var."

"Bu ne cüret!" diye fısıldadı yaşlı adam.

"Dünyadaki en iyi ebeveyn olmayabilirim," dedim. "Ama *buradayım*. Onun hayatındayım. Ve bunun yerini hiçbir şey tutamaz. Hiçbir şey. Hiç olmadı. Asla da olmayacak."

"Seni aptal," dedi Ebenezar sıkılmış dişlerinin arasından. "Bu ev sahiplerinin neler yapabileceğini biliyor musun?"

"Sözlerini yerine getiriyorlar,"
diye tükürdüm. "Evlat," dedi,
"beni zorlama."

"Neden? Ne yapacaksın? Koruyucu aile sisteminin içinde kaybolmama izin mi vereceksiniz? Kendi iyiliğim için tabii ki."

Yaşlı adamın kafası sanki ona tokat atmışım gibi geriye doğru sallandı.

"Annem ben doğduğumda ölmüş," dedim monoton bir sesle. "Babam da ben anaokuluna giderken. Ve sen beni yalnız bıraktın."

Ebenezar bana döndü ve omuzlarını kamburlaştırdı.

"Belki de beni koruduğunu sanıyordun," diye devam ettim, sesimi yükseltmeden. "Ama aynı zamanda beni terk ediyordun. Ve bu canımı yaktı. Yara izleri bıraktı. Senin varlığından bile haberim yoktu ve sana hâlâ kızgındım." Çocukların Mouse'u takip edişini izledim. Hiç yorulmadan saatlerce koşabiliyordu. Hepsi çok eğleniyordu. "Yeterince şey yaşadı. Ona bunu da yaşatmayacağım."

Boynunun arkası ve kel kafası kıpkırmızı olmuştu. Körelmiş, güçlü elleri yumruk haline gelirken parmak eklemlerinin patladığını duydum.

"Evlat," diye hırladı. "Düzgün düşünemiyorsun. Bunu enine boyuna düşünmüyorsun."

"Birimiz değil."

"Annen öldü," dedi Ebenezar. "Baban öldü. Çocuğunu doğuran kadın öldü. Ve sen ortak paydasın. Bunu göremiyor musun? Kendi duygularınızı bir kenara bırakmanız gerektiğini göremiyor musunuz?"

O kadar yoğun bir öfke ve acı hissettim ki bir an için kontrolümü kaybetmek üzere olduğumu sandım ve bunun Kış örtüsüyle hiçbir ilgisi yoktu.

"Benim gördüğüm," dedim, "babasının onu sevmesine ihtiyacı olan küçük bir kız. Eğer yanında olmazsam bunu yapamam."

"Yanılıyorsun."

"Belki," dedim. "Ama o benim çocuğum. Bu benim kararım." Başını salladı.

"Ve hayatımın zaman zaman kötü yazılmış bir Meksika pembe dizisine benzediğini fark ettiğimden beri," diye devam ettim, "bir şeyi bilmeni istiyorum."

"Ne?"

"Sanırım şu anda onu yakalayıp güvenli bir yere saklayarak korumayı düşünüyorsun. Eğer bunu yaparsan, onu geri alacağım. Gerekirse cesedinizi çığnerim, efendim."

Yaşlı adam dönüp bana baktı, yüzü bir fırtına bulutuydu.

Ben de ona baktım. Gözümü kırpmadım.

"Delikanlı," dedi Ebenezar. Sesine hafif bir İskoç aksanı karışmıştı. "Gitmek istemediğın bir yere doğru yürüyorsun."

"İlk kez değil. Son da olmayacak."

Yaşlı adam hırçın bir çene çıkardı ve nefesini içine çekti. "Beyler," dedi yeni bir ses, derin ve zengin. "Beyler, affedersiniz." Yaşlı adam da ben de bakışlarımızı davetsiz misafirin üzerine çevirdik.

Önümüzde koyu mavi ipekten bir takım elbise giymiş bir svartalf duruyordu. Austri'den daha uzun boyluydu ve kasları daha ağırdı. Yüz ifadesi sakın ve kesinlikle kararlıydı. "Beyler, evimde misafirsiniz. Bu en iyi ihtimalle yakışksız."

Gözlerimi kırptırdım ve yavaşça etrafıma bakındım. Bahçedeki oyun durmuştu. Svartalf çocukları ailelerinin arkasına saklanmak için geri çekilmişlerdi. Maggie diğer çocuklarla ailesinin ortasında durmuş, kaçacakmış gibi tek ayağının üzerinde durmuş, iki eliyle umutsuzca Mouse'un yelesini tutuyordu. Büyük köpek çocuklarla bizim aramızda durdu ve bana onaylamayan bir bakış attı.

Sanırım sesimizi sandığımız kadar sessiz tutamamışız.

"Etri," dedi büyükbabam. Başını bir kez salladı ve "Kişisel bir görüşme yapıyoruz," dedi.

Svartalf elçiliğinin başındaki Etri, Ebenezar'a sempati ya da anlayıştan yoksun bir bakış attı. "Başka yerde yap. Halkımın çocuklarını korkutuyorsun. Evimde olduğun sürece, McCoy, nezaket ve terbiye çerçevesinde davranacaksın."

İfade düz, tavizsizdi ve başka bir sonuç olasılığını değerlendirebileceğine dair en ufak bir ipucu bile yoktu. Svartalf'a bir kaşımı kaldırdım. Doğaüstü toplulukta saygı gördüğünü biliyordum, bu da genellikle hatırı sayılır bir kişisel güç anlamına geliyordu ama Ebenezar McCoy'a karşı ancak bir aptal meydan okuyabilirdi.

(Evet, bu ifadenin ne anlama geldiğinin farkındayım; yaklaşık on dakikadır bunu yapıyordum).

Yaşlı adam kasıtlı bir nefes aldı ve sonra etrafına bakındı. Gözleri Maggie'ye takıldı ve aniden hafifçe söner gibi oldu. Sanki birkaç cümle boyunca on ya da iki yıl yaşlanmasını izlemiş gibiydi.

Birden öfkeyle söylediğim şeyleri düşündüm ve utandım.

"Elbette," dedi yaşlı adam. "Tartışma kontrolden çıktığı ve halkınızın çocuklarını rahatsız ettiğim için resmen özür dilerim. Hiçbir mazeret sunmuyorum ve kabalığımı görmezden gelmenizi rica ediyorum."

"Evet," dedim. "Ben de. Ben de."

Etri bir süre Ebenezar'a baktıktan sonra bana baktı ve başını sallamadan önce biraz gözlerini devirdi. "Sanırım bu ziyaret sona erdi Büyücü McCoy. Eşyalarınızı ön kapıya göndereceğim."

"Hayır, bekleyin," dedim. "Efendim, ben-"

"Elbette haklısın Etri," dedi Ebenezar, kaba bir sesle. Arkasını dönmeye başladı.

"Efendim," dedim.

"Gitme vakti," dedi Ebenezar, sesi yorgun çıkıyordu. "Yapılacak işler var." Ve dışarı çıktı.

Austri'nin bahçeye girdiğini görmemiştim ama güvenlik görevlisi yaşlı adamı takip etmek için sessizce öne çıktı. Austri'ye kolay gelsin işareti yaptım. Svartalf bir an için yüz ifadesini sertleştirdi ama sonra merhamet gibi bir şey yüz ifadesini yumuşattı ve başını sallayarak bana cevap verdi.

Etri onun gidişini izledi. Sonra bana okunamayan bir bakış attı, başını salladı ve uzaklaştı. Diğer svartalflar da onunla birlikte gitti.

Herkes gittikten sonra Maggie bana doğru koştu ve kollarını belime doladı. Onu soydum ve kucağıma alıp sarıldım.

"Benim hatam mıydı?" diye sordu bana, sesi titreyerek. "İstedim... Dedemle konuşmak istedim ama kelimeleri bir araya getiremedim. Onu kızdırıp gitmek istememiştim."

Boğazım düğümlendi ve gözyaşlarım gözlerimi kapattım. "Senin hatan değildi, cimcime. Bu senin suçun değildi. İyi iş çıkardın."

Rahatsız olacak kadar sert bir şekilde boynuma sarıldı. "Ama neden kızgındı?"

"Bazen yetişkinler birbirleriyle anlaşılamazlar," dedim. "Bazen kızarlar ve istemedikleri halde incitici şeyler söylerler. Ama bu geçecektir. Göreceksin."

"Oh," dedi.

Mouse yanıma geldi ve sessiz bir destekle bacaklarıma yaslandı.
"Büyükbabam Noel için gelecek mi?" diye sordu.
"Belki de öyle olur."
"Tamam," dedi. "Bana kızgın mısın?"
"Hayır," dedim ve başının yan tarafını öptüm. "Sen benim 'ımsın.'" "Güzel," dedi. "Ben hâlâ krep istiyorum."
"Hadi gidip onları yapalım," dedim.
Mouse'un kuyruğu umutla bacağıma çarptı.
Ama önce üçümüz bir süre orada durduk ve birbirimize yakın olmanın rahatlığını yaşadık.

Tabii ki kötü gitti," dedi Karrin. "Ailenizden biriyle kavga ettiniz. İnan bana, aile kavgaları en kötüsüdür."

"Daha aile bile toplanmadı ve kavgalar var," diye yakındım.

"Gördüğüm kadarıyla bana oldukça monte edilmiş görünüyor," dedi ses tonu kuru bir şekilde.

"Evet, şey. Ailemle kavga etmek için fazla fırsatım olmadı," dedim.

"Evet," dedi. "Herkes birbirini önemsiyor, bu yüzden sinirlenip korkunç bir şey söylediğinizde çok daha fazla yanıyor. Ve pek çok şey söylenmeden kalıyor. Bence en kötüsü de bu. Herkes birbirini muhtemelen tanıdığından daha iyi tanıdığını düşünüyor, bu yüzden sessizlikleri diğer kişinin aslında hiç söylemediği şeylerle dolduruyorsunuz. Ya da düşünmediği. Ya da söylemeyi düşündüğü şeylerle."

Kaşlarımı çattım ve "Bu sizin profesyonel görüşünüz mü Doktor Murphy?" diye sordum.

Homurdandı, sustu ve elimi kendi eliyle sıktı. Tutuşu küçük, güçlü ve sıcaktı. Bugünlerde çok sık el ele tutuşuyorduk.

Ona pişirmeye gelmiştim. Yemek pişirme becerilerim mütevazı ama işe yarayabilecek düzeydeydi ve ikimiz de fırında kızarmış tavuk, patates ve taze salatayla karnımızı doyurmuştuk. Karrin mutfakta hareket etmekte zorlanıyordu, dizi, omzu ve bunları az çok hareketsiz tutmak için takmak zorunda olduğu diş telleri arasında. Ve sadece birkaç hafta yattıktan sonra hazır yemeklerden bıkmıştı. Marangoz çocuklar Maggie'ye bakmaya müsait olduklarında, haftada birkaç gece ona gelip yemek pişiriyordum.

"Doktorlardan bahsetmişken," dedim, "doktor bugün ne dedi?"

"Ameliyatın ilk raundu iyi geçti," dedi. Nefes verdi ve başını koluma yasladı. Oturma odasındaki kanepede oturuyorduk, yaralı bacağı onun için aldığım bir sedirin üzerinde duruyordu. Ufak tefek bir şeydi, beş yaşındaydı ve fazla bir şeyi yoktu, çok kaslı bir beş yaşındaydı ve fazla bir şeyi yoktu. Sarı saçları temiz ama dağınıktı. Her şeyi tek elinle yapmak zorunda kaldığında saçlarını toplamak zor oluyordu. Makyajsızdı.

Ve yorgun görünüyordu. Karrin Murphy iyileşme sürecinde iş bulamamayı yorucu buldu.

Yaraları benim adıma toplamıştı. Benim hatam değildi, ya da ben kendime bunu söyleyip duruyordum, ama günün sonunda kendini yaralanacak bir yere koymuştu çünkü ben ondan orada olmasını istemiştim. Özgür iradeyi, nedenselliği ve kişisel seçimi istediğiniz kadar tartışabilirsiniz, ama gerçek şu ki, eğer onu bu işe bulaştırmasaydım, muhtemelen akşamın bu saatinde dövüş sanatları derslerinden birinde olacaktı.

"İkinci tur önümüzdeki hafta başlayabilir," devam etti, profesyonel sesiyle konuşuyordu, içinde hiçbir duygu barındırmayan, çoğunlukla bir şey onu gerçekten ama gerçekten üzdüğünde kullandığı o kopuk sesiyle. "Sonra sadece üç ay daha alçılar ve aptal teller ve sonra ağrı kesicileri bırakırken altı aylık terapiye başlayabilirim ve tüm bunlar bittikten sonra, eğer çok çok iyi giderse, bastonsuz yürüyebileceğimi düşünüyor. Tabii bunu çok hızlı yapmam gerekmediği sürece."

Kaşlarımı çattım. "Peki ya eğitimin?"

"Hasar vardı," dedi, sesi o kadar da sessiz değildi.

... öldü. "Dizimde, omzumda, dirseğimde. Beni yüzde elliye geri getirmeyi umuyorlar. Temel fonksiyonların. Atletik aktivite değil."

Nicodemus dizine tekme attığında attığı çığlığı hatırladım. Sakince kolunu yuvasından çıkarmaya zorladığında, rotatorunu parçaladığında ve aynı zamanda dirseğini hiperekstansiyona getirdiğinde çıkan çirkin, ıslak çıtırtı sesini. Bunu kasıtlı olarak yapmış, verebileceği en fazla zararı, en fazla acıyı vermişti.

"Artık kendim olamıyorum," diye fısıldadı.

Daha önce de yaralanmıştı ve . Ama herkesin sınırları vardır. O sadece bir insandı.

Büyükbabasının eski saati durmadan tik tak ederken sessizlik içinde oturduk. "Bir şey var mı..." diye başladı.

Başımı salladım. "İyileştirme söz konusu olduğunda, büyü bu noktada tıbbın pek de önünde değil. Bizim insanlarımız sizinkilerden eğitim almaya gidiyor. İstemediğiniz sürece

Faust'çu olmak için."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde.

Başımı salladım. Söyleyebileceğim başka bir şey yoktu. "Özür dilerim," dedim sonunda.

Başını hafifçe salladı. "Yapma," dedi. "Daha önce bunun için ağladım. Ve daha sonra yine ağlayacağım. Ama şu anda bunu düşünmek istemiyorum. Başka bir şey hakkında konuşun."

Bir şeyler düşünmeye çalıştım. Hiçbir şey bulamadım. Bunun yerine onu öptüm. "Sen ateşli raconteur'ların sonuncususun, Dresden," diye mırıldandı ağzıma karşı. Ama sonra gözlerini kapadı ve öpücüğe doğru eğildi ve diğer her şey kaybolmaya başladı.

Öpüşmek dikkatli olmam gereken bir şeydi. Nefesinin benimkine karıştığını hissettikten yaklaşık yirmi saniye sonra, Kış mantosu çıplak şehvetle çılgına dönmeye başladı. Mab'ın bana verdiği lanet olası güç aurası inanılmaz şeyler yapmamı sağlıyordu ama düşüncelerimde ve duygularımda sürekli çalan seks ve şiddet tamamları hiç geçmiyordu. Yirmi saniyede daha hızlı nefes almaya başladım ve otuz saniyede kafam Karrin'le yapılacak şeylerin dürtüleriyle kuşatıldı ve bir dakika geçtiğinde kendimi fark ettiğimden daha güçlü olduğumu hatırlamaya ve ellerimi onun üzerinde sıkılamaya ve onu bedensel olarak bana doğru çekmemeye dikkat etmeye zorluyordum.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, o da neredeyse tamamen aynı şekilde tepki veriyordu ve bunu suçlayabileceği kötü bir Peri gücü aurası yoktu.

Belki de sorun manto değildi. Belki de sadece bendim, ki bu korkutucuydu.

Ya da belki de sadece bizdik.

Aslında bu harika bir düşünceydi.

Parmakları saçlarıma dolandı ve sertçe kavradı ve nefesi kesildi, "Tamam. Sen bir konuşma dehasısın. Tam da ihtiyacım olan şey bu."

"Sen-" Sormaya başladım.

"Tanrım, konuşmayı kes, Harry," diye homurdandı ve eli gömleğimin altına kayarak daha da yakınlaştı. "Beklemekten yoruldu. Sen beklemekten yoruldun. Biz beklemekten yorulduk."

Hırıltıya dönüşen belli belirsiz bir onay sesi çıkardım. Sonra ağzı tekrar benimkini buldu ve sesi boğdu ve kalp atışlarım çılgın bir ergen seviyesine yükseldi. Onunki de öyle. Nefeslerimiz daha hızlı, senkronize bir şekilde çıkıyordu ve sonra elim kalçasına kaydı ve o da

bir ihtiyaç sesiydi ve beni herhangi bir Őey dűŐűnme yeteneğinden mahrum bıraktı.

"Őimdi," diye nefes nefese kaldı. Sonra giysiler çıkarılırken ya da en azından yeniden dűzenlenirken bir sessiz ve bir sesli harften oluŐan bir sűrű ses çıkardı. Ona kendi elimle biraz yardım ettim, űnkű ne de olsa çalıŐabileceėi tek bir eli vardı. Sűzcűkler olmasa da beni acele etmeye çaėırmaya devam etti. Sonra ben yerde diz űkműŐtűm, o da altımda kanepeye yayılmıŐtı, kalalarımız aynı hizadaydı ve tekrar aėzını bulmak için eėildim ve-

-Ani bir acıyla kaskatı kesildiğini ve nefesinin kesildiğini hissettim. Omzu mu yoksa bacağı mı, bilemiyordum ama lanet olsun, iyileŐiyor olması gerekiyordu, atletik olması değil.

Gűzleri sonuna kadar açıldı. Bana birkaç kez gűz kırptı ve "Ne?" diye sordu.

"I ..." Mırıldandım. "Bilmiyorum eğer ..."

Saėlam eliyle gűmleėimi tuttu ve beni kendisine doėru sűrűkledi, gűzleri parlıyordu. "Ben camdan yapılmadım. Harry, bunu istiyorum. Hayatında bir kez olsun, lűtfen çeneni kapar mısın, dűŐűnmeyi bırak ve sadece beni becer."

Yere baktım ve "Um." dedim.

Karrin önce yere, sonra da bana baktı. Bir an için gűzlerini tavana çevirdi ve yemin ederim, benden bile daha iyi bir cinsel hayal kırıklıėı yűzűne sahip olmalıydı. Sonra bir nevi sűndű, bu da ikimizi de rahatlattı ve nefesini yavaŐ bir i çekiŐle bıraktı.

"Dresden," dedi, "bu őűvalyemsi öz kimliėin çoėu zaman sevimli geliyor. Ama őu anda, taŐaklarını tekmelemek istiyorum."

"Sana zarar veremem," dedim. "Őzűr dilerim."

Tekrar gűzlerini devirdi ve beni aŐaėıya çekerek bir kolunu boynuma doladı, ben de dikkatlice aėırlıėımı ondan uzak tuttum. őakaėımı ptű ve çok nazikçe, "Biliyorum. Seni sevgili aptal."

Kollarımı dikkatlice ona doladım ve ben de ona sarıldım. Tam o sırada biri hızlıca n kapıyı çaldı.

Dűshabillė bir őekilde ayaėa fırladım ve kıyafetlerimi yeniden dűzenlemeye çalıŐtım. Murphy de aynı őeyi tek eli ve bűyűk lűde hareketsiz iki uzvuyla yapmaya çalıŐıyordu. İkimiz de önce fark etmek için durduk, sonra diėerinin fark ettiėini fark ettik ve giyinmeye çalıŐırken saçma bir kahkaha attık.

"Kapı," diye mırıldandı Murphy, kapitone bir rtűyű çıplak bacaklarının arasında sűrűkleyerek. Kapıya doėru sendeleyerek ilerledim, gűzetleme deliėinden baktım ve

ve kapıyı hafifçe açarak pantolonumun dizlerime kadar düştüğü gerçeğini gizlemek için kullandım.

Aynasız verandada duruyordu.

İki adam kibar, nötr polis yüzleriyle orada bekliyordu. İçlerinden birini tanıdım, gerçi onu görmeyeli epey olmuştu. Orta boyluydu, yakışıklıydı, koyu renk saçlarına göre uzun ve sıkı bir saç modeli vardı, ancak görünüşüne mavi gözlerini çok iyi ortaya çıkaran kalın bir bıyık eklemişti. Maaşına göre fazla pahalı bir takım elbise giymişti ve bir kolunun altına kalın bir zarf sıkıştırmıştı.

"Dedektif Rudolph," dedim pantolonumu çekmeyi bitirirken. Genellikle *onu çarmıha ger* ya da *boğazını keseceğim* gibi ifadeler için ayrılmış bir ses tonuyla, "Sizi tekrar görmek ne güzel," diye devam ettim.

"Dresden," dedi Rudolph, bir an için sırtarak. "Harika. Bir taşla iki kuş. Bayan Murphy evde mi?"

Artık polis olmadığını herkese hatırlatmak için başlığa biraz vurgu yaptı. Onu tokatlamak istedim. Kendimi erkekçe bir tavırla dizginledim ve "İyi bir zaman değil. Yaraları hala iyileşme sürecinde."

Rudolph, "Geçen kıştan kalanlar," diye belirtti.

Kaşlarımı kaldırdım. Murphy'nin bir grup psikopat katil ve sosyopat hoşnutsuzla yaptığımız küçük gezintide aldığı yaralar arasında kurşun yarası yoktu, ve onlar yapmamıştı. oldu at a SUÇ Sahne.

Bu Tıbbi kuruluşun onları polise ihbar etmesine gerek yoktu - bu da polislerin onları bulmak için etrafta dolaştığı anlamına geliyordu. Bu iyi bir şey değildi. Murphy bir soygun operasyonunda bana yardım ediyordu. Cehennemini soymuştuk. Ya da en azından *bir*. Hedef Chicago Polisi'nin yetki alanına giren bir şey değildi, ama oraya bir bankanın bodrumundan zorunda kalmıştık ve sonuç olarak banka oldukça harap olmuştu. Ayrıca korumalar da vardı. Ve bankanın etrafını saran polisler. Ve çıkış yolunda karşılaştığımız polisler. Kimsenin ölmeyeceğinden emin olmak için çok çalışmıştık ama ortaklarımızdan biri

Zaten bir gardiyan.

Bu da bizi en azından yasalara göre cinayete suç ortağı yapıyordu. Ve haksız da değillerdi.

"Evet, o yaralar," dedim ona. "O yüzden çek git."

"Yoksa ne olur?" Rudolph hafifçe sordu.

"Ya da giriş izniniz ya da inandırıcı bir olası nedeniniz yoksa, Murph'ün departmanınızı dava edeceğini düşünüyorum."

Rudolph gülümseyerek, "Belki ısrar ederim," dedi.

"Bunu görmeyi çok isterim," dedim ona ve bunda ciddiydim. Manto yine benimle konuşuyor, birikmiş gerginliğimin bir kısmını istekli bir kadın üzerinde boşaltmayacaksam, Rudolph'un kibirli şeyini dövmenin uygun bir ikame olacağını tavsiye ediyordu.

"Hayır," dedi ikinci polis sıkılmış, mesafeli bir sesle. "Yapamazsınız, efendim." Diğer adama baktım. Her üç boyutta da yaklaşık 1.80 boyundaydı.

En son ne zaman bu kadar sağlam yapılı bir adam gördüğümü cidden hatırlamıyordum. Özel dikim bir takım elbise giymişti, çünkü bir takımın ona uyacağından şüpheliydim, ama iş dünyasının arka planına uyum sağlaması için nötr, sade malzemelerden yapılmıştı. Tuzlu ve biberli saçları kısa kesilmişti ve yüzü, tıraşını bitirdikten yaklaşık on saniye sonra ortaya çıktığından şüphelendiğim sakal gölgesiyle pürüzlüydü. Kendini tutuş şeklindeki bir şey, gözlerinin özellikle hiçbir şeye odaklanmaması, beni ne yaptığını herkesten daha iyi bildiğini fark etti.

İç İşleri'ndeki polisleri Özel Soruşturma'dakiler kadar tanıımıyordum ya da bildiğim mahallelerdeki devriye polislerini. "Seni Rudy ile ortak yaptılar, ha?" Dedim. "Harry Dresden."

"Dedektif Bradley," dedi. "Efendim, bizimle şimdi konuşmanız Bayan Murphy'nin yararına olacaktır."

"Ya da şehir merkezinde yapabiliriz," dedi Rudolph. "Hangisi olduğu umurumda değil." "Rudolph," dedim hoş bir sesle, "şehir merkezine gitmek ne kadar sürer biliyor musun?"

kırık bir burnun kurumuş kanını bıyıktan yıkamak mı?"

"Harry," dedi Karrin kanepeden, sesinde sitem vardı. "Biraz daha kısar mısın?" Özür dileyen bir el salladı bana, kapıdaki adamların görüş alanının dışında. "Hadi şu işi bitirelim, olur mu?"

Adamlara ters ters bakarak, "Tekmeleme hakkımı saklı tutuyorum," dedim. "Harry," diye içini çekti Murphy.

"-Yoruluyor gibi görünüyorsa gitmenizi rica ediyorum," diye yumuşak bir şekilde devam ettim. Rudolph'un yanından geçip yaşlı adama baktım ve "Tamam mı?" dedim.

"Neden, sen-" Rudolph söyledi.

İnsan tank Bradley elini Rudolph'un omzuna koydu. Parmakları hafifçe sıktı ve Rudolph ağzını kapatıp ona hızlı ve sert bir bakış fırlattı.

"Efendim," dedi Bradley, "yaralı bir kadını gereksiz yere zorlamak kimsenin yararına olmaz. Kısa keseceğiz."

Hırladım ve dedim ki, "Tamam. İçeri gel." dedim.

Yaptılar ve oturmak istediler. Her neyse. Ben oturmadım. Gidip Karrin'in arkasında durdum, kollarımı kavuşturup duvara yaslandım.

"Murphy," dedi Bradley.

Karrin ona temkinli bir şekilde başını salladı. Onu, bu hareketinde sevgi olmasa bile biraz saygı olduğunu anlayacak kadar tanıyordum. "Bradley. Çıkar ağzındaki baklayı Rudolph. Burada ne işin var senin?"

Rudolph zarfı açtı ve üzerinde renkli fotoğraf baskıları olan birkaç kâğıt parçası çıkardı. Onları sehpanın üzerine fırlattı. Onları aldım ve gözlerimi polislerden ayırmadan Karrin'e verdim.

Resimleri ve o karıştırdıkça gerginliğinin arttığını hissettim. Fotoğrafları bana uzattı.

Bunlardan biri Chicago sokaklarından birinde çekilmiş bir güvenlik fotoğrafıydı. Konumu tam olarak hatırlayamadım ama Murphy'nin küçük SUV'siyle ağır kış koşullarında caddede hızla ilerlerken bulanık çekilmiş görüntüsünü hatırladım.

Diğerleri bankanın dışından ve içerideki güvenlik kameralarından çekilmişti. Havada yeterince kötü hava ve yeterince büyü vardı, bu yüzden tüm çekimler bulanık ve bozuktu, ancak bunlardan biri bankanın kapısından çıkan bir çift adamdı. Biri orta boyluydu, ikincisi ise çok uzundu.

Benim ve Grey adında bir paralı askerin soygundan çıkışımız sırasında uzaktan çekilmiş bir . Altında bulunduğumuz peçe titremiş olmalıydı, ya da çekim peçenin katılaşp bizi herkesten saklamasından öncesine aitti. Bu haliyle, dış hatlar dışında pek bir şey yoktu. Bozulmuş görüntülerde yüzlerimiz tam olarak seçilemiyordu. Yine de Chicago'da banka soyan NBA boyunda çok fazla adam yok. Ya da herhangi bir yerde. Diğer tüm görüntüler de aynı derecede belirsiz ya da daha kötüydü, ancak aynı uzun adamın tanınabilir silüetine sahipti, ancak sonuncusu hariç hiçbirisi yüzümü göstermiyordu. Bu resimde kaldırımda koşuyordum ve gözleri olan herkes, yani jüride yer alabilecek çoğu insan, bu resmin bana ait olduğunu anlayabilirdi.

Rudolph, Karrin'e, "Şu fotoğrafın," dedi, "yaralandığın gün çekilmiş. Ne tesadüf ama."

"Nasıl?" diye sordu sakince. "Rudolph, Chicago'daki herkes hayatının her günü bir ya da üç güvenlik kamerasına yakalanır."

Rudolph, "Hepsi tehlikeli koşullarda hız yapmıyor," dedi.

"Chicago'da IA trafik durdurması yapıyor mu?" Karrin sordu. "Artık şehirdeki tüm yolsuzlukları temizlediğinize göre?"

Bradley, "Buz fırtınası sırasında ana caddelerde hız yapmak," dedi. "Aynı zamanda çete şiddeti raporlarına yakın."

"Gösterilerime zamanında yetişmeye çalışıyordum," dedi, ses tonu kuruydu.

"Araba hurdaya döndü, değil mi?"

"Gençlik sabırsızlığının çılgınlıkları," dedi Karrin ve alçılarını işaret etti. "Bu konuda oldukça açık oldum."

Bradley başını salladı. "Doktorunuzla konuştum. Daha önce bir kazada seninki gibi yaralar görmediğini söyledi. Çok kesin. Açıkça şiddet uygulandığını söylüyor."

"," dedi Karrin. "Ve HIPAA'yı ihlal ediyor."

"Ve senin bilinen ortağın," diye devam etti Bradley, sanki o hiç konuşmamış gibi. "Onun da görüntüleri elimizde."

"Çok güzel bir resmin var Dresden," dedi Rudolph. "Ertesi gün bir ceset bulduğumuz binanın önündeki kaldırımında." Cebindeki küçük not defterine baktı. "Bir Harvey Morrison, mali müşavir."

Karrin ona polis suratını verdi, ben de büyücü suratımla idare ettim ama zordu. Midem ağzıma gelmişti. Harvey Morrison, hayatını kurtarma çabalarına rağmen feci şekilde ölmüştü. Polisler öldürülen kadın ve erkeklerin cesetlerine biraz tuhaf yaklaşırlar, özellikle de bu cesetler suç dünyasıyla bağlantısı olmayan kareler olduğunda.

Birini kurtarmayı başaramamak onu öldürmekle aynı şey değildir - ancak dışarıdan bakıldığında ikisi neredeyse aynı görünebilir.

Bradley şöyle devam etti. "Morrison, Verity Trust Bank'ın sürekli müşterisiydi. Banka ertesi gün soyuldu. Soygun sırasında özel kasası açıldı. Bu sırada bir dizi patlama ve çok sayıda silah sesi duyuldu." Resimlere başıyla işaret etti. "Diğer resimlerde 1.80 ile 1.80 boylarında bir şüpheli var, muhtemelen banka soyguncularından biri." Yavaşça bana baktı. "Altı ... dokuz? Öyle değil mi, Dresden?"

"Her sabah kahvaltıda Wheaties'lerimin hepsini yedim," dedim.

"Ukala," diye tısladı Rudolph. "Ukalalığa devam et. Şimdi kışını yakaladım."

"Akıllıca mı?" Ona sordum. Bradley'ye başımı salladım ve Rudolph'a bir başparmağımı salladım. "Kim böyle konuşur ki?"

Bradley sessizce, "Haklı olabilir," dedi. Benden Karrin'e baktı. "Kazıyoruz. Bu işte iyiyiz."

"Öylesin," diye onayladı Karrin.

Bradley başıyla onayladı. "Ailen bu kasabada iyi işler yaptı Murphy. Biz daha fazla kazı yapmadan önce bizimle konuşmanız ikiniz için de iyi olabilir."

Karrin bana bakmadı, ben de ona bakmadım. Bu özel konuyu kontrol etmemize gerek yoktu. Dünyanın geri kalanında olduğu gibi polislerin de doğaüstü dünyaya ayıracak fazla zamanları yoktu. Onlara iblis ruhlu, iki bin yaşındaki manyaklar tarafından yönetilen ve bizim, bir şekil değiştirenin, bir Koca Ayak'ın, tek kişilik bir ordunun ve bir kundakçının da dahil olduğu bir soygunu anlatmaya çalışsak bize boş boş bakarlardı. Delilik savunması yapacağımızı düşünüp bizi içeri tıklarlardı.

İnsanlığın gözünün önündekini inkar etme kapasitesi şaşırtıcıdır. Rudolph bir loup-garou'nun Chicago polis karakolunu yerle bir ettiğini kendi gözleriyle görmüştü ve hâlâ inkâr ediyordu.

"Size ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Karrin. "O resimde sadece fırtınadan kaçıp eve gitmeye çalışıyorum. Bu muhasebeci hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ve neredeyse hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedim. "Chicagoland'da 1.80 ya da daha uzun boylu belki bin kişi olduğu dışında. Bu resimler onlardan herhangi birine ait olabilir. Umarım gerçekten büyük bir dizilim odanız vardır."

"Peki ya bu resim? Senin resmin mi?" Bradley kibarca sordu.

"Sanırım bir trene yetişmek için koşuyordum," dedim. Kurnazlık yapmaya çalışıyordum.

Bradley'nin bunu yemediği açıktı. İkimizi de süzdükten sonra başını salladı ve bir nefes verdi. "Evet. Tamam."

Rudolph hızla ayağa kalktı ve "Denedik," dedi.

Bradley Rudolph'a kararlı bir bakış attı. Sonra ayağa kalktı ve sessizce, "Hemen geliyorum. Beni bekleyin."

"Ben senin küçük ortağın değilim," diye hırladı Rudolph. "Ben senin amirininim."

"Evet, efendim," dedi Bradley. "Hemen ."

Rudolph ona iğrenmiş bir bakış attı. Sonra bana baktı, işaret parmağıyla beni gösterdi ve "Seni hapiste görmek için sabırsızlanıyorum, Dresden" dedi.

"Evet, aramaya devam et," dedim ona.

Rudolph bana sırtıttı. Sonra da Karrin'e.

Ona baktı. Güzel bir bakışı var. Rudolph'un sırtışı soldu ve başka bir şey söylemeden aniden gitti.

Kapı arkasından kapandıktan sonra Karrin, "Pislik," diye nefes aldı. Bradley'e baktı ve "O mu?" dedi. Gerçekten mi?"

Bradley omuz silkti, devasa omuzlarında tektonik bir kayma oldu. "İşin yapılması gerekiyor. Birinin bunu yapması gerekiyor."

"Evet," dedi Karrin sessizce.

"Köpekler dışarıda," dedi. "Kokuyu almaları an meselesi. Sen ve Dresden ikiniz de uzun süre işi sıkı tuttunuz. Bu sefer çizgiyi aştınız."

"Neden bilmiyorum," dedi Karrin.

"Kahretsin," diye cevap verdi Bradley. Bir eliyle vızıldayan kafa derisini ovuşturdu.

"Pekâlâ.

Sen böyle istiyorsan, biz de kadar böyle oynarız."

"İşini yap," dedi Karrin. "Her zaman yaptın."

"Evet." Bradley salladı onun Kafa. "Rudolph izin ver o olsun Kişisel. Hiç profesyonelce değil. Bunun için üzgünüm."

"Ondan daha iyisini beklemiyorum," dedi Karrin. "Senin suçun değil."

"Hey," dedim. "Neden İç İşleri'nde bu var? Neden Cinayet mi?"

Omuz silkti. "Murphy bizden biriydi sanırım. Sen de öyleydin, ."

Karrin bir süre dikkatle ona baktı. Sonra, "Uğradığın için teşekkürler Bradley," dedi.

Bradley kibarca başını salladı. "Evet. Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Umarım yakında kendinizi daha iyi hissedersiniz, Bayan Murphy."

O da çıktı, sanki kazayla ikiye bölünmesini önlemek istermiş gibi kapıyı arkasından dikkatle kapattı. Belki de bu onun için daha önce de bir sorun olmuştu.

O gittikten sonra uzun bir nefes aldım. Sonra kapıya gidip gidişlerini izledim ve gittiklerinde Karrin'e başımı salladım.

"Ondan ne aldın?" Ben sordum. "Ben yakalayamadım."

"Onlardan biri olduğum için tahmin yürütüyor," dedi Murphy. "Bradley hiçbir şey hakkında tahminde bulunmaz. IA'in bu davayı neden aldığını bilmiyor."

Gözlerimin arasındaki noktayı ovuşturdum ve homurdandım. "Birileri perde arkasında ipleri elinde tutuyor. Davayı kendi adamlarından birine devrettirdiler. Rudolph."

"Ve Marcone Rudolph'un sahibi," dedi Karrin. Dudaklarını büzdü. "Ya da biz öyle varsayıyoruz."

. "Ona başka kim sahip olabilir? Bu kasabada başka kimin bu kadar etkisi var?"

Başını iki yana salladı. "Bu odada yanlış kişiye soruyorsun." "Hah," dedim. "Araştırılacak başka bir şey. Ne bekleyebiliriz?"

"Bradley kemiği olan aç bir köpek gibi," dedi. "Peşine düşer, bir daha bırakmaz. Olayları halının altına süpürmez. Oyun oynamaz."

"Onun yaşında olmasına ve Rudolph'tan hâlâ küçük olmasına şaşmamalı," dedim. "Neyse ki gerçek denen küçük bir şey bizim tarafımızda: Harvey'i biz öldürmedik. Ya da bankadaki adamı."

Karrin homurdandı. "Oradaydık ve bu konuda polise yalan söylüyoruz. Bu bizi tek başına bir süreliğine hapse attırır. Ama DNA'mız olay yerindeydi ve bizi sokakta gören görgü tanıklarına ulaşabilirler ya da bir yerlerde bir kameradan daha fazla görüntü bulabilirler. Ya da ..."

"Ya da birisi daha fazla kanıt ," dedim.

Başını salladı. "Bundan bir dava çıkarabilirler. Bu işin sonu ... kötü bitebilir."

"O zaman bu konuda ne yapacağız?"

Bana bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Neyiz biz, Bradley'nin dedektiflik romanındaki kötü adamlar mı? Onu davadan vazgeçirmeye mi çalışmalıyız? Bazı kanıtları yok mu etsek? Suçu üstlenmesi için başka birini mi ayarlayalım?"

. "Yine de."

"Yapabileceğimiz pek bir şey yok," dedi sessizce. "Neler olup bittiği hakkında daha fazla bilgi edinmek dışında. Birkaç kanalım kaldı. Onları kontrol edeceğim."

"Rudolph'un sponsorunu araştırmayı listeme ekleyeceğim," dedim.

Başını salladı. "Bunun tuhaflık kongresine engel olacağını düşünüyor musun?" ", " dedim. Bunu uzun bir süre düşündüm ve

"Ben gidince Butters'ı ara." dedi.

Karrin kaşlarını çatarak bana baktı.

"Bu bir köpekbalığı kasırgasına dönüşmek için her türlü işareti gösteriyor," dedim. "Ona haber ver. Herkese. Yani Paranet'teki herkese."

"Hangi kelime?"

"Gözlerini açık tutmalarını, bir şey görürlerse seslenmelerini ve hazır olmalarını" söyledim. "Birileri büyük bir şey pişiriyor. Kokusunu alabiliyorum."

Karrin başıyla onayladı ve bakışları duvardaki büyükbabanın saatine kaydı. "Geri dönmen gerekmeden önce hâlâ biraz vaktin var," dedi.

"Öyle mi?"

Başını salladı. Mavi gözleri çok açıktı. "Buraya gel."

Bir kaşımı kaldırdım. "O pek bir şey değişmedi.

Bundan emin değilim-"

Hıncırca bir kahkaha attı. "Uyum sağla ve üstesinden gel, Harry. Ben zekiyim. Ve senin de en azından iyi bir hayal gücün var. İkimiz birlikte bir şeyler buluruz." Gözleri kısıldı. "Şimdi. Gel. Buraya gel."

Bir bayanı reddetmek son derece kaba bir davranış olurdu. Ben de gittim.

6

Arabaya dönerken kendimi çok beğenmiş hissediyor olabilirim.

Ama bebek bakıcımın sabah erkenden kalkması gerekiyordu, bu yüzden kulağa ne kadar hoş gelse de, daha fazlası için burada kalamazdım. Sorumluluk sahibi bir baba gibi davranmalıydım.

Munstermobile'e bindiğimde ısıklık çalışıyordum ve kükreyerek canlanmasını sağladım. Araba kırklı yıllardan kalma, koyu mavi ve mor tonlarında boyanmış, kaputunda ve ön çamurluklarında alevler olan eski bir cenaze arabasıydı. İnce değildi. Kurnazlığın yakınından bile geçmiyordu. Ama ben de olmadığımı göre, bunun benim için tamamen uygun bir araç olduğunu düşündüm.

Araba homurdanarak hareket etti ve Karrin'in garaj yolundan çıkarken arkama bakmak için dönüp bir kolumu ön koltuğun arkasına koydum ve neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

Arka koltukta iki canavar oturuyordu.

Reflekslerim devreye girerek irkildim ve belimden bükülerek sol elimi, yani geçici kalkan bileziğimin olduğu elimi kaldırdım. İradem bileziğe çarpıp bakır bant yeşil-sarı kıvılcımlardan oluşan küçük bir bulutla patlarken, kalkan tehditle arama girdiğinde karışık ve tutarsız bir çığlık attım. Sağ elim sert bir pençeye kilitlendi ve aynı renkteki yeşil-sarı enerjiden küçük bir küre parmaklarımın kafesinde toplandı, tükürdü ve şiddetli bir sıcaklıkla tısladı.

Dalgalanan, kararsız ışık manik bir düzensizlikle titreyip parladı ve tehdidi değerlendirme şansım oldu.

Canavarlardan hiçbirisi hareket etmiyordu ve ikisi de çok güzeldi.

Solumdaki, genç güzelliğinin görkemli sonbaharına gelmiş gibi görünen bir kadındı. Saçları bir cenazecinin mezarından daha koyuydu ve gümüş grisi gözleri hazırladığım büyüünün ışığını yeşil ve altın rengi parıltılarla geri yansıtıyordu. Dişleri bembeyazdı ve

mükemmeldi ve gülümsemesi bir boğazı kesecek kadar keskin görünüyordu. Beyaz bir takım elbise giymişti ve bacak bacak üstüne atmış, ellerini kucağında kavuşturmuş bir şekilde oturuyordu.

"Yeni renkler," dedi, sesi kadife gibi yumuşak ve sakindi. "Kalkan eskiden maviydi. Ne değişti?"

"Güçlü bir koruyucu varlıkla ittifak kurdu," dedi ikinci canavar, ilkinin yanında oturan bir kadın. Bir inşaat demiri kadar zayıftı, ama daha soğuk ve sertti ve opalesan yeşili gözleri kesinlikle insan olamayacak kadar büyüktü. Gümüş beyazı saçları omuzlarına kadar dökülüyordu ve bugün ince ipek bir örtü halindeydi. Sesi sakın ve kesin geliyordu ve üzerinde podyumlara ait buzul mavisi bir elbise vardı. "Bu onun görevlerine engel değil."

İki kadın arasında bir ileri bir geri baktım. Bilinçli zihnim görünüşe göre saldırı altında olmadığım gerçeğini kavramaya başladığında kalp atış hızım yavaşlamaya başladı.

Bu da tehlikede olmadığım anlamına gelmiyordu.

Yavaşça nefes alıp sakın, temkinli ve kibar olmaya karar verirken sessizce beşe kadar saydım. "Lara Raith," dedim ilk canavara, başımı hafifçe eğerek. Sonra ikincisine döndüm ve aynısını yaptım, sadece biraz daha derinden. "Kraliçe Mab."

"Seni tekrar görmek çok güzel, Harry," dedi Lara, siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken keskin gülümsemesi genişledi. "Saçlarına bayıldım. Kesinlikle kurt gibi görünüyorsun. Ne kadar oldu?"

"Adadaki o karmaşadan beri," dedim. "Vampir Kraliçe işi nasıl gidiyor?"

Gözlerini açarken gözlerinde neşeli bir şeyler vardı. "Gümbür gümbür. Bazen önüme çıkan tüm bu muhteşem fırsatlar karşısında patlamak üzere olduğumu düşünüyorum."

"Arabamda yapmadığın sürece sorun yok," dedim. "Selam, Mab."

İkinci canavar sessiz bir an boyunca bana baktı. Mab, Hava ve Karanlığın Kraliçesi, kötü kalpli bir periydi ve benim her zamanki vurdumduymazlığıma tahammülünün sınırları vardı. Öyle sınırları vardı ki, kafamı asansörün içine çarptığından beri kafatasımda hâlâ geçmeyen küçük bir yumru vardı. Bana bir kedinin yenmek için uygun büyüklükteki herhangi bir yaratığa baktığı gibi baktı ve "Bu aslında benim arabam" dedi.

"Ah," dedim. "Doğru. Pekala. Bu bir şirket arabası."

Mab sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Ve Bayan Raith uygun gördüğü şekilde içinde patlayabilir ya da patlamayabilir."

"Ah," dedim, "sanırım bir metafor kullanıyordu."

"Özellikle de şu anda yaptığınız gibi şok edici bir nezaketsizlik gösterisi sırasında." Ellerime sert bir bakış attı ve sonra gözlerime baktı. "Şahsıma ve misafirime saldırmak istiyor musunuz, istemiyor musunuz Şövalyem?"

Kıpırdandım ve kalkanımın ve saldırı için gerekli enerjinin hâlâ aramızda parlayıp titreştiğini hatırladım. İrademi gevşettim ve büyülerin sönmesine izin verdim, ta ki geriye bileziğimden kamp ateşi kıvılcımları olarak düşen verimsiz aktarılmış enerjilerden başka bir şey kalmayana kadar. "Ah, doğru ya," dedim. "Affedersiniz."

Mab Lara'ya dönerek, "Şövalyemin... aşırı dürtü kontrolü sorunları için üzgünüm," dedi. "Umarım bu toplantıya ekşi bir ton katmamıştır."

"Tam tersine," dedi Lara. "Ben bunu oldukça çekici buluyorum."

Mab'ın ifadesi tamamen okunamaz haldeydi. "Yanıtınız sizin hakkınızdaki iyi düşüncelerimi artırmıyor Bayan Raith. Şövalyemin cesaretlendirilmeye ihtiyacı yok."

"Hey!" dedim.

Lara'nın gözlerinin kenarları kırıştı. "Bunu yeni bir yemek türüyle karşılaşmış biri gibi düşün." Bana baktı ve gözleri birkaç ton daha soluklaştı. "Önemli ve nadiren elde edilen bir şey."

Mab bir an için bunu düşündü. Sonra gülümsedi. Korkunç gülümsemesi. Yani Mab'ın yaptığı çoğu şey korkutucu sayılır ama gülümsemesi sinir bozucu. "Şövalyemin evimin bir parçası olduğunu anladığınız sürece sorun yok. Yulaf lapamı yemeye kalkışmayın Bayan Raith. Onu ne sıcak ne soğuk ne de tam kıvamında bulacaksınız çünkü Goldilocks'un aksine ayılar sizi yemiş olacak. Anlaşıldı mı?"

Lara başını Mab'a doğru eğerek, "Tamamen," dedi. Gözleri bir an benim üzerimde kaldı. "İstediğim şeyin çok fazla sorun yaratmayacağından emin misin?"

"Bu tür şeyler onun görevlerinin bir parçası," dedi Mab. "Onu kabul edilebilir bulduğunuzu varsayıyorum."

Lara bana tekrar bakarak, "Aman Tanrım," dedi. "Ah evet."

Bu konuşmanın gidişatından pek hoşlanmadığım için boğazımı temizledim ve "Hanımlar. Ben burada oturuyorum. Sizi duyabiliyorum."

Mab, "O halde emirlerinizi anlamakta hiç zorlanmayacaksınız," dedi. "Bayan Raith'in Kış Sarayı'ndan üç iyilik borcu var."

"Üç mü?" Ağzımdan kaçırdım. "Sadece *bir* iyilik kazanmak için Arctis Tor'da hayatım için savaşmak ve bir Yaşlı Phobophage ile boğuşmak zorunda kaldım!"

Mab'ın gözleri bana döndü. "Ve yaptıklarının karşılığını uygun bir şekilde aldın."

"Çörek aldım!"

"İyiliğinizi bu kadar anlamsız bir şey için harcamanız beni pek ilgilendirmez," dedi Mab.

Kaşlarımı çattım. "Ne halt o?"

"Aklını kullandı," dedi Mab. "Bazılarının aksine."

"Hey!" dedim.

"Bu iyilikleri toplamak istediğini belirtti," dedi Mab. "Ben zaten bir tanesini kabul ettim. Kalan ikisinin içeriğini sağlama sorumluluğunu size bırakıyorum."

Gözlerimi kırıştırdım ve sonra gözlerimi kısıtım. "Sen... ne?"

Mab gözlerini kırıştırdı ve bıkkınlıkla yuvarlamaktan zorlukla kaçınır gibi göründü. "İki iyilik. Yaklaşan zirve sırasında sizden bunları isteyebilir. İsteddiği her şeyi, kullanabildiğin kadar enerji, samimiyet ve ileri görüşlülükle... sağlayacaksın. Bu konuda beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın."

"Mesele şu," dedim. "Ben zaten biraz meşgulüm. Bunu biliyorsunuz. Zaten Kıdemli Konsey'i koruyorum ve Konsey ile Faerie arasında irtibat sağlıyorum."

"Benim zamanım ve dikkatim seninkinden çok daha önemli," dedi Mab. "Artık daha fazla işin var. Sızlanmayı kes, cilveleşmeyi bırak ve görevini yap."

"İki iyilik," dedim.

"Ne eksik ne fazla," dedi Mab.

"Sadece... benden istediği her şeyi yapmamı bekliyorsunuz."

"Ondan Divanıma ve kaynaklarıma saygı göstermesini bekliyorum," dedi Mab. "Benden istemeyeceği hiçbir şeyi sizden istememesini bekliyorum. Bu kısıtlamalar dahilinde, evet."

"Ya benden bir şey çalmamı isterse?" dedim. "Onu elde etmeni bekliyorum."

"Ya benden bir binayı yakmamı isterse?" "Güzel bir kül dağı bekliyorum."

"Ya benden birini öldürmemi isterse?"

"Cesetlerinin uygun şekilde imha edilmesini bekliyorum," dedi Mab. Öne doğru eğildi ve gözlerini hafifçe kısıtı. "Daha azını yapman, adıma, tahtıma ve krallığıma utanç ve şerefsizlik getirmek olur."

tüm Kış'ın üzerine." Sesi fısıltıya dönüştü. "Sizi bunun sonuçlarını düşünmeye davet ediyorum."

Onunla göz göze gelmedim. Mab'ın onu kötü göstermek şöyle dursun, sadece hoşuna gitmeyen birine neler yapabileceğini görmüştüm. Selefim onu öldürmem için bana yalvarmıştı. Benim işimi yaparken bir canavardı ama Mab ölmesine izin vermeden önce onu parçalamış, inleyen bir hücre yığınınna dönüştürmüştü.

Ve eğer ona bir sebep verirsem, o da bana aynısını yapardı. Yapmazdı.

Daha kötüsünü de yapardı. Çok daha kötüsünü.

Lara'ya baktım, Mab'ın kedigil ifadesinin çok daha az insanlık dışı ama daha az okunamaz bir versiyonuyla beni izliyordu. Beyaz Saray'ın etkin kraliçesi olarak Lara, kart taşıyan bir canavardı. Zekiydi, azimliydi ve çok tehlikeliydi. Söylentilere göre şu anda Birleşik Devletler'de kıyıdan kıyıya politikacılara sahipti ve hırsı onu daha da ileri gitmeye itiyordu. Lara benden, işleyen herhangi bir vicdanın ötesinde bir şey yapmamı isteyebilirdi.

Ama Lara da çok zekiydi. Benim de sınırlarım olduğunu, Mab ile yaptığım anlaşmanın bunu değiştirmediğini bilmeliydi. Eğer benden vicdansızca bir şey yapmamı isterse, ona bunu nereye sokabileceğini söyleyecektim.

Bu da beni öldürür. Aşırı ölüm. Überöldürülürüm.

Tekrar Mab'a baktım. Yüzü boş bir granitti, hareketsizdi.

Lara, doğaüstü dünyanın Cenevre Sözleşmeleri olan Unseelie Anlaşmaları'na göre hüküm süren bir eştı. Eğer hayır dersem, onun önünde Mab'a karşı gelirim, en azından Prometheus muamelesi göreceğimden emindim. Ama evet dersem, kendimi daha da büyük bir belanın içinde bulabilirdim. Bir Peri pazarlığının parçası olan iyilikleri ödemekle ilgili bildiğim bir şey varsa, o da bunların asla ama asla basit olmadığıydı.

Berbat seçeneklerden başka bir şeyim yoktu. Peki yeni olan neydi? "İyi," dedim. "Her neyse."

"Mükemmel," dedi Mab. "Bayan Raith?"

Lara başını salladı, iri ve parlak gözleri yüzümden hiç ayrılmıyordu. "Kabul edilebilir."

"O halde işimiz şimdilik sona erdi," dedi Mab.

Aniden buz gibi soğuk bir rüzgâr çıktı, yaz akşamına o kadar yabancı bir rüzgârdı ki arabanın camları buğulu buğulu buğulandı ve ben gözlerimi kırıştırıp bir elimle onları korumak zorunda kaldım.

Tekrar görebildiğimde, Mab ve Lara gitmişti ve Munstermobil'de yalnızdım.

"Drama ," diye mırıldandım ve camları indirmeye başladım. Birkaç dakika sonra camlar açılmıştı ve ben yola koyulmuş, Faerie Queens'in acımasız doğası hakkında beddualar mırıldanarak eve geri dönüyordum.

Birkaç blok ötede siren seslerini duydum. Caddeden aşağı, Svartalf Büyükelçiliği'ne doğru inerken aniden endişelenerek gaza bastım.

Havadaki duman bulutunu gördüğümde çok daha endişeli hale geldim - ve itfaiyenin acil durum araçlarının alana konuşlandığını gördüğümde, endişe saf paniğe dönüştü.

Bina yanarken alevler yerleşkenin üzerinde kırk metre havaya sıçradı.

Elçilik yanıyordu ve kızım içerideydi.

7

Munstermobil'i bir blok öteye park ettim ve koşarak içeri girdim. İyi niyetli bir ilk müdahale görevlisi tarafından durdurulmak istemedim, bu yüzden bir örtü altında koştum. Ayrıca gereğinden fazla uzak kalmak da istemediğim için olimpiyat hızına yakın bir hızla koştum. Önüme çıkan son polis arabasının kaputundan atlamasaydım muhtemelen daha ince olurdu. Sürücü kapısının yanında duran polis gözlerini dikip telsizini karıştırdı, sanırım düşük bütçeli bir Predator'a benzeyen bir şey geçerken bu anlaşılabilir bir şey.

Kızınız tehlikeyken ondan yararlanmayacaksanız, ruhunuzu tehdit eden bir güç kaynağına sahip olmanızın bir anlamı yoktur.

Seni bu karmaşanın içine sokan da tam olarak bu mantıktı, değil mi Dresden?

Kapa çeneni, ben.

Svartalflar dış arazideki tüm korumaları devre dışı bırakmış olmalı, yoksa CFD buraya yaklaşamazdı. Bir insan çetesi için savunmayı düşürmek Austri'ye çok acı vermiş olmalı. Mekânın dışındaki küçük güvenlik kulübesine gittim ve içinde kimseyi görmedim.

Binanın ön kapısı açıktı ve kapıdan dumanlar yükseliyor, otuz kırk metreden daha uzaktaki her şeyi bulandırıyor. Hortumlu iki itfaiyeci ekibi çoktan kapıya konuşlanmıştı ve içeriye doğru ilerlemeye hazırlandıkları anlaşılan binayı suyla dolduruyorlardı. Hortumla ıslatılmak ya da ateşe verilmek istemediğim için ön kapıdan geçerek binanın etrafında döndüm. Bina yan tarafında bir acil çıkış ve arka tarafta da teslimatların geldiği ikinci bir giriş vardı.

Toprak ayaklarımın altında aniden sıvı hale geldi ve beni hızımı yavaşlatmaya ya da içine doğru yuvarlanmaya zorladı. Svartalves toprağı

Ölümlüler plastiği sadece sihirle yaparlar, tabii ki ve ben de hemen peçemi indirip ellerimi kaldırdım. "Oha, oha, benim! Harry Dresden!"

Bir svartalfın kafası herhangi bir illüzyona eşlik etmeden yerden çıktı, devasa kara gözleri iki kez kırpışarak bana baktı. "Ah," dedi svartalf yerden daha da yükselerek ve sesi tanıdım. Bu Etri'nin kız kardeşi Evanna'ydı, onun ikinci adamıydı. Saçları solgundu ve o kadar ipeksi bir inceliğe sahipti ki başının etrafında oldukça ince bir şekilde sarkıyordu. Yerden daha büyük bir kısmı yükselmiş, saçlarıyla aynı renkte sade bir kıyafet giymişti. "Büyücü, seni izlemem söylendi. Benimle gelmen gerekiyor."

"Kızım," dedim. "Ona ulaşmalıyım."

"Kesinlikle," dedi Evanna, sesi netti. Elini bana doğru uzattı. Dişlerimi sıktım ve "Dünya yürüyüşüne mi çıkıyoruz?" dedim.

"Lütfen," dedi.

"Bundan nefret ediyorum," dedim. "Alınmak yok." Sonra derin bir nefes aldım ve elini tuttum.

Yeryüzünde yürüyebiliyorum. Teknik olarak. Yani, eğer gerçekten, gerçekten, gerçekten isteseydim, bunu yapabilirdim. Büyücüler diğer doğaüstü varlıkların yapabildiği neredeyse her şeyi yapabilirler, eğer üzerinde çalışmak istersek.

Ama neden *isteyeyim* ki?

Evanna'nın eli beni aşağı çekti ve sanki aniden kalın bir jöleye dönüşmüş gibi yere battım. Kir aromalı jöle. Hareket etmeye başladık ve toprak hayal edilebilecek en tedirgin edici şekilde içimizden geçti. Sanki ince bir kumun üzerinde ilerliyormuşum gibi, toprağın derimin her santimini öğüttüğünü hissedebiliyordum ve giysilerim bu hissi durdurmak için hiçbir şey yapmıyordu. Daha da kötüsü, kirpiklerimi gıcırdatıyor, beni göz kırpmaya ve elimi gözlerimin üzerinde tutmaya zorluyordu - ki bu da hiçbir işe yaramadı.

En kötüsü de ağızımdaki ve burnumdaki hayali toprak hissi ve boğazımın gıdıklanmasıydı. Teknik olarak, sanırım moleküllerimizi etrafımızdaki toprağın molekülleri arasında kaydırmak için sihir kullanıyordu. Pratik olarak, yavaş ve işkenceli bir kumlama deneyiminin tadını çıkarıyordum, buna tat alma tomurcuklarıminin ezici mineral hisleriyle yumruklanması da dahildi.

Ciddiyim. Bu iğrenç.

Topraktan ana binanın altındaki konut birine çıktık, muhtemelen bir yerlerde neşeyle yanıyordu. Bunu tahmin edemezsiniz. Havada ne bir duman, ne bir yangın sesi, ne de yukarıdan bir su sızıntısı vardı.

Evanna elimi bıraktığında tükürme isteğime karşı koydum ve yüzümü buruşturuşuma eğlenerek baktı. "Ölümlüler bunu nahoş buluyor, biliyorum. Bir bardak suya ihtiyacın var mı?"

Bir kaşımı kaldırdım ve ona baktım. Çok, çok, aşağıya. Evanna, Karrin'den on beş santim daha kısaydı ama ikisi de aynı sağlam, kaslı gövdeyi paylaşıyordu. "Bana patronluk mu taslıyorsun?"

"Büyücü. Ben böyle bir şey yapar mıyım?" Yürümeye başladı ve ben de arkasından yola koyuldum.

"Bu seviyeye aşına değilim," dedim.

"Misafir dairelerimizin ve personel evlerimizin bir alt katındayız. Buralar ailelerin kaldığı yerler," diye yanıtladı Evanna. "Etri, ben, eşlerimiz ve çocuklarımız, zaman zaman da birkaç kuzen," dedi. Ayakları taş zeminde hiç ses çıkarmıyordu.

"Herkesin gitmesi gerekmiyor mu? Bilirsiniz, yangın falan?"

Evanna başını eğerek arkasına ve bana baktı. "Önlemlerimizi aldık."

"Önlemler mi?"

"Sizin gibi misafirlerimiz varken, bu akıllıca görünüyor," dedi. Konuşması taş yüzlüydü, tamamen kuruydu. "Diğer binaların dair söylentiler duyduk. Üst katlar aşağıdaki mahallelerden izole edildi. İdari ofisler yanarak kül yığını haline gelse bile bu katlara dokunmayacaktır."

Nefesimi keskin bir şekilde verdim, rahatlama sesiydi.

Başını bana doğru eğdi. "Kızınız güvende. Öyle varsay." "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum.

"Yangın başladıktan sonra güvenlik güçleri odanıza girmeye çalıştı," dedi. "Gardiyan onu götürmemize izin vermedi."

Birden kendimi biraz hasta hissettim. "Mouse. Siz yapmadınız..."

Evanna bir an için bana sertçe baktı. Sonra ifadesi çok hafifçe yumuşadı. "Hayır, tabii ki hayır. Tapınak Muhafızlarının karakteri iyi bilinir. Büyük bir ihtiyaç olmadıkça böyle bir varlığa asla zarar vermek istemeyiz. Ve biz çocuklara zarar vermeyiz. Bu yüzden sizi gözlemek için gönderildim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bekle. Onu almaya gidemeyeceğini mi söylüyorsun?" Evanna ince bir omuz silkti. "Gardiyan çok kararlı görünüyordu."

Düşünerek birkaç adım yürüdüm. Mouse konusunda haklıydı. O iyi bir köpekti. Hatta belki de iyi bir köpekti. Ama birinin ya da bir şeyin düşmanca davrandığını anlamakta şaşmaz bir yeteneği vardı. Maggie'ye zarar gelmesine izin vermeden önce öldürdü.

Yani eğer Mouse onu svartalflardan koruyorsa...

İyi olmadığını düşündüğü bir şeyin peşinde olabileceklerini düşünmek zorundaydım. Çok içine kapanık insanlardı ve insan değillerdi. Olaylar hakkında benim beklediğim şekilde düşünmeyebilir ya da hissetmeyebilirler. Bir süredir onların arasında yaşıyordum ve onlarla rahatça iletişim kurabilsem de onları tanıdığımı düşünecek kadar aptal değildim.

Evanna ben düşünürken yüzüme baktı ve birden yüz ifademi okuduğunu fark ettim. Bana bakarken kendi yüzü tamamen boş, herhangi bir duygudan tamamen arınmıştı.

"Burada neler oluyor?" Ona dikkatlice sordum.

"Sen söyle," dedi.

Öfkeli bir ses çıkardım. "Tanrı aşkına Evanna, ben nereden bileyim? Bütün akşam kız arkadaşımın evindeydim. Ben de yeni ."

Aniden önüme döndü, sanki ondan bir metre daha uzun ve iki yüz kilo daha ağır değilmişim gibi benimle yüzleşti. "Dur," dedi sertçe.

Yaptım.

Gözlerini kıstı ve "Bir daha söyle" dedi.

"Neden herkes bir kız arkadaşım olmasına bu kadar şaşırıyor?" diye sordum.

Sanki sessizce üçe kadar sayıyormuş gibi bir an için gözlerini kapattı ve tekrar açtı. "O kısmı değil. Olaylarla ilgili açıklamanız."

"Oh," dedim. Konuşmaya başladım ama son anda kendimi durdurdum ve bir an düşündüm. Evanna'yla sadece geçerken tanışmıştım ama svartalflar standartlarına göre oldukça gergin görünüyordu -yani yüz ifadesinden ya da vücut dilinden hiçbir şey belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Başka ne sakladığını merak ediyordum.

Etrafımıza baktım. Sonra odaklandım ve büyücü duyularımı kullanarak daha derinlere baktım. Etrafımızda hareket eden enerjiyi hissedebiliyordum, ayaklarımın altındaki taşta, birkaç ayrı yerde meydana gelen bozulmaları hissedebiliyordum.

Evanna yalnız değildi. Elçiliğin güvenlik personelinden yarım düzine kişi bizi izliyordu ve güvenli taşların arasında yürüyorlardı.

Svartalflar bu konuda nazik davranıyorlardı ve beni yakalaması için güzel ve çekici bir yakalayıcı göndermişlerdi - ama nazik ya da değil, aniden fark ettim ki

Bana eşlik edilen bir mahkûmdum. Ve bundan sonra söyleyeceklerim çok daha önemli olacaktı.

Böyle anlarda genellikle doğruyu söylemeye çalışırım, çünkü çok fazla yalanı takip edecek entelektüel gücüm yok. Birikiyorlar.

"Bütün akşam kız arkadaşımın evindeydim," dedim. "Buraya daha yeni geldim. Neler olduğunu bilmiyorum."

Ben konuşurken gözleri kapandı. Ben konuşmamı bitirdikten sonra yavaşça tekrar açtı ve sessizce, "Doğru söylüyorsun" dedi.

"Şaka yapmıyorum!" Ağzımdan kaçırdım. "Evanna, misafir olduğumu biliyorum ama beni resmen korkutmaya başladı. Kızımı görmek istiyorum, lütfen."

"Misafir hakkınız var," dedi sessizce. Sonra bir kez başını salladı ve "Bu taraftan," dedi.

Merdivenlerden yukarı çıktık, bir koridordan aşağı indik ve bir dizi kapıdan geçtik ve aniden tanıdığım bir bölgede, dairenin dışındaki koridordaydık. Kapının dışında birkaç svartalf güvenlik görevlisi toplanmıştı ve Evanna ile ben yaklaşırken kendi aralarında konuşuyorlardı.

"... bu hiç mantıklı değil," dedi içlerinden biri. "Kilit açılmış. Açılması gerekiyor."

"Kilidi kapalı tutan bir büyü olmalı," dedi bir başkası.

İlki gösteri amacıyla kapı kolunu çevirdi. Kilitli olmayan kapı kolları gibi serbestçe döndü. "Bakın."

"O zaman bir koç," dedi ikincisi.

"Tahtayı mahvedersiniz," dedim onlara yaklaşırken. "Ve yine de geçemezsiniz."

İkinci svartalf kaşlarını çatarak bana doğru döndü. "Güvenliğe haber vermeden ek güvenlik önlemleri mi aldınız?"

"Açıkça."

"Bu, şirket politikamıza açıkça aykırıdır!"

"Aş artık bunu, Gedwig," dedim. "Çimlerinin her tarafına büyüleri kara mayınları döşeyen bir adam için son derece hassas davranıyorsun."

"Buradaki herkesin güvenliğini tehdit edebildiniz."

Başımı salladım. "Bu tamamen pasif bir güç düzlemi. Her iki taraftaki duvarlar boyunca da uzanıyor. Kimseye zarar vermez ve onu yıkmak için bir tanka ihtiyacınız olur." Ve onu kurmak bana çok uzun bir hafta sonu çalışmasına mal olmuştu.

Gedwig kaşlarını çatı. "Güvensizliğinizi bu şekilde göstermeniz Svartalf misafirperverliğine bir hakaret olarak kabul edilebilir."

"Güvensizliğim mi!?" Ağzımdan kaçırdım. "Şaka mı yapıyorsun?" Kaşlarımı kaldırdım, Evanna'ya döndüm ve "Acaba sizin halkınızın dilinde *ironi* için bir kelime yok mu?" diye sordum.

"Barış, Gedwig," dedi Evanna. "Bay Dresden, kapıyı açabilir misiniz?"

"Anahtar sendeyse çok kolay," dedim. Cebimden metal kapı anahtarını çıkardım ve tabanında yazılı beş köşeli yıldızı görebileceği şekilde çevirdim. "Sanırım Mouse'la konuşmak için içeri yalnız girsem daha iyi olacak. Tamam mı?"

Evanna bir kez başını salladı.

"olsun." "Ama leydim," diye başladı Gedwig.

Avucunu ona doğru çevirerek elini kaldırdı ve muhafız anında çenesini kapattı.

Başımı salladım ve anahtarı kapı koluna dokundurdum. Anahtara bağlı enerji metalin içinden geçerek onun ötesindeki güç düzlemine iletildi, akışını bozdu ve alanını kısa devre yaptırdı. "Hemen döneceğim," dedim ve iki güvenlik görevlisini izlerken kapıyı açtım. Gedwig beni geçmek ister gibi görünüyordu ama ben içeri girip kapıyı arkamdan kapatırken Evanna'nın arkasındaki pozisyonunu korudu.

"Baba!" Maggie söyledi. "Eve gelmişsin! Neler oluyor?"

Kızım yemek masasında, masanın ortasına olabildiğince yakın oturuyordu ve bakıcısı Hope Carpenter, bir kolunu koruyucu bir şekilde omuzlarına dolamış, onun yanında oturuyordu. Mouse masanın etrafında sürekli volta atıyor, başını eğmiş, burnunu karıştırıyordu. Bana bir kez baktı ve turuna geri dönmeden önce selamlamak için kulaklarını hafifçe salladı.

"Harry," dedi Hope. Ergenlik çağının kendisine alışılmadık derecede cömert davrandığı çok ciddi bir genç kadındı. Son üç dört ay içinde uzman bir baba olduğum için, Michael'ın güzel koyu sarışın kızına nasıl davranılacağı konusunda ne kadar endişeli olabileceğine dair yeni sezgilerim vardı, özellikle de ...

Yıldızlar ve taşlar, Maggie Hope'tan o kadar da küçük değildi. Birkaç yıl sonra, koruyucu babalık kaygısıyla kıvranan *ben* mi olacaktım? Ben *olurdum*. Ve bu düşünce oldukça korkutucuydu. Ya da belki aşığılıyıcı. Ya da her ikisi de.

Augh. Zaten yeterince sorunun var, bir de borç alma Dresden.

"Selam Hobbit," dedim ona ve onlara en güven verici gülümsememi verdim. "Nasıl oldu da masanın üzerine çıktınız?"

"Çünkü zeminden gelip bizi yakalamaya çalışıyorlar!" Maggie'nin sesi korkudan titriyordu.

Tam o sırada Fare tüm vücuduyla döndü ve gri yelesi uçtu. Masanın bir metre kadar ötesinde, taş zemin aniden dalgalandı ve bir svartalf yerden yukarı doğru yürümeye başladı.

Fare davetsiz misafirin yanına koştu, son saniyede arka ayakları üzerinde yükseldi ve ardından ön pençelerinin üzerine, doğrudan gelen svartalf'ın üzerine atılarak, teknik olarak ancak havlama olarak tanımlanabilecek, tabakları tıkırdatan bir ses çıkardı. Bu daha çok patlayıcı bir kükreyişt ve vurduğu sırada yelesinden titrek mavi kıvılcımlar sıçradı, hatta doğaüstü bir enerji dalgası odayı bir spektral yıldırım patlaması gibi yıkadı. Svartalf'ın irkildiğini görmek için yeterli bir süre vardı ve sonra aniden yer yine yer oldu ve Fare masanın etrafındaki koruyucu yürüyüşüne devam etti.

"Aynen öyle," dedi Maggie. "Hiçbir kuralı çiğnemedik bile. Yakala onları, Mouse!"

"Bu ne zamandır ediyor?" Ben sordum.

Hope başını salladı ve "Yirmi dakika mı? Yarım saat mi? Bir dakika önce kanepedeydik ve sonra bu şeyler bizi yakalamaya çalıştı. Mouse olmasaydı, yakalayacaklardı."

Çenemi öyle bir sıktım ki dişlerim protesto için gıcırdadı. Sonra döndüm, asamı aldım ve dedim ki, "Orada kal. Aferin oğlum, böyle devam et. Ben bu işi çözmeye çalışacağım."

Mouse kızların etrafındaki devriyesini durdurmadan bir onay işareti yaptı.

Arkamı döndüm ve koridora geri çıktım. Biraz kızgın görünmüş olabilirim, çünkü Gedwig ve arkadaşı bana şöyle bir baktılar, silahlarını çektiler -bir ellerinde tabanca, diğerinde ince, dalgalı bir hançer- ve beni kuşatacak şekilde birbirlerinden uzaklaştılar. Silahlarını doğrudan bana doğrultmadılar ya da bıçaklarıyla üzerime saldırmadılar ama vücut dillerindeki her şey bana mecbur kalırlarsa tereddüt etmeden ateş edeceklerini düşündürdü.

Evanna yüz ifadesi nötr bir şekilde olduğu yerde durdu ve beklentiyle bana baktı.

Sesimi yükseltmedim ama içindeki öfkeyi saklamaya da çalışmadım. "Halkınız neden iki çocuğu korkutuyor? Sizi rahatsız edecek ne yaptılar?"

"Hiçbir şey," dedi Evanna. "Biz sadece onları koruyucu gözetim altına almaya ve kaçış tünelinden binanın dışına kadar eşlik etmeye çalıştık."

"Yangın tehlikesi olmadığını söylediğini sanıyordum." "Dedim," dedi Evanna.

"Az önce adamlarınızdan birinin onları yakalamaya çalıştığını gördüm," dedim. "Kesmelerini söyle. Hemen şimdi."

Evanna bana bir kez göz kırptı, sonra döndü ve Gedwig'e bir şeyler hırladı. Çenesini sıktı ama başını salladı, silahını kılıfına soktu ve yere çöktü.

"Öfken yersiz büyücü," dedi Evanna, sözleri kesik kesikti. "Haksızlığa uğrayan sen değilsin. Kan döküldü ve sorumlular bu borcu ödemek zorunda kalacak."

"Bunun benimle ne alakası var?" Ben talep ettim.

Evanna kocaman kara gözleriyle bana baktı ve "İstersen sana gösteririm" dedi.

"Keşke," dedim.

Diğer güvenlik görevlisine silahını indirmesini işaret etti, sonra döndü ve yürümeye başladı. O kadar küçük bir şey için hızlı hareket ediyordu ve ben de ona ayak uydurmak için acele ettim.

"Bu akşam bir suikastçı kaleye girdi," dedi.

"Ne?" Ben sordum. "Bu nasıl oldu? Güvenlik önlemleriniz delice."

"Böyle şeyler genellikle böyle olur," dedi. "İhanet yoluyla. Suikastçı kardeşimin iş odasına ulaştı. Patlamalar oldu ve bu da yangını başlattı. Birkaç muhafız yaralandı. Biri kendini Etri ile zararın arasına attı ve sadakatının bedelini hayatıyla ödedi."

Başımı arkaya yasladım ve öfkenin buharlaşarak hızla saf endişeye dönüştüğünü hissettim. Birisi bir devlet başkanını devirmeye çalışmış ve buna çok yaklaşılmıştı. Etri doğaüstü dünyada önemsiz figür değildi; halkı arasında tanıdığım en ağır toptu ve onlar da gezegendeki en yetenekli ve ciddi demirciler, zanaatkârlar ve tasarımcılardı. Hatta, büyülü bileşenler için ihtiyaç duyduğum malzemeleri düzenli olarak onlardan satın almıştım. Onlar

Pahalı ve her kuruşuna değer, hatta yağmurlu bir gün için yatağımın altına elmas dolu bir atletik çorap saklamadığım zamanlarda bile.

"Bilmiyordum," dedim çok daha kısık bir sesle. "Kimi kaybettiniz?"

"Austri," dedi Evanna, "yedi yıldır ailemize sadakatle hizmet eden yüz yıl."

Bu karnıma bir yumruk gibi indi. Austri tuhaf biriydi ama iyi bir adamdı ve çocuklarını çok seven bir adamdı.

"Cehennem çanları," dedim. "Kaybınız için üzgünüm." Evanna bana bir kez başını salladı.

Beni daha önce hiç gitmediğim bir koridora ve ancak bir savaş odası olabilecek bir yere götürdü.

Yirmi metrelik tavanı olan devasa bir odaydı ve belirli organize alanlara bölünmüştü. Bir köşede silahlarla dolu bir cephanelik vardı - sadece modern olanlar değil, sadece arkaik olanlar değil, aynı zamanda tanımlayamadığım silahlar. Karşısında, şeffaf plastik perdelerin ardında biyolojik olarak izole edilmiş bir tıbbi triyaj vardı. Çok normal görünen tıbbi önlükler giymiş Svartalflar diğer tarafta yoğun bir şekilde hareket ediyorlardı.

Bir sedye sessizce oturuyor, görmezden geliniyordu. Üzerinde, tamamen kanlı bir çarşafla örtülmüş küçük bir figür vardı. Austri.

Gözlerimi, içinde araba, savaş arabasına benzeyen bir şey, parıldayan gümüşten yapılmış gibi görünen bir Viking kayığı ve yine tanımlanamayan bir dizi nesne bulunan küçük bir araç parkına çevirdim. Odanın en ucunda, komuta ve kontrol alanı olması gereken bir yer vardı; merkezi bir çalışma alanının etrafında daire şeklinde sıralanmış bir dizi masa, svartalfların monitör ekranı gibi kullandıkları düzinelerce ince kristal tabakanın ışığıyla parlıyordu.

Ben şaşkın şaşkın bakarken Etri yaklaştı, üzerinde insan taklidi yapmayan bir erkek svartalf için olağan bir kıyafet vardı: kısa bir peştamal. Berbat görünüyordu. Elmacık kemiklerinden birinde şişmiş bir çürük ve çıplak omuzlarından birinde inanılmaz derecede acı veren bir yanık vardı. Kocaman kara gözleri sakın değildi. Gözlerinde o kadar derin bir öfke vardı ki ayaklarının altındaki toprağın titrediğini hissedebiliyordum.

Sağ elini havaya kaldırdı. Evanna sol elini kaldırdı, elini bir an için onunkine dayadı ve "Lord kardeşim," dedi.

"Abla," diye cevap verdi Etri. Bana baktı. "Ne öğrendin?"

"Olaylardan habersiz görünüyor," dedi.

Etri bir an için kaşlarını çatı. Sonra da "Emin misin?" diye sordu.

"Ne kadar emin ," dedi Evanna.

"Ben cahilim," dedim. "Tanrı aşkına, kendi kızım burada, senin kalendeyken seni öldürmeye çalışacağımı ya da öldürmene yardım edeceğimi mi sanıyorsun?"

Etri bana baktı ve hırıltılı bir ses çıkardı. Sonra bir svartalf ana dillerinde seslendi ve Etri omzunun üzerinden komuta merkezine doğru baktı. "Gitmem gerekiyor. Rahibe, lütfen beni mazur görün." Uzaklaşmak için döndü ve omzunun üzerinden, "Müttefiklere karşı politikamız şeffaflıktır. Göster ona."

"Bana neyi göstereceksin?" Ben sordum.

"Bu taraftan," dedi Evanna ve savaş odasının derinliklerine, son bölüme doğru yürüdü - yaklaşık beş fit karelik, tanımlayamadığım bir tür koyu metalden kalın, ağır parmaklıklardan yapılmış, birkaç kat benzer parmaklığın arkasında duvarla çevrili bir dizi küp - gözaltı alanı.

İçeri girmek için birkaç kapıdan geçmemiz gerekti ve kapılar arkamızdan metalin metale son kez çarpması gibi ağır bir sesle kilitlendi. İçerideki hücrelerden sadece biri doluydu ve etrafı çok dikkatli görünen, çok ağır teçhizatlı, her biri gümüş gibi bir şeyden yapılmış organik görünümlü, girdap gibi bir alet taşıyan ve vücut zırhı giyen bir dizi svartalves tarafından çevrilmişti.

"Suikastçı," dedi Evanna duygusuzca. "Sık sık müttefikiniz olduğu bilinen bir yaratık."

Kalbim aniden göğsümden fırladı.

Kafesin zeminine kıvrılmış olan gömleksiz adam vahşice dövülmüştü. Acıdan ve belki de şoktan titriyordu. Çürükler, kesikler ve kurumakta olan kanla kaplı olmayan neredeyse bir santimlik deri parçası yoktu. Ayaklarından biri ... ne olduğunu bilmiyorum. Sanki bir tür endüstriyel makineye kaptırmış gibi görünüyordu. İmkânsız bir açıyla bükülmüştü ve sadece içinde bulunduğu ayakkabı tarafından şekil verilmiş gibi görünüyordu.

Ayakkabıyı tanıdım.

O sabah sahilde görmüştüm.

Suikastçı başını bize doğru kaldırdı. Kanla kaplanmış ağzında dişleri yoktu. Yüzü acayip bir şekilde şişmişti, bir gözü tamamen kapalıydı.

O benim

kardeşimdi.

Thomas'tı.

8

Kardeşim bana baktı. Yüzü hüznü, çaresiz bir gülümsemenin başlangıcında seğırdi, ama bu hareketi oluştururken bile acı içinde irkildi. Başı tekrar aşağı eğildi ve titreyerek yattı, başını kaldıramayacak kadar güçsüzdü.

Gerçekten uzun ve sessiz bir an boyunca şok içinde bakakaldım. Evanna'nın dikkatinin üzerimdeki baskısını hissedebiliyordum.

"Bazen burayı ziyaret ettiğini biliyorum," dedim. Ağabeyim hayatını Justine'i yavaş yavaş öldürdüğü, onun yaşam gücüyle beslendiğı korkusuyla yaşadı. Bu yüzden bazen başka istekli partnerler bulurdu. Onun durumunda belki de yapabileceğı en ahlaki şey buydu.

Bir karabasan olduğunuzda, hayat gariptir.

"Özellikle beni ziyaret etti," dedi Evanna, "zaman zaman Saray'daki diğerk bazı kadınları da. Halkım her şeyden önce güzelliğk her zaman hayran olmuştur." Kafese bir adım daha yaklaştı ve Thomas'a, "Ve bu harikulade yaratık aşktan çok sanat yaptı. Göz kamaştırıcı güzellikte, tutkulu bir sanat." Sesi daha da sertleşti. "Kör edici, gerçekten. Ne büyük kayıp."

Yere baktım, gözlerimi kapattım ve hücreleri, sonra savaş odasını, sonra da svartalf elçiliğinden en hızlı ve yanmamış çıkış yolunu hayal ettim. Güvenlik güçlerinin nerede olduğu hakkında bildiğim her şeyi eklemeye çalıştım, çünkü bir sonraki sorunun cevabına bağılı olarak, hepsini ele geçirmek üzere olabiliirdim.

Tüm bu güvenliğın arkasında yaşamamanın olayı da budur: Tehditleri dışarıda tutabiliyorsa, sizi de kolayca içeride tutabilir.

"Ona ne olacak?" Ben sordum.

"Adalet," diye yanıtladı Evanna, kelimedede belirgin bir küçümseme notu vardı. "Saldırısına, barış zirvesi için resmi anlaşma süresinin yürürlüğe girmesinden yedi dakika sonra başladı. Anlaşmalar yasasına göre, bu onun suçunu

içinde belirtilen kurallara göre yargılanması gereken bir kişi. Tarafsız bir temsilci soruşturmayı yürütmek ve kaderini tayin etmek üzere görevlendirilecektir."

Gözlerimi ayak parmaklarıma odakladım ve biraz rahatlardım. Eğer bu Anlaşma tarafından halledilecek bir meseleyse, bu zaman olduğu anlamına geliyordu. Bir elçinin seçilmesi, hem svartalfların hem de Beyaz Saray'ın onayının alınması ve bunu takip eden soruşturmanın zaman alması gerekecekti. Bu da o anda zaferle ya da en azından kanlı bir şekilde ölmek zorunda olmadığım anlamına geliyordu.

Evanna kafese yaklaştı ve ayak bileklerinin üzerine oturup Thomas'a bakacak şekilde alçaldı. "Austri sevgili bir dosttu. Bana kalsa, seni taş gömerdim, soluk soluğa öldüğünü hissetmene yetecek kadar hava verirdim Thomas Raith. Bunun için öleceksin. Ya da bu dünyanın bin yıldır görmediği bir savaş olacak."

Ve sonra ona tükürdü.

Ellerim asamın sağlam meşesini sıkıca kavradı ve öne doğru yarım adım attım.

Anında dört muhafız silahlarını bana doğrulttu. Ne olduklarını ya da ne yapmaları gerektiğini bile bilmediğimi düşünürsek, kendimi onlara karşı savunmaya çalışmak biraz riskli olabilirdi.

Ve ayrıca. Anlaşmalar yürürlükteydi. Onlar yürürlükteyken ben tek kişilik bir ve eylemlerim bir bütün olarak Beyaz Konsey'e ve Kış Sarayı'na yansıyor. Tanrı aşkına. *İki tane* tek kişilik ulusum vardı: güç için değil, sadece potansiyel felaket için.

Cehennem çanları.

Evanna gözlerini Thomas'tan ayırmıyor ve bana o kadar az ilgi gösteriyordu ki, halkının ben herhangi bir kötülük yapmadan beni yok edebileceğinden emin olduğunu düşünmek zorunda kaldım. Svartalfların kim olduğu düşünüldüğünde -İskandinav tanrılarının bile kızdırmayı umursamadığı insanlar- onu ciddiye almaya meyilliydim.

"Ee, Raith?" dedi sakın bir sesle. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

Ne kızgınlığı, ne aşağılaması, ne de sorusu onu gerçekten etkilememiş gibi görünüyordu. Kardeşim istemsiz kas spazmları ve acıdan titremeler dışında sessiz ve hareketsiz kaldı.

"Senin için daha iyisini düşünmüştüm Thomas," dedi Evanna. "Halkımla bir sorunun varsa bize bir dost olarak gelebilirdin." Sonra ayağa kalktı ve sırtı kaskatı kesilmiş bir halde uzaklaştı. Onu takip edip etmemem umurunda değilmiş gibi görünüyordu ve ben de kendimi içeride kilitli bulabileceğim için biraz gergin hissettim.

Fırsatım varken gitmezsem gözaltı alanı olacaktı, ben de onu takip ettim.

Biz ayrılırken bir ses "Ha'ay" diye mırıldandı.

Sesi canımı yaktı. Sakin ve kendinden emin görünmek için kendimi zorladım ve kardeşimle yüzleşmek için geri döndüm.

Bir gözyaşı yanağındaki kurumuş kanın üzerinde yavaşça soluk kırmızı bir iz bırakıyordu. "Junghg. S'Jnngh."

Justine diyemedi.

" değil," dedim nazikçe. "Biliyorum. Ona göz kulak olacağım."

Sözlerim üzerine içinde bir şeyler kırıldı. Hıçkırıklarla kasılmaya başladı. Çıkardığı sesler, şaşırtıcı derecede acı içinde ölmekte olan bir hayvanın sesleriydi.

Gözlerimi kapattım ve nefes aldım, gözyaşlarımı düşmeden önce uzaklaştırmaya çalıştım. Sonra ona sırtımı döndüm ve onu çok kötü yaralayan ve canını almaya niyetli olan insanların pençesine bıraktım.

Başka ne seçeneğim vardı ki?

Kardeşim, tek kardeşim, gezegendeki en eski ve en güçlü doğaüstü varlıklar topluluğuna onu öldürmeleri için son derece mükemmel bir neden vermişti. Bir saat içinde kendini, benim hayatım boyunca başıma gelenden çok daha fazla dikkat çekeceği ve çok daha tehlikeli insanların başına bela olacağı bir konuma sokmayı başarmıştı.

Bana güvenin. Bunu günlük işim için yapıyorum. Neden biliyorum.

Yıldızlar ve taşlar, Thomas, seni aptal. Ne yaptın sen?

2

Sorun ne baba?" Maggie bana sordu.

Daireye geri dönmüştük ve ondan istediğimde, dolaptan kaçakçılık çantasını itaatkâr bir şekilde almıştı.

Evet, biliyorum, bir çocuğa aniden kaçması gerekirse diye yedek kıyafetler, atıştırmalıklar, temel tıbbi ve hayatta kalma malzemeleri ve suyla dolu bir çanta bulundurmayı öğretmek kulağa biraz paranoyakça geliyor. Ama o zamanlar çoğu çocuk, düşmanların yerden çıkıp onları yakalama ihtimaliyle de mücadele etmek zorunda değildi.

Kızımı, babasının kim olduğu nedeniyle zaman zaman komşu olabileceği türden şeylere karşı hayatta kalacak şekilde yetiştiriyorum ve şu an için en iyi hayatta kalma stratejisi neredeyse her zaman kaçmaya hazır olmaktı.

"Şu anda bunu açıklayamam," dedim. Onun yanından geçip odasına girdim ve Bonea'nın tahta kafatasının bulunduğu bowling çantasını kaptım, ardından kendi sınırlı teçhizatımın geri kalanını ve kendime ait bir kaçış çantasını emniyete aldım. "Hobbit'i eve bırakacağız, sen de birkaç günlüğüne Carpenter'larda kalırsın. Kulağa nasıl geliyor?"

Maggie bir an için çok ciddi genç gözlerle bana baktı. "Başın belada mı?"

"Benim başım belaya girmez," dedim ve ona göz kırptım. "Ben kötü adamların başını belaya sokarım."

"Her şey yoluna girecek, ufaklık," dedi Hope ve kızımın omuzlarına bir kardeş gibi kolunu doladı. "Bu tatbikatı çok iyi biliyorum. Benim odamda uyuyabilirsin. Dizüstü bilgisayarım var. İstedüğümüz kadar geç saatlere kadar Netflix'te eğlenceli şeyler izleyebiliriz."

Maggie biraz Hope'a yaslandı ama gözleri benden hiç ayrılmadı. "Baba, svartalves bize neden kızgın?"

"Kızgın değiller ama bir şey onları korkuttu," dedim. "Bir süre sinirli olacaklar. Hope, biraz ton balığı getirebilir misin?"

buzdolabına koyup Mister'ın taşıyıcısının arkasına mı koyalım ki içine atlasın? Onu burada yalnız bırakmak istemiyorum."

"Elbette, Harry," dedi Hope ve koyuldu.

"Onlar sinirli mi? Beni bu yüzden mi geri gönderiyorsun?" Maggie sordu. Yapacak yüzlerce işim olduğu ve uyku öngörülebilir bir gelecek için imkânsız hale geldiği için etkili ve hızlı bir şekilde dışarı hazırımdım ve bunu yapmaya hazırlanırken kızımın hala bazı açılardan çok küçük olduğunu unutmuştum. Bu yüzden durakladım. Diğer her şeyi aklımdan çıkardım ve dönüp önünde diz çöktüm ve ona sarıldım. O da bana sıkıca sarıldı, ince küçük kollarını boynuma doladı.

Mouse volta atmayı bıraktı ve gelip Maggie'nin sırtına yerleşti ve bir omzunu ona yasladı.

"Oh, cımcime," dedim. "Seni göndermiyorum. Sadece ben dönene kadar sana göz kulak olacak birine ihtiyacım var."

"Canavarlar olduğu için mi?"

"görünüyor," dedim.

"Ve sen canavarlarla mı savaşıyorsun?" diye sordu.

"Savaşmaya ihtiyaçları olduğunda," dedim. Gerçi bazen buna karar vermek tahmin ettiğimden çok daha zor olabiliyordu.

Sarılması biraz daha sıkılaştı ve çaresizliği arttı. "Ya geri dönmezsen?"

Bu, filmlerde yarı kahraman bir babanın küçük kızına iyi olacağına ve onun için endişelenmemesine dair söz vermesi gereken kısımdı. Filmlerde yapacak çok işleri vardır ve olay örgüsünü hareketlendirmek zorundadırlar yoksa seyirci sıkılır ve mesajlaşmaya başlar.

Baba olalı çok olmamıştı. Ama Maggie, ben kameraya eziyet çekiyormuş gibi görünürken kısa bir ses kaydı ve dört saniyelik bir kucaklaşmadan daha iyisini hak ediyordu.

Bu yüzden ondan geriye yaslandım ve ellerimi omuzlarında tuttum. Kendilerini çok ince ve kırılgan hissediyorlardı, oysa objektif olarak onun herhangi bir çocuk kadar sağlam olduğunu biliyordum. Gözleri çok büyük ve kahverengiydi ve ifadesi çok belirsizdi.

"Öncelikle, babanın sert bir orospu çocuğu olduğunu bilmelisin," dedim sessizce.

Gözleri büyüdü. "Baba!"

"Gerçeği söylemek zorundayım," dedim. "Ve sana sağ salım dönmek için savaşacağım. Her zaman. Güçlüyüm, biraz da akıllıyım ve bana yardım edecek çok sayıda güçlü ve akıllı müttefikim varAma ikinci olarak, bilmelisin

sana bakmak için düzenlemeler yaptı. Bana bir şey olursa, Michael ve Charity sana göz kulak olacaklarına dair çoktan anlaştılar. Resmi evrakları falan imzaladık. Ve Mouse her zaman yanında olacak. Her zaman sevineceksin. Her zaman."

"Hav," dedi Fare, sessizce ama kararlı bir şekilde.

"Ve ben ölsem bile," dedim nazikçe, "bir parçam burada olacak. Beni göremesen ya da duyamasan bile yanında olacağım. Ölüm seni gözümün önünden ayıramaz, cimcime. Ben sadece yan odadan seni izliyor olacağım."

Şaka yapmıyordum. Bir ektomancer ile işbirliği yapmıştım. Eğer biri beni ortadan kaldırmayı başarır, kızımın uykusunu izleyen, onu ruhsal saldırılardan koruyan ve rüyalarını koruyan son derece vahşi bir gölgesi ve bu gölgenin zihinsel ve duygusal işlevini izlemek için bir danışman başmeleği olacaktı.

Sadece bu da değil, sokağın tuhaf tarafına doğru giden yetenekler geliştirmesi durumunda onu bekleyen öğretmenleri de olacaktı. Tanıdığım ve güvendiğim, psikopat Kış Fae'si olmayan insanlar. Bir lord olarak görevlerine bağlılığı yerçekiminden çok daha sabit bir güç olarak gören Mab'a isteklerimi bildirmiştim. Sadık bir uşak olarak ölürsem, benim adıma düzenlemeleri yapmayı kabul etmişti ve bunun gibi sözler konusunda Mab'a neredeyse tanıdığım herkesten daha çok güveniyordum.

Küçük kızını seven her baba, elinden gelse böyle bir sigorta poliçesi yaptırırdı.

Yapabilirim.

Maggie bana birkaç kez başını salladı ve sonra çok ciddi bir şekilde, "Bazen biraz korkutucu oluyorsun. Bunu bilmen gerekir. Normal babalar böyle şeyler söylemez."

Ona gülümsemeye çalıştım ama gözlerim bulanıklaştı.

Bana tekrar sıkıca sarıldı ve dedi ki, "Seni tercih ederim. Bana krep yapmanı."

"Ben de," dedim ve saçlarını öptüm.

"Seni yakalamalarına izin verme," dedi. "İşleri yoluna koyun ve onların... kıçlarına tekme basın."

"On sekiz yaşına geldiğinde," dedim, "kıt diyebilirsiniz."

Bir kıkırdama çıkardı ve boynuma doğru başını salladı.

"İşleri koymak mı?" diye sordum. "Bunu nereden öğrendin?"

"Bay Carpenter'dan," dedi. "İşleri yoluna koymanın her gün yapman gereken ilk ve son şey olduğunu söylüyor. Ve her zaman yapmaya çalıştığın şey de bu."

"Şey," dedim, "o bu uzmandır."

"Öyle olduğunu söylüyor," dedi Maggie. "Senin iyi bir adam olduğunu. Tanıdığım en iyilerden biri."

Ben de bir şey söylemedim. Söyleyemedim. Boğazım düğümlenmişti. Mouse'un kuyruğu kabarık bir beyzbol sopası gibi ayak bileğime çarptı.

"Harry," diye seslendi Hope. "Bayım taşıyıcısında."

Öksürdüm, homurdandım ve ayağa kalktım. "Pekâlâ çocuklar," dedim. "Eşyalarınızı alın ve birbirinize yakın durun. Sizi yerleştireceğiz."

"O zaman ne olacak?" diye sordu kızım.

Elini tuttum ve ona göz kırptım. "Sonra baban işe gider."

10

Kızları Michael ve Charity'nin evine bıraktım. İşim bitene kadar Maggie'ye göz kulak olmak için gönüllü olmadan önce Michael'la üç saniyeden az konuşmuştum. Emekli Haç Şövalyesi'nin evinin doğaüstü güçlere karşı zaptedilemez bir kale olduğu düşünülürse, Maggie orada şehirdeki herhangi bir yerden daha güvende .

Michael'ın meleksi güvenlik teşkilatının tek kusuru, onu ve ailesini ölümlülere karşı korumak için hiçbir şey yapamamasıydı; işte bu yüzden Molly sokağın karşısında, üç kapı ötede satılık olan bir evi gizlice satın almış ve Kış Mahkemesi fae'lerinden oluşan bir birliğe yerlerini almalarını emretmişti. Carpenter'ın bulunduğu yere saldıran herhangi bir konvansiyonel güç, kendini zırhlı, saldırı tüfekli, insanüstü çevikliğe sahip öfkeli Sidhe'lerden oluşan bir savaş grubuyla karşı karşıya bulacaktı.

Molly ve ben aileyi koruma konusunda benzer tutumlara sahibiz. Lafı açılmışken.

Carlos ve Konsey çok geçmeden olanları duyacaktı ve bir barış konferansının arifesinde Beyaz Saray'ın Etri'ye yönelik suikast girişiminin sonuçları hakkında görüşmek isteyeceklerinden hiç şüphem yoktu. Bu gerçekleştiğinde, şüphesiz bana ev işleri verilecekti - yani kardeşime göz kulak olmaya başlamanın tam zamanıydı.

Justine'i görmeye gittim.

Kardeşimi evinde o kadar sık ziyaret etmiştim ki kapıcı beni tanıdı ve başıyla selam vererek içeri aldı. Thomas ve Justine Gold Coast'un en lüks binalarından birinde yaşıyorlardı ve öyle görünüyordu.

Thomas'ın evine gidip kapıyı çaldım ve Justine beni sıcak bir gülümseme ve kucaklamayla içeri aldı. Mis gibi çilek kokuyordu. "Merhaba Harry."

"Justine," dedim. Orta boylu ve bir derginin kapağında nadiren görebileceğiniz düzeyde güzel bir kadındı. Yaklaşık kırk yıl önce gümüş beyazı rengini almış uzun saçları, kocaman koyu renk gözleri, soluk teni, hepsi istediğiniz kadar güzel bir şekilde düzenlenmişti. Üzerinde rahatça sarkan ince pamuklu erkek pijamaları vardı ve saçları gevşek bir şekilde örülmüştü, telleri her yere kaçıyordu.

Henüz kendini göstermiyordu, ama... Hamile kadınların sahip olduğu bir parlıttan bahsedilir. Gerçek anlamda parıldamazlar, ancak hamile bir kadının aurasının gücü genellikle doğmamış çocuğun varlığıyla pekişmiş gibi görünür, görebilenler için daha parlak ve görünür bir şekilde yanar. Söz konusu enerjileri algılamak için herhangi bir çaba sarf etmiyordum ve özellikle hassas bir tür değilim, ama ben bile başının ve omuzlarının etrafında belli belirsiz dans eden titrek, hayalet renkleri görebiliyordum.

Kapıcı geldiğimi haber vermek için aradığında Justine uyuyordu, ama uykudan bulanıklaşmış ve kafası karışmış olsa bile bir şeylerin ters gittiğini anlaması sadece birkaç saniye sürmüştü. Canavarlar dünyasında uzun süre hayatta kalmayı başarmıştı, çünkü görüldüğünden biraz daha zeki ve çok ama çok gözlemci biriydi. Yüzüme bir kez baktı ve kaskatı kesildi. Hemen konuşmadı; bunun yerine bir an kendini toparlamaya çalıştığını, ifadesini nötr tuttuğunu ve konuştuğunda da duygularını belli etmeyecek ölçülü tonlarda konuştuğunu görebiliyordum. "Ne oldu?"

Justine tatlı ve nazik bir insandı. Onu inciteceğini bildiğim bir şeyi söylemekten nefret ederdim. Ama bunun onu incitmemesine imkân yoktu.

Ben de ona anlattım. Kısa cümlelerle.

Bana baktı, afallamıştı, gözleri kocaman olmuştu. "I ..." Yutkundu. "Lara biliyor mu?"

Kaşlarımı kaldırdım. Zekice bir soruydu ama ilk etapta Justine'den beklemeyeceğim bir soruydu. İnsanlar sevdikleri birinin tehdit altında olduğunu öğrendiklerinde, tepkileri nadiren ilk anda mantıklı olur; önce duygusal bir tepki verirler, korku söz sahibidir ve ancak bu duygusal tepkiden sonra mantık devreye girer. Thomas'ın başı dertteydi ve onu bu durumdan kurtarmanın birkaç yolu vardı. En akıllıca yol politik bir çözüm olabilirdi ve bu tür bir çözüm için Lara benim olabileceğimden çok daha ağır bir vurucuydu.

Erkek kardeşim ablasıyla sık sık kavga ederdi, otorite figürleriyle ilgili bir sorunu vardı, ki ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum.

Yine de son zamanlarda Beyaz Saray'la ve dolayısıyla Lara'yla arası daha iyiydi. Halkını siyasi düzeyde gelen herkese karşı korumak onun göreviydi ve siyasi bir tehdide karşı onun korumasını aramak doğal bir düşünceydi.

Lara aynı zamanda bir canavardı. Bir yırtıcıydı. Çok çekici, çok hoş, kibar ve kibar bir canavar olabilirdi - ama sadece bir aptal onun ne olduğunu bir saniyeliğine bile unutabilirdi. Yırtıcılara zayıflık göstermezsiniz. Onlardan yardım istemezsiniz. Ve sadece bu faktörler bile Lara'yı paniğe kapılmış bir kız arkadaşın yardım edebilecek kişiler listesinde *en azından* ikinci sıraya koymalıydı.

Ama... Lara muhtemelen yardım isteyecek *en akıllı* kişiydi. Sadece bunu Justine'e anlatmanın birkaç dakika ve tarafsız bir muhakeme çabası gerektireceğini düşünmüştüm. Benim hatamdı belki de. Belki de Justine'in akıllı olamayacak kadar güzel ve mantıklı olamayacak kadar kardeşime aşık olduğunu düşünmeden varsaymışım.

Varsayımlar konusunda dikkatli olmalısınız. Benim işimde, sizi öldürebilirler.

"Eğer yapmazsa, yakında yapacak," dedim. "Doğruca sana geldim." Sarsılarak başını salladı. "O nasıl?"

"Yaşayacak," dedim. Onu daha kötü durumda görmüştüm. Bir kez. Ama ona ayrıntılarla işkence etmenin bir anlamı yoktu. "Ve svartalflar protokol konusunda titizdir. Onu öylece öldürmezler. Anlaşmalara uyacaklardır."

"Emin misin?" Justine bana sordu.

"Onları tanısaydınız," dedim, "bunu sormazdınız. Bundan eminim."

Justine yavaşça nefes verdi. "Ben... Benim terbiyem nerede? İçeri gelin lütfen. Otur."

"Teşekkür ederim," dedim ve yaptım. Thomas'ın dairesi tamamen art deco ve paslanmaz çelikten yapılmıştı. Estetik açıdan mükemmeldi ama ben nefret etmişim. Justine'in orada devam eden varlığı her şeyi değiştirmişti. Mobilyalar geçmişte olduğundan daha yumuşak ve rahattı ve kitaplar ve farklı türde el işi projeleri de dahil olmak üzere daha hoş bir dağınıklık vardı, ayrıca daha önce sadece büyük ve pahalı bir vazo içeren bir köşeye eklenen küçük bir dikiş alanı vardı.

Thomas ve Justine'in genellikle birlikte oturmayı alışkanlık haline getirdikleri kanepenin aşk koltuğuna en yakın köşesine oturdum.

Justine aşk koltuğunun kendi tarafına oturdu, bacaklarını altına kıvırdı ve çok küçük görünüyordu.

"Bu çok kötü," dedi sessizce. "değil mi?"

"Bu..." Kelimelerimi dikkatle seçerek bir nefes verdim. "Yapışkan. Bu patlatabileceğim ya da yakabileceğim bir sorun değil."

"Sence bundan kurtulabilecek mi?" diye sordu.

Cehennem çanları. Eğer bu işten bir çıkış yolu varsa bile, bunu nasıl başaracağını bilmiyordum. Svartalves'in erdemlerinin kötü yanları vardı: Bir başkasına asla yanlış yapmamak için çabalayanlar, affetmenin değerini çok az görürler. Thomas onlara ihanet etmişti. Terazinin kefeleri kendilerini tatmin edecek şekilde dengelenene kadar rahat etmeyeceklerdir.

"Bence," dedim, "her şey bitene kadar her şey bitmiş sayılmaz. Elçinin durumu daha fazla can kaybı olmadan çözmenin bir yolunu bulması mümkün."

Koyu renk gözleri yüzümü dikkatle izledi. "Sence böyle mi olacak?"

"Bilmiyorum," dedim. "Çok fazla konuşamadık ama Thomas gelip seni görmemi ve seni sevdiğini bilmeni istedi."

Sabırsız bir ses çıkardı ve kollarını kavuşturdu. "Eğer beni *seviyorsa*, o zaman neden..." Sözcükleri ısırdı ve başını eğdi, sakın görüntüsü çatırdadı. Sesi tekrar çıkmadan önce bir an sessizlik içinde titredi, sesi soluk ve çatlıktı. "Neden? Neden, Harry? Bunu neden yaptığını anlamıyorum."

Cehenneme kadar yolun var. Ben de bilmiyordum. İşler o kadar hızlı ilerliyordu ki oturup kendime bazı temel soruları soracak zamanım Mesela, kardeşim neden svartal kralını öldürmeye çalışmıştı? Tüm olan biten bu muydu? Yoksa sadece svartalfların bakış açısına göre mi olmuştu?

Kardeşim ne yapıyordu? Bunu neden yapıyordu?

Cevaplanması gereken daha çok soru vardı. Bu gidişle hepsini yazmak için bir rulo gazete kağıdına ihtiyacım olacaktı.

Peki o zaman. Bazı sorulara cevap verin. Kardeşimin svartalves'e neden şiddet uyguladığıyla başlayalım. Ve kardeşim onu öldürmek için yola çıktıysa Etri neden hâlâ hayattaydı? Thomas hakkında ne dersin de, dövüşte iyidir. Gerçekten iyi. Onu sayamayacağım kadar çok kez silah ve bıçak kullanırken görmüştüm.

Ve bunu her yaptığında, kardeşim kavgaya açık fikirli ve amaçlı bir şekilde girmişti. Thomas dövüşebilirdi ama bunu eğlenmek için yapmazdı. Yani bu bir sorunun cevabıydı.

"Her ne yaptıysa," dedim, "iyi bir nedeni vardı." "Ne nedeni?" diye sordu, sesi kırılarak. "Biliyorsam ne olayım," dedim.

"Sana söyledi," dedi. "Benim hakkımda. Bizden." Elini karnına götürdü.

"Evet," dedim. "Um. Tebrikler."

"Ama ya o... eğer eve gelmezse..."

Orada oturdum, çaresiz hissediyordum. "Hey... Justine, hey... O hala hayatta. Ve öyle kalmasını sağlayacağım."

Başını kaldırıp bana baktı, yüzündeki gözyaşı izlerine yapışmış gevşek saçları vardı. "Öyle misin?"

Aman Tanrım.

O bana bakarken, bir parçamın bilinçli beynime danışmadan kararlar verdiğini fark ettim. Tekrar.

Kardeşimi hayatta tutacaktım ya da bu uğurda ölecektim. Önümde kimin durduğunun bir önemi yoktu. Etri, Mab, Lara ve tüm Beyaz Konsey olsa bile.

Ah canım.

Döngüsel rüzgarlar yükseliyor. Eşi görülmemiş sayıda köpekbalığı okullaşıyor. Stüdyo yöneticileri ellerinde devam filmleri için sözleşmelerle pusuda bekliyordu. "Evet," dedim sessizce. "Öyleyim."

Öne doğru eğildi, gözleri yalvarıyordu. "Söz veriyor musun, Harry? Sen mi?"

"Evet," dedim. "Ben. Söz , Justine."

O zaman çatladı, hala düz olan karnını kucaklayan ellerinin üzerinde iki büklüm oldu ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

Aşk koltuğunda kardeşimin olması gereken yere oturamadım. Ama onun diğer yanına diz çöktüm ve kolumu omuzlarına doladım. "Hey. Hey. Ben buradayım."

Justine gevşedi ve ağlamaya başladı.

11

Justine kapıyı arkamdan kapattıktan sonra koridorda durdum ve kendimi çok kötü hissettim.

Eğer bir şey yapmazsam kardeşim ölecekti.

Justine paramparça oluyordu. Bu konuda, dev bir tahta heykel gibi oturup kolumu ona dolamak ve "İşte böyle, işte böyle" demek dışında pek bir şey yapamamıştım.

Svartalves'lerin evindeki dairem artık geçmişte kalmıştı. Thomas'la işler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Maggie'yi kardeşimi öldürmüş ya da ondan intikam almak isteyen insanlarla aynı binada tutamazdım. Yani önümüzdeki birkaç günü canlı atlatsam bile, diğer tarafta bir hamleye bakıyor olacaktım ki bu her zaman harika bir şeydir.

Bir de Fomor'la yapılan barış görüşmeleri, Beyaz Konsey içindeki siyasi çalkantılar ve benim Konsey'den atılma ihtimalim gibi küçük meseleler vardı. Şahsen bunu pek umursamadım. Beyaz Konsey hayatım boyunca başımın belası olmuştu ama... aynı zamanda bana topluluklarının sığınağını da vermişlerdi. Yıllar içinde pek çok düşman edindim. Beni her zaman açıkça öldürmeye gelmemelerinin nedenlerinden biri de Beyaz Konsey'in arka planda gizleniyor olmasıydı; evrenin sırlarının koruyucuları, dünyanın herhangi bir yerinden ulaşıp düşmanlarına haddini bildirebilecek kadın ve erkekler. En son bir Anlaşmalı ulustan biri açıkça bana doğrudan saldırmaya kalkıştığında, serserinin biri yörüngeden bir uydu çıkarıp kafasına indirmişti.

Kabul, bunu yapmak için kendine göre nedenleri vardı ama dünyanın geneli söz konusu olduğunda, Beyaz Konsey basit ve net bir sesle konuşmuştu: Birimize bulaşırsan, hepimize bulaşırsın.

Eğer beni görevden alırlarsa, bu himaye ortadan kalkacaktı. Teorik olarak bile kimse arkamı kollamayacaktı.

Mab'den başka kimse.

Kabul etmek gerekir ki, Mab'a belirli koşullar altında neredeyse yaşayan herkesten daha fazla güvenmiştim. Bir canavar olabilirdi ama sözünü tutar ve halkının yanında yer alırdı. Yine de, çeşitli ihtiyaçlarına daha uygun olmamı istediği gerçeği hakkında hiçbir yanılsamam yoktu. Benim daha acımasız, daha soğuk, daha karanlık, daha gaddar olmamı istiyordu çünkü bu sayede Kış Şövalyesi olma işini daha iyi yapabilecektim. Mab beni bu yönde çok fazla zorlayamazdı, biliyordum çünkü Konsey'deki bazı insanları kızdırabilirdi ve birleşik Beyaz Konsey, Mab'ın bile kayıtsızca karşı koyamayacağı bir güçtü.

Ama eğer Konsey'in gözünden düşersem... Şey. İyi durumdaki bir büyücüyü korumak için topyekûn savaşa varan eylem tehdidi olmadan, Mab beni karanlık tarafa itmek söz konusu olduğunda bana taze kurabiyeler sunmaktan çok daha fazlasını yapmakta özgür olurdu.

Bir an orada durup düşündüm. Thomas, Etri'nin peşine düşmüştü. Kişisel bir şey miydi? Pek olası değil. Thomas'ın svartalflarla arası iyiydi. Özellikle de dişilerinin. Etri'yle konuştuğunu bile sanmıyorum.

O zaman bunun kıskançlıkla bir ilgisi var mıydı? Thomas kıskanç bir erkek arkadaşına karşı kendini savunuyor ya da belki de ona bir şeyler anlatmaya mı çalışıyordu? Ya da kardeşine?

Yine, pek olası değil. Svartalflar cinsel tekeşlilik kavramını anlamazlardı. Çiftleşmeleri biyolojik ya da başka türlü ortak varlıklara dayanırdı ve söz konusu olan birinin soyuna bakmak olduğunda, katı bir onur kuralının ötesinde, cinselliğe yönelik olağan insan yaklaşımını şaşırtıcı bulurlardı. Etri'yle yemeğe oturup kız kardeşini becerdiğimi söyleseydim, Etri bunu sıradan bir ilgi olarak görür ve eğlenip eğlenmediğimi sorardı.

Tamam, burada biraz kaba bir şey söyleyeceğim: Kardeşim pek de karmaşık bir adam değildir. Sırasıyla Justine'i, seksi, egzersizi, yiyip içmeyi ve ara sıra da dövüşmesi gereken birileriyle dövüşmeyi sever. Bu sonuncusu, bir grup olarak ortalama bir günde Amişler kadar tehditkâr olan Etri ve halkını içermiyor gibi görünüyor. Yani Thomas'ın Etri'yi öldürmek istemesi için çok fazla neden yoktu.

Belki de istememiştir. Diyelim ki ben sıradan bir dünyayı fetheden, sorun çıkaran bir megalomandım ve Thomas'tan benim için birini öldürmesini istedim. Bunu ona nasıl yaptırırdım?

Cevabı çok açıktı. Ben ayrıldığımda hâlâ ara sıra gözyaşlarını siliyordu.

Eğer biri Justine'i tehdit ettiyse, en azından onu gözetim altında tutuyor olmalıydı. Ama bunu kim yapar ki?

Bu soruyu cevaplamak için onu kimin izlediğini bulup onlara sormam gerektiğini düşündüm.

Parmaklarımı kırdım ve işe koyuldum.

Dairelerinin dışındaki koridorda hızlı bir tarama yaptım ve beklediğim gibi hiçbir şey bulamadım. Lara ve güvenlik ekipleri çoktan kontrol altına almıştı ve kardeşim annemin gücünün kalıntılarını miras almıştı. Büyücüye yakın bir şey değildi ama büyü kalıplarının farkında olacak kadar gücü vardı ve bu koridorda fark edilmeden bir ya da iki saat boyunca gözetleme büyüleri yaparak dolaşmak çok zor bir iş olurdu.

Emin olmak için ikinci kez, daha dikkatli bir tarama yaptım ve sonra yavaşça dışarı çıktım, mevcut olabilecek herhangi bir sihirli gücü algılamak için duyularım açıldı. Kapıcıya bile Görü'mle hızlıca bir göz attım - kişinin zihnini evrenin enerjisinin ham girdisine açmanın tehlikeli bir uygulaması. Görü altında, her şeyi olduğu gibi görürsünüz ve gördüğünüz her şeyi hatırlarsınız ve hiçbir büyü bundan saklanamaz.

Hiçbir şey bulamadım. Kapıcı sihirli bir şekilde temizdi ya da en azından onu zorlamak için gereken türden bir psişik saldırıyla yaralanmamıştı. Birisi ona kolayca rüşvet vermiş olabilirdi, ama Lara'nın güvenlik görevlilerinin bu işi gayet iyi halletmiş olduklarından emindim. Hatta kapıcının Lara'nın adamlarından biri *olduğunu* bile düşündüm. Bunu yapmak tam da onun yapacağı türden bir hareket olurdu.

Bu yüzden araştırmamı dışarıda sürdürdüm, her türlü büyülu yaramazlığa karşı olduğu kadar tamamen vanilya şüpheli faaliyetlere karşı da . Tüm duyularım açık bir şekilde binanın etrafında dikkatlice döndüm ve... kesinlikle hiçbir şey bulamadım.

Bunun hiçbir anlamı yoktu, bu yüzden tekrar yaptım, sadece daha yavaş ve daha kapsamlı bir şekilde, gece yarısından sonraya kadar bitirmedim. Görünüşe göre etrafta bir sürü boş şey vardı. Ama en azından bunu tespit etmem bir buçuk saatimi almıştı.

Kendi kendime homurdandım, tekrar gitmek için döndüm ve hiçbir şeyi kaçırmadığımdan kesinlikle emin olmak için Görüşümü hazırladım.

"Bir av köpeği bir kokunun peşinden çok fazla gittiğinde," dedi arkamdan bir erkek sesi, "kendi izini takip etmiyor demektir. Bir büyücü daha iyisini yapmalı."

Kesinlikle şaşkınlıkla zıplamadım. Azıcık bile. Sakince ve büyük bir vakarla döndüm ve konuşmacıya soğukkanlılıkla baktım ve hiçbiriniz bunun aksini ispatlayamazsınız.

Döndüğümde Ebenezar'ın elinde güdük bir asa ile peçenin içinden öne çıktığını gördüm. Uzun bir an boyunca bana baktı, çirkin yüzü duygudan yoksundu.

"Artık çırağınız olmak için biraz geç, efendim," dedim. "Şaşıracaksın," diye cevap verdi yaşlı adam.

"Hoss-"

"Meşgulüm," dedim kabaca. "Çalışıyorum. Beni nasıl buldun?"

Yaşlı adam çenesini sıktı ve bir dakika boyunca boşluğa baktı. "Harry, Thomas Raith hakkındaki söylentiler yayıldı. Svartalfların kimi tuttuğunu öğrendiğimde, senin birkaç yerden birinde olacağını düşündüm. İlki burasıydı."

"Dedektif olmak istiyorsan, bir yıl boyunca yanımda çıraklık yapabilirsin," dedim. "Eğer lisansım hâlâ geçerliyse. Dürüst olmak gerekirse, Chicago şehrine ihtiyacı olduğunu düşündüğü kadar ilgi gösteremeyecek kadar meşguldüm."

Ebenezar, "Hoss, Thomas Raith senin sorumluluğunda değil," dedi. Tabii ki değildi.

"değil efendim," dedim. "Ona hayatımı borçluyum, hem de birkaç kez."

"Mesele o değil evlat," dedi Ebenezar, sesini sakın tutmaya çalışarak. "Bu doğru ya da yanlışla ilgili değil. Otorite ve bölge ile ilgili."

Ayaklarım acıyordu. Ve ben lanet olası dünyanın gidişatı hakkında ders verilecek bir çocuk değildim. "Biliyor musun, korkunç bir şey yapmak üzere olan insanlardan doğru ve yanlışla ilgili olmayan bir şey duymak ne kadar komik," dedim. "Sanki korkunç bir şey yapmak üzere olduklarını biliyorlar ve yaptıkları seçimin olumsuz sonuçlarıyla yüzleşmek istemiyorlar."

Yaşlı adamın çenesinin dibindeki kaslar, gıdılarının içinde ceviz kaçırmış gibi görünene kadar sıkıldı. "Affedersiniz?"

"O benim müttefikim," dedim. "Arkadaşım. Bir bana sadakate nasıl karşılık verilmesi gerektiğini anlattığını hatırlıyorum. Aldığın zaman geri vermeliymişsin, yoksa insan o insanlara kullanılacak şeylermiş gibi bakmaya başlarmış."

"Harcanacak paralar gibi dedim," diye tersledi yaşlı adam, ses tonunda her yerde sıcaklık vardı. Bu da her şey kadar haklı olduğumun bir itirafıydı.

Bakıştık ve yüz ifadesi bana ne düşündüğümü bildiğini söyledi ve bu onu daha da kızdırdı.

"Dünyayı tanıdığını sanıyorsun," dedi yaşlı adam. "Henüz *içinde bile* değilsin. Nasıl bir şey olduğunu görmedin. Ne kadar kötü olabileceğini. Ne kadar acımasız."

Susan'ın yüzünü düşündüm. Sonunda. Ve içimden geçen öfke akkor halindeydi, ama garip bir şekilde uzaktı, geçen bir jetten havai fişekleri görmek gibi. Odun dumanı kokusu burnuma geldi ve sokak aniden asamın rünlerinden çıkan yeşil-altın ışıkla doldu.

"Belki bir iki şey görmüşümdür," dedim ve sesim son derece sakin çıktı.

Yaşlı adamın yüzündeki kırışıklıklar sert ışıktaki daha ağır ve kalındı, ifadesi koyulaşırken sesi daha yumuşak, yalvaran bir hal aldı. "Ayaklarını suya soktun ve okyanusu bildiğini sanıyorsun. Tanrım, evlat, umarım benim gördüğüm şeyleri asla görmezsin. Ama gittiğin yoldan gitmeye devam edersen, bunları ve daha kötüsünü yaşayacaksın. Seni, neredeyse beni öldürecek olan hatalardan korumaya çalışıyorum. Bu, değer verdiğim pek çok insanı öldürdü."

Karrin'i düşündüm. Nicodemus'un onun bedenini kasten, etkili bir şekilde kıldığını. Temelli olarak. O sessiz, yakın kış gecelerinden biriydi. Kıkırdak yırtılmasını duyabilecek kadar yakındım.

Asamın üzerindeki oyma rünlerin kenarları kararmaya ve görüşüm daralmaya başladı.

Kafamın içinde Karrin'in sesi beni sessizce ailemle olan kavgaların çok daha fazla acı verdiği konusunda uyarıyordu. Ama öfkemin sesi çok daha yüksekti. Şimdiye kadar, Kış mantosu uyanıktı ve neler olup bittiğiyle ilgileniyordu, sistemime adrenalini sarsıntıları gönderiyor, beni bir kavgaya hazırlıyordu.

Elimden geldiğince öfkemi sesime döktüm, tek çıkış yolum buydu. "Susan senin yöntemini denedi. Ve eğer intikam saplantısı yerine akıllı olsalardı, Kızıl Saray aynı gün Maggie'yi, annesini, seni ve beni öldürebilirdi. O yüzden bana onu göndermenin ne kadar harika bir plan olduğunu tekrar anlat."

"Vampir işine hiç bulaşmamalıydın zaten," diye hırladı Ebenezer. "Tanrım, evlat. Ne yaptığını görmüyor musun?"

"Ben *doğru* olanı yaptım," diye tükürdüm.

"Ne kadar erdemli bir davranış," diye karşılık verdi yaşlı adam. "Eminim bu, haklı olabilmen için öldürülenlerin aileleri için büyük bir teselli kaynağıdır." Asasının ucunu öfkeyle yere vurdu ve etrafındaki betondan çatlaklar fişkırdı. "*Lanet olsun*, evlat. Eylemlerinin uzun süreli sonuçları hayatlara mal oldu. Hayatlara mal olmaya devam ediyor. Ve eğer bunu yaparsan, o vampiri savunursan, Beyaz Konsey'in korumasından kurtulma şansın yok."

"Doğru olanı yaparsam beni kurtların önüne atacaklar, öyle mi?"

"Aynaya bak," dedi Ebeneazar sertçe. "Sen bir kurtsun. İşte bu *nokta*."

Bu bana karnıma bir yumruk gibi çarptı. Ve her şey sessizleşti.

Sadece sert bir şekilde nefes alışımın sesi vardı.

"Kızıl Divan Susan'ı aldığında," dedim sonunda, "Beyaz Konsey hiçbir şey yapmamam gerektiğini düşünüyordu."

Sesimin neye benzediğinden emin değilim. Ama yaşlı adam yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bana baktı. Sonra yavaşça topuklarını yere vurdu, ayaklarını dikti, gözleri göğsümün ortasına odaklandı.

"Maggie'yi aldıklarında," dedim ve boğazım tuhaflaştı, "Beyaz Konsey bana da aynısını yaptırırdı."

"Bu farklı," dedi Ebeneazar, sesi birden sertleşti, açık bir uyarı gibiydi. "Vampir masum değil. İlk kanı o akıttı. Terazî dengelenecek. Bundan kaçış yok."

Kalkanımı çağırdığımı hatırlamıyorum ama bakır bantlı kalkan bileziğim bir anda yeşil-altın kıvılcımlar saçmaya başladı ve harekete geçmeye hazırды. "Kullanılmıştı."

Yaşlı adam omuzlarını silkti, sol elini kaldırdı, parmaklarını açtı. Asası dışında benim gibi oyuncaklarını kullanmaya zahmet etmedi. Beyaz Konsey'in usta kavgacısı bir kalkan istediğinde, olmasını irade ederdi. İvır zıvıra gerek yoktu. "Burası bizim yetkili olduğumuz bir yer değil," diye bastırdı, sanki kelimeleri kalın kafama sokmaya çalışıyormuş gibi. "O bizden biri değil."

"O *benimkilerden* biri!" Bağırđım, kendi asamı yere vurdum ve yere çarptığı yerden ateş fişkırdı, yanıp sönen bir alev çemberi betonun üzerinde yanmış siyah bir halka bıraktı.

Yaşlı adam bana ters ters baktı ve çenesini çıkardı. "Evlat, bana bunu deneyecek kadar aptal olmadığını söyle."

Kış mantosu hemen kan, meydan okuma ve şiddet için haykırdı.

Güçle çizmeye başladım.

Yaşlı adam bunu hissetti ve aynısını yaptı.

Bunu yaparken evren ona doğru hafifçe yalpaladı, ışıpta ince bir , yerçekiminde küçük bir yalpalama, Ebenezar dünyanın kendisinden güç içerken yerde bir titreme. Yaşlı adam benden kadar daha fazla enerji alıyordu.

Kafamın içinde tek duyabildiğim Maggie'nin çığlıklarıydı. Kızıl Divan'ın koruyucu ailesi için geldiği zamanlara dair bir sürü kâbus görmüştü. Ve o Konsey'in çıkarlarını bunun önüne mi koymak istiyordu? *Onun* mu?

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Yeterince aptaldan daha fazlasıyım," dedim.

İşte o anda ensemdeki tüm tüyler aniden diken diken oldu ve topuklarıma kadar diken diken oldu. Tüylerim bir anda tüm vücuduma yayıldı ve ilkel, ilkel bir dehşet dalgası kertenkele beynimde titreşerek kafamdaki tüm mantıklı düşünceleri tamamen yerinden oynattı.

Bir büyücü için bu pek de ideal değil. Kendi düşüncelerimizi ve duygularımızı kontrol etmek hayati önem taşır. Aksi takdirde, her türlü korkunç şey olabilir. Her uygulayıcının öğrendiği ilk ders zihnini nasıl susturacağı ve odaklayacağıdır. Ve o akılsız korku karşısında, ilk derse koştum, duyguların akıp gitmesine izin verdim, sakinlik, sabır ve denge aradım.

Bunların hiçbirini almadım. Ama dehşeti geri itmeme ve bir dereceye kadar mantıklı düşünmeye başlamama yetti.

Bu rastgele bir enerji girdabının sonucu değildi. Odaklanan dehşet, psişik bir bozulmadan, zihinsel bir saldırıdan, kulak zarlarını patlatacak kadar yüksek bir çığlığın psişik eşdeğerinden başka bir şey değildi
-Ve bunu yapan her neyse henüz görünürde bile değildi.

Etrafımdaki uyuyan şehirde, yüzlerce ya da binlerce insan takip ve akıl almaz korku kabuslarının pençesine düşmüştü. Uyanık olan ve neyle karşı karşıya olduklarını bilmeyenler bunu kısa, korkutucu bir halüsinasyon, migren ya da sadece bir baş dönmesi olarak yorumluyorlardı.

Yaşlı adam benden daha hızlı toparlanmıştı ve ben kafamı toparladığımda, o çenesini dikmiş geceye bakıyordu bile.

"Düşündüğüm şey bu mu?" Sesim titreyerek ona sordum. "Yabancılar," diye onayladı acımasızca. "Biri onları ıslıkla içeri soktu." "Süper," dedim. "Bir kez olsun bu konularda yanılmış olmak isterdim."

Yaşlı adam homurdandı. "Şimdi, eğer bir Yabancı olsaydın, büyük bir barış konferansından önceki gece Chicago'da ne yapıyor olurdun?"

Bu soru neredeyse anlamsızdı. Yabancılar gerçekliğin sınırlarının ötesinden, evrenimizin dışından gelen yaratıklardı. İnsan değillerdi. İnsana yakın hiçbir şey değillerdi. İğrençtiler, tehlikeliydiler ve... anlaşılamayacak kadar yabancıydılar. Yüzünüzü yemek isteyen Yabancılar vardır ve bir de bu tür sevimli şeylerle ilgilenmeyen diğerleri vardır.

İblis olabilirler. Ancak ölümlüler tarafından çağrılan iblisler, gerçekliğimize girmelerinin tek yolu. Her zaman rasyonel bir amaçları olmasa da her zaman ölümlü bir amaçları vardır.

"Bir şekilde müdahale etmeye çalışıyorlar," diye önerdim. "Konsey'in kıdemli bir üyesi canavarlar tarafından parçalanırsa, suçu Fomor'a atma eğiliminde olur."

Ebenezar, "Müzakerelere başlamak için kesinlikle kötü bir yol," diye onayladı. "Ve sanmıyorum ki biz-"

Birden dondu ve bakakaldı.

Bakışlarını takip ettim.

Sokağın bir köşesinde, binanın kornişlerinden birinin gölgeli bir oyuk oluşturduğu yerde, zemin ile iki duvarın kesiştiği noktada mavi ışık çizgileri belirmişti.

"Oh, cehennemin çanları," diye nefes aldım. "şey bu mu?"

"Belike," diye homurdandı yaşlı adam, gözlerini etrafta gezdirerek. "Bu bloğu ne kadar iyi biliyorsun?"

"Burası Chicago," dedim.

"Güzel. İnsanların ya da alabilecek pek bir şeyin olmadığı bir yere ihtiyacımız var." Ona baktım ve "Burası *Chicago*" dedim.

Köşedeki ışık tuhaf bir şekilde yer değiştirdi, eğrildi, sadece Escher çizimlerinde var olması gereken kıvrımlara ve spirallere dönüştü. Binanın taşı büküldü ve gerildi, sonra kaya dalgalandı ve krep hamuru gibi kabardı ve üç ışık çizgisinin kesiştiği noktada taşın yüzeyinden bir şey kendini çekmeye başladı. Göğsüm aniden sanki bir çıkış borusunun önündeki havuzda duruyormuşum gibi titredi ve bir mide bulantısı dalgası beni neredeyse yere seriyordu.

Dünyamıza sürünerek giren şey bir at büyüklüğündeydi, ama daha alçak, daha uzun ve daha zayıftı. Köpek şeklindeydi, genel olarak dört ayaklıydı; bacakları aşağı yukarı doğru, diğer her şeyiyse incelikli bir şekilde yanlıştı. Bir sıra kısa,

Güçlü görünümlü dokunaçlar yanları boyunca uzanıyordu. Kuyruğunun gereken yerde daha uzun ve kalın bir dokunaç kırbaç gibi sallanıyordu. Ayakları kavramak için kartal pençeleri gibi genişçe ve başının olması gereken yerde daha fazla daldan oluşan kalın bir yuvadan başka bir şey yoktu. Kürkten ziyade mukustan yapılmış pullara benzer bir şey vardı ve et ete yapışmıştı.

"Köşe köpeği," dedi Ebenezar, sesi tamamen iğrenmişti. "Lanet olası şeyler."

Yaşlı adam, son buzul çağından beri denize direnen bir taş gibi yorgun ve inatçı görünüyordu. Yüz ifadesi sinirliydi.

Ama sonra hayatımda gördüğüm en korkunç manzaralardan birini fark ettim. Ebenezar McCoy'un elleri dengesizdi.

Onlar titrerken asasının ucu da titredi.

Akıl hocam, öğretmenim, gezegendeki en korkulan büyücü korkmuştu.

Tazı ile benim arama girdi ve sol elini kaldırdı; yaratık bir an orada durdu, altındaki zemine balçık damlattı ve fokurdadı. Kanatları boyunca tırtıklı dişlerle kaplı düzinelerce küçük ağız açılmış, yoğun yaz havasını sanki yaratığın sadece kısmen solunabilir bulduğu bir şeymiş gibi soluyorlardı.

Sonra köşe köpeği çömeldi, vücudu yılanı bir akışkanlıkla bize doğru döndü. Başının etrafındaki dokunaç kümesi garip bir uyum içinde titremeye ve dalgalanmaya başladı, hareket gittikçe daha enerjik hale geldi ve yaratıktan garip bir inleme sesi çıktı, dokunaçlar tek bir titreme hareketiyle birlikte dalgalanana kadar duyulabilir ses ölçeğinde hızla aşağı indi ve aniden aynı anda ileri doğru uçtu, o kadar derin bir sesle duymaktan çok hissedebiliyordum.

Yaşlı adam tek bir keskin kelimeyle elini kaldırdı ve aramızda saf gizemli güçten oluşan bir duvar parladı, yüzeyi daha önce hiç görmediğim işaretler, formüller ve rünlerle kaplıydı, öyle yoğun ve karmaşık bir duvar ki yıllardır ilk kez kendimi genç ve beceriksiz hissetmeme neden oldu.

Bir şey gözle görülür bir darbeye duvara çarptı, yüzeyinden enerji transfer dalgaları gönderdi, yayılan eşmerkezli ışık daireleriyle aniden opak hale getirdi ve zemin o kadar keskin bir şekilde titredi ki, ayakkabılarımdan içinden ayak tabanlarımda vızıldadı ve gıdıklandı.

Ebenezar bağırdı, "Yoğunlaştırılmış ateş en iyi sonucu verir!"

Sonra bir ışık parlaması ve büyük bir ses oldu ve görünmez bir tsunami beni yakalayıp ayaklarımdan fırlattı.

Aşağı inerken, yaşlı adamın kalkan duvarının binlerce kiloluk bir Yabancı'nın çarpmasıyla paramparça olduğunu gördüm. Köşe Tazısı'nın pençeleri kalkanı parçaladıkça kırık ışık parçaları her yöne doğru yayıldı. Açığa çıkan enerjiler muazzamdı ve onların ardından köşe köpeğinin etinde ateşten parçalar yandı ama yaratık yere indiğinde kıvrılarak kendini salladı, alevi su gibi akıttı ve inanılmaz derecede hızlı bir pençeyi yaşlı adama doğru savurdu.

Orada sersemlemiş bir şekilde yatıyordum ama Ebenezar bu dansı daha önce birkaç kez yapmıştı. Yaşlı adam hızını Yabancı'nınkiyle karşılaştırmaya bile çalışmadı. O şey saldırmaya karar verdiğinde çoktan pençe menziline çıkmıştı ve onu birkaç santimle ıskaladı. O şeyin boynundan çıkan dokunaç yuvası yaşlı adama doğru kıvrıldı ve köşe köpeğinin vücudu da onu takip etti.

Yaşlı adam sağ elini başının üzerine kaldırdı ve bir başka çınlayan kelimeyle aşağı indirdi ve görünmeyen bir güç, görünmez bir kazık çakıcı gibi tepeden köşe köpeğine çarptı. Ancak büyülü darbe yerine çarptığında, köşe köpeğinin pulları mide bulandırıcı bir dalga halinde dalgalandı, dokunaçları titredi. Muazzam bir ezilme, öğütme sesi duyuldu ve korkunç tazının etrafındaki bir daire içinde beton çakıl haline geldi, ancak tazi sadece sendeledi.

Yabancı kendini toparlayamadan, yaşlı adam asasının ucunu kafasının on santim yakınına kadar itti, bir kelime bağırdı ve bir iplikten daha kalın olmayan ve öğle vakti doğan güneşten daha parlak bir ateş huzmesini serbest bıraktı.

Köşe köpeği yuvarlandı ve büyükbabamın büyü yaratığı ikiye bölmek yerine, yaratığın böğründeki küçük dokunaçları ve kuyruğunun üçte ikisini kesti.

Yabancı'nın dokunaç kümesi çılgınca titreyerek Ebenezar'a doğru ilerledi ve hiçbir şey duymasam da hava büyük bir konserdeki hoparlörler gibi sallandı, etraflarındaki hava asfalt üzerindeki yaz sıcağı dalgalarına benzeyen bir şeyle dalgalandı.

Yabancı'nın dokunaçlı yüzünden yayılan titreyen hava konisinin kenarı büyükbabama değdi. Yaşlı adam şaşırmış bir şekilde kısa bir nefes çekti, sendeledi ve yere yığıldı.

Büyükbabam için duyduğum ani dehşet üzerime çöktü, az önceki hayal kırıklığım ve öfkemle karıştı, benzinin vazelinle karışması gibi.

Ve Kış mantosu neşeyle yanan bir kibrit fırlattı.

Asamın ucunu yaratığa doğru uzattım ve "*Forzare!*" diye bağırdım.

Köşedeki tazi bir kez daha savunmaya geçti, dokunaçları titriyordu ama yaşlı adamın ateş büyüğü dokunaçlarının yarısını yakıp yok etmişti ve o tarafta benim büyüm, kaçan bir Volkswagen gibi taziya çarptı. Bir çarpma sesi duyuldu ve binlerce kiloluk Yabancı bir tarafa doğru birkaç adım sendeledi, pençeleri direnmeye çalışarak betonu tırmaladı. Bu şey inanılmaz derecede güçlüydü.

Doğru. Gördüğünüz gibi, doğaüstü güçle ilgili olan şey, onu etkili bir şekilde kullanmak için kendinizi yere veya araziye ya da her neyse ona karşı desteklemeniz gerektirir - aksi takdirde, doğaüstü güçlü bir yumruk attığınızda veya bir tır fırlattığınızda yaptığınız tek şey kendinizi biraz geriye atmaktır. Süper güçlü bir şeyi dengesinden ya da yerden koparırsanız, bir saniye önceki kadar tehlikeli olmaz.

Köşe köpeği hâlâ betonun üzerinde kayarken, gücümü topladım, küçük bir noktada topladım, amacını zihnimde net bir şekilde odakladım ve tekrar "*Forzare!*" diye bağırdım ve hayvanı yerden yukarı fırlattım. Yaratık havaya fırladığında, tekrar çılgınca enerji topladım ve Ebenezar'ın yaraladığı yaratığın yere doğru yuvarlandığı tarafa atışımı hizalamak için bekledim, sonra ileriye odaklandım ve daha da fazla enerji açığa çıkararak tekrar bağırdım.

Bu kez, telekinetik darbe o şeye çitlere doğru sallanan devasa bir vurucu gibi çarptı ve o da ara sokaktan aşağıya, en yakın yan sokağa uçtu ve gözden kayboldu. Bir an sonra, uzakta, çoğunlukla boş bir belediye çöp kutusuna benzeyen bir şeye çarpan bir şeyin sesini duydum.

Üç enerji yoğun büyüğü arka arkaya yapmaktan aniden başım dönmüş ve yorgun düşmüş bir halde sendeledim. Tökezledim ve düşmemek için asama yaslanmak zorunda kaldım ama Ebenezar'ın yanına ulaştım ve oturmasına yardım ettim.

"Ne oldu?" Ona sordum.

Sesi sert çıkıyordu. "Infrasonik saldırı. Bir kaplanın kükremesi gibi. İnsanların duyabileceğinin altında, organlarınızı titreştirebilen süper düşük perdeli notalar. Bir sürü etkisi olabilir ..." Gözlerini birkaç kez kırıştırdı

"Durdurmaya çalışmak çok kötü bir şey. Ayağa kalkmama yardım et."

Sarhoş bir şekilde yaptım. "Bu şeyler ne kadar sert?"

"Çok," dedi. Asasını dikti ve birkaç kez daha gözlerini kırptırdı, sonra etrafına baktı ve başını salladı. "Öldürmesi çok zor."

"O zaman fazla vaktimiz yok," dedim.

"Gözden uzakta ve insanlardan uzakta," dedi.

"Bir blok ötede bir otopark var," dedim. "Bu ..." Nefes nefese kalan sesim kesildi.

Çünkü birden etrafımızdaki binaların köşeleri mavi ışıkla parlamaya başlamıştı.

"Yıldızlar ve taşlar," diye nefes aldı yaşlı adam. "Bütün sürüyü göndermişler." "Arabama gitmeliyiz," dedim.

"Arabanızda hiç dik açılı viraj var mı?" Ebenezar söyledi. "Çünkü eğer varsa, o şeyler gösterge panelinden ya da arka koltuktan bize doğru gelir." Başını iki yana salladı. "Tek şansımız onları bağlamak ve kovmak. Yürü oğlum, bizi şu garaja götür."

Etrafımızdaki binalar şişti ve eğildi ve derin bas nota sesleri etrafımızdaki insan duyma aralığının altına düşmeye başladı.

"Er ya da geç olması daha iyi olur," dedi yaşlı büyücü.

"Tamam," dedim ve yorgun bedenimi hareket etmeye zorladım. "Haydi."

12

Biz koştuk, köşe köpekleri de bizi takip etti.

Kaç tanesinin izimizi takip ettiğinden emin değildim. Yarım düzineden fazla ama yirmiden azdı. Garip bir şekilde hafif sesler çıkarıyor ve beton üzerinde hareket ettiklerinde, çelik gibi sert pençelerinin yere çarpması sonucu küçük kıvılcım bulutları oluşturuyorlardı. Binaların kenarlarına dev örümcekler gibi tutunuyorlardı, aynı pençeler tuğla ve betonu ısıyor, ağırlıklarını kolayca destekliyordu.

Bizi ara sokaktan aşağıya, ilk köşe köpeğini fırlattığım yönün tersine, caddenin karşısına, hafif bir koşuya ve sonra öbür sokağa götürdüm.

"Çok yakından takip etmiyorlar," diye not ettim. Son zamanlarda yaptığım tüm kardiyo egzersizleri artık bana iyi geliyordu. Kalbim çalışıyordu ve zor nefes alıyordum ama bunun farkına bile varmıyordum.

"Tehlikeli olduğumuzu biliyorlar," diye nefes nefese kaldı yaşlı adam. "Bizim gerçekliğimizle ya da onlara gerçekten zarar verebilecek varlıklarla uğraşmaya alışık değiller. Bu da onları tereddütte bırakıyor."

"İşte," dedim ve arabaların girmesi için yukarı doğru sallanan tahta kolun etrafından dolanarak bir otoparkın açıklığına döndüm. Yaşlı adamın bana yetişmesine izin verecek kadar . O benim kadar kolay yol almıyordu.

Arkamızda, köşe köpekleri... sanki harekete geçmeden önce her hareket patlamasını düşünmek için durmak zorundaymışlar gibi, koşuşturmaktan çok koşuşturuyorlardı. Hareket ettiklerinde ölümcül derecede hızlıydılar, hızdan kesinlikle yağlıydılar ve , yanlarından aşağı doğru uzanan küçük dokunaçların titremesi dışında heykel gibi hareketsizdiler. Herhangi bu biraz aptalca görünebilirdi. Ani hareketleri bir düzine kadarına yaydığınızda, bu durum sinir bozucu sınırı aşıyordu. İşte

Harekette son derece ilkel bir şey vardı, sürüngeimsi, hatta böceğimsi bir şey. Tazılar kunduz büyüklüğünde olsalardı tüyler ürpertici olurdu. At büyüklüğünde olduklarında ise düpedüz dehşet vericiydi.

"Ateş en iyisi," diye devam etti yaşlı adam, acımasızca bana ayak uydurarak. "Sihirli her şeyden bir dereceye kadar kurtulabilirler. Yine de tamamen doğal ateş onlarda işe yarıyor."

"Ateşin geldiğinin ne önemi var?" Ben sordum.

"Aradaki fark, irademizle yaptığımız herhangi bir şey, yumruğun çoğunu kaydırabilir," dedi. "Sen 'vampirlere güvenmek neden aptalca bir şeydir' dersimi tamamlayana kadar sana niyete karşı evrenin doğal işleyişi üzerine yüksek lisans semineri verecek vaktim yok."

Kapalı otopark üstümüzdeki apartmanın altına inşa edilmişti ve en üst kat çoğunlukla doluydu. Orada fazla savaşacak yer yoktu, bu da gidecek tek bir yol olduğu anlamına geliyordu: aşağı. Kural olarak, bir şeyden kaçarken, yukarı ya da aşağı gitmek kötü bir fikirdir. Ne kadar yukarı ya da aşağı giderseniz, durumdan kurtulmanın yolları o kadar azalır ve bir şey sizi kovalıyorsa, seçeneklerinizi açık tutmak *hayatta kalmanın* başka bir yoludur.

Aşağı inerken yaşlı adama endişeli bir bakış attım. O da etrafına bakındı ve benimle aynı sonuca vardı. "Yapacak bir şey yok, Hoss. Aşağı in."

"Beyaz Saray'ı bu işe bulaştırmaya gerek yok," dedim ona yolu gösterirken. "Onlar henüz bu işe dahil değil."

"Vampirin cariyesini koruduğunu sandığın için buradasın," diye homurdandı yaşlı adam. "Ve tüm bildiğin, bu şeyleri çağırdıkları ve senin peşinden gönderdikleri."

İlk iki ya da üç köşe köpeği arkamızdaki rampanın tepesindeki köşeden sürünerek geçip göğüs titreten keşif çığlıkları atarken arkama baktım. Önümüzde, duvarların, çatının ya da zeminin bir köşe oluşturduğu yerde hastalıklı mavi ışık parlamaya başladı.

"Lara'nın tarzı değil," diye soluyarak bizi bir kat daha aşağı indirdim. "Politika için gizli kapaklı işler yapar ama kişisel düşmanları için güvenilirdir. Eğer ölmemi isteseydi, bana bıçakla saldırdı. Bu konuda açık sözlüdür."

Ebenezar homurdandı: "Ta ki öyle olmadığı ve senin de vampirlerin ne kadar güvenilir olmadığından şikâyet edemeyecek kadar ölü olduğun zamana kadar."

Otoparkın en alt katına yayıldık. Çoğunlukla boştu. Şehrin bu kısmında zeminin ne kadar alçalabileceğinin sınırına yaklaştığımız: Betondaki en alt çukurlar suyla doluydu ve uzun süredir devam eden küf kaynaklarının nemli kokusunu taşıyordu. Gölün su seviyesinde ya da biraz altında olmalıydık.

"Böyle bir yer patlamalara ve benzeri şeylere pek iyi tepki vermez," dedim etrafıma bakarak.

"Ve onları içine batırmamıza yetecek kadar su alacak kadar alçalmıyor," diye ekledi. "Pekala, evlat. Sana bu yıldız doğumu işini öğretmeye başlamanın zamanı geldi."

Gözlerimi kırpıttım ve neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum. "Bekle, ne? *Şimdi* mi konuşmaya başlayacaksın?!"

Sinirli bir şekilde omzuma vurdu. "Belki yarım dakikamız var. Hafıza şeridinde bir yürüyüş yapmak ister misin?"

"Lanet olası büyücüler," diye yakındım omzumun ovuşturarak. "Peki, söyle bakalım."

"Her iki ya da üç büyücü neslinde bir," dedi Ebenezar, "yıldızlar tam olarak aynı hizaya gelir ve birkaç saat boyunca dünyanın üzerinde bir spot ışığı gibi bir şey oynar. O ışığın içinde doğan her çocuk-"

"Yıldız doğumlu. Anladım," dedim. "Bu ne *anlama* geliyor?"

"Dışarıdakilere karşı güç," diye homurdandı yaşlı adam. "Diğer şeylerin yanı sıra, zihinleri Dışarıdan herhangi bir şeyle temas ederek sihirli bir şekilde lekelenemez. Bu da demek oluyor ki..."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Cehennem çanları," diye nefes aldım.

Günlük gerçekliğin çok dışından gelen varlıklar söz konusu olduğunda, onlarla başa çıkmak için yalnızca birkaç seçenek vardır. İlk olarak, fiziksel anlamda gerçekten burada değiller. Ölümlü dünyanın dışından geliyorlar ve bu da ektoplazmadan bir beden inşa etmek ve ona doğaüstü varlık için bir tür avatar ya da drone görevi görecek kadar enerji ve irade aşılacak anlamına geliyor. Chicago'ya bizimle uğraşmaya geldiklerinde Köşe Tazıları'nın yaptığı da buydu.

Böyle bir şeyle savaşmak genellikle zordu. İçinde yaşadıkları bedenler, örneğin acıyı hissetmek gibi şeylere ihtiyaç duymama eğilimindeydi ve bir vuruşu yerine oturtmak için hatırı sayılır miktarda ekstra enerji gerekiyordu. Onlarla fiziksel olarak savaşmak için, yapının vücudunun mekanizmasını parçalamanız, eklemleri ve kemikleri artık işlev göremez hale gelene kadar kırmanız gerekirdi.

Bu köşe köpeklerinin fiziksel boyutuna ve direncine sahip herhangi bir yaratık için, onları bağlamak ve kovmak çok daha kolay bir ihtimaldi - sadece iradenizi onlarınkine karşı koymak ve onları buraya geldiklerinde yaşadıkları bedenlerden çıkmaya *zorlamak*. Ama bu beyninizi bir otobüs terminalinin tuvaletine sürtmek gibi bir şeydi; bunu yaparak ne kapacağınıza dair hiçbir fikriniz yoktu ve Yabancılarla (hatta kendi gerçekliğimizin içinden gelen daha tuhaf varlıklarla) sık sık uğraşan büyücüler, uzaylı, insanlık dışı zekâlarla doğrudan temasın bulaşıcılığı nedeniyle biraz kafayı yeme eğilimindeydiler. Bu yüzden Dış Kapıların ötesine ulaşmakla ilgili bir Büyü Yasası vardı.

Ama bu tür etkilere karşı yalıtılmış olsaydım...

Örneğin Nemesis'in bana kendini göstermesinin ama düşüncelerimi ve eylemlerimi kontrol altına almak için bana hiç saldırmamasının nedeni bu muydu? Çünkü aslında yapamaz *mıydı*? Bu, Dışarıdakiler'le yaşadığım önceki deneyimlerle birlikte düşünüldüğünde mantıklı geliyordu; başkaları onların saldırılarıyla etkisiz hale gelirken ben hala harekete geçebiliyordum. Bu sadece onların etkilerine direnebileceğim anlamına gelmiyordu, aynı zamanda beynime kısa devre yaptırma korkusu olmadan bu şeylere karşı zihin zihin mücadele edebileceğim anlamına da geliyordu.

Yaşlı adam onları sürgün etmemi, bir çemberin içine hapsedmemi ve gerçeklikten çıkmalarını sağlamamı istiyordu.

"Onları nasıl daire içine alacağız?" Ben sordum.

Ebenezar esasını vücuduna yasladı, tulumundan bir çakı çıkardı ve "Yem" dedi.

Bıçağı koluna saplayıp büktü ve yaradan küçük bir kan damlası akarak yere düşmeye başladı. Köşe köpeklerinden ilki arkamızdaki rampanın tepesinde belirdi ve zifiri bir inilti çıkardı, dokunaçları düşen damlacıkların sesiyle aynı anda titriyordu. Yağlı bir bulanıklık içinde bize doğru birkaç adım ilerledi, sonra bir tür tuhaf derin deniz yırtıcısı gibi tekrar hareketsiz kaldı.

"İşte alıştırma," dedi Ebenezar ve bıçağı bana uzattı. Acı çekiyorsa bile sesinden belli olmuyordu. "Önce savunma çemberi. Aynı anda başlayacağız. Kan kokusu onları çıldırtacak ve bana ulaşmaya çalışacaklar. Onlar bunu yaparken sen de bir çember oluşturup onu etkinleştireceksin, sonra da onları kovacaksın." Bana baktı. "Ve dersi kaçırmadığından emin olmak için, lütfen planın her bir noktasının vampirsiz olduğunu da gözlemle."

Kapalı otoparkın en alt katının köşeleri hastalıklı mavi bir ışıkla parlamaya başladı.

"Efendim," diye homurdandım, bıçağı aldım. Eğildim ve etrafımızda hızlı bir daire çizerek yürüdüm, bıçağın ucu gittiğim her yerde betonu çiziyordu, ta ki çoğunlukla bir daireye benzeyen kapalı bir şekil elde edene kadar. İçine girdim, çentik izine dokundum ve küçük bir irade çabasıyla büyüğü çemberin görünmez bir enerji perdesi gibi etrafımızda yayıldığını hissettim. "Her şeyin bir yeri ve zamanı vardır. Bu ikisi de değil."

Bıçağı sapından tutarak ona geri uzattım. Yaşlı adam yumruğunu birkaç kez sıktı ve kanın damlamaya devam ettiğinden emin oldu. Sonra çakıyı katlayıp bir kenara koydu ve asasını alıp iki eliyle dik ve omurgasına paralel tutarak dikkatlice dairenin içinde tuttu. Köşe köpekleri dünyamıza girebilmek için çırpınmaya başladı. Yarım düzine daha düzensiz hız patlamalarıyla rampadan aşağı inene katıldı

-Sonra çömelip bekledi.

"Emin misin?" diye sordu. "İhtiyaç duyduğunuz anda burada olan sadık vampir müttefiklerinizden birine danışmaya ne dersiniz?"

Ona ters ters baktım. "Bu ucuz bir atış ve sen de bunu biliyorsun."

"On bir, on iki," diye saydı yaşlı adam, "on üç, evet. Bütün sürü burada. Şimdi ciddileşecekler."

"Bu şeylerin akıllı olduğunu mu düşünüyorsun?" Dedim.

"Çok zeki," dedi. "Ama o kadar tek fikirli ve yabancı ki neredeyse anlayamıyorsunuz."

"O zaman bir çember oluşturmamı engellemeye çalışacaklar," dedim. "Bir sis perdesine ihtiyacımız var ama onların *gözleri* bile yok. Var mı? Boğazlarının arkasında gözleri falan yok, değil mi?"

"Bilmek istemezsin," dedi yaşlı adam.

Aniden, üç köşe köpeği dokunaçlarını sallayarak hızla bize doğru yaklaştı. İçlerinden biri dairenin taraf ettiğı sınıra çarptı. Bir ışık parlaması, kızgın şömine kıvılcımlarından oluşan bir çağlayan ve ürpertici bir acı notası oldu ve sonra üç köşe köpeği tekrar hareketsiz kaldı. Dokunaçları yanmış olan benden en fazla bir metre uzaktaydı.

Yutkundum ve gözlerimle çemberi hızlıca taradım. Büyüğü bir çember, Dışarıdakiler de dahil olmak üzere ölümlü dünyaya çağrılan varlıklara karşı dayanıklıydı ama betondaki çizimin üzerine katı bir nesne düşerse, çember bütünlüğünü kaybedip çökerdi ve biz de o şeylerin insafına kalırdık.

"Ama sesle çalışıyorlar?" Ona sordum.

"Yarasalar gibi."

Yanımdaki köşe köpeği arka ayakları üzerine kalktı, dokunaçları sanki çemberin sağladığı güç perdesinin etrafından dolaşmak için bir yol arıyormuş gibi araştırıyordu. Dokunaç uçları çembere sürtünüp küçük kıvılcım patlamaları ve alçak acı gümbürtüleriyle geri çekilirken keskin patlama sesleri duyuldu.

"Diş yok," diye not ettim, boğazım kurumuştı. "Hastalıklı bir merakla soruyorum, bizi yakalarlarsa ne olur?"

"Bizi o köşelerden birine götürüyorlar," dedi Ebenezar, "ve geldikleri yere geri sürüklüyorlar."

Yutkundum. "Sonra ne olacak?"

Yaşlı adam belli belirsiz rahatsız olmuş görünüyordu ve büyücüler için F-bombası atmaya benzeyen bir şey söyledi. "Bilmiyorum."

Ona gözlerimi kırıştırdım ve gözlerimin açıldığını hissettim. "Ah." Tekrar yutkundum ve "Bunlar büyük varlıklar. Hepsiyle aynı anda başa çıkabilir miyim bilmiyorum."

"Orada birden fazla varlık yok," dedi. "Sadece bir tane var ve o da birkaç farklı bedende dolaşıyor. Bu bir paket anlaşma, Hoss. Hepsini kovmadan birini kovamazsın."

Ebenezar'ın yanından geçip eski bir pikabın park edildiği yere baktım, bu en alt kattaki tek arabaydı.

"O zaman basıncı artırmalıyız," dedim eski kamyonu başımla işaret ederek. "Ateş çemberi mi?" diye sordu.

"Ateş çemberi," dedim. "Vay be. Keşke bir dolarım olsaydı-"

Hapşırık beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Bir anda ortaya çıktı ve olması gerekenden daha yüksekti, sesim yarı yolda çatladı. Bir gerilim ve enerji dalgalanması, istemsizce harcanan büyülü enerjinin baş döndürücü bir patlaması ve burnumdan çok fazla ektoplazma geliyordu.

Ayrıca bir takırtı duyuldu ve beş galonluk galvanizli çelik bir kova ayaklarımın dibinde yere düşüp yuvarlanmaya başladı. Ebenezar bir küfür savurdu ve esasını kovaya sapladı, çemberi kırıp ikimizi de öldürmeden önce onu bir iki santim yere sabitledi.

"Kova," diye topallayarak bitirdim, burun kanallarım ektoplazma tarafından tamamen tıkanmıştı. Ugh. "Kusura bakmayın. Bir saniye içinde geçer."

Yaşlı adam kovaya göz kırptı. "Cehennem çanları, evlat. Konjürit mi? Bu yaşta mı?"

"Conjurwhatnow?" diye sordum.

Yaşlı adam sağ elini kaldırdı ve bir kelime mırıldandı, parmakları karmaşık küçük bir dizi halinde kıvrıldı ve yaşlı adamdan kovayı saran bir irade dalgası geldi - titremek ve ektoplazmaya çökmek yerine, yaşlı adam eğilip onu alırken sabit kaldı. "Konjürit. Sana bundan bahsetmiştim."

"Hayır, yapmadınız efendim," dedim.

Yaşlı adam bana kaşlarını çatı. "Emin misin? Belki de sadece dinlemiyordun. Vampir gününde olduğu gibi."

"*Ciddi misin? Gerçekten mi?*" Ondan bunu talep ettim ve bir kolumu üzerimize doğru yaklaşan dokunaçlı dehşete doğru kaydırdım. "Şimdi mi?"

Çenesini ve kovayı bana doğru itti. "Onlara her bulaştığında yanıyorsun," dedi. "Evlat, ne zaman kafanı kullanacaksın?"

Kovayı ondan aldım.

Birdenbire, hiç ses çıkarmadan, herhangi bir işaret vermeden, tüm tazılar aynı duruşta çömeldi ve dokunaçları hep birlikte titreşmeye başladı.

"Gidin!" Ebenezar gürledi. "Çabuk!"

Doğru. Kafamı oyuna vermenin zamanı geldi. Belki köşe köpekleri fiziksel olarak bize ulaşamazdı ama o şeylerin on üçü birden tamamen fiziksel basları üzerimize bırakırsa, bu garajdan çıkamayacağımızdan oldukça emindim.

Mükemmel bir dünyada, çemberi kırabilir, kendimi düşman için fark edilmez hale getirebilir ve ben çemberi bırakıp üzerlerine gelirken yaşlı adamın dikkatlerini çekmesine izin vererek kenara çekilebilirdim.

Ama onun yerine Butters için hazırladığım bir doğum günü şakasıyla yetinmek zorunda kalacaktım.

Önce çemberin dışına çıkın.

Ben bunu yaparken, köşe köpekleri gerildi, kasları ve dalları titredi.

Aynı anda Ebenezar, arkasına sığınmak için görünmez güçten başka bir siper oluştururken bile sırtını garajı destekleyen en yakın sütuna dayamak için geri geri gitmeye başladı. "Haydi, sizi büyük çirkin yaratıklar!"

Köşe köpeklerinin dokunaçlı kafaları parlayarak yaşlı adamı takip etti ve gümbürdeyen, titreşen, ses altı gök gürlemeleri havayı doldurdu ve başımı döndürdü.

Ayağa kalktım, irademi topladım ve sağ elimi kaldırdım, parmaklarımı enerji yansıtmak için açtım ve "*Consulere rex!*" diye hırladım.

Büyük çok karmaşık bir şey değildi. Temelde bir havalı kornanın kopyasıydı. Sadece... biraz daha büyük. Ve bir melodi çalıyordu.

Tamam, bak. Bu konuda bana güvenmek zorundasınız: Bir *Tyrannosaurus rex*'in son ses "Happy Birthday to You" şarkısını kükremesi Waldo Butters için *tamamen* uygun bir doğum günü hediyesi.

Otoparkı dolduran ses havalı bir kornanın sesi değildi. Ya da bir bandonun. Ya da bir trenin kornası. Aslında yüz altmış desibel civarındaydı. Yüz altmış beş değildi çünkü o kadarını denediğimde mutfaktaki tüm bardakları kırmış ve saçlarımı ateşe vermişti.

Şaka yapmıyorum.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu bir yolcu jetinin kalkışta çıkardığı ses miktarına eşittir. Şimdi bu kadar gürültünün olduğu nispeten küçük, kapalı, akustik olarak yansıtıcı bir alanda olduğunuzu hayal edin.

Hayır, yapmayın. Eğer yapmadıysanız, hayal bile edemezsiniz.

Ses, gürültüden ziyade devasa bir vazelin fiçisinin içine atılmak gibiydi. Anında, iyi bir nefes almanın hiçbir yolu yokmuş gibi hissettim. Derin bir havuzun dibine daldığınız zamanki gibi, tüm derime karşı bir basınç ve kulaklarımda bir acı vardı. Ellerimi kulaklarımdan üzerine koyabilmek için asamı yere bıraktım ama pek bir işe yaramadı. Bu gürültü tüm vücudu saran, silah derecesinde bir gürültüydü. Kovaya tutunacak kadar aklımın yerinde olması küçük bir mucizeydi.

Kamyona doğru koşmayı planlamıştım ama bu büyüünün ne kadar gürültülü olacağını hesaba katmamıştım. Bu yüzden ayaklarımı zar zor tutarak ve düz bir çizgide yürüyerek o tarafa doğru sendeledim.

Köşe köpekleri benden daha kötü durumdaydı. "Dino Serenadı"nın saldırısı altında, saf ıstırap içinde çömelmişlerdi, dalları sallanıyordu, baş dokunaçları çılgınca çırpınıyordu, bir tür alev almış kertenkele gibi akıntıya kapılmışlardı. Şimdi ulumuyorlardı ya da uluyorlarsa bile bu biraz gereksizdi.

Bazen en iyi savunma bir T. rex'tir.

Kamyona giderken sarhoşken sadece iki kez düştüm. Sonra zor kısım geldi.

Ellerimi kulaklarımdan çekmek zorunda kaldım ve müzik kulak zarımı patlatacakmış gibi geldi. Kovayı yere bıraktım ve

ve Winter'ı çağırıldı.

Kış Şövalyesi olmak pek eğlenceli değil. Her gün hayatımda bu mantonun olması, az çok kendim olmaya devam etmek için her gün savaşmam ve çalışmam gerektiği anlamına geliyordu. Bu lanet şey düşünmemeyi tercih ettiğim şeyleri düşünmeme ve istememeyi tercih ettiğim şeyleri istememe neden oluyordu. Kış Şövalyesi olmak iyi bir baba olmanıza ya da daha iyi krep yapmanıza yardımcı olmuyor. Felsefeyi anlamamanıza, güzellik yaratmanıza ya da bilgi edinmenize yardımcı olmuyor.

Yaptığı şey, sizi bir kavgada cehenneme çevirmektir.

Kamyonu kasasından tuttum, ellerimi korumak için büyü zırhlı deri tozluğumun kenarını kullandım, sırtımı ve bacaklarımı gerdim ve ayağa kalktım.

Çok sertti. Çerçevenin kenarları ve arkalarındaki kütle ellerimi ısırırken, pardösünün içinden bile canım çok acıyordu. Kaslarım protesto çığlıkları atıyordu ama kış buzunun mutlak soğuğu düşüncelerimi ve uzuvlarımı dolduruyordu; ya fiziksel acıyı hafifleten ya da bana o kadar çok ek acı veren bir karşıtlıktı ki, sadece fiziksel işkence kıyaslandığında önemsiz görünüyordu.

Kamyonet ellerimde titreyip gıcırdadı ve omuzlarımın ve bacaklarımın bir dalgalanmasıyla tutuşumu tersine çevirdim ve aracı yan tarafına doğru ittim.

Devam eden "Dino Serenadı"nın saldırısı altında sendeleyerek sağ elimi yumruk yaptım ve benzin deposunun plastiğini bulana kadar kamyonu baktım. Sonra yumruğumu depoya ve deponun duvarına doğru sürdüm.

Yumruğumu çıkardım ve aynı anda diğer elimle kovayı yukarı kaldırdım. Benzin önce gömleğime sonra da kovaya aktı. Yumruk büyüklüğündeki bir delikten beş galon oldukça hızlı doluyordu. Ağzından taşar taşmaz döndüm ve sendeleyerek çembere doğru geri gittim.

Ve "Dino Serenadı" sona erdi.

Sessizlik bana bir sopa gibi çarptı. Sendeleyerek dizlerimin üzerine çöktüm, kovaya zar zor tutunabildim ve nefes nefese kaldım.

Bunu yaparken, köşe köpeklerinin farkına vardım. Çoğu Ebenezar'ın etrafında toplanmıştı; Ebenezar o kadar çok enerji katmanıyla korunuyordu ki gerçek bedensel şekli gözümde bozulmuştu ama iğrenç yaratıklardan biri solumdan üç adım ötede değildi.

Bir diğeri sağımda on beş santimden daha az bir mesafedeydi.

Hiçbirimizin kıpırdamadığı, dünyanın gökdelen büyüklüğünde bir zil sesinden ibaret olduğu sersemlemiş, donmuş bir an vardı. Ve

Sonra büyüünün finalindeki sessizliğe, ne yazık ki pek de dikkat çekici olmayan kendi şarkı sesim eklendi: "Ve daha çok moooooooooore!"

Kollar heyecanla sallandı. Dokunaçlar

öfkeli bir saldırganlıkla alevlendi.

Kovamdan benzin fişkırtarak koşmaya başladım.

"Efendim!" diye bağırdım.

Bir köşe köpeği atladı, binlerce kiloluk dokunaçlar, pençeler ve kas.

Eğildim, reflekslerim açık bir kış akşamındaki silah sesi kadar keskin ve hızlıydı.

Pençeleri sırtımı tırmaladı.

Pardösümün koruyucu büyüü tuttu ve tüm gecenin teri ve rahatsızlığı işe yaradı.

Bu arada Ebenezar, büyüüm patlamadan hemen önce paketin yaymaya başladığı infrasound patlamasından kurtulmuştu ve o zamandan beri zamanını boşa harcamamıştı. Tek bir kelimeyle otoparkın beton zeminini işaret etti ve yaşlı adamın iradesi sert zeminde iki inç derinliğinde ve dört genişliğinde bir hendek kazarken, ince moloz parçalarından oluşan bir bulut mükemmel bir daire şeklinde yukarı doğru uçtu.

Tazılardan üçü ona çarptı, bir saniye hareketsiz kaldılar, bir saniye sonra ise tekil, korkunç bir irade tarafından yönlendirilen yılanlar gibi hareket ettiler. Yaşlı adam esasının yukarı doğru bir darbesiyle ve Yabancı'yı beton tavana çarpıp çarpmanın etkisiyle bir moloz yağmuruyla geri getiren bir kinetik enerji patlamasıyla onlardan birini savuşturdu. İkincisi, uzanmış pençeleriyle göğsünün tam ortasına vurdu ve Tesla bobini büyüklüğünde bir böcek zapper'ı gibi ses çıkaran, genişleyen enerjinin uğultulu bir şaklaması oldu. Yaşlı adamdan geri çekildi, pençeleri simsiyah yanıyordu. Ancak üçüncü köşe köpeği onu tek bacağından vurdu ve yaşlı adamın kalkanı onu darbeden korurken, Newton'un Birinci Yasası'nın doğal sonuçları ve bir bacağının aniden altından fırlaması yaşlı adam için daha zor oldu. Bir başka üçlü köşe köpeği sütunun dibinde vuruş menziline girerken yaşlı adam soluk soluğa yere yığıldı.

Yabancılar büyükbabamın üzerine kapandı, pençeleri ve dokunaçları yırtılıyordu. Yaşlı adam onlarla savaşırken ışık parlamaları, elektrik uğultuları, yanmış et kokusu ve bas iniltileri havayı , vücudu saf iradede oluşan bir zırhla kaplıydı ve benim savunma büyülerimle kıyaslandığında kaba ve ilkel görünüyordu.

Ona yardım etmek için koştum ve bunu yaparken, ses altı bir kükremenin alçalan tonunun sırtıma çarptığını hissettim, garip bir şekilde düşük basınçlı bir su akışına benzer bir his.

Bir saniye iyi hareket ediyordum. Sonra sendeliyordum, tüm garaj bir anda bulanıklaşmıştı. Bağırsaklarım suya, dizlerim jöleye dönmüştü. Düşüp kovayı ve içindekileri etrafa saçmamak için bir elimi yere koyup modifiye edilmiş üç nokta yürüyüşüne geçmek elimden gelen her şeydi. Ben ilerledikçe, mantıklı beynim bunun olamayacağı konusunda ne kadar ısrar etse de, zemin saat yönünün tersine dönmeye devam etti - iç kulaklarım bunu kabul etmiyordu.

, tazılar yağlı bir hızla ani çizgiler halinde öne çıktılar.

Yaşlı adamın etrafındaki zemine çizdiği çemberin alt ucunda, tazılar peşimdeyken ve çemberin üst ucundan bana doğru uçan iki tane daha varken yalpalayarak ilerledim. Çoktan sıçramaya başlamışlardı.

Yerden, bir yığın düşmanın altından yaşlı adam bağırdı ve aniden yerden bir rüzgâr patlaması yükseldi. İki tazıya tam olarak onları başımın üzerinden kaldırıp yanımdan geçirmeye yetecek bir güçle çarptı ve beni takip eden sürüye çarparak ilerleyişlerini kısa süreliğine sekteye uğrattı.

Ve yaşlı adam bunu, dokunaçlarıyla onu yakalamaya ve dörde bölmeye çalışan dokuz şeyin *daha bulunduğu* bir yığının altından yaptı.

Bu bir büyücü, millet.

Ebenezar'ın çemberinin yokuş yukarı ucuna doğru kalan yeri kapladım. Gazı çemberin alt ucuna bırakamazdım. Yerçekimi dostumuz olmazdı. Ama çemberin yokuş yukarı tarafına ulaştım ve benzini betondaki küçük çukurdan dışarı akıtmadan dökemediğim kadar hızlı bir şekilde döktüm.

Köşe tazılarından biri uluyan bir çığlık attı, sesi rahatsız ediciydi ve Ebenezar'ın üstündeki yaratıkların yarısı ondan sıyrılıp kendilerini bana doğru fırlattı.

Köşe köpekleri muhtemelen büyükbabamın yeteneklerine sahip bir adamın üzerindeki baskıyı azaltmanın yolunu düşünmeliydiler. Bağırarak söylediği bir söz, vücudunun yüzeyinden Ebenezar şeklinde genişleyen mavi-beyaz bir ateş dalgası halinde kükreyen bir alev patlamasına yol açtı ve etrafındaki köşe köpekleri geri çekildi. Yaşlı adam sağ avucunu yere vurarak alçak bir sesle homurdandı ve bana doğru gelen tazıların etrafındaki yerçekimi aniden arttı, kendi vücutlarının ağırlığına karşı boşuna savaşıırken onları yere sürükledi.

Ebenezar'ın üzerindeki tazılar alev patlamasından kurtulup kendilerini tekrar onun üzerine attılar. Artık karşılık veremezdi, en azından bana doğru gelen tazıları tutamazdı.

Yabancılar ona saldırdı ve yaşlı adamın kişisel savunması direnir onlara meydan okuyan kıvılcımlar saçarken bir ışık gösterisi daha oldu. O anda, büyükbabamla ölüm arasında sadece zihninin ve iradesinin gücü vardı.

Bu arada, başlangıçta üzerimde olan dört kişi, arkadaşlarını tutan artan yerçekimi alanının etrafında dönerek, hızla mücadeleye geri döndüler.

Başımı kaldırıp baktığımda köşe tazılarının yüzüme doğru bulanıklaştığını gördüm, ki bu tam da onları istemediğim bir *yerdi* - ama yüzümü çemberin içine doğru fırlattım, çünkü onları kesinlikle istediğim yer orasıydı, dönerken arkama baktım ve köşe tazılarının o kadar sıkı bir grup halinde bana doğru sıçradığını gördüm ki dört tazıdan her biri diğerlerine dokunuyordu, pençeleri ve dokunaçları uzanmıştı, o anda sonsuza kadar sürecekmış gibi anlardan birinde.

Ve ben ilerlerken, kuyrukları çemberin çizgisini aştığında, irademi yerdeki oluğa odakladım, parmaklarımı şıklattım ve "*Flickum bicus!*" diye bağırdım.

İradem ateşi çemberin içindeki benzine taşıdı, göz kamaştırıcı parlaklıkta tek bir küçük statik kıvılcım ve alev, devasa bir şeyin derin bir nefes alması gibi alçak bir sesle sıçradı, ateş çemberin dış çevresinde hızla ilerledi ve berrak, soğuk mavi bir ışıkla yandı.

Çemberlerin içinde sihir yapmak çok yoğundur. Bunu alevlerin çemberi kapattığı bir ateş çemberinin içinde yapmak... duvarları, zemini ve tavanı ayna olan ve her yönde sonsuz sayıda yansımanın döndüğü bir odanın içinde olmak gibidir. Ateş çemberinin içinde büyüyle yaptığınız her şey çok ama çok hızlı bir şekilde güç biriktirme ve çemberin içinde geri tepen enerji parçaları gönderme, güçlü ve öngörülemez şekillerde yeniden birleşme eğilimindedir - o kadar güçlü ve öngörülemezdir ki, aslında bu teknik kendi başına kara büyü olmasa da, yine de Gardiyanların herhangi bir büyücünün büyücülük potansiyelini değerlendirmek için kullandıkları öngörülen büyü ve eylemler listesinde yer alır. O kadar tehlikeliydi.

Ateş çemberini deneysel bir füzyon reaktörü gibi düşünün. Öyle ya da böyle, büyük bir şey olacak. Eğer bu sürgün kontrolden çıkarsa,

Gold Coast'un ortasında küçük bir nükleer bombaya benzeyen bir şey patlayabilir.

İyi haber şu ki, bu benim iyi olduğum bir büyü türüydü - büyük miktarda enerjiyi düz bir çizgide hareket ettirmek. Daha da iyisi, Dışarıdakiler'in benimle birlikte çemberde olması, büyü için bir kanal oluşturmak için onların hiçbir parçasına ihtiyacım olmadığı anlamına geliyordu.

Tabii bu aynı zamanda ben çalışırken yüzümü parçalayabilecekleri anlamına da geliyordu. Tanrım, baskı altında çalışmaya bayılıyorum.

Yere düştüm ve tazılardan ilki bana yaklaşırken bir miktar kaydım. Yol boyunca onun yumuşak dokunaç yuvasına tek topuğumla olabildiğince sert bir tekme attım. Bu beni o şeyden biraz geriye itti ve "Köşelerin tazıları, sizi kovuyorum!" diye bağırmama yetecek kadar uzun süre yönünü şaşırttı.

Sesimi irademle birleştirdim ve çemberin normalde görünmez olan ekranı aniden yeşil-altın renginde canlandı, sayısız küçük alev şeridi garajın tavanına kadar uzandı, ancak sabit bir sütun olarak kalmak yerine, ateş çemberi titreşti, şişti ve tekrar azaldı. Ebenezar'ın iradesinin dört tazıya karşı yerçekimini tuttuğu taştan titreşimler ve kıvılcımlar fışkırmaya başladı. Savunma büyülerinden daha fazla kıvılcım fırlamaya başladı, daha büyük ve daha parlak, biyolojik amacın ürkütücü bir taklidiyle ateş böcekleri gibi hareket ediyorlardı.

Buna sesimi de eklediğimde, alevler neredeyse dayanılmaz bir yoğunluğa ulaştı ve on üç gırtlaktan aynı anda baso bir feryat yükseldi ve her bir tazı kendini bana doğru fırlatmak için döndü.

Yaşlı adam onlardan kurtulur kurtulmaz hemen sol elini kaldırdı ve avucunu betona vurdu; yerçekimi tekrar artarken beton inledi ve direnmelerine rağmen amansızca yere çakılan tazıları sürükledi.

Ve yaşlı adamın yüzü büyüünün etkisiyle morarmış, yüz ifadesi acı dolu bir ifadeye bürünmüştü.

Tanrım, gözlerimin önünde kendini öldürebilirdi. Böyle bir çabayı uzun süre sürdüremez.

"Köşe köpekleri, Dış Gece'nin hizmetkârları, bu dünya size göre değil!" Onlara bağırdım. "Sizi sürgün ediyorum!"

Yine bas iniltileri korusu yükseldi ama çaresiz tazılar Ebenezar McCoy'un iradesini kıramadı.

Biri hariç - en yakınımda olan biri.

Yaşlı adam, savunmasını ve benim bir araya getirmem bile en az bir dakika sürecek bir toprak büyüsu çalışmasını elinde tutarken, *ikinci* bir toprak büyüsunü öyle bir hassasiyetle yapmıştı ki, zihninin ağındaki tüm köşe köpeklerini yakalarken beni aşırı yerçekiminin dışında bırakmıştı.

Evet. On üçte on iki. Sonuncusu kendini yerçekimi kuyusundan çıkarıp bana doğru sürüklemeye başladı, ön pençeleri artan yerçekiminden kurtulduğu anda kendini dik konuma getirdi, bacakları boğazımda son bulacak bir sıçrama için büküldü. Kurtuldu ve sıçradı.

Ateş çemberi uğultulu bir ses çıkarmaya başladı, ışık titriyor ve ateşin yayamayacağı çeşitli renk tayflarında parlıyordu. Havadaki enerji o kadar yoğunlaştı ki gözlerimi kaşındırdı ve ben henüz kendi topladığım irademi bile buna eklememişim. Kendimi tazıdan korursam, sürgünden vazgeçersem, tüm bu toplanan enerjiyle ne olacağını tahmin etmenin bir yolu olmazdı.

Tazı ağır çekimden kurtulurken ben de yerimde durdum ve bağırdım: "Tindalos'un Tazıları, sizi bekleyen Boşluğa geri dönün! Seni sürgün ediyorum!" Asamı iki elimle kaldırdım ve irademi serbest bırakmaya başladım.

Ve onları
hissettim.

Kafamın içinde.

Dışarıyı
hissettim.

Bunu yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu size açıklamaya çalışmayacağım. Eğer sizin başınıza gelmediyse, ortak bir referans noktası yoktur.

Acıdı. O kadarını söyleyebilirim. Kış mantosu bu tür bir acıya karşı hiçbir şey yapmadı. Acı, bunu düşünmek için iyi bir yol. Onların düşüncelerini sizinkilere dokundurmak, donmuş demiri yalayıp aynı zamanda dondurma yüzünden başınızın ağrmasına neden olmak gibidir.

Onların düşünceleri ya da onlar için geçen delilik her neyse, benimkileri yutmaya başladı. Zihnimin bir karınca sürüsü tarafından kemirildiğini hissettim. Sonra bir anlığına, yabancı düşünce kalıpları anlam kazandı ve onların bakış açısından bir görüntü gördüm - tutarlı ışıktan, parlayan enerji merkezlerinden ve saf dehşetten oluşan bir varlık, köşe köpeklerinin önünde bir dikilitaş gibi duruyordu, minyatür bir fırtına cephesi gibi havaya kalkmış yumruklarının, başının ve omuzlarının etrafında korkunç bir şimşek toplandı.

Bana baktıklarında ne gördüklerini gördüm.

Ve korkularını hissettim.

Kış örtüsü ani bir açıklıkla uludu, Kış'ın gücü içime doldu ve kapalı otoparktaki her yüzeyde buzlar toplandı.

Pop Rocks dolu bir yüzme havuzu gibi çatırdıyordu. Amaç, irade, arzu ve inancın kaynaşması duygusu olan kesinlik üzerime akın etti - böyle anların tam da var olma sebebim olduğuna dair kesinlik.

"BAŞLA!" Kükredim ve asamı yere vurarak irademi serbest bıraktım.

Ve ateş çemberinin içinde gerçeklik, hayalet bir enerji fırtınasına, rastgele ışık ve sese, fırlayan ışık ve renk kıvılcımlarına dönüştü. Köşe köpeklerinin benimkine karşı iradelerini yükselttiklerini hissettim ve onlarınki bir günlük mısır ekmeği gibi ufalandı. Onları ektoplazmik bedenlerinden ayırdım ve görünmeyen, maddesel olmayan kışkırlarını çılgılık atarak tüm Yaratılışın dışındaki Boşluğa geri gönderdim. Sürgün büyüğü köşe tazılarını yakaladığında enerji uluyup çemberin içinde dönmeye başladığında on üçüncü tazının pençeleri burnumun ucundan belki on santim uzaktaydı. Etrafımızdaki geceyi inleyen ani bir nefes sesi, havada büyük bir ürperti ve sonra ortadan kayboldular.

Böylece bin kiloluk bir canavar tarafından parçalanmak yerine, bin kiloluk iğrenç, sümüksü ektoplazma göğsüme çarptı, beni derhal kışkırmın üstüne düşürdü ve yerde on beş metre kaymama neden oldu.

Artık sönmüş olan ateş çemberinin üzerinden on iki köşe köpeği değerinde ektoplazma daha aktı ve tüm otoparkın üzerine sızmaya başladı.

Ebenezar yan yatmak için sarktı, sonra sırt üstü yuvarlandı, koşarak çıkmış gibi ağır nefes alırken, üç dört inç derinliğinde çamurlu bir ektoplazma akışı yanından geçti. *The Blob* filminin setindeki parti sonrasına benziyordu.

Parmaklarımdaki yapışkan maddeyi temizlemeye çalıştım ama pek başarılı olamadım. Bu şey sümük gibiydi ama daha yapışkandı ve yaklaşık çeyrek saat içinde süblimleşip yok olmasaydı, yıllar içinde gardırobumda gerçek bir çentik açabilirdi.

Ama şu an için her tarafım berrak, jelatinimsi bir sümükle kaplıydı.

Ebenezar mırıldanmadan önce ikimiz de bir an sessiz kaldık, "Gördün mü? Bir vampire bile gerek yok."

Yaşlı adama baktım, bu kadar enerji harcamaktan bitkin düşmüştü. Sonra sordum, "Neden onlardan bu kadar nefret ediyorsunuz, efendim?"

Bana baktı ve bir süre dalgın dalgın baktı. Sonra bana sordu: "Kaboom Kampı'nda öldürdüğün o gulyabanilerden neden nefret ediyordun?"

Kaşlarımı çattım ve başka tarafa baktım. O gün yaptığım şeyden gurur duymuyordum. Ama farklı bir şey yapacağımdan da emin değildim. O hortlakların, eğitimlerine yardım ettiğim birkaç çocuğa yaptıkları üzerinde düşünmeye bile değmezdi.

Gulyabanilerin sonları da öyle.

Karıncaları kullandım.

Yaşlı adam iç çekti. Ona tekrar baktığımda gözleri kapalıydı. Yanakları çökmüş gibiydi. Ve daha önce hiç görmediğim çaresiz bir yorgunluk hissi vardı. Konuştuğunda gözlerini açmadı. "Gördün mü? Nedenini biliyorsun. Onlardan nefret ediyorum çünkü onları tanıyorum. Çünkü benden birini aldılar."

"Anne?" diye sordum.

Çene kasları gerildi. "O da öyle. Kızıllar'a yaptığın şey çok kötüydü, Hoss. Ama onları tanıyan yanımda bunun sadece iyi bir başlangıç olduğunu düşünüyorum. Tanrı yardımcım olsun, bazı günler aynı fikirde olmadığımın da emin değilim."

"Kızıl Mahkeme bir insanı öldürerek bu hale geldi. Her birini. Beyaz Saray farklıdır. Onlar bu şekilde doğarlar. Ve hepsi aynı değil," dedim.

"Çok uzun zamandır oynadıkları bir oyun, Hoss," dedi. "Bunu kendin de göreceksin. Eğer yeterince uzun yaşarsan."

Nefes verdi ve doğrulup oturdu. Sonra esasını geri aldı ve kendini ayağa kaldırdı. Yüzü doğru görünmüyordu. En azından mor değildi, ama çok solgundu, dudakları belki biraz griydi. Gözleri açlıktan ölmek üzere olan bir adama aitti.

"En iyisi sokaklardan uzaklaşıp bazı koğuşların arkasına geçmemiz," dedi. "Eğer cesaretleri ve kaynakları varsa, o şeyleri kim gönderdiyse tekrar deneyebilir."

"Hayır," dedim. "Şu yıldız doğumlular konusunda bir öğrenene kadar olmaz."

Çenesi birkaç kez büküldü. Sonra dedi ki, "Sana söylemiştim. Doğru zamanda ve yerde doğdunuz. Sonuç olarak, sen ..." Sanki bir açıklama bulmakta zorlanıyormuş gibi iç çekti. "Yaşam gücünüz Dışarıdakilerin tam tersi ve iptali olan bir frekansta rezonansa giriyor. Özgür iradenizi elinizden alamazlar. Senin gücüne karşı savunmasızlar. Onlara yumruk atsanız bile acı hissedeceklerdir."

Şey. Suratına yediği tekme o köşe köpeğinin bir saniyenin dörtte üçü kadar ürkmesine neden olmuştu. "Buna B Planı diyelim."

"İyi fikir," dedi Ebenezer.

Kaşlarımı çattım. "Şu yıldız doğumlu olayı. Her zaman olur mu?"

Yaşlı adam cevap vermeden önce bunu düşünüyor gibiydi. "Her altı yüz altmış altı yılda bir."

"Neden?" Ona sordum. "Ne için? Ne geliyor?"

Yaşlı adam başını salladı. "Bu gecelik ders bitti. Söylemem gerekenden fazlasını söyledim zaten."

"Bir dakika bekle," dedim.

"Hoss," dedi, sesi sessiz ve granit gibiydi, "vampir için onunla birlikte batmaktan başka yapabileceğin bir şey yok. Bırak onu." Gözlerini kapadı ve sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Yoksa ben sana bıraktırırm."

Sözleri karşısında öfke duymayı bekliyordum. Otoriter hareketlere iyi tepki vermem.

Ama kızgın

hissetmedim. Sadece...

incindim.

"Benim yargılarıma güvenmiyorsun," dedim sessizce.

"Elbette önemsiyorum," dedi huysuzca. "Ama ben seni daha çok önemsiyorum ve sen timsahlara kulaklarını tıkamış durumdasın ve şu anda doğru düzgün düşünmüyorsun." Gözlerine doğru süzölmek üzere olan bir ektoplasma topağını geri itti. "Beni bilirsin. Bunu sana yapmak istemiyorum, Hoss. Beni buna zorlama."

Bir an için ne söyleyeceğimi düşündüm.

Ebenezar McCoy'u, büyükbabam olduğunu bilmeden önce bile her zaman huysuz, yıpratıcı, sert, korkusuz ve her zaman nazik bir insan olarak tanımıştım.

Ona diğer torununu anlatmak istedim. Ama hissettiği nefreti anlıyordum. Anlıyordum çünkü kendim de hissediyordum. Bu, birinci dünyadaki pek çok insanın hissetmek zorunda kalmadığı türden bir nefretti - kan ve ölümden, yakınınızdakilerin incitilmesi ve öldürölmesinden gelen nefret. Bu eski usul bir nefretti. Silah derecesinde. İlkel.

Birisi bana bir şekilde bir hortlağın aslında benim çocuğum olduğunu açıklarsa, bunun makul olmayacağını ve işin içine bir yerde ateşin gireceğini bilmenin ötesinde nasıl tepki vereceğimden emin değildim.

Büyükbabama güvenemezdin. Kardeşimin sahip olduğu tek şey ben olabilirdim.

"Efendim," dedim sonunda. "Beni bilirsiniz. Değer verdiğim birinin başı derde girdiğinde, ona yardım etmek için ne gerekiyorsa yaparım." Sonraki sözlerim fısıltıyla çıktı: "Beni kendinizden geçirmeyin efendim."

Uzun bir süre gözlerini kıstı. "Yapabileceğini düşünüyor musun, Hoss?"

"Şimdiye kadar çok iyi."

"Otuzuncu kattan düşen adam söyledi."

İkimiz de bir an için orada durduk, ektoplazma damlıyordu, ikimiz de hareket etmiyorduk.

"Yıldızlar ve taşlar," diye iç geçirdi yaşlı adam sonunda. "Git serinle. Üzerinde düşün. Üzerinde uyu." Sesi sertleşti. "Belki fikrini değiştirirsin."

"Belki birimiz ."

"*Onlardan* biri," diye son kelimeyi asitten yapılmış gibi tükürdü, "kızını yetim bırakmaya değmez."

"Bu onların kim olduğuyla ilgili değil," dedim sessizce. "Bu benim kim olduğumla ilgili. Ve oluşturduğum örnekle."

Yaşlı adam bir bana baktı, ifadesi okunamıyordu.

Sonra döndü ve yavaşça uzaklaştı, omuzları çökmüş, çenesi sıkılmıştı. Giderken, sihrinin çoğu gibi benim yapabileceğim her şeyden daha iyi olan bir perdenin arkasında kayboldu. Sonra boş bir otoparkta tek başıma duruyordum.

Etrafımdaki enkaza baktım ve gözlerimi kapattım. Aile her şeyi karmaşıklştırıyor.

Lanet olsun.

13

Tindalos'un Tazıları gerçek, ha?" Butters sordu. "Garip."

"Şey. Bazı 'gerçek' değerleri için," dedim. "Lovecraft, Thule Topluluğu araştırmalarıyla uğraştığı için Venatori Umbrorum'dan atılmış. Ayrıntıların çoğunu bilmiyorum ama görünüşe göre daha sonra bağırsaklarını yiyen aslında kanser değilmiş. Daha gerçekçi bir şeymiş."

Butters'ın evinin mutfağındaki küçük masaya oturdum. Tozluğumu çıkarmıştım ve iki kolumu da avuç içlerim yukarı bakacak şekilde masaya dayamıştım. Butters karşımda oturuyordu ve üzerinde bol egzersiz kıyafetleri vardı. Yanındaki masada bir acil tıp teknisyeni alet kutusu duruyordu ve şu anda sıkıca tutturulmuş sporcu gözlüğü şeklinde taktığı kalın gözlüklerinin ardından ellerime bakıyordu.

Butters kırklı yaşlarının başında ufak tefek bir adamdı, forma girdikten sonra daha da ufak tefek olmuştu. Şimdi tamamen telden yapılmıştı. Belki bir buçuk metre boyundaydı ama yüz kırk kilodan daha ağır olsaydı, toz bezimi tuzsuz yerdim. Saçları koyu renk, kıvrıkcık, dağınıktı ama bu, mesai saatinden sonra kapısına gelmemden kaynaklanmış olabilirdi.

"Tanrım," diye mırıldandı Butters, ellerimdeki derin kesikleri temizlemek için bir mendil kullanırken. "Yarıkların içinde motor yağı var."

"Bu bir sorun mu?"

Bana uykulu ve alaycı bir bakış attı. "Topladığı tüm çöpleri düşünürsek, evet. Evet, öyle." İçini çekti. "Onu debride etmeliyim. Üzgünüm dostum."

Başımı salladım. "Bir an önce bitsin."

Bundan sonra yaklaşık yirmi dakika boyunca su, Betadine solüsyonu ve sert kıllı bir fırça yaranın etrafındaki ve içindeki bölgeye uygulandı. Daha kötüsü de olabilirdi. Butters iyot kullanabilirdi. Daha kötüsü de olabilirdi ama piknik de sayılmazdı. Eller hassastır.

Yirmi dakika sonra ben terlemiş ve huysuzlaşmışım, Butters ise memnuniyetsizlikle sakatlıklara bakıyordu. "Burada yapabileceğimin en iyisi bu. Onları saracağım ama bandajları her gün değiştirmen ve herhangi bir enfeksiyon belirtisi olup olmadığına dikkat etmen gerekecek. Ama 'önlemin onsu' bölümünde, zarar görmez bir deri elde edene kadar, ellerini korumak için eldiven al Hulk."

"Fena fikir değil," dedim. "Hasar ne kadar kötü?"

Acı hissetmekle ilgili bir sorunum var. Kış Şövalyesi paketinin bir parçası. Başıma bir şey geldiğinde bunu bir şekilde fark ediyorum, ancak devam eden acı arka planımda kayboluyor. Yani eğer aklımı kullanmazsam, ben farkında olmadan başıma kötü şeyler gelebilir.

Butters, "Ellerinizi gerçek çalışma yapısında bir hasar olduğunu sanmıyorum," dedi. "Ama insan vücudu kamyon çevirmek için yaratılmamış, dostum. Boyunuza ve yapınıza göre maksimum potansiyelde gelişmişsiniz ama eklemlerinizi hala insan eklemi. Kıkırdağınız hala sadece kıkırdak ve vücudunuz ona gelen hasarı iyileştirecek olsa da, bir arıza noktası var. Ve kemikleriniz hâlâ sadece kemikten oluşuyor." Başını iki yana salladı. "Ciddiyim. Günün birinde çok ağır bir şey kaldırmaya çalışacaksın ve kasların bunu kaldırabilse bile kemiklerin ve eklemlerin kaldıramayacak."

"Bu neye?" Yüksek sesle merak ettim.

"Bir iş kazası," dedi Butters. Ellerimi bir kez daha iyice sildi ve sonra yaraları sarmaya başladı. "Tamam. Beyaz Konsey sana zor anlar yaşatmak istiyor. Başka yeni ne var?"

Butters, en iyi ihtimalle alçakça görünen hedefler doğrultusunda çalışan, belirsiz ve kesin olarak tanımlanması imkânsız bir büyücü grubu olan Kara Konsey kavramından haberdar değildi. Bu bilgi, kendilerini onlarla savaşmaya adanmış büyücüler tarafından gizli tutuluyordu. Kısmen Kara Konsey, ne istedikleri ve üyelerinin kim olduğu hakkında çok az somut kanıtımız olduğu için, kısmen de kötü adamlar düşmanlarının kim olduğundan bile emin olamazlarsa bize karşı harekete geçmekte daha fazla zorlanacakları için.

Butters güvenilir biriydi ama Kara Konsey bir büyücü sorunuydu.

"Evet," dedim. "Yeni patronla tanış. Eski patronun aynısı."

Butters bana bir bakış attı, çünkü çok iyi bir casus değilim ve bir yalan söylemek bana doğal gelmiyor. Ama omuz silkti ve geçmesine izin verdi.

"Tamam." Esnedi. "Aradığında sağlık sorunları hakkında bir şeyler söylemiştin, çoğul olarak. Seni rahatsız eden başka ne var?"

Ona hapsirıklarımın ve konjüritten bahsettim.

Gözleri kısıldı ve "Bu oyuna yeni katılan adama yaptığın bir şaka değil, değil mi? Çünkü ben de bunu bekliyordum."

"Ne? Hayır, bu ," dedim ve doğum günü için hazırladığım "Dino Serenadı "nı düşünmemek için kendimi zor tuttum. "Bu gerçek bir sorun, dostum."

"Elbette," dedi Butters, lastik eldivenlerini çıkarıp temizlemeye başlayarak. "Her neyse."

Hayatımda olan onca çılgınca şey arasında, bir çırpıda yoktan nesneler yaratmamın kimsenin radarına takılacağını düşünmezdim. Şu anda onca şey oluyor ve Butters'ın beni taşlamak için seçtiği nokta *bu mu?*

Yine hapsirdim. Çok sert.

Belki bir metre karelik harçlı taş duvarın bir bölümü Butters'ın mutfağının zeminine öyle sert indi ki masa ve sandalyeler yerden fırladı. Butters bir çığlık attı ve sandalyesinden geriye doğru yuvarlanarak tezgahın üzerindeki biftek bıçağı tutucusunun hemen yanına düştü. Ben daha ayağa kalkamadan eli bıçağın üzerindeydi.

Küçük adam. Ama hızlı. Kılıç Şövalyeleri asla hafife alınmamalı.

"Dere," dedim ön kollarımla burnumu garip bir şekilde silerken. "Dere, dow'u *görüyor* musun?"

Butters sadece taş duvara baktı. Sonra duvar titredi, şeffaflaştı ve galon galon ektoplazmaya dönüştü. Doğauştü jelatin, *The Blob*'un yeniden çekimi için yapılan bir deneme çekimi gibi yavaşça yere yayıldı.

"Tamam," dedi Butters. "Yani... bu az önce oldu." Önce ektoplazmaya, sonra da bana baktı ve başını salladı. "Senin hayatın, Harry. Ne oluyor be?"

"Olmaz," dedim. Mutfak zeminini sümkürdüm, bir kağıt havlu aldım ve burnumu sümkürerek temizlemeye çalıştım. Biraz dağınıktı. Tekrar düzgün nefes alabilmek için birkaç kâğıt havlu değerinde ektoplazma dışarı atmam gerekti. "Bak, durup dururken rastgele bir şeyler yaratamam."

Butters, "Ben bir adli *tabibim*," diye feryat etti. "Tanrım, Harry! Sinir sisteminle, beyninle ya da lanet olası bilinçaltınla etkileşime giren bir tür virüs mü? Bu Mayo ya da Johns Hopkins'e götürülecek bir şey. Ya da belki Profesör Xavier'in okuluna."

"O adamların hiçbirisi yeterince tuhaf değil. Sen ."

Bıçağı yerine koydu ve ellerini havaya kaldırdı. "Augh. Tamam. Her zaman hapsirlik olur mu?"

"Evet, şu ana kadar," dedim.

"O zaman gidip nezle olduğunda kullandığın soğuk algınlığı ilacını al. Hapşırmanı kesersen belki hokkabazlığı da kesersin."

Ona göz ucuyla baktım ve sonra ihanete uğramış bir ifadeyle, "Bunu kendim de çözebilirdim," dedim.

"Tuhaf," dedi, "sanki istese kendisi için bazı sağduyulu sağlık kararları alabilecek yetişkin bir adammışsın gibi."

Ona gelişigüzel bir kuş işareti yaptım, bunu yaparken yaralı elimin acısına dikkat ettim. "Peki ya mide bulantısı? Sanki daireler çizerek gittiğin o yolculuklardan birinde sıkışıp kalmış gibiyim."

Butters, "Infrasound oldukça vahşi ve keşfedilmemiş bir şey" dedi. "Bunun için çok fazla potansiyel silah ve askeri iletişim uygulaması var ve ölçülmesi zor, bu yüzden halka açık bir ton araştırma yapılmadı. Ancak, Paraneet Paraneet olduğu için, Kocaayak'ın insanları bölgeyi terk etmeye teşvik etmek için her zaman kullandığını söyleyen bazı Kocaayak araştırmacıları buldum. Kaplanlar ve diğer büyük yırtıcılar da kükremelerinin bir parçası olarak bunu kullanırlar. Hani bir kaplan kükrediğinde insanların donup kaldığına dair hikayeler duyarsınız ya? Bu infrasound, parasempatik sinir sistemi üzerinde bir etkiye sahip."

"Infrasound'un gerçek olduğunu ve insanlar üzerinde gerçek etkileri olduğunu doğruladığınız için teşekkür ederim," dedim, "ama bunu kendim çözdüm sayılır. Bunu nasıl düzeltebiliriz?"

"Kocaayak adamlara göre, iyileşmek için çoğunlukla sağlam bir uyku döngüsü gerekiyor. Eğer bana kişisel doktorunmuşum gibi davranmakta ısrar edeceksen, al: İki aspirin al ve sabah beni ara."

Yüzümü buruşturdum. "Evet, muhtemelen uyumak da bir seçenek değil."

"Tabii ki hayır." Butters iç çekti. Bir dolaba gitti, plastik bir şişe çıkardı ve bana fırlattı.

"Alerji ilaçları mı?" Şüpheyle sordum.

"Şimdi de doktor mu oldun?" Butters lavaboya gitti ve bir bardak su doldurdu.

"Belki de ben sadece bir adli ."

Butters bir parmağını suya daldırıp bana doğru salladı, sonra balçığı dikkatlice karıştırdı ve bardağı masaya koydu. "Diphenhydramine," dedi. "Hapşırma genellikle histamin reaksiyonudur. Bu bir antihistaminik. Yardımcı olur. İki tane al."

Anlaşılr bir şikâyetle bulunmadan bana söyleneni yaptım ve böylece kendisine ne yapması gerektiğini söyleyen herhangi bir otorite figürüne kızan, aksi, inatçı bir dik başlı olmadığımı kanıtladım. Yani, artık belgelendi. Yani bu iş halloldu.

Yumuşak bir ses duydum ve mutfağın kapısında genç bir kadın belirince başımı kaldırıp baktım. Andi'nin uzun, dalgalı kıvılcı saçları ve bomba gibi kıvrımları vardı. Üzerinde bir eliyle kapalı tuttuğu zümrüt yeşili, havlu kumaştan bir bornoz vardı, gözleri uykuluydu ve muhtemelen tanıdığım en sevimli kurt adamdı. "Waldo? O patlama da neydi? Yere ne oldu? Oh, Harry." Bornozunu biraz daha sıkıca topladı ve kemerini bağladı. "Burada olduğunu fark etmemiştim."

"Andi," dedim. "Özür dilerim. Seni istememiştim."

Bana yorgun bir gülümseme verdi. "Dışarıda işlerin gerginleştiği söyleniyor."

"Doğru söylüyorsun," dedim. "İhtiyaç duyulma ihtimaline karşı mümkün olduğunca çok uyuman senin için iyi bir fikir olabilir."

"de," diye itiraz etti Butters, "burada *beni* uyandırıyor, fark ettim."

"Senin için uyku zamanı dündü," dedim. "Sana şimdi ihtiyaç var."

Yumuşak ayak sesleri duyuldu ve ikinci bir kadın sesi "Her şey yolunda mı?" dedi.

İnce ama güçlü yapılı, uzun mesafe koşucularınıninkine benzeyen bacakları, elbise olarak kullanabileceği büyüklükteki Avengers tişörtünün altında başka bir genç kadın belirdi. Saçları omuzlarına kadar uzanıyordu ve gözlüksüz olmasına rağmen iri kahverengi gözlerini kısmış, dar yüzü bir yanağındaki uyku izleriyle bozulmuştu. "Oh," dedi. "Aman Tanrım. Merhaba Harry. Ben, şey, yatıya . LAN partisinden sonra. Ellerini mi incittin?"

"Marci," dedim muhtemelen tanıdığım en sevimli ikinci kurt adama. "Merhaba. Evet, sadece yaşlı Doktor Butters'a bir göz attırıp garantiyi geçersiz kılmağımdan emin olmak istedim."

"Oh," dedi Marci. "Oh. Anlıyorum."

Butters'ın meme kanseri farkındalığının reklamını yapmak için pembenin yeterli bir tonuna dönüştüğü ve Marci'nin benim dışımda dairedeki her şeye baktığı uzun, garip bir sessizlik izledi.

"Tanrı *aşkına*," dedi Andi. "O yetişkin bir insan, çocuklar. Ve ben yorgunum. Sonuç çıkar, Harry. Çok uzakta olmayacaksın. Ve bu pisliği temizlemeyeceğim." Döndü, Marci'nin elini tuttu ve kararlı adımlarla yatak odasına doğru yürüdü. Marci'nin yanakları kıpkırmızı oldu ama Andi'yle birlikte gitti.

Kulak memeleri tamale sanılabilecek Butters'a baktım ve kaşlarımı kaldırdım.

Küçük adam derin bir nefes aldı. Sonra sakın ve içten bir ses tonuyla, "Harry, ya benimle bu konuda dalga geçersen ya da işi berbat edersen dişlerini dökerim," dedi.

Ve doğru söyledi.

Demek istediğim, şiddet uygulama konusundaki samimi isteğinizi ifade etmenin bir yolu var. Çoğu insan bunun bir sürü çılgılık atmak ve kollarını sallamak olduğunu düşünüyor. Öyle değil. Gerçekten tehlikeli insanlar bu konuda bağırma ihtiyacı hissetmezler. Bu tür bir uyarıyı içtenlikle yapmak, çoğunlukla yalnızca deneyimle gelen bir tür özgüven gerektirir.

Butters kılıcı sadece kış sonundan beri kullanıyordu. Sadece bir aydır tam hız şövalyelik yapıyordu. Ama onu belki de şahsen tanıdığım en korkunç ve en tehlikeli kötü adama karşı mücadele ederken görmüştüm ve Butters kazanmıştı.

Ve işte karşımdaydı, huysuz bir porsuk gibi *benimle* yüzleşiyordu. Bana geri çekilmemi söyledi ve bunu yapmamı istedi.

Lanet olsun. Küçük adam benim üzerimde büyümüştü.

Ellerimi kaldırdım, avuç içlerimle barış işareti yaptım ve "Tamam ama bu konuyu daha sonra konuşma hakkımı saklı tutuyorum" dedim.

"Tanrım, yapamaz mıyız?" dedi Butters. Buzdolabını karıştırmaya gitti, yetişkin dergileriyle yakalanmış bir okul çocuğu gibi huzursuz ve rahatsızdı. "Bu işi biraz gizli tutuyoruz."

"Gösterişsiz, ha?"

"Bakın," dedi ağlamaklı bir sesle, "bunun nasıl olduğundan gerçekten emin değilim ve kimsenin bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Butters," dedim. Dönüp bana bakana kadar bekledim. Sonra dedim ki, "Mutfağında oturup *benden* yardım istemeyeceksin, dostum. Eminim ki

kendi lanet hayatın için seçimler yapabilirsin. Ve evimde kimseye taş atamayacak kadar çok cam var."

Gözleri bir süre yüz ifademi inceledikten sonra gerginliğinin bir kısmı kayboldu. "Evet. Evet, tamam. Evet, tamam. Kusura bakma dostum."

"Özür dileyecek bir şey yok," dedim. Kadınların kaybolduğu yere doğru baktım ve ağzımı açtım. Sonra dilimi düşünceli bir şekilde dişlerimin üzerinde gezdirdim ve kapattım.

Dürüst olmak gerekirse, bunun ne kadar çok sorunu önlediği gerçekten şaşırtıcı. Bunu daha sık yapmayı düşünmeliyim.

"Pekâlâ," dedi Butters, işine geri dönen bir adamın ses tonuyla. "Paranet önceden uyarı gönderdi. Herkese bir şey görmesi, bir şey söylemesi söylendi. Biraz ayrıntıya ne dersiniz?"

Başımı salladım ve ona Anlaşmalı uluslar ve barış görüşmeleriyle ilgili neler olduğunu ve Thomas'a ne olduğunu anlattım.

Dinledi, yüz ifadesi giderek daha endişeli bir hal alıyordu. "Kulağa ilginç olabilmemiş gibi geliyor."

Ses tonundaki bir şey başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Oh?"

Butters, "Sanya şehirde," diye açıkladı. "Havaalanının yanındaki otelde. O'Hare'den aktarma yapacaktı ama uçuşu ertelendi. Yedi kez."

Şu anda tüm dünyada faaliyet gösteren iki Şövalye vardı. Hem de iki tane. Ve Kılıç Şövalyeleri (ya da Haç, mesleki önceliklerine nasıl baktığınıza bağlı olarak) her zaman tamamen tesadüf eseri en çok ihtiyaç duyulan yerde ortaya çıkma eğilimindeydi. Aslında, tesadüf o kadar saftı ki, bana aslında öyle olmadığını söylüyordu. Tanrı ile şüpheli bir ilişkim var-ama sponsor olduğu Şövalyelerin girişlerinin zamanlamasına bakılırsa, O çok iyi bir seyahat acentesi olabilirdi.

"Ah," dedim. "Belki Sanya birkaç günlüğüne ziyarete gelebilir. Şövalye hikâyelerini falan değiş tokuş edersiniz."

Butters bana sıkı bir gülümseme verdi. "Doğru. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Başımı salladım. "Şimdiye kadar Yüce Tanrı'nın sizi tam olarak istediği yerde ortaya çıkacağınızı öğrendim ve muhtemelen kimsenin dirseğine çarpmamam akıllıca olur. Yani her şey size bağlı. En çok iyiliği nasıl yapacağınızı düşünüyorsunuz?"

Bir süre bana baktı. Sonra sessizce, "Benim endişelendiğim Paranet kalabalığı," dedi.

Büyülü yetenek de diğerleri gibidir; herkese aynı miktarda düşmez. Benim gibi evrenin güçlerini etrafına savurabilen insanlar var.

sanki kişisel oyuncaklarıymış gibi. Bir de yetenekli oldukları halde pek bir şey yapamayan insanlar vardır. Büyü dünyasının sahipsizleri, paranormal dünyadan haberdar, ancak onu etkileyecek yeterli kişisel güce sahip olmayan, hayatta imrenilmeyecek bir konuma sahipti.

En azından Paranet'e kadar. İnternet kullanımı varoşlar için daha önce hiçbir şeyin yapamadığı bir şey yapmıştı; onları birleştirmişti. İnsanlarla tanışmak, arkadaş edinmek, faaliyetleri koordine etmek, tüm bunları görece güvenli bir şekilde yapmak daha mümkün hale gelmişti ve bu, doğuştan gelen muazzam sihir yeteneği kadar güçlü bir şey yaratmıştı: bir topluluk. Doğaüstü avcılar, eylemlerini koordine ettikleri, olası tehditler hakkında birbirleriyle iletişim kurdukları için bugünlerde sahip olmayanlara karşı daha az şanslıydı -Ve bireysel olarak etkileyici olmayan yeteneklerini, onları bazı açılardan neredeyse bir büyücü kadar güçlü kılan eşgüdümlü çabalarda birleştirdiler.

Ancak haşaratları uzak tutmak için yeterince güç toplamış olsalar da, yine de yaklaşmakta olan fırtına gibi bir fırtınaya karşı duramazlardı.

"Katılıyorum," dedim sessizce. "Ve seni tanıyorlar. Sana güveniyorlar. Onlarla birlikte çalış.

Elinizden gelen tüm istihbaratı toplayın ve Murphy ile koordine edin."

"Peki ya Thomas?" Butters, Thomas'ın kardeşim olduğunu bilmiyordu ama onu geride bırakmayı düşünemeyecek kadar çok kez birlikte savaştığımız bir müttefik olduğunu biliyordu.

"Üzerinde çalıştığım şey," dedim. "Diplomatik bir çözüm en iyisi olabilir."

Butters balçığın üzerinde kaydı ve neredeyse kıcının üzerine düşüyordu. Onun yerine tezgâha tutunup kendini kaldırdı. Sonra gülümsemesini bastırarak bana baktı ve "Sen kimsin ve Harry Dresden'a ne yaptın?" dedi.

Ona ters ters baktım ve yerdeki ektoplazmanın ortasında dengemi korumaya dikkat ederek ayağa kalktım. Çoktan süblimleşmeye başlamıştı. Belki de yarısı gitmişti. Omuz silkerek pardösümü giydim. "Bir şeyleri havaya uçurmayı ya da yakıp yıkmayı *tercih* etmiyorum. İşler bu şekilde yürüyor."

Butters başıyla onayladı. "Bir sonraki hamlen ne olacak?" "Diplomasi," dedim, "bir Vampir Kraliçe ile."

"Şatoya yalnız , değil mi?"

Raith Şatosu Beyaz Saray karargâhıydı. "Evet." Butters içini çekti. "Ben çantamı alayım."

"Gerek yok," dedim ona. "Mab ve Lara arasında bir anlaşma var ve Mab Lara'nın ne yapıp ne yapamayacağını açıkça belirtti. Lara uslu duracaktır."

Butters kaşlarını çatı. "Emin misin?"

Başımı salladım. "Dinlen. Önümüzdeki birkaç gün içinde sana gerçekten ihtiyacımız olabilir."

Benden yatak odasına doğru baktı, vicdanı geri kalanıyla savaş halindeydi.

"Tamam," dedi sonunda. "İyi şanslar, Harry."

"Benim sadece bir tür şansım var." Butters'a sallayarak teşekkür ettim, asamı aldım ve Lara Raith'i ziyaret etmek için yola koyuldum.

Raith Malikaneleri şehrin yaklaşık bir saat kuzeyinde, en yakın komşunun ılığınığı duyamayacak kadar uzakta olduğu kırsal bir bölgede yer alıyor. Burası, Sherwood Ormanı'ndan nakledilmiş gibi görünen çoğu meşe olan yaşlı devasa ağaçlardan oluşan bir ormanla çevrili.

Beyaz Saray'ın ne kadar çok parası ve gücü olduğu düşünülürse, belki de öyleydiler.

Munstermobile ile malikânenin kapısına geldiğimde kapıların tam teçhizatlı ve çelik yelekli yarım düzine adam tarafından korunduğunu gördüm. Şaka . Arabayı durdurduğumda, beş adam saldırı tüfeklerini bana doğrulttu ve biri arabaya yaklaştı. Omurgası sert, omuzları dik, tavırları rahattı. Lara kişisel güvenliğini neredeyse sadece eski askerlerden, çoğunlukla da deniz piyadelerinden sağlıyordu.

Arabama yaklaşan adam, gençliğin zayıf atletizmi ile tecrübenin yıpranmış kenarlarının sağlam bir karışımına sahipti. Dostça bir gülümsemeyle bile uğraşmıyordu. Onunla daha önce de karşılaşmıştım. Adı Riley'di.

"Yardımcı olabilir miyim, efendim?"

"Bunlar AR'lere benziyor," dedim. Gözlerimi kısarak bana doğrultulmuş silahlara baktım. "Ama gerçekten büyük namluları var. Beowulfs mu?"

Riley omuz silkti. "Yardımcı olabilir

miyim?" "Bayan Raith'i görmeye

gidiyorum," dedim.

"Arazi bu gece için kapalı."

Ona baktım ve kolumu cama dayayıp koltuğumda rahatça geriye yaslandım. Lara enayileri işe almazdı, yani karşımda bir profesyonel vardı. Çoğu zaman, böyle bir şey olduğunda, olumsuz tepki verme eğiliminde olurum. Ama ben buraya diplomatik bir çözümünden bahsetmek için gelmişim. Bu işte biraz yeniydim ama sanki bir şeyleri havaya uçurup

Lara'nın insanlarını çaydanlığın üzerine devirmek muhtemelen hayırlı bir başlangıç olmazdı.

Ve ayrıca. Şu anda göremediğim diğer beş ya da altı adamın roketatar gibi bir şeye sahip olduğuna bahse girmeye hazırdım ve sorunlar listeme havaya uçmayı eklememe gerek yoktu.

Ben de gardiyana gülümsedim ve dedim ki, "Bak. Sen ve ben Luther davasında yollarımızı kesiştirdik. Patronun için pek iyi sonuçlanmadı, ama sen gerçek bir enkaz olmasını önledin ve ikimiz de sözümüzde durduk."

Riley bana baktı ve onaylarcasına homurdandı.

"Yardım etmek için buradayım," dedim. "Evi ara. Pişman olmayacaksınız."

Bir saniye boyunca bana baktı. Sonra nizamiyeye doğru yürüdü ve bir telefonla konuşmaya başladı, bu sırada araçları durdurma kabiliyetiyle bilinen son derece ağır silahlar kafama doğrultulmuştu. Yüzü olduğundan biraz daha solgunlaştı ve diğer muhafızlara el sallayarak silahlarını indirmelerini ve yoldan çekilmelerini sağladı. Önce beni sonra da kapıyı işaret etti ve kapı vızıldayıp açılmaya başladı.

Ben daha arabayı vitese takıp kenara çekemedim, çitin içindeki karanlıktan bir Humvee çıktı. Askeri tarzdaki kamyon tamamen siyaha boyanmıştı ve üzerinde bir pintle montajı üzerinde gerçek bir Ma Deuce makineli tüfek vardı. Humvee benden önce geldi ve arabam yuvarlanmaya başladığında, ikinci bir makineli tüfek monte edilmiş ikinci bir kamyon arkamda durdu. Riley ikinci aracın ön paneline çıktı, ilerlemeye başladığımızda bir eliyle tüfeğini tutuyor ve hazır bekliyordu. Görünüşe göre eve kadar bana eşlik edeceklerdi.

Hepimiz Sherwood'un içinden geçerek ağaçların arasından daha önce birkaç kez gittiğim büyük bir malikânenin çimenlerine çıkana kadar birkaç mil gittik. Yolda ilerlerken, yol boyunca ince sihir ağlarının örüldüğünü hissedebiliyordum. Hissettiklerimden pek bir şey çıkaramayacak kadar hızlı ilerliyorduk ama çıkarımlar oldukça açıktı -Lara arazisini bir tür büyü korumayla kaplamıştı.

Şimdi, bunu onun için yapacak birini nereden bulmuştu?

Raith Malikânesi, on sekizinci yüzyılın bir noktasında kırsal Fransız tarzında inşa edilmiş, sadece daha fazla gargoyl ve belli belirsiz Notre-Dame'ı akla getiren Gotik özelliklere sahip, düşünceli bir şatoydu. Bilirsiniz, yangından önce. Arabalarımız ön tarafa park etti ve Riley kapımı açmak için yanıma geldi.

"Siz içerideyken arabanızı emniyete alacağız efendim," dedi ve anahtarlarını için elini uzattı.

Arabamın güvenliğini sağlamak pek çok anlama gelebilirdi, bunların arasında böcek ve bomba aramak için parçalara ayırmak da vardı. Ona baktım. "Misafir hakkımı kabul ettikten sonra," dedim.

"Siz Bayan Raith'in misafirisiniz ve onun koruması altındasınız," diye onayladı.

Homurdandım ve anahtarları ona uzattım. Sonra birkaç saniye boyunca merdivenlerden yukarı yürüdüm, Riley de arkamdan geliyordu. Kapıyı açtım ve sanki buranın sahibiymişim gibi içeri girdim.

Büyük eski ev, güneşli bir günde bile karanlık ve düşünceli bir yapıydı. Karanlık bir gecede, *Scooby-Doo* çizgi filminden bir set gibi görünüyordu. İçeride çok az ışık vardı, sadece oraya buraya serpiştirilmiş sanat eserlerinin üzerinde birkaç ince nokta vardı. Riley'ye herkesin nerede olduğunu sormak için dönmeye başladım ama Riley kapıda durdu ve dikkatlice kapatarak beni loşlukta yalnız bıraktı.

Uzun süre yalnız kalmadım. Parke zemin üzerinde topuklu ayakkabılarıyla yaklaşan birinin sert tıkırtıları vardı. Bir kadın olduğunu düşünmek istemedim. Raith Malikanesi öyle bir yerdi.

Siyah takım elbiseli, uzun boylu bir figür loş ışığın içinden bana doğru yaklaştı. Başına yakın kesilmiş koyu kıvılc saçları, köşelerinde yara izleri olan deniz yeşili gözleri vardı. Bir atlet gibi hareket ediyordu ve otuz yaşlarında görünüyordu ama yaklaşırken bana bakışındaki bir şey beni temkinli yaptı ve parmak eklemlerinin yara izleriyle şişmiş olduğunu fark ettim.

"İyi akşamlar Bay Dresden," dedi hafifçe gülümseyerek. "Beni takip ederseniz, sizi Bayan Raith'e götüreceğim."

"Evet, tamam," dedim ve malikânenin derinliklerine doğru yürümeye başladık. Burası Louvre Müzesi tarafından döşenmiş gibi görünüyordu. Şatonun birkaç metre karesinden daha ucuza mal olan dairelerde yaşamıştım.

Tahminimden emin olmam belki yirmi saniye sürdü. "Ne, Vadderung Valkyrie'lerini kiralamak için bir tür pazarlık bodrum satışı mı yaptı?"

"Monoc Securities birçok yerde danışmanlık hizmeti veriyor efendim," dedi kıvılc saçlı kadın. Bana belki de dört dişi fazla olan bir gülümseme verdi ve sesi bir mırıltıya dönüştü. "Yine de *pazarlık bodrumundan* ne kastettiğinizi duymak isterim."

Valkyrie'ler insanüstü derecede güçlü, hızlı ve serttiler ve yaşlanmamanın getirdiği türden bir deneyime sahiptiler. Ve sadece savaşmayı sevmiyorlardı.

-Onu arzuluyorlardı. Daha önce bir Valkyrie görmüştüm. Özellikle de

ve bu Valkyrie, duvarların onun yolundan uzak durmasının iyi olacağını söyleyen bir tür istikrarlı, kaçınılmaz bir güvenle yürüyordu.

"Şahsınıza yönelik bir hakaret değildi," dedim. "Oyun oynuyorum." "Sana şakacı görünmüyor muyum?" diye sordu.

"Sert oynuyormuş gibi görünüyorsun," dedim.

Kadın karnından yükselen bir kahkaha attı. "Gözlerin var ve onları kullanıyorsun, *seidrmadr*." Bana spekülatif bir şekilde baktı. "Çoğu erkek biraz saygı göstermeyi bilmez."

"Onları düzeltmekte çok mu zorlanıyorsunuz?"

"Hayır, bilmiyorum," dedi sakince. "Kız kardeşim kötü bir durumda iyi olduğunu söylüyor."

"Abla?" diye sordum. "Oh, Sigrun Gard mı?"

"Belli ki," dedi. Bana elini uzattı. "Freydis Gard." "Harry." Elini tuttum.

Elimi pnömatik bir kıskaç gibi kavramıştı.

Bandajlı eller . "Ah, bana karşı nazik ol."

Tekrar güldü. "Hakkınızda bazı şeyler duydum ama siz özel biri olmalısınız. Lara gününün bu kısmını kimsenin bölmesine izin vermez."

"Muhtemelen çevre düzenlemesini değiştirmekten daha kolaydır," dedim.

"Burası olmalı," dedi Freydis. Bir kapıya geldi, durdu ve bana son derece uyumsuz bir Vanna White hareketi yaptı. "Ve işte buradayız."

Ben de kapıyı açtım ve Raith Dojo'ya girdim.

Yani, evde beş zilyon odanız varsa, bunlardan birinin dojo olması gerekir. Tabii ki.

Oda aydınlıktı ve mekânın geri kalanıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Duvarlar beyazdı ve üzerlerinde boyanmış siyah kanjilerle işaretlenmiş bir dizi beyaz ipek afiş asılıydı. Yazıları tanıyacak kadar biliyordum ama okuyacak kadar değil. Antrenman zemini pürüzsüz ahşaptı ve büyük bir kısmı tatami hasırla kaplıydı.

Beyaz kimono giymiş bir kadın, elinde *bo* adı verilen yumuşak yuvarlak sopalardan biriyle çalışma alanının ortasındaydı. Silahın etrafında ve önünde bir kavis çizerek döndüğü bir alıştırma rutininde akıp gidiyordu. Silahın havayı keserken çıkardığı ses, vanilya bir insanın onu hareket ettirebileceğinden daha hızlı, sabit bir tıslamaydı.

Dönüp bana baktı, hâlâ vuruyor, dönüyor, boş havayı yumrukluyordu. Lara Raith'in atomları parçalayabilecek elmacık kemikleri vardı, parlak gri-gümüş

Çelik levhaları delip geçebilecek gözleri ve kanca uçlu bir bıçaktan daha acımasız bir gülümsemesi vardı. Mavi-siyah saçları uzundu ve dağınık bir topuz yapılmamış olsaydı sırtının alt kısmına düşecekti. Rutininin ortasında dondu kaldı, vücudu tamamen durdu ve onu bir dervişten bir mankene dönüştürdü. Mükemmel kontrol gösterisi biraz etkileyici olmaktan da öteydi. Ve ilginçti.

Ama o Lara'ydı. Ona karşı yoğun bir çekim hissetmeden asla onun yanında bulunmamıştım ve bunun nedeninin onun Beyaz Saray'ın bir vampiri ve Cehennem'in bu tarafında bulabileceğiniz bir succubus'a en yakın şey olması olduğundan hiç emin değildim. Daha çok *onunla ilgiliydi*. Lara aç bir dişi kaplan kadar güzel ve tehlikeliydi ve çok ama çok zekiydi.

Bir an için gözlerime baktı ve sonra bana kenarlı bir gülümseme verdi. "Benimle şimdi konuşmak istiyorsan, Harry," dedi, "ayakkabılarını çıkar ve eline bir *bo* al."

"Oh, ama," dedim.

Bir kaşını kaldırdı. "Kimseye çalışma zamanımı vermem," dedi. "Burası benim evim. Sen bana geldin. Şartlarımı kabul et ya da git, Dresden."

Nefes verdim.

İstedikini yapmak, misafirlik hakkımın geleneksel korumalarını aşmak için onun için kabul edilebilir bir yoldu. Ne de olsa dojo'da antrenman yaparken başıma kötü bir şey gelirse, bu üzücü bir kaza olabilirdi. Ne de olsa savaş eğitimi başlı başına tehlikelidir. Ya da Thomas'ın Etri'yi öldürmeye çalıştığı gibi benim de ona suikast girişiminde bulunduğumu iddia edebilirdi. Aslında Lara'nın benimle benzer bir durum yaratarak Thomas'ın durumuyla ilgili suları bulandırmaya çalışmasında ve ardından suçu daha geniş bir komploya atmasında bir tür tavşan beyinli mantık görebiliyordum. Saçma sapan bir şey ama aileye yardım etmek için yeterince çaresiz olan biri kendini buna ikna edebilir.

Dudağımı çiğnedim. Ama Lara Raith değil. Hiç onun tarzı değil.

Lara psikopat sosyopatlardan oluşan bir sepet içindeki en kaypak ve en kurnaz vampirdi. Onu tanıştığım diğer Beyaz Saray vampirleriyle aynı türden hedonist bir canavar olarak görmüyordum; o bundan çok daha tehlikeli bir şeydi. Disiplinliydi, katı bir şekilde kendini dizginliyordu ve ne onu bir canavara dönüştüren şeytani parazite ne de onu yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorlamaya çalışan herhangi birine yol vermiyordu.

Eğer Lara ölmemi isteseydi, bu çoktan gerçekleşmiş olurdu. Ani, hızlı ve iyi uygulanmış olurdu ve muhtemelen cevap vermek için fazla şansım olmazdı. Bunun asla fark edemeyebilirdim. Lara'yı dövüşürken görmüştüm, o da beni aynısını yaparken görmüştü. İkimiz de diğerine *karşılık* verme şansı tanımak istemezdik.

Ama burada işim vardı. Lara'yla protokol konusunda tartışarak zaman kaybetmek kardeşime yardımcı olmayacaktı. Bu yüzden çenemi tuttum ve spor ayakkabılarımı tekmeledim.

Lara bunu izledi ve gülümsemesi hınzırca bir tona dönüştü. "Aferin oğlum." "Şimdi çok belli ediyorsun," dedim ve üzerimdekileri çıkarmak için oturdum.

çoraplar. Ayağa kalktım, tozluğumu üzerimde bıraktım ve eğitim alanının bir tarafındaki basit ahşap raftan kendime ait bir *bot aldım*. Yaralı ellerimi büktüm ve rahatsızlıkla yüzümü buruşturdum. Kış örtüsü sıkıntılı sinir uçlarına soğuktan başka bir şey hissettirmediği için acı şimdiden daha da artmaya başlamıştı.

Lara'nın etrafından dolaşarak önünde durdum ve asayı gevşekçe kavrayarak hazır pozisyona geçtim; asanın büyük bir kısmı önümde, bel hizamda, saman dirgeni tutan biri gibi uzanıyordu.

Lara bana döndü ve gülümseyerek belinden eğildi. "Avrupalı." Murphy bana bir sürü Asyalı şey de göstermişti ama ben buna izin vermek istemedim.

Lara bunu biliyor. "Missouri, Hog Hollow'da öğrendim," dedim. "Ama ilk öğretmenim bir İskoç'tu."

"On sekizinci yüzyılın çoğunu Japonya'da geçirdim." Kendi hazır pozisyonunu aldı, asasını dik tutuyor ve alt ucunu bana doğru uzatıyordu.

"O zaman tüm yabancılara kapalı olduğunu sanıyordum."

Sırıttı ve kalçasını öyle bir oynattı ki, içimden kaçmak geldi. "Bana baktın mı?"

"Doğru," dedim.

Gülümsemesi daha sıcak oldu. "Ne istiyorsun, Harry?"

Asamı basit bir hamleyle ona doğru savurdum. Kolayca savuşturdu ve o kadar hızlı gelen sert bir vuruşla karşılık verdi ki neredeyse silahı elimden alıyordu. Silahı ve dengemi toparladım, bir an önce çıplak ayağımın olduğu mindere çarpan darbeden geri çekildim. Darbe o kadar sert inmişti ki, odanın içinde sayı vuruşu gibi bir çatlak oluşturdu.

"Cehennemin taşakları, Lara!" Dedim.

"Acı en iyi öğretmendir," dedi. "Ben vuruş yapmam. Siz de yapmamalısınız."

Ayak bileklerimin hizasında sert ve hızlı bir vuruşla üzerime geldi. Asamın ucuyla onu yakaladım ve silahını geri savurdum. "Thomas'ı duydun."

"Ve ona yaptığınız ziyaret ve daha sonra Justine'e yaptığınız ziyaret, evet," dedi. "Sana ne söyledi?"

Başımı salladım. "Tek söylediği 'Justine' oldu. Onu da zar zor söyledi. Ağzını iyice bozmuşlar."

Lara'nın ulaşamayacağı bir yerden bir yumruk daha savurdum ve onu mindere yapıştırdım. Bir kadına göre uzundu ama ben de herkese göre uzunum. Muhtemelen ona karşı bir metrelik bir erişim avantajım vardı ve bunu kullanmaya başladım. Çıtalar defalarca birbirine çarptı ve parmak eklemlerimin kırılmasından zor kurtuldum. Benden daha hızlıydı ve tamamen teknik anlamda daha yetenekliydi. Ama gerçek dövüşleri belirleyen tek şey bu değildi. Bu ayıya karşı dağ aslanıydı - eğer gücümü ve dayanıklılığımı iyi kullanabileceğim bir yerde yakalanırsa, başı belada olan o olurdu. Onu minderin köşelerine doğru bastırmaya devam ettim ve o da minderden hiç ayrılmadan, benden bir adım önde, bir tarafa doğru kaymaya devam etti.

Ancak insanları başka yolları da vardı.

"Adamlarım Justine'i koruyor," dedi Lara. "Onu burada tecrit etmeden yapabildiğim kadar güvende."

"Hamile," dedim.

Lara bir adım kaçırды ve ben hazırdım. *Sopamın* ucunu dizine sapladım. Bundan kurtuldu ama sadece baldırının etine, kimonosunun içinden gelen darbeyi alarak kurtuldu ve acıyla tısladı. Başıma bir vuruşla karşılık verdi, ben de eğildim ve sonra tek ayağının üzerine kalktı, silahı savunmaya ya da saldırmaya hazırды, gözleri kısılmıştı.

Eğer bu gerçek olsaydı, kavga birkaç dakika içinde biterdi. Ya da en azından ön sevişme biterdi. İkimiz de doğaüstü yeteneklerimizi kullanmaya yönelirdik ve bu tür bir kaosun nasıl sonuçlanacağını sadece Tanrı bilirdi. Geri çekildim, *bo'mun* ucunu yere indirdim ve belimden hafifçe eğildim.

Lara bana temkinli bir şekilde baktı ve sonra tek ayağının üzerinde elinden geldiğince beni yansıttı, ki bu mükemmeldi. "Emin misin?" Lara bir süre sonra bacağının bileğini birkaç kez döndürerek sordu.

"Thomas öyleydi," dedim.

"Ve bana söylemediler ..." Lara dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra tutuşunu benimki gibi daha agresif bir duruşa kaydırđı ve ben de ona ayak uydurmak için gardımı aldım. Bir süre itişip savuşturduk, daire çizdik. "Büyükbabasına ondan bahsettin mi?" diye sordu.

Bunun üzerine bocaladım ve Lara kemer tokama tam isabet eden bir hamle yaparak beni ayağımdan kaldırıp kığımın üstüne düşürdü.

Bir süre yere oturdum ve esasını yere bırakıp tıpkı benim gibi eğilen ve bana sakince bakan Lara'ya baktım.

Thomas ve beni biliyordu. Yani, ben bunun farkındaydım ama o da Ebenezar'ın kim olduğunu anlamaya yetecek kadarını bir araya getirmişti. Beyaz Saray'ın sinsi yıkıcılar olarak bir ünü vardı. Kaynağı ne olursa olsun, onlarla olan bağlantılar doğaüstü dünyanın çoğunda sağlıklı bir şüpheyile karşılanırdı. Ebenezar'ın (ve benim) Beyaz Saray'la olan bağlantımız kamuoyuna açıklanırsa, mevcut durumumuzla ilgili sonuçlar... yapış yapış olurdu.

Ve Ebenezar'ın sadece vampirlerle sorunu yoktu: Ciltleri ve devam eden abonelikleri vardı. Gerçek bir karmaşa potansiyeli vardı.

"Başımdan beri biliyordum," dedi sabırsızca, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Babam annene kafayı taktığında ben buradaydım. Beni Thomas'a dadılık yapmaya zorladı. Sık sık konuştuklarını duyardım, çünkü görünüşe göre ailemde kimse dinleme yeteneğinin ne kadar ölümcül bir silah olabileceğini anlamıyor ve bir keresinde McCoy'u ziyaret ettiğinde Thomas'ı bana emanet etti. Ve o öldükten sonra, babamın onun portresini psikopat küçük egomanyak galerisine asmasına yardım ettim."

Başımı salladım. "Ama bu konuyu hiç açmadın. Hiç koz olarak kullanmadın." "Hayır," dedi. "Çünkü Thomas'ın evliliğini değiştiren de bendim.

Annesi babamızdan kaçtıktan sonra. Onu giydirdim. Yemeklerini yedirdi. Ona okumayı öğretti." Başını salladı, gözleri pankartlardan birine odaklanmıştı. "Ben herkesten daha acımasızım, Dresden. Ama benim için bile bazı sınırlar var. Bu sınırların çoğu aileyle ilgilidir."

"Demek bu yüzden ona karşı kullanmadın," dedim. "Nasıl oldu da bana karşı kullanmadın?"

"Bana bu kadar kirli dövüşmek için iyi bir neden vermedin," diye cevap verdi. "Ve kardeşimin de başını belaya sokmadan bunu sana karşı kullanamazdım."

"O zaman ona neden yardım etmek istediğimi biliyorsun," dedim. "İkimiz de istiyoruz."

"O zaman onu dışarı çıkar," dedim. "Bunu yapabilirsin, değil mi? Etri ve adamlarıyla bir şeyler yapabilir misin?"

Yüz hatları belli belirsiz kaymış, değişmişti. Bir şekilde daha solgun, daha mermer gibi, yaşayan bir insana ait bir şey olmaktan çıktılar. "İmkânsız."

"Hiçbir şey imkânsız değildir," dedim.

İnce beyaz bir elini kaldırdı. "Şu anki duruma göre, evet, öyle. Bana ön kanıtlar gösterildi. Thomas, barış görüşmeleri için ateşkesin başlamasından on dakikadan az bir süre sonra sahte bahanelerle elçiliklerine ve krallarını öldürmeye teşebbüs etmiş. *Kamerada*. Eğer yaptıklarını inkar etmekten ve reddetmekten başka bir şey yapmazsam, Etri'nin Thomas'ı onu öldürmesi için benim gönderdiğimi varsaymaktan başka seçeneği ."

"Etri'nin insanları kibirli görünüyor ama Viking hassasiyetleri var," dedim sessizce.

"Evet," diye yanıtladı Lara. "Etri'ye zarar vermeye çalıştığıma inanırlarsa, savaşmak istediğimden hiç de emin olmadığım bir savaş başlatırlar." Histerik bir yanı olan bir kahkaha attı. "Thomas'ın planlamak için bir yılı olsaydı bu işi daha da berbat edemezdi."

"Yapabileceğin bir şeyler olmalı," dedim. "Peki ya bir lonca?"

Lara yüzünü buruşturdu. "Ölen svartalf-"

"Austri," dedim. "Adı Austri'ydi."

Bir an bana baktı, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Austri, o zaman. Bir devlet başkanını savunurken öldü. Bu sadece bir bireye değil, bir ulus olarak svartalflara karşı işlenmiş bir suçtur. Weregild, liderlerin çatışmadan kaçınmak istediklerinde kullandıkları bir yöntemdir. Etri bunu yapmıyor." Tekrar başını salladı. "Kardeşimiz benim politik erişimimin ötesinde."

Kaşlarımı çattım. "Peki, bu kadar denizciyi ne için topladın o zaman?"

Lara sanki bana atabileceği en yavaş, en kolay atışı kaçırarak bir çocukmuşum gibi baktı. "Eğer onu svartalf topraklarından zorla aldırmaya çalışırsam, bu sadece ejderhayla ininde yüzleşmek için büyük bir askeri çaba anlamına gelmez; aynı zamanda Anlaşmalarda tanımlandığı gibi egemenlik alanlarını ihlal etmek anlamına gelir. O zaman Mab tarafsız kalamazdı; onlara yardım etmek zorunda kalırdı. Hatta peşimden baltacısını bile gönderebilir." Başını iki yana salladı. "Aptal kardeşim için Etri ve halkına karşı çıkmaya istekli ve muktedir olabilirim, eğer başka bir yol yoksa. Ama halkımı svartalves, Mab ve diğerleri tarafından toplu bir intihara sürükleyemem ve sürüklemeyeceğim de."

Anlaşmalı ulusların." Uzaklara, pankartlardan birine ve onun kanjisine baktı ve bir an için utanmış gibi göründü. "Kendi Sarayım içinde bile otoritemin sınırları var. Eğer böyle mantıksız bir şeye kalkışsaydım, beni görevden alırlardı."

Yavaşça nefes verdim.

Bir an için hiçbir şey söylemedi.

"Neden?" Ona sordum. "Bunu neden yaptı?"

Başını iki yana salladı. "Benim bilmediğim bir şeyi senin bileceğini umuyordum büyücü. Bunu ben yapmadım ve bana bunun olacağına dair en ufak bir işaret bile vermedi - muhtemelen bir savaştan kaçınmam için bana yeterli inkar edilebilirlik sağlamak için. Sanırım bu da aptallığın içinde bir yerlerde iyi niyetli olduğunu gösteriyor."

"Kavga etmek yok,"

dedim. "Evet."

"Ve konuşmak yasak."

"Öyle görünüyor."

"Ama bir şeyler yapmalıyız."

Lara'nın ifadesi tamamen donuklaştı. "Açıkçası. Fikirlerle açığım."

"Daha fazla seçenek yaratmalıyız," dedim.

Başını salladı, yüzünde dalgın bir ifade vardı. "Yarın akşamki şenlikte odada çalışıyor olacağım. Belki orada bazı kozlar elde edilebilir."

"Mümkün mü? Belki mi?" Ayağa kalkarken başımı salladım. "Eğer bir şey yapmazsak kardeşimiz ölecek. Eğer zahmet edemeyeceksen-"

Lara, siyah-beyaz-gümüş gözlü bir bulanıklıkla üzerime geldi ve göz kırpmamdan daha kısa bir sürede yirmi metre yol kat etti. Pardösümün önünü solgun elleriyle yakaladı ve yıldızları görmemi sağlayacak bir güçle beni minderin üzerine fırlattı. Birkaç tanesini görüş alanımdan sildiğimde, Lara üzerimdeydi, bir eli pardösümün içine girmiş, bir eli bıçak gibi sert ve boğazıma inmeye hazır bir şekilde kalkmıştı.

"Sakın," diye tısladı bana doğru eğilerek, "ailemin benim için ne kadar değerli olduğunu söylemeye cüret etme. Ya da onlar için ne yapmak istediğimi."

Buna söyleyecek pek bir şeyim yoktu. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Kendimi onun ağzına bakarken buldum.

Lara'nın gözleri parladı, ayna gibi ışıldadı. Bir an için bana baktı, bu kadar hızlı hareket etmenin verdiği eforla ağır ağır nefes alıyordu.

ağırlığının hissinin yoğun bir şekilde farkındaydım. Benim de öyle.
... vücut. Ama vücudum her zaman aşırı heveslidir.

Daha da önemlisi, Kış mantosu çılgına dönüyordu. Manto sadece şık Fae güç kaynaklarına erişim ve daha fazla fiziksel hız ve güç sağlamıyordu. Kış, ilkel ve ilkel olan her şeyin ruhani eviydi. Onlar avcı, yağmacı ve alıcıydı. Sidhe'nin Kış Sarayı'nda kucaklaşma aramayın. Kaburgalarınızı omurganızın içine çökertmeyecek bir sarılma bulamazsınız - ama vahşi, hayvani seks istiyorsanız, evet. Doğru yere geldiniz. Yani, bu süreçte paramparça olabilirsiniz, ama Kış'ta, işte böyle.

Manto Lara'nın harika bir fikir olduğunu düşündü. Üzerindeki kıyafetleri yırtıp atacak ve onunla birlikte ağır fiziksel efor sarf ederek birkaç saat geçirecek birine ihtiyacı olduğunu ve bu kişinin ben olmam gerektiğini düşünüyordu. Vücudum bu fikri destekliyordu. O kadar güçlü bir şekilde destekliyordu ki, kaslarımdaki yavaş, şehvetli gerilimin kaydığını ve temas ettiğimiz her yerde bedenimi ona biraz daha sıkı bastırdığını hissettim.

"Ah," diye sessizce nefes aldı Lara. Gözleri ayna gibi parlıyordu.

İşler daha da karmaşık hale gelmesin diye aşağıya ve onlardan uzağa baktım. Çok az bir gelişme oldu. Bir tarafa doğru uzanmış bacaklarından birini görebiliyordum ve kimononun kıvrımlarından kurtulmuştu. Teni kusursuzdu ve kesinlikle muhteşem kas yapısının üzerinde solgundu. Ayakları bile güzeldi.

Daha yakına eğildi ve burnundan nefes aldı. Yakınlık diğer şeylerin yanı sıra başımı döndürdü.

Acıya odaklandım... yani acıya değil ama ihtiyaç hızla bu yönde geliyordu. Bedenimin aptalca fikirlerini bir kenara ittim ve sakın, düz bir sesle konuştum. "Lara," dedim sessizce.

"Evet?" diye nefes aldı.

"İstem dışı mı," diye sordum ona, "yoksa bana bilerek mi yaklaşıyorsun?"

Sakin, parlak, konuşkan bir ton denedim. Sesim istediğimden çok daha kısık, sessiz ve boğuk çıktı. Çünkü o anda gerçekten düşünebildiğim tek şey onu yatağa atıp kıyafetlerini parçalamayı ne kadar çok istediğimdi. Bu dürtünün arkasında herhangi bir düşünce ya da duygu yoktu; sadece tatmin olmak için çığlık atan bir bedenin ilkel, fiziksel ihtiyacı vardı.

Onun da benzer bir şey hissedip hissetmediğini merak ettim.

Solgun gözleri sabit bir şekilde yüzüme bakıyordu ve başka bir şey düşünüyormuş gibi görünüyordu. Dudaklarını yalayıp cevap vermesi bir anını aldı. "Bu... her ikisinden de biraz. İstediğim zaman kullanabiliyorum. Ama ne zaman kullanmayacağımı her zaman seçemiyorum."

Yutkundum. "O zaman bırak beni." En azından kelimeleri doğru sıraya koymuştum. "Bu bir iş gezisi. Buraya Thomas'a yardım etmenin bir yolunu bulmaya geldim. Bir cinsel avcıyla oynaşmaya değil."

Lara bana göz kırptı ve gözleri birkaç ton koyulaştı. Ağzı yavaş ve içten bir gülümsemeye dönüştü. "Bana ne dedin?" diye sordu.

"Beni duydun," dedim.

Üzerindeki gerginlik biraz azaldı. Bir an sonra ayağa kalktı ve benden birkaç adım uzaklaştı. O geri çekilirken kıyafetlerine yapışmak yerine ellerimi aşağıda tutmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım. "Pekala," dedi. "Haksız değilsin."

Yavaşça nefes verdim ve Kış mantosunu ve onun aptal ilkel dürtülerini arka koltuğa geri attım. Lara'nın geri çekilmesinden dolayı tam olarak rahatladığımdan emin değildim ama çekilmiş olması muhtemelen daha kolaydı.

Arkasını döndü ve "İnsan ne kadar çok güce sahip olursa, o kadar az esnek olur büyücü," dedi. Başını iki yana salladı. "Beyaz Saray benim. Ama bu kadar pervasızca davranarak onu yıkıma sürükleyemem. Aptal kardeşim için bile." Başını iki yana salladı. "Bir şeyler değişmediği sürece, onu reddetmekten başka çarem kalmayacak."

"Sizin desteğiniz olmadan," dedim sessizce, "şansı yok."

Gözlerini kapadı ve nefes verdi. Sonra bana döndü, bakışları çok yoğundu, gözleri artık neredeyse maviyi andıracak kadar koyu bir griydi ve, "Hayır, Harry. Hâlâ bir tane var."

Yutkundum ve "Oh." dedim.

Ben.

Munstermobile tam olarak hız için tasarlanmamıştı. Hidrolik direksiyonu ya da frenleri yoktu, sadece gücü vardı ve bir kilometrede yaklaşık iki galon yakıyordu.

Geri dönüş için yerleştim. Riley ve Machinegun Hummer Revue bana ön kapılara kadar eşlik etti. Malikânedен çıktım ve beni otoyola götürecek olan ışıksız bir köy yoluna saptım. Cadı saatine gelmiştik ve yaz gecesi bulutluydu, sıcağa ve yağmayan yağmura gebeydi. Vampir Graceland arkamda kalırken camlar buğulanmaya başladı ve ben de onları zahmetle indirdim.

Kardeşimin başı dertteydi ve Lara'nın yardımını dokunmayacaktı.

Onu nasıl çıkaracağımı öfkeyle düşündüm. Lara resmi bir taleple onlara gitmedikçe Beyaz Konsey'in bir faydası olmayacaktı; bu da açıkça yapılması gereken ve Etri'nin adamlarının Thomas'la ilgili suçun zımnen kabulü olarak görecekları bir eylem olacaktı. Mab Thomas'a yardım etmezdi. Onun için tek faydası, bana bir şey olursa yerine geçecek bir Şövalye olmasıydı ve bu konuda beni kandırıyor olabilirdi. İyilik olsun diye bir şey yapmazdı. Eğer kardeşimi kurtarmanın Kış'a sağlayacağı faydayı gösteremezsem, kardeşimi üzerinde yürüdüğü zeminden daha fazla önemsemeyecekti.

Tek iki diplomatik güç kaynağım bana yardımcı olamayacaktı ve tamamen tetikte olan bir svartalf kalesine girip onu tek dışarı çıkaramayacağımdan emindim. Bu bir intihar görevi olurdu, tıpkı Thomas'ınki gibi. Eğer içeri girip destek için arkadaşlarımı yanıma alırsam, bu bir cinayet-intihar sayılır mıydı?

Tanrım, kendimi hasta hissettim. Ve yorgun. Aptal köşe köpekleri.

Aptal alerji ilaçları. Ne yapacaktım ki?

Karnım gurulduyordu. Otoyola çıktığımda bütün gece açık olan bir hamburgerciye gitmeyi düşündüm. Bir yandan vücudumun kesinlikle yakıta ihtiyacı vardı. Öte yandan, midem muhtemelen ona fazla bir şey eklenmesine itiraz edecekmiş gibi hissediyordu. Önümdeki yolda gri şekiller belirlediğinde ceplerimi karıştırıp bozuk para arıyordum. Frene bastım ve koca arabayı durdurmak için mücadele ederken arkamdaki yolda geniş lastik izleri bıraktım.

Arabanın burnu yabani otlara dönüktü ve farlar kısmen yolun üzerinde, kısmen de yolu çevreleyen sık ağaçların üzerinde sert bir beyaz ışık konisi oluşturuyordu.

Motoru durdurdum ve sürücü tarafındaki camdan yolumu kesen dört Gardiyana baktım.

Ramirez ekibin ortasında ve hafifçe önde duruyordu, bastonuna dayanmıştı, kara gözleri sabitti. Arabayı durduramamış olsaydım tamponla ilk karşılaşan o olacaktı. Gündelik sivil kıyafetleri gitmiş, Beyaz Konsey'in taktiksel teçhizat versiyonunu giymiş, gri Warden peleriniyle tamamlanmıştı.

Sağında "Vahşi Bill" Meyers duruyordu. Vahşi Bill yirmili yaşlarının sonlarına doğru epeyce kilo almış, olgunlaşan vücuduna kas ve sertlik katmıştı. Sakalını uzatmıştı ve eskiden olduğu gibi sıska ve yamalı değildi. Artık bana Grizzly Adams'ı hatırlatıyordu. Pelerini Kızıl Saray'la savaşa başladığımız zamankinden daha kısaydı - Vahşi Bill'in büyümesi henüz bitmemişti. Yerleşik Gardiyanların çoğunun taşıdığı büyülü kılıçlardan biri yerine, Vahşi Bill'in yıllardır üzerinde çalıştığı bir bowie bıçağı vardı. Kemerinde, bacağım kadar ağır olan .45-70 Big Frame Revolver'in karşısında duruyordu.

Farlarımın yolun sol tarafına düşürdüğü gölgeler arasında, kimsenin kendisine ilk adıyla hitap etmesine izin vermeyen Yoshimo duruyordu. Ramirez'in onun Yukie olduğunu öğrenmesi birkaç yılını almıştı ve eminim ki onu affetmemişti. Beş dört yaşlarında, Okinawan kökenli bir kızdı ve kalçasında bir katana ve bir omzundaki kayışta bir saldırı tüfeği taşıyordu. Her ikisini de bir Hong Kong aksiyon filmi yıldızı gibi kullanabiliyordu.

Ramirez'in ekibinin dördüncü üyesi solunda durmuş, sabit bir şekilde farlarıma bakıyordu. İnce yapılı, çok şık bir genç adamdı, deve rengi ısmarlama bir takım elbise giymiş ve onu tamamlayan bir melon şapka takmıştı. Chandler da deneysel sakal bırakmıştı ve şu anda

kalın, vahşı bir Freddie Mercury bıyığı vardı. Kıyafetiyle birlikte aptalca görünebilirdi ama Chandler Chandler'dır, gösterişli bir şekilde taşıdı. Belki de süslü bastonunun da yardımı olmuştur. Dördü arasında kavgaya hazır olmayan tek kişi oydu ama Chandler her zaman uygarlık biçimlerini gereğinden daha sert bir şekilde korumaya özen göstermişti.

Beşimiz birlikte pek çok şey atlatmıştık, ancak Chandler bizim idarecimiz ve irtibat noktamızdı, genellikle sahada çalışan biri değildi.

Hiçbiri gülümsemedi.

Oyun yüzlerini gördüğümde tanıyabiliyordum.

Harry, kendi kendime düşündüm. Bu çocuklar sana zarar vermek için burada olabilirler.

Motor tıkırdarken bir süre arabada oturdum. Sonra dedim ki, "Gelecekte, siz çocuklar muhtemelen bir yaya geçidi aramalısınız. Ya da belki elinizi tutacak bir yetişkin."

"Konuşmamız gerek Harry," dedi Ramirez. "Bir dakikan var mı?"

Ona baktım ve sonra "İz sürme büyüsünü nasıl yaptın?" diye sordum.

"Sağ bileğimle," dedi.

Ona baktım, sonra sağ elimi kaldırıp baktım. Bileğimin dış tarafındaki siyah mürekkep noktasını görebilmek için başparmağımı neredeyse tamamen benden uzaklaşana kadar çevirmem gerekti.

Ramirez sağ elini kaldırdı ve aynı şekildeki mürekkep lekesinin derisini işaretlediği serçe parmağını oynattı.

"Vay canına," dedim seviyeli bir ses tonuyla. "Başından beri bana güvenmiyorsun, ha?"

Omuz silktili. "Niyetim konusunda oldukça açıktım," dedi. "Eğer başkalarının senin şüpheli biri olduğunu düşünmesini istemiyorsan, belki de şüpheli insanlarla şüpheli zamanlarda şüpheli şeyler yapmamalısın, dostum." Geldiğim yöne, Şato'ya doğru başını salladı. "Hadi Harry. Biziz. Bu işi basitleştir. Konuş benimle."

"Belki de hayatımın basitle olan ilişkisini bilmiyorsun," dedim.

Ramirez'e baktım. Sonra diğerlerine. "Hey, çocuklar. N?"

Yoshimo bana samuray yüzünü gösterdi. Vahşi Bill neredeyse bilinçsiz bir onaylama hareketiyle çenesini kaldırdı. Chandler gözlerini devirerek onlara doğru yürüdü, elini uzattı ve tam bir Oxford aksanıyla konuştu. "Harry, seni görmek güzel dostum."

Chandler ateş hattına girince Ramirez ve diğerleri gerildi.

-Bu terim büyücüler arasında özellikle edebi bir anlam kazanabilir. Ben aldım

Munstermobil'den inme ve uzattığı eli kuşkuyla kaldırılmış bir kaşla izleme fırsatı buldu.

Chandler'ın kobalt mavisi gözleri parladı ve elini kaldırarak bana parmaklarını gösterdi. Parmaklarını dikkatle inceledim, sonra Chandler'la el sıkıştık ve kısa boylu adamın başının üzerinden Ramirez'e baktım.

"Doktora çalışması nasıl ?" Ona sordum.

"Acımasızca politik," dedi gülümseyerek. "Kıta'da tarih çok çetrefilli bir şeydir."

"Sanırım çoğu insan o dönemde hayatta olan insanlarla konuşmaya gidemiyor," dedim.

"Kesinlikle. Çıldırtıcı," dedi Chandler. "Bunu yaptığımız için üzgünüm, Harry. Ama kabul etmelisin ki eski dostum, çok tuhaf bir gün geçirdin. Ya da dışarıdan öyle görünüyor."

Kaşlarımı çatarak ve aksanını kötü bir şekilde taklit ederek cevap verdim. "Gerçekten mi? Sormamın sakıncası yoksa, nasıl yani?"

Chandler'ın gülümsemesi bozulmadı. Ama her nasılsa granit bir görünüm almıştı. "Kimse o kadar samimiyetsiz değildir, Dresden. Kış Leydisi sana svartalf elçiliğinde bir oda ayarladı. Çok geçmeden, Lara Raith'in bilinen kişisel ajanı ve senin de sık sık müttefikin olan biri bir şekilde içeri giriyor ve Etri'ye suikast girişiminde bulunuyor. Saatler sonra suikastçının sevgilisini ziyaret ediyorsunuz ve ardından Bayan Raith ile bir toplantı yapıyorsunuz."

"Um," dedim. "Elbette, yani, bu şekilde ifade ettiğinizde, bunun nasıl biraz şüpheli görünebileceğini anlıyorum..."

Chandler, "Memleketimde uzun bir dolambaçlı düşünme geleneğimiz var," dedi. "Belki de bu beni alaycı ve merhametsiz yaptı ama bu olaylarda rahatsız edici sayıda bağlantı olduğunu düşünüyorum. Bize karşı tamamen dürüst olup olmadığınızı merak ediyorum."

Ramirez'in oraya koyduğu siyah mürekkep lekesi şekilde bileğimi kaldırdım. "Bana açık ve dürüst olmam konusunda ders mi vereceksin? Ve cidden, *mürekkep*, Konsey'deki gerçek bir hainle son kez karşılaştıktan sonra mı? Aklından ne geçiyordu?"

Chandler bir kaşını kaldırdı. Omzunun üzerinden Ramirez'e ve "Haklısın," dedi. Bir adım daha yaklaştı ve sesini alçalttı. "Ama yine de, Dresden. Bu çok tuhaf. Belki de bize karşı 'seviyeli' olmanın zamanı gelmiştir."

Bir an Chandler'ın yüzünü inceledim ve sonra diğer Gardiyanlara baktım. "Kimin iyi polis olacağına nasıl karar verdin?" Ona sordum.

sessizce. "Taş, kağıt, makas?"

"Saçmalama," diye cevap verdi Chandler, "Bir akademisyen olarak kendimi düzenli olarak potansiyel delilerle uğraşırken buluyorum. Ben bariz bir seçimdi. Ve kura çektik."

"Deli, ha?" diye sordum.

Chandler açık yüreklilikle, "İradenizin ne kadarının size ait olduğu konusunda bazı sorular var, evet," dedi.

"Ben kendimin adamıyım, aşağı yukarı," dedim ona.

"Evet, sen de öyle düşünüyorsun, değil mi?" Chandler alaycı bir gülümsemeyle konuştu. "İçinde bulunduğumuz çıkmazı görüyorsunuz. Burada tam olarak anlayamadığımız olaylar yaşanıyor. Mümkün olduğunca çok şey öğrenmek istiyoruz."

Biz demesi yeni bir şeydi. Bu kelimeyi "*hepimiz arkadaşız*" gibi kapsayıcı bir anlamda kullanmıyordu. Özel bir terim olarak kullanıyordu. *Biz, hepimiz, sen değil.*

Benden Beyaz Konsey'in dışından biri olarak bahsediyordu. Bunu söylerken parlak mavi gözleri doğrudan, neredeyse yalvarırcasına bakıyor, mesajı almamı istiyordu. Aslında ne anladığımı gördüğünde gözlerinde bir tanıma titreşimi gördüm: *Dikkatli ol, Harry. Beyaz Konsey artık seni bir tehdit olarak görüyor.*

Bu oylama pek hayra alamet değildi.

"Anladım," dedim gözlerini aceleyle kaçırarak. Chandler'a belli belirsiz başımı sallayarak teşekkür ettim, o da onaylarcasına kaşlarını oynattı. "Bakın, siz boşuna endişeleniyorsunuz. Winter'la irtibat kurmamı istediğinizi söylediniz. İyi o zaman. İrtibat kuruyorum. Mab bana Lara'ya göz kulak olmamı söyledi," dedim ve teknik olarak az çok yalan söylemiyordum, "ve onunla konuşmak için dışarı çıktım."

Ramirez başını salladı. "Ne ?"

"Bunu neden yaptığına dair hiçbir fikri olmadığını söylüyor," dedim. "Şu anda Anlaşmalı ulusların önünde onu reddetmek istiyor gibi görünüyor."

"Ve sen ona inanıyor musun?" Ramirez sordu. "İnanmamak için bir neden yok," dedim.

Yoshimo tısladı, "Vampirlere güvenilmez."

Kelimelerin yoğunluğu gerçekten de tehditkârdı.

"Bir vampire güvenmiyorum," dedim ona. "Mantığıma güveniyorum. Lara Raith Anlaşmaları desteklemekten başka bir şey yapmıyor. Bu barış görüşmeleri

onlar için büyük bir sınav olacak. Tam da başlamadan önce gemiyi bu kadar sarsacak bir şey yapmazdı."

Ramirez, "Tabii daha derin planları varsa ve bu sadece onların bir parçasıysa," dedi. Yoshimo'ya baktı ve başını salladı.

Yoshimo bana baktı, kaşlarını çatı ve bir şeyler söylemeye başladı. Vahşi Bill elini onun omzuna koydu. Arkasına ve ona baktı, yüz ifadesinde kısa bir süre gerginlik görüldü - sonra tekrar bir maske haline getirdi. Sonra bana doğru geldi, elleri boştu ve birkaç adım önümde durdu. Kendimi gergin buldum.

Bunu yaptığımda, Yoshimo'nun ve Wild Bill'in silahları geldi, tam olarak bana doğrultulmamıştı, parmaklar tetiğe dayanmamıştı ama namlular göğsüme kilitlenmekten sadece bir seğirme uzaktaydı ve bu mesafeden profesyoneller ıskalamazdı.

"Sakin olun," dedi Chandler, sesi son derece sakın ve pürüzsüzdü. "Herkes sakın olsun. Bunu olması gerekmeyen bir şey haline getirmeyelim."

"Burada ne haltlar dönüyor millet?" diye sordum.

"Sana yardım etmeye çalışıyoruz, Harry," dedi Ramirez, sesi taş gibiydi. "Ama bunu hiç de kolaylaştırmıyorsunuz."

"Üzerime takip cihazı mı yerleştiriyorsun?" O anda hissettiğimden çok daha yumuşak bir şekilde sordum. "Arabamı kenara çekmek. Bana silah doğrultmak. Yardımın neye benzediği konusunda çok tuhaf bir fikrin var Carlos."

Chandler aynı yatıştırıcı ses tonuyla, "İfşa edilmediğinizi bilmemiz gerekiyor," dedi. "Dresden, mantıklı ol. Konsey'in senin seviyesinde çalışan bir üyesi en son kötüye gittiğinde, Muhafızların başını bir geas ile bağladı, düşmanlarımıza on binlerce kişinin ölümüyle sonuçlanan sayısız istihbarat sağladı ve Beyaz Konsey'in çoğunu yok edebilecek bir mistfend çağırdı."

"Beni başka bir Peabody sanıyorsun," diye hırladım.

Chandler, "Sanırım buradaki herkes Konsey'e *öyle olmadığını* göstermek istiyor," dedi. Ellerini çaresizce havaya kaldırdı. "İstikrarsız zamanlarda yaşıyoruz ve çok yüksek bahislerle oynuyoruz, Harry."

"Biz arkadaşız," dedim.

"O zaman arkadaşın *olmamıza* izin ver," dedi Chandler, sesi yalvarır gibiydi. Ramirez, "Yoshimo sadece kanıt topluyor," dedi. "Size bir şey yapmayacak. seni incitti."

Çenemi birkaç kez sıktım.

En son bu kadar çok Gardiyanla karşı karşıya geldiğimde, Justin DuMorne'un ölümünden sonra beni tutuklamak için oradaydılar. On altı yaşındaydım. O acımasız Spartalı figürlerin ne kadar korkutucu olduğunu hatırlıyorum.

Ve o insanlar bu adamların yaşadığı gibi bir savaş yaşamamışlardı. Amansız bir Kızıl Saray'a karşı deliler gibi savaşmış, her zaman geri planda kalmış, hayatta kalmak için mücadele etmiş ve sonunda akıntıyı uzun ve çirkin bir çıkmaza çevirmişlerdi. Gezegendeki en savaş tecrübesine sahip, en tehlikeli Muhafız ekibine bakıyor olabilirdim.

Onları

tanıyordum.

Onlar beni

tanıyordu.

Aramızdaki bir kavga hızlı ve çirkin bir şey olurdu ve kimse adil davranmaz ya da yumruklarını çekmezdi. Onlara bundan daha iyisini öğretmiştim.

"Unutmayın ki," dedim çok kısık bir sesle, "bana yaptığınız her büyüü aynı zamanda Mab'in sol eline ve özel kâhyasına da yapmış oluyorsunuz. Eğer bu bir enayi yumruğuysa, bunu kişisel olarak algılayabilir. Hatta buna kızabilir bile."

Ondan sonra birkaç saniye boyunca ağaçların nefes alışları duyulabildi. Vahşi Bill ve Chandler birbirlerine baktılar.

"," dedi Ramirez.

Yoshimo tüfeğini kayışından sarkana kadar indirdi. Sonra ellerini kaldırdı, keskin köşeli birkaç hareket yaptı ve alçak ve sert bir sesle bir şeyler mırıldandı. Beklediğim gibi, ellerinin hareketleriyle eşzamanlı olarak etrafımda bir esinti dalgalanması oldu ve ardından Yoshimo'nun etrafında bir hava akımı ve karşılıklı bir dalgalanma oldu. Elleriyle birkaç hassas, geometrik hareket daha yaptı ve etrafındaki hava kırmızı ve kehribar rengi ışık parıltılarıyla titreşti. Yoshimo bir süre titreşimleri inceledi ve kaşlarını çatı, sonra bir elini havaya doğru savurdu ve büyüü sonlandırdı. Gözlerini benden kaçırdı.

"Eee?" Ramirez söyledi.

"Son birkaç saat içinde en az bir cinsel partnerle birlikte olmuş," dedi Yoshimo. Sesi yüzeyde yumuşak ve sakindi ama altında kaynayan, asidik bir öfke vardı.

Ve ne yaptıklarını fark ettiğimde, kendi öfkem tehlikeli bir şekilde kabarmaya başladı. Konsey yetişkin hayatım boyunca işime burnunu sokmuştu. Daha *fazla burnunu* sokmasına gerek yoktu. Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Kimdi o?" Ramirez bana sordu, sesi sertti.

"*Cüretkâr*," diye hırladım.

"Lara mıydı?" diye sordu. Çenesi taş gibi sertleşmişti. "Harry, seni etkiledi mi?"

Parmaklarım tahta gıcırdayana kadar asamın üzerinde sıkılaştı. "Lanet olası çizgiyi aşıyorsun, Carlos."

"Harry," diye başladı Chandler, sesi yatıştırıcıydı. Arkadaşça bir eli omzuma koymak için uzandı.

Onu uzaklaştırdım.

Chandler tısladı ve kolunu geri çekerek vücuduna yakın tuttu.

"Bilmek zorundayız, Dresden," dedi Ramirez. "Bu gece kiminle yattın?"

"Seks hayatın bir felaket olduğu için bana bu saçmalığı yapıyorsun," diye homurdandım. Carlos'un yüzünün rengi soldu ama ifadesi hiç değişmedi.

"İnan buna. Kime?"

"Birden neden otorite sorunlarım olduğunu hatırladım," dedim. "Git kendini becer, Ramirez. Ve bunu bana yapmanı kim emrettiyse ona da söyle."

Ramirez sessizce, "Yüzbaşı Luccio bana bunu yapmamı emretti," dedi. "O hâlâ senin arkadaşın. O da sana yardım etmek istiyor."

"Bu tür bir yardıma ihtiyacım yok," dedim. "Aynı tarafta olmamız gerekiyordu."

"Öyleyiz," dedi Chandler ısrarla. Sonra yüzü düştü. "Tabii... değiliz, sanırım."

"Sana söylediğim her kelime doğru," diye tersledim. Ya da en azından yalan değil. "Beyaz Konsey'den bir gece için yeterince saçmalık dinledim."

Chandler, "Harry, bu işi kaptanla halledelim," dedi. "Bizimle Edinburgh' geri gel. Bunu konuşalım, tamam mı?"

Bu mantıklı bir öneriydi ve tamamen kabul edilemezdi - çünkü Thomas'ın Edinburgh'da düşmanca bir sorgulamada tam bir gün geçirmem için zamanı yoktu. Bu tür şeyler kapsamlı ve yorucuydu. Onları belki bir ya da iki kez yaşamış olmam mümkündü.

Bu bana çok az seçenek bıraktı.

"Konuşuyordum," dedim. "*Dinlemiyorsun.* Sorun senin tarafında." Ramirez'e ters ters baktım. "Yapacak çok işim var. Yoldan çekil. Ya da beni tutuklayın." Asamı yere indirdim ve kalkan kolumdan çıkarıp salladım. "Eğer yapabilirsen."

Ortalık gerçekten sessizleşti. Kimse gözlerini benden ayırmıyordu ama herkesin dikkati Ramirez'deydi.

Yavaşça nefes verdi. Sonra, "Tanrım, Harry, bunu hiç kolaylaştırmıyorsun, değil mi?" dedi.

"Burada ikimizden hangimiz diğerine kesinlikle haksızlık etti?" diye sordum. Sen benim yanlış bir şey yapmış *olabileceğimden* şüpheleniyorsun. Bunu öğrenmeye çalışarak bana *kesinlikle* haksızlık ettin. Ve bunu *ilk* sen yaptın."

"İkimiz de Gardiyan olarak yapmamayı tercih ettiğimiz şeyler yaptık," diye cevap verdi. "İşimiz bu." Başını salladı ve bastonuna dayanarak topallaya topallaya yoldan çıktı. "Yarın saat altıda, Four Seasons'ta mikserden önce güvenlik toplantısı. McCoy adına kayıtlıyız."

Başımı eğdim ve gözlerimi kısıtım. "takımdayım, öyle mi?"

"Arkadaşlarını yakınında tut," dedi Ramirez.

Gülme taklidi yaparak nefesimi tuttum ve Munstermobil'e doğru geri döndüm.

"Harry," dedi Ramirez.

Ona dönüp bakmadan durakladım.

"Umarım yanıliyorumdur," dedi. "Umarım daha sonra senden özür dilemem gerekir. Tanrım, bunu yapmayı çok isterim. Lütfen bu kadarının doğru olduğuna inan." Bir an için yorgunluktan başka bir şey hissetmedim.

Sırlar ağır, çok ağır şeylerdir. Çok fazla sayıda sırrı uzun süre yanınızda taşırsanız, bu ağırlık sizi hayattan koparır.

Herkese yürüyüşe çıkmalarını, Ramirez'le yalnız konuşmalarını ve ona her şeyi anlatmalarını söylemek istedim. Carlos iyi bir adamdı. Doğru olanı yapardı. Ama Beyaz Konsey'in profesyonel paranoyası bunu imkânsız kılıyordu. Eğer benim altüst edildiğimi düşünüyorlarsa, onunla yalnız konuşmak istememi, Ramirez'i de altüst edebilmek için onu izole etmeye çalıştığımın kanıtı olarak görürlerdi. Diğer Gardiyanlar bu konuşmayı yapmama izin bile vermeyebilir. İzin versem bile, Carlos gerçekten de birinin kuklası haline getirildiğimi düşünüyorsa, benimle konuşabilir ve söylediğim her şeyi Konsey'e rapor ederek onlara ne tür bir yanlış bilgi vermeye çalıştığımı öğrenmeye çalışabilirdi. Thomas'ı serbest bırakmak istediğimi bilseydi, hızla kontrolden çıkabilecek bir olayı önlemek için beni gözaltına aldirmek için mükemmel bir nedeni olurdu.

Korku bir hapishanedir. Ancak onu sırlarla birleştirdiğinizde, özellikle zehirli ve acımasız hale gelir. Hepimizi yalnızlığa iter, birbirimizi net bir şekilde duymamızı engeller.

"Öylesin," dedim sesimi çıkarmadan. "."

Sonra arabama bindim ve tekrar yola koyuldum.

Tek başına.

16

Yorgun ve hastaydım, ki bu detay odaklı bir iş yaparken içinde bulunulacak en iyi ruh hali değil, ama başka nasıl ilerleyeceğimden emin değildim.

Siktir . Bunu tek başıma yapmak zorunda , yapardım. Önceden plan yapmaya başladım.

Biraz fast food yedikten sonra otoyoldaki kamyoncu istasyonunda durdum ve bir duş aldım. Ramirez'in takip büyüsunün üzerimdeki etkisini yitirdiğinden emin olana kadar titizlikle ve uzun uzun durulandım. Mürekkep lekesini de birkaç kat deriyle birlikte ovarak temizledim, böylece tekrar kilitlenmesini sağlayamayacaktı. Bu iş bittikten sonra birkaç alışveriş yaptım ve dışarı çıktım.

Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, bu yüzden kalabalıktan uzakta rastgele bir yön seçtim ve içgüdülerimi takip etmeye başladım, fiziksel olarak takip edilmediğimden emin olana kadar bunu yaptım. Doğuda gökyüzü birkaç saatlik karanlığın ardından koyu maviye dönerken Illinois Beach Eyalet Parkı'na vardım. Michigan Gölü'nün yaklaşık yedi millik kıyı şeridi, çoğunlukla çakıl taşları, kumullar ve bataklıklar ile alçak çalılıklar ve ara sıra daha büyük ağaçlar. Parktan çok uzak olmayan bir kilise otoparkında park yeri buldum, eşyalarımı aldım ve içeri girdim. Park gün doğumundan çok sonraya kadar açılmayacaktı, bu yüzden koruculara ve diğer amatör işgüzarlara dikkat etmem gerekiyordu. Burada profesyoneller iş başındaydı.

Bu da iyi bir şeydi; güçlü bir boyut dışı varlığı çağırıldığınızda, çok fazla sorumluluk üstleniyorsunuz.

Her şeyden önce, dünyaya güçlü ve tehlikeli bir şey getiriyorsunuz. Bir meleği çağırmaya ya da Düşmüşlerden birini ısıklık çalmaya çalışıyor olmanız fark etmez; bunu hesaba katmalısınız. İyiliksever varlıklar bile, yeterince büyüklerse, çok geç olana kadar bunun farkına bile varmadan sizi öldürebilirler. Kötü niyetli yaratıklar sizi öldürmek isteyeceklerdir.

elbette. Bu yüzden konum oldukça önemlidir, böylece her şeyden önce bunun için koşma şansınız olabilir. Çağırduğınız yaratığın doğasına bir şekilde paralel bir konum elde edebilirsiniz, bu size onlara karşı bir avantaj sağlar, onları getirmek için daha az enerjiye mal olur.

Sırada, sınırlama. Birinci bölümün temasına uygun olarak, çağırdığınız şeyin dışarı çıkıp istediği gibi hareket edemeyeceğinden emin olmak için bir yol bulmanız gerekir. Çoğu şey basitçe gidecek ve hiçliğin ortasına yapılan tüm o seyahatleri zaman kaybı haline getirecektir.

Son olarak, biraz motivasyona ihtiyacınız var. Ölümlü dünyanın ötesinden gelen varlıklar genellikle bedavaya çalışmazlar. Onları gitmeye ya da sizi öldürmeye ikna ettikten sonra, işi tatlıya bağlamak için bir şeye ihtiyacınız olacak.

Tüm yolu yürüdükten ve göl kıyısına ulaştıktan sonra mükemmel noktayı buldum, ışık değişiyordu, aslında daha parlak olmadan şafağın yaklaştığını ilan ediyordu. Sık ağaçlarla sert bir şekilde buluşan kumlu, çakıllı bir plajın dibine vardım. En büyük ağacın dibinde, birisinin on ya da iki yıl önce inşa ettiği açıkça yasadışı bir ağaç evin parçalanmış kalıntıları vardı. Yukarı çıkmak için doğaçlama bir merdiven sağlamak amacıyla ağacın gövdesine çakılmış çitalardan geriye kalanları hâlâ bulabiliyordum.

Mükemmel.

Çantamdaki eşyaları yere bıraktım ve asamla kumlu toprağa çizdiğim bir dairenin içine dizmeye başladım. Çemberin tepesinde bir fırtına mumu ve o dönemde faaliyet gösteren en tuhaf kadın pop şarkıcısının resminin yer aldığı bir dergi vardı - çoğunlukla eski lastiklerden yapılmış bir kıyafet giyiyordu ve çok sıcak görünmüyordu. Bir sonraki mumda bir kutu soğuk Dr Pepper vardı. Açtım ve basıncın tıslamasını, ardından şafak öncesi sessizliğinde çtırdamasını, kabarcıkların coşkuyla köpürmesini dinledim. Bir sonraki mumun yanına, plastik ambalajı içinde bir karpuz Ring Pop yerleştirdim. Ambalajı açtım, mücevhere benzeyen şekeri bıraktım ve tatlılığının kokusu ve yapay karpuzun keskin kokusu havayı doldurdu.

Bir sonraki mumda kaba tarafı yukarı bakacak şekilde bir zımpara kâğıdı vardı. Elimi üzerine koydum ve avucumu yavaşça kum ve yapışkanın üzerinde gezdirdim, cildimi hafifçe yırttığını hissettim. Beşinci ve son mumun yanında ise bir kavanoz Nutella vardı.

Malzemelerin konumunu iki kez kontrol ettim, dairenin kapalı olduğundan emin oldum ve sonra eğilip tek parmağımla ve irade gücümle dokundum. Enerji kumdaki dairenin etrafında döndü ve yukarı fırladı

Bir anda görünmez bir perdeye dönüşerek zemini içine alır ve çemberin içini yalıtkan bir güvenlik duvarının ardındaki ölümlü dünyadan ayırır.

Sonra gözlerimi kapattım, kafamı boşalttım ve bir İsim fısıldamaya başladım. "Margaret Katherine Amanda Carpenter," diye ritmik bir şekilde söyledim, "Ben sen."

Rüzgar olmamasına rağmen mumlar titredi ve dans etti. Renkleri, görünüşe göre rastgele, spektrum boyunca kaymaya ve değişmeye başladı.

"Margaret Katherine Amanda Carpenter," diye fısıldadım, "sana ihtiyacım var."

Arkamda ağaçlar hareketlendi, irkildim ve döndüm. Akşam dinlenmelerinden rahatsız olan bir akbaba sürüsü, minyatür bir gök gürültüsü gibi kanat çırparak havaya fırladı. Ortadan kaybolmaları birkaç saniye sürdü ve sonra arkalarında titremeler ve düşen birkaç siyah tüy bırakarak havanın karanlığında kayboldular.

Derin bir nefes aldım ve irademi güçlendirdim. "Margaret Katherine Amanda Carpenter," dedim, daha yüksek sesle ve daha sert. "Konuşmamız gerek. Haydi, Molls."

Üçüncü İsimlendirmede, enerji benden çıkıp çembere doğru aktı. Oradaki mumlar bir düzine renkte kıvılcım yağmuruna dönüştü ve ben gözlerimi kırptıştırıp başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

Arkama baktığımda, Faerie'nin en genç Kraliçesi güç çemberinin içinde duruyordu.

Molly Carpenter uzun boylu genç bir kadındı ve bu günlerde ona baktığımda aklıma hep kılıçlar ve bıçaklar geliyordu. Ben çoğunlukla ölüyken sokaklarda yaşayıp Fomor'un saldırılarına karşı savaşıırken çok zayıflamıştı ve durumu iyileşmiş olsa da görünüşe göre beslenmesi iyileşmemişti. Elmacık kemikleri TSA'nın uçağa almaktan çekineceği bir şeye benziyordu ve bu zayıflık boynuna kadar uzanıyor, biraz fazla derin ve keskin gölgeler yaratıyordu. Mavi gözleri her zaman güzeldi, ama eskisinden biraz daha mı eğikti, yoksa bu sadece akıllıca yapılmış bir makyaj mıydı?

Kış Hanımefendisi gri bir iş elbisesi giymiş, topuklu ayakkabılar giymiş ve bir kalçasını yana doğru açarak yumruğunu kalçasına dayamıştı. Gümüş beyazı saçları özenle örülmüştü ve hiçbir tel kaçmadan başına yakın duruyordu. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı ve bir elinde için için yanan bir cep telefonu tutuyordu.

Bir süre telefona baktı, içini çekti ve işe yaramaz enkazı yere bıraktı.

"Hey, Molls," dedim.

"Harry," dedi. "Tam da bu nedenle bir telefonum *var*."

"Bu bir iş görüşmesi," dedim alçak bir sesle. "Şövalyeden Leydi'ye." Molly yavaşça nefes aldı. "Ben... oh. Anlıyorum."

"İşler gerginleşiyor," dedim. "Gardiyanlar benim bir tehdit olduğuma karar verdi. İzleniyorum ve cep telefonlarıyla ilgili bir tür teknik tuhaflık yapıyorlar. Ramirez konuşmaya dahil olmadan arama riskini göze alamadım."

Gardiyanlardan bahsedilince Molly'nin yüzünde çirkin bir ifade belirdi. Başını salladı, ellerini karnına koydu ve "Çağrılmak çok garip bir duygu," dedi.

"Bu doğru olmalı gibi görünüyor," dedim. "Rahatsızlık için özür dilerim."

Kış Leydisi, Molly'nin sesiyle "Özrün kabul edildi" demeden önce sinir bozucu bir saniye boyunca bana baktı. Çemberin etrafından çağırma işlemine dahil olan nesnelere baktı ve hemen Nutella kavanozunun üzerine atladı. "Aha! Ödeme. Şimdi ödeştik." Kavanozu açtı, Ring Pop'u aldı ve sol işaret parmağının üzerine koydu. Sonra Ring Pop'u içine daldırdı ve üzerindeki şekerlemeyi yalarken gözlerini kapattı. "Aman Tanrım," dedi. "Bir buçuk gündür yemek yemedim."

"Cehennem çanları, Padawan," dedim. "Nutella ve mısır şurubu muhtemelen başlanacak yer değil."

"Muhtemelen hayır," diye kabul etti ve daha da büyük bir topak aldı. "Beni çemberden çıkaracak mısın, çıkarmayacak mısın?"

"Dürüst olmak gerekirse," dedim, "bunu kendi başına yapıp yapamayacağını biraz merak ediyorum. Yani, sen de hâlâ insansın. O çember Molly'yi tutamamalı."

Kaşlarını kaldırdı. "Harry, istersen beni odun kırma makinesinden geçirebilirsin. Daha iyi olurdu. Artık ölümsüzüm, unuttun mu?" Bir elini kaldırdı ve dairenin düzlemine dokunmak için uzandı. Parmağının ucu tamamen şeffaf bir cama bastırılmış gibi düzleşti. "Ben insanım. Ama bu manto seninki gibi değil. Çok daha karmaşık bir düzen. Pelerin gibi giydiğin bir şey değil. Artık her şey benim içimde. Karışmış." Başını üzüntüyle salladı. "Sanırım bu çemberden ayrılabilirim ama en büyük parçamı geride bırakmadan olmaz. Geride kalan her ne olursa olsun... doğru olmaz. Deneyecek başka birini bul."

Kemer tokamın hemen arkasından başlayan soğuk bir his içime yayıldı.

Çünkü o çember Molly'yi tutamamalıydı.

Bu da benimle konuşan varlığın öyle olmadığı anlamına geliyordu. Hatırladığım gibi değildi. Molly Kış Leydisi'nin kisvesine bürünmüş ve artık insan olmayan bir şeye dönüşmüştü. Benim tam anlamıyla kavrayamayacağım güçlerle uğraşıyordu. Bu baskılar onun şeklini değiştirmiş, onu başka bir şeye, tehlikeli bir şeye dönüştürmüş olabilirdi.

Ramirez'in senin hakkında düşündüğü şey neredeyse tam olarak bu olmalı diye düşündüm.

Molly kesinlikle daha karanlık ve tehlikeli birine dönüşmüştü.

Ama o hâlâ Molly'ydi. Hâlâ yıllar önce tanıştığım kız, hâlâ eğittiğim genç kadın, hâlâ sayamayacağım kadar çok kez yanımda savaşmış olan kadın. İçgüdülerim bana onun korkulması gereken biri olduğunu söylüyordu. Ve içgüdülerim haklıydı.

Ama insanlar genellikle birden fazla şeydir. Molly artık çok güzel, çok tehlikeli bir canavardı. Ama aynı zamanda Padawan'dı. Aynı zamanda benim arkadaşımdı.

Eğildim ve elimle çemberi kırdım, duyulamayan bir patlama hissiyle enerjisini evrene geri saldım.

Molly nefes verdi ve sakince çemberin dışına çıktı. Uzun bir süre bana baktı ve "Tanrım, yorgun görünüyorsun" dedi.

Başımı ona doğru eğdim ve aniden gülümsedim. "'Eski' demek istiyorsun. 'Yıpranmış,' diye karşı çıktı. 'Aragorn gibi.'"

Buna güldüm. Bir büyücü olarak, üç yüzyıl ve daha fazlasını bekleyebilirdim. Belki daha fazla. Vücudumun hayatımın büyük bölümünde nasıl görüneceğine alışması için önümde hâlâ on küsur yıl vardı. "Bir sır öğrenmek ister misin?"

"Her zaman."

"Sadece gençler yaşlı denmesinin bir hakaret olduğunu düşünür," dedim hala gülümseyerek. "Ben neysem oyum, kim ne derse desin. Kim ne derse desin, kimse bunu değiştiremez. Ve bu çoğunlukla henüz hiçbir şeyin beni öldürmeyi başaramadığı anlamına geliyor."

Molly bana küçük, acı bir gülümseme verdi. "Bir şey yaptı."

"Bu konuda senden yardım istedim," dedim sertçe. "Yapman gereken çok zor bir seçim vardı ve sen arkadaşına sadakati seçtin. Bunu asla unutmayacağım, Molly."

"Ben de öyle," dedi sessizce.

Dudaklarımı büzdüm. Büyücü suçluluğu gibi bir suçluluk yoktur, çünkü büyücü kibri gibi bir kibir yoktur. O kadar çok güce, bir şeyleri değiştirme yeteneğine sahip olmaya alışırız ki, olan her şeyin bizim sorumluluğumuzda olduğunu varsaymaya da meylederiz. Eylemlerinizin başkaları üzerindeki sonuçları hakkında gerçekten endişelendiğiniz birkaç parça insani nezaket ekleyin ve çok fazla pişmanlık duyarsınız.

Çünkü beklenmedik sonuçlar doğurmadan güç kullanmak zordur, gerçekten zordur, hatta neredeyse imkânsızdır. Ne tür bir güç olduğu fark etmez - büyü, kas gücü, siyasi makam, elektrik, ahlaki otorite. Herhangi birini kullandığınızda, sonuç olarak beklemediğiniz şeylerin gerçekleştiğini göreceksiniz.

Bu sonuçlar patlamış bir ampul olduğunda, önemli bir değildir.

Ama bazen insanlar yaralanır. Bazen ölürlür. Bazen masumlar. Bazen arkadaşlar.

Molly muhtemelen çok karmaşık bir intiharın eşiğinden dönülmesine yardımcı olduğu için kendini affetmeyecekti. Akla gelebilecek her ölçekte çok fazla serpinti olmuştu. Bunların çok azı Molly'nin hatasıydı, doğrudan ya da başka bir şekilde, ama o olayda bir hamleydi ve muhtemelen bu konuda en az benim kadar kötü hissediyordu ve ben olayların çok daha ortasıydım. Ve bir büyücü olarak, onu buna sürüklediğim için kendimi suçlu hissediyordum. Kızımın hayatını kurtarmak istiyorsam fazla seçeneğim yoktu ama bedeli ağır olsa da yine de ödenmesi gerekiyordu ve Molly soğukkanlılıkla yere serilmişti, nakit para.

O kadar soğuk ve sertti ki Mab onu yeni Kış Leydisi olarak seçmişti.

Birden kendime yeterince sert davranmamış olabilir miyim diye düşündüm. Yani, en azından Kış Şövalyesi olduğumda bir seçim yapmıştım. Sırtımı duvara dayamıştım ve seçeneklerimin hepsi berbattı ama en azından Mab ile olan pazarlığımın peşinden gitmiştim.

Molly'ye danışılmamıştı ve Mab'ın muhalif görüşler konusundaki politikası çok netti: *Ya kabul et ya da öl.*

Elbette, benim gibi müzmin muhalifler için, Mab'ın saçmalıklarından bıktığım zamanlar için oldukça basit bir karşı politika yarattı: *Ya bununla başa çık ya da beni öldür.* Mab pek çok şey olabilirdi ama mantıksızlık bunlardan biri değildi ve bana katlanmak beni değiştirmekten daha kolay olduğu sürece bir denge durumuna ulaşmıştık. Molly'nin de benzer anlaşmalara vardığını hayal ettim.

Elimi omzuna koydum, hafifçe sıktım ve ona bir kez daha gülümsedim. "Hey. Herkes için zordu. Ama üstesinden geldik. Ve tüm bu yara izleriyle bir yerlerde bir ders almış olmalıyız, değil mi?"

"Bu mantığın ne kadar geçerli olduğundan emin değilim," dedi bana alaycı bir gülümsemeyle.

"Ben bunu iyimserliğin aptal versiyonu olarak görüyorum," dedim. Işıldayan gökyüzüne baktım. "Güncel olayları ne kadar takip ediyorsun?"

O da o tarafa baktı. "İki haftadır Rusya'nın doğusunda çalışıyorum," dedi. "Çok meşgulüm."

"Tamam," dedim ve ona son olayları anlattım. Her şeyi. Butters, Andi ve Marci hariç çünkü Butters bana sormuştu ve ben de bu konuda ne düşünmem gerektiğinden pek emin değildim.

"Daha ileri gitmeden önce ve açıklığa kavuşturmak için," diye sordu, "dairem gerçekten yandı mı?"

"Hayır."

Başını salladı ve nefes verdi. "Peki... bakalım..." Gözlerini kapadı ve bir an için ona söylediklerimi düşündü. "Tanrım, Thomas'ı almaya gidiyorsun, değil mi?"

"Önce diplomatik bir çözüm için tüm olasılıkları gözden geçiriyorum," dedim. Bana temkinli bir bakış attı.

"Svartalfları severim," diye açıkladım. "Onlar iyi insanlar. Ve çocukları var. Onların arasına dalıp silahlarımı ateşlemeyeceğim."

Kaşları yukarı kalktı. "Ve sence ben bir şeyler miyim?"

"Svartalflar seni seviyor," dedim. "Anladığım kadarıyla sen fahri bir svartalfsın. Ve her biri güzel kızlara bayılır, sen de öylesin."

Elini hafifçe sallayarak gerçeği kabul etti. "Sanırım bu tür olaylar karşısında benim etkim abartıyorsunuz," dedi. "Etri ve adamları eski kafalı. Kan döküldü. Bir hesaplaşma olacak, nokta ve merhametle ilgilenmeyecekler."

"Yaratıcılığına, zekana ve becerikliliğine ne kadar güvendiğimi hafife alıyorsun Molly."

Yüzünü buruşturdu. "İş o noktaya gelirse, onu dışarı çıkarmanıza doğrudan yardım edemeyeceğimi anlıyorsunuzdur. Eğer bir Peri Kraliçesi Anlaşmaları bu kadar bariz bir şekilde ihlal ederse, anlaşmalar çöker. Bu da dünya çapında bir yıkım anlamına gelir."

"Tahmin etmiştim," dedim.

Yüz ifadesi orantısız bir gülümsemeye dönüştü. "Çok şey istemiyorsun, değil mi?"

"Bu, piercing ve dövme yaptırdıktan sonra ailenizin yanına taşınmaktan daha zor bir durum olamaz."

Konuyu onaylamak için başını iki yana salladı. "Sanırım o zamanlar bu oldukça imkansız görünüyordu."

"Bana yardım et," dedim. Yardımsever bir şekilde eğildim ve Dr Pepper kutusunu alıp ona uzattım. "Sana Nutella ve her şeyi aldım."

"Tüm bunlar bana, beni çağırmaya cüret ettiğin için seni tokatlamamak için bir bahane verdi," dedi açık yüreklilikle. "Dürüst olmak gerekirse, benim bir işim var, biliyorsun. Bu biraz önemli. İnsanları sürekli sözümü kesmeleri için cesaretlendirmeyi göze alamam."

Sodayı aldı ve yudumladı.

"Ben Thomas," dedim.

"Bu Thomas," diye kabul etti. Nefes verdi. "Benden yardım istediğini anlıyorsun. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Mecburiyet," dedim.

"Evet. Bana borçlu olacaksın. Ve bu terazinin dengelenmesi gerekecek. Dengelenene kadar kaşıyamayacağım bir kaşıntı gibi."

"Sen hala sensin, çekirge."

Bir an bana baktı, belki de pek de insan olmayan gözleri kocaman, ıslıl ıslıldı ve cılız yüzünde rahatsız edici, tedirgin edici derecede güzeldi. Sesi, en son adadaki yeşil ışıklı, köklerle kaplı bir mağarada duyduğum bir fısıltıyla çıktı. "Her zaman değil."

İçimde küçük bir ürperti hissettim.

Başını salladı ve aniden tekrar çekirgeye dönüştü. "Sana yardım etmek için elimden geleni yapmaya hazırım. Teklif ettiğim her şeyi dengelemeye hazır mısın?"

"O benim kardeşim," dedim. "Duh."

Başını salladı. "Ne istiyorsun?" Ona söyledim.

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra dedi ki, "Zor. Zor."

"Kendim yapabilseydim, sana sormazdım çekirge. Yapabilir misin?"

İçkisinden biraz daha yudumladı, gözleri kısılırken parlıyordu. "Benim olağanüstü kozmik güçlerimi mi sorguluyorsun?"

"Kış Leydisi'nin işlerini yapmak için dünyayı dolaşmakla çok meşguldün," diye takıldım. "Büyücü kaslarınızı formda tutup tutmadığınızı merak ediyorum diyelim."

"Hah!" dedi sırtarak. Sonra ifadesi değişti. "Son zamanlarda buna benzer bazı işler yaptım. Sorun beceriler değil." Bana doğru biraz eğildi, gözleri niyetliydi. "Harry. Kesinlikle emin olmanı istiyorum. Bir pazarlık yapıldıktan sonra geri dönüşü yoktur. Ve ben de seni buna bağlı tutacağım." Yüz ifadesi titredi, bir an için çok daha az emin göründü. "Bu konuda seçme şansım yok."

"O benim kardeşim," dedim. "Eminim."

Kış Leydisi başını salladı, gözleri aniden ışıldadı, aniden bir erkeğin içinde boğulabileceği bir şey oldu. Sonra yanıma geldi, parmak uçlarında durdu, uzandı ve ağzımı kendi ağzına doğru çekti. Dudaklarıma yüzde doksan dokuzu kardeşçe olan yumuşak bir öpücük kondurdu ve "Tamamdır" diye mırıldandı.

Sanki legolardan yapılmışım da bir tanesi gevşemiş ve Molly onu yerine sağlamca oturtmuş gibi, içimde bir yerde bir şeyin yerine sağlamca oturduğu hissi vardı. Bu içimde küçük bir ürperti yarattı ve pazarlık yapılırken ürperdim.

Ve, Tanrı aşkına, Molly'nin üzerinde düşünmeye dayanamayacağı yumuşak, güzel dudakları var mıydı?

Benden çok daha yavaş adımlarla uzaklaştı, gözlerini yere indirdi. Elini ağzına götürdü ve mırıldandı: "Leshyie sayılarını yükseltmezsem Mab çok kızacak ama..." Başını salladı. "Senin için oyuncağını yapacağım."

"Sen en iyisisin."

"Ben harikayım," diye kabul etti. "Ama bu tam bir karmaşa. Ne kadar doğrudan yardım edebileceğimi bilmiyorum."

"Bu noktada," dedim, "her şeyi alacağım."

Molly'yi şehre geri götürdüm ve onu svartalf elçiliğine bıraktım, burada güvenlik görevlisi, dikkat çekici bir şekilde yabancı bir yüz, onu hemen ve muazzam bir saygıyla karşıladı. Çekirgenin svartalfları kendisine bu kadar hayran bırakacak ne yaptığını hâlâ anlayamamıştım ama her ne yapmış olursa olsun, güzel bir yüzden çok daha fazlası olduğu gerçeğiyle onları etkilediği açıktı.

Onun içeri girmesini izledim ve sanki randevusunu beş dakika erken bırakan bir gençmişim gibi binaya güvenli bir şekilde girdiğinden emin olduktan sonra arabayı sürmeye başladım.

Berbat hissettim.

Kendimi gerçekten çok
kötü hissediyordum. Ve
eve gitmek istedim.

Ev, aşk, nefret, savaş ve barış gibi, bir heceden fazlasına ihtiyaç duymayacak kadar önemli kelimelerden biridir. Ev, insanların kim olduğunun bir parçasıdır. Vampir ya büyücü, sekreter ya da öğretmen olmanız fark etmez; prensipte bile olsa bir eviniz olmalıdır - diğer her şeyle karşılaştırma yapabileceğiniz bir sıfır noktası olmalıdır. Ev bu olma eğilimindedir.

Bu, kafa karıştırıcı bir dünyada yönünüzü bulmanıza yardımcı olması açısından iyi bir şey olabilir. Ayaklarınızın nereye bastığını bilmiyorsanız, adım atmaya başladığınızda nereye gittiğinizi bilmenizin hiçbir yolu yoktur. Evinizden çok farklı bir şeyle karşılaştığınızda bunun sizi korkutması ve sinirlendirmesi kötü bir şey olabilir. Bu da insan olmanın bir parçasıdır.

Ama evin daha derin bir anlamı var. Daha basit, daha ilkel bir şey.

En iyi yiyeceği orada yersiniz çünkü diğer yırtıcılar orada yiyeceğinizi kolayca elinizden alamaz.

Eşinizle en samimi olduğunuz yer orasıdır.

Çocuklarınızı, onlara korkunç şeyler yapabilecek bir dünyaya karşı güvende yetiştirdiğiniz yerdir.

Güvenle uyuduğunuz yer.

Rahatladığınız yer.

Hayal kurduğunuz yer.

Ev, bugünü kucakladığınız ve geleceği planladığınız yerdir.

Kitapların olduğu yerdir.

Ve her şeyden öte, istediğiniz o dünyayı inşa ettiğiniz yerdir.

Sabahın erken saatlerinde Chicago sokaklarında araba sürerken uyuşmuş hissetmeyi diledim. Uykusuzluk ve yetersiz miktarda besleyici gıda yüzünden başım ağrıyordu. Vücudum, özellikle de ellerim ve kollarım ağrıyordu. Başım hâlâ taşıt tutmasından dolayı dönüyor, bağırsaklarım sık sık şikâyet ediyordu.

Kardeşimin başı beladaydı ve onu oradan çıkarabilir miydim bilmiyordum.

Thomas'a yardım edeceğime söz verdiğimde Justine'in mutsuzluğunu, korkusunu ve gözlerindeki güveni düşündüm ve birden kendimi çok yorgun hissettim.

Eve gitmeyi çok istiyordum. Ve bir evim yoktu.

Rahat, köhne eski dairem gitmiş, Beyefendi Johnnie Marcone tarafından aptal küçük şatosuna ve Daha Büyük Daha İyi Daha Parlak Gelecek Derneği'ne yol açmak için dümdüz edilmişti. Bu, Kızıl Vampirler Mahkemesi evimi yaktıktan sonra olmuştu ama sanırım çok geçmeden onların hash'ını halletmiştim. Bunu ödeşmiş saymaya hazırdım.

Ama kanepemi ve ateşimin önündeki rahat sandalyelerimi özledim. Mouse yanımda rahatça uyuklarken ve Mister ayak bileklerimin arasında mırıldanırken saatlerce kitap okumayı özledim. Bodrum katındaki darmadağınık ama son derece işlevsel küçük sihirli laboratuvarımı ve raftaki Bob'u özledim. Kendi uyuşturucu kartelini yönetmeye çalışan haydut bir büyücü kadar basit sorunları özledim.

Ve sevdiğim insanlar için korkmamayı özledim.

Bir ışıktaki başımı eğdim ve ağladım. Arkamdaki adam tekrar kafamı kaldırmam için korna çalmak zorunda kaldı. Öfkeyle motorunu patlatmayı düşündüm ama vazgeçtim: Yeşil ışıktaki hareket etmeyen bendim.

Başka ne yapacağımı bilemedim.

Yorgun, kaybolmuş ve hasta hissediyordum. Bu da bana gidecek tek bir yer bıraktı.

Carpenters'ların evinin önüne geldiğimde gökyüzü doğuda altın rengini almaya başlamıştı. Arabadan indiğimde, birkaç kapı ötedeki komşumuz, pazen gömlekli ve kırmızı kasketli yaşlı bir beyefendi kapıdan çıktı ve sabah gazetesini almak için garaj yolundan aşağı indi. Sanki şahsen gelip gazetesinin tüm sayfalarını bozmuşum gibi bana ters ters baktı, sonra dikkatlice tekrar katladı ve sert adımlarla evine geri döndü.

Adamım. Keşke sokaktaki rastgele bir adama mantıksızca huysuzlanacak kadar yaşlı olsaydım. Motorunu patlatabilirdim.

Kapıyı çalmadım. Arka bahçeye gittim. Orada, arka bahçedeki büyük, yaşlı bir meşe ağacının içinde, Disney filmlerinden fırlamış gibi görünen Carpenter ağaç evini buldum. Biraz gerisinde, kapısı ardına kadar açık olan bir atölye vardı. Arka planda eski bir radyo klasik rock çalıyordu ve tanıdığım en iyi insanlardan biri ağırlık sehpasının üzerinde egzersiz yapıyordu.

Michael Carpenter enseden yukarısı ellili yaşlarındaydı; gümüşü saçları, gri gözleri ve bakımlı, tuzlu biberli sakalı vardı. Boynundan aşağısı ise yirmi ya da otuz yaş daha genç olabilirdi. Barda yaklaşık iki yüz elli kilo ile basit bench press hareketleri yapıyordu. Michael onunla yavaş tekrarlar yapıyordu.

Setinin başlangıcını görmemiştim ama barı dikkatlice rafa geri koymadan önce hareketin on dört tekrarını saydım, yani muhtemelen yirmilik yapıyordu. Bankın destekleri, ağırlık üzerlerine yerleştikçe biraz gıcırdadı.

Michael başını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi. Nefes nefese ama kontrollü bir şekilde ayağa kalktı ve "Harry! Erken mi kalktın, geç mi?"

"Geç oldu," dedim ve yumruklarımı tokuşturdum. "Bu sabah hafif mi gidiyorsun?"

Biraz daha geniş sıırttı. "Çoğu sabah. Omuzlarım yüzünden. Artık ağır şeyleri kaldıramıyorlar."

Ağırlıklara baktım ve "Evet, seni pısıırık." dedim.

Güldü. "Sıra ister misin?"

Berbat hissettim. Ve bu konuda kızgın. Kış mantosu uykusuz kalmamı ve kendimi hissetmemi . Benden bir şey öldürmemi ya da bir şeyle seks yapmamı istiyordu. Onu egzersizle beslemek en fazla yaklaşabileceğim şeydi. Lanet olsun. "Elbette." Ayağa kalkmak için bankın yanında duran alüminyum bastonu kullanarak dostane bir şekilde ayağa kalktı. Michael birkaç yıl adada AK tarzı bir saldırı tüfeğinden çok sayıda isabet almıştı. kalmamalıydı. Onun yerine

Kötü bir kalça, sakat bir bacak, kötü bir göz, şiddetli bir topallama ve bir Haç Şövalyesi için şimdiye kadar duyduğum tek ölüm sonrası emeklilik ile çıktı.

Topallaya topallaya tezgahın başına geldi ve beni gördü. Tozluğumu çıkardım, uzandım ve çalışmaya başladım.

"Dikkatin dağılmış gibi görünüyorsun" -Michael durakladı, sözlerini düşündü- "dikkatin dağılmış." O benim arkadaşımdı. Ona ne olduğunu anlattım. Ciddiyetle dinledi. "Harry, seni aptal," dedi nazikçe. "Git biraz uyu."

Ona ters ters baktım ve çalışmaya devam ettim.

Hayatımda bakışlarımın etki etmediği nispeten az sayıdaki insandan biriydi. "Bunu kaslarını kullanarak atlatamazsın ve şu anki durumunla da atlatamayacağını düşünüyorsun. Kardeşine yardım et. Biraz uyu."

Kışın dondurucu soğuğu kollarıma ve göğsüme sızana ve buhar makinesi gibi nefes alana kadar bunu düşündüm. Sonra ağırlığı yere bıraktım.

"Kaç taneydi o?" Ben sordum.

"Kırkta saymayı bıraktım." Michael elini omzuma koydu ve "Yeter Harry. Biraz dinlen."

"Yapamam," dedim, sesim aniden sertleşmişti. Sertçe doğruldum. "Biri kardeşimi bu işe itti. Bir şekilde. Onları durdurmak zorundayım. Onlarla savaşmalıyım."

"Evet," dedi Michael, ses tonu sabırlıydı. "Ama onlarla daha akıllıca savaşmalısın, daha sert değil."

Kaşlarımı çattım ve omzumun üzerinden ona baktım.

"Artık çocuk değilsin, Harry. Ama bu tür şeyleri çok uzun süre yapmış birinden dinle: Uykunu nerede bulursan al. Ne zaman başka seçeneğin kalmayacağını asla bilemezsin."

Başımı salladım. "Ya ben uyurken bir şey olursa? Ya o kayıp saatler onu kurtarmakla ... arasındaki farksa?"

"Ya yarın gezegene bir meteor çarparsa?" Michael cevap verdi. "Harry, bu dünyada kontrol edebileceğimiz çok az şey var. Durumu değiştirmek için yapabileceklerinin sınırına ulaştığında bunun farkına varmalısın."

"Sınırlara ulaştığınızda," dedim sessizce, "belki de sınırlarınızı değiştirmenin zamanı gelmiştir."

Bu sözler üzerine çok uzun bir sessizlik oldu.

Michael konuştuğunda sesi açıldı. "Son seferinde bu senin için ne kadar iyi sonuçlandı?"

Vuruşu kabul ederek başımı biraz eğdim.

"Harry," dedi, "yıllar boyunca seninle kiliseye gelmen konusunda birçok kez konuştum."

"Sonsuza kadar," dedim.

Neşeyle başını salladı. "Ve bu davet ayakta yapılan bir davet. Ama senin için tek istediğim inancını geliştirmene yardımcı olmaktı."

"Ne kadar Katoliklik geliştirmem gerektiğinden emin değilim," dedim.

Michael elini salladı. "Din değil, Harry. İnanç. İnanç her şey demek değildir."

Tanrı ya da bir tanrı,
bilirsin işte." Ona
baktım.

"Benimki öyle," dedi. "Bu yol benim için çok iyi bir yol. Bana çok harika bir hayat getirdi. Ama belki de tek yol bu değildir. Sonuçta pek çok çocuk bazı şeyleri çok farklı öğreniyor. Bana öyle geliyor ki Tanrı bunu hesaba katacak kadar mükemmel bir öğretmen olmalı." Başını iki yana salladı. "Ama inanç bundan daha fazlasıdır. Örneğin Waldo gibi."

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Kendisi pek dindar biri değildir," dedi Michael. "Ama yarının bugünden daha iyi olabileceği fikrine kendini bu kadar adanmış biriyle daha önce hiç karşılaşmadım. İnsanlar, hepimiz, bir şeyleri daha iyi hale getirmek için harekete geçme yeteneğine sahibiz ve arkadaşlar her zaman yardımcı olur. İşinde ve diğer ilgi alanlarında gördüğü tüm çirkinliklere rağmen. Buna tutunuyor."

"Morgda polka" dedim.

Michael gülümsedi. "Evet. Evet, kesinlikle. Ama sanırım demek istediğimi anlamadın." Başımı ona doğru eğdim.

"*Sana* inanıyor, Harry Dresden," dedi Michael. "Yürüdüğün yola ve şimdi seni taklit ettiğine."

Kaşlarımın dehşet içinde yavaşça kalktığını hissettim. "O... şimdi ne olacak?"

Michael eğlenerek başını salladı. "Sen bir örneksin. Waldo'ya." Sesi yumuşadı. "Molly'ye."

İçimi çektim. "Evet."

"Bir sonraki adımlarınızı düşünürken onları düşünebilirsiniz. Ve kendiniz de biraz inançlı olmayı deneyebilirsiniz."

"Neyin içinde?"

"Senin içinde, dostum," dedi, neredeyse gülerek. "Harry, gerçekten de kendini bulduğun yerde, defalarca, rastgele bir yerde mu düşünüyorsun?"

evrenin kaprisleri? Ne kadar sıklıkla az ya da çok zaferle çıkmayı başardığınızı fark ettiniz mi?"

"Evet," dedim. "."

"O halde belki de doğru zamanda, doğru yerde ve doğru kişisiniz," dedi Michael. "Tekrar ediyorum. Buna inanın. Ve biraz uyu."

Bir dakika boyunca ona ters ters baktım. "Evrene için son derece egoist bir yol gibi görünüyor," dedim karanlık bir sesle.

"Bunu sana göstermek zorunda olan benken nasıl egoistçe olabilir?" Michael karşı çıktı.

Michael bu tür konuşmalarda benden daha iyiydi. Ona ters ters baktım ve sonra imtiyazlı bir şekilde dudak büktüm. "Uyumaya çalışacağım. Söz vermiyorum."

"Güzel," dedi. Topallayarak küçük bir buzdolabına gitti ve birkaç şişe su çıkardı. Bir bana getirdi ve ben de kabul ettim. Birlikte sessizce içtik. Sonra Michael, "Harry?" dedi.

"Öyle mi?"

"Son zamanlarda Molly'yi çok gördün mü?" "Biraz," dedim.

Uzun bir süre tereddüt ettikten sonra yavaşça, "Belki... ondan bizi kontrol etmesini isteyebilirsiniz?" dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "değil mi?"

"Yüz yüze değil," dedi. "Bir süredir değil."

"Yeni işinde çok meşgul olduğumu biliyorum, çok seyahat ediyor..." Ben başladım. Michael bana doğrudan bir bakış attı. "Harry. Lütfen benden sır saklandığını fark etmediğimi düşünmeyin. Hoşgörüyü aynı şey değil Cehalet. Ama sana güveniyorum. Molly'ye güveniyorum."

olduğunu anladım. "Ah. Ama Charity bilmiyor."

Michael tedbirli davrandı. "O ... kızının deneyimsizliği acıyla ödüllendiren bir dünyada hareket eden çok genç bir insan olmasından endişe ediyor. Kızının iyi olduğundan emin olmayı çok istiyor. Ve bunun mantıksız bir tutum olduğundan emin değilim."

Molly'nin annesine ve babasına *hâlâ* Kış Leydisi olarak yeni işinden bahsetmemiş olduğunu tüm o korkunçlukların arasında fark etmeye başlamıştım. Ve ne kadar zaman olmuştu?

Cehennem çanları. Midem biraz bulandı. Charity ve Michael'ın, kızlarının kendini kötü Kış Fae'lerine ördürdüğü haberine nasıl tepki vereceklerinden hiç emin değildim. Bu, yanlış insanlarla takılmaktan çok ama çok farklı bir şeydi. Eğer doğrudan onlara gelseydi.

Başlangıçta bu konu hemen konuşulabilirdi. Ama bir yıl ve daha fazla şüphe, sessizlik, kaçınma ve endişeden sonra ... Vay canına.

Aile işleri zorlaştırıyor.

Ve sonuçta ikisi de kızları için endişelenmekte kesinlikle haklıydı.

Cehenneme kadar yolun var. Öyleydim.

"Belki değildir," diye izin verdim.

"Teşekkür ederim," dedi. "Artık yetişkin bir kadın olduğunu biliyorum ama... o aynı zamanda hâlâ bizim küçük kızımız."

"Eminim bunu duysa gözlerini devirirdi," dedim.

"Muhtemelen," dedi Michael, gülümsemesi biraz hüzünlüydü. "Ama belki de bize şaka yapacaktır."

"Molly ile konuşacağım," diye

söz verdim. Ve esnedim.

Evet. Ben de öyle yapardım. Aklı başında ol. Akıllı ol. *Biraz dinlen ve dinç olarak gel, Harry.*

Kim olduklarını bulduğunu varsayarsak.

Marangozların o günlerde birkaç boş yatak odası vardı ve ben de Daniel'in eski odasına yerleştim. Yaralarını iyileştirdikten ve kanunla ciddi bir kazaya uğramaktan kurtulduktan sonra Daniel yeniden orduya . Güneybatıda bir üsdeydi, evliydi ve ailenin ilk torunu yoldaydı.

Eski odasında çok yalnız bir hava vardı; duvardaki posterler artık çok az insanın önemseydiği grupların reklamını yapıyordu. Dolapta asılı kıyafetlerin modası yıllar önce geçmişti ve artık onlara sığmayacak birini sadakatle bekliyorlardı. Yatak, tanıdığım, gerçek bir karanlıkla savaştığını ve cesaretinin bedelini ödediğini gördüğüm adam için çok küçük görünüyordu ve kesinlikle onun dönüştüğü koca ve baba için de çok küçüktü.

Ama bahse girerim torunların, hiçbir zaman ilginç bir şey yapmayan sıkıcı kareler olan yaşlı büyükanne ve büyükbaba Carpenter'ı ziyaret ettiklerinde kalabilecekleri harika bir oda olurdu.

Hah.

Ve bu arada, endişeli, dünyadan bıkmış bir büyücü için oldukça iyi olurdu.

Uyudum, yeterince uzun değil ama çok zordu ve benimkinden yaklaşık iki inç uzakta küçük bir yüzle ve pencereden gelen öğleden sonra güneş ışığıyla uyandım.

"Merhaba," dedi Maggie, bir gözümü gıcırdatarak açmayı başardığımda. "Hımm," dedim elimden geldiğince nazik bir ses tonuyla.

"Şimdi uyanık mısın?" diye sordu.

Göz kırptım. Bu kadarını başarmak yaklaşık beş dakika sürmüştü. "Görünüşe göre."

"Tamam," dedi ciddi bir şekilde. "Uyanana kadar seni rahatsız etmemem gerekiyor." Yataktan kalktı ve koşarak odadan çıktı.

Bunu ayık bir an için düşündüm ve sonra ayaklarının merdivenlerden yukarı doğru vurduğunu duydum. Beyaz kâğıda sarılmış ve gümüş bir kordonla bağlanmış büyük bir kutu taşıyordu. Homurdandı ve küçük çocukların ve çoğu hayvanın sahip olduğu doğal doğrulukla kutuyu kalçalarımın genel çevresine doğru kaldırdı.

İrkildim ve kutuyu yakaladım, böylece gerçek bir hasar oluşmasını önledim ve kan kaybından ayağa kalktım. "Bu da ne böyle?"

"Bu sabah verandadaydı," dedi Maggie. "Mouse bomba, zehir ya da başka bir şey olduğunu düşünmüyor."

Kutuya baktım. Üzerinde kâğıt bir etiket vardı. Onu yakaladım ve Molly'nin el yazısını seçene kadar gözlerimi :

ENİNDE SONUNDA BİR TANE ALMAK İSTEDİĞİNİ BİLİYORUM. M.

"Hmmm," dedim ve Maggie hevesli bir ilgiyle bakarken kutuyu açtım.

Bir süre sonra kutudan yeni bir takım elbise çıkarırken hayal kırıklığı içinde "Awww," dedi. "Sadece kıyafet."

"Kıyafetlerde bir sorun yok," dedim.

"Evet, ama bir bıçak ya da silah ya da sihirli bir kılıç ya da başka bir şey olabilir." İç çekti. "Bilirsin işte. Canavarlarla savaşmanıza yardımcı olacak havalı büyücü eşyaları." Takım elbisenin gümüş grisi kaba ipek ceketini eline aldı. "Bu da tuhaf bir kumaş."

Elimi kumaşın üzerinde gezdirdim, düşüncelere daldım. "Nasıl garip?"

"Sadece... garip hissettiriyor ve garip görünüyor. Yani, şuna bir bakın. Televizyonda görebileceğiniz bir şeye benziyor mu?"

"Bu örümcek ipeği," diye düşündüm. "Sanırım bu örümcek ipeğinden bir takım."

"Ewg," dedi Maggie, elini geri çekerek. Sonra daha sıkı bir şekilde tekrar taktı. "Bu çok iğrenç."

"Ve bu büyü," diye düşündüm. Kumaşın içinde, avuçlarımın altında hareket eden ince enerji akımlarını hissedebiliyordum. Bir an için gözlerimi kapattım ve deri ceketime işlediğim kendi savunma kalkanlarımın tanıdık şekillerini hissettim. Çekirgeye kendi en bilindik formüllerimi kullanarak teçhizatı büyülemenin temellerini öğretmiştim. Muhtemelen benimkini kopyalayabilecek tek kişi oydu.

bu kadar yakın çalışmak. "Evet, gördün mü? Bunu taktığımda, vücut ısımin ve hareketlerimin enerjisini depolayacak ve gelen kuvvetleri yönlendirmeye yardımcı olmak için kullanacak."

Maggie şüpheli görünüyordu. "Şey. Büyülü zırhlı böcek kıyafeti sadece bir kıyafetten daha iyidir sanırım."

"Evet, öyle," dedim. Kutuyu kontrol ettim. Düğmeler, kol düğmeleri ve Kış Sarayı'nın tercih ettiği ışıltılı koyu mavi opallerden bir serçe parmağı arma yüzüğü de dahil olmak üzere tüm ekstralar dahildi.

Yüzük depolanmış güçle, yoğun bir şekilde paketlenmiş büyülü enerjiyle titreşiyordu. Minik bir güneşin ışığı gibi tenimde hissedebiliyordum. Dikkatlice cebime koydum, sonra fikrimi değiştirdim ve taktım. Eğer bu şeye ihtiyacım varsa, *gerçekten* ihtiyacım olacaktı. "Ayrıca Warden pelerinlerinin yapıldığı malzemenin aynısı." Kıyafeti yere bıraktım ve bir an için kaşlarımı çattım. "Yani Molly kıyafetimle bir açıklama yapmak istiyor."

"Örümceklerden korkmadığınızı mı?" Maggie sordu. "Yani, başka ne söylenebilir ki?"

Dudaklarımı büzdüm. "Biliyorsun... Gerçekten emin değilim."

Yani başka bazı çapraz akımlar dönüyordu ama kimse bu konuda bir şey söylemiyordu. Mab'la uğraşırken bu olağan bir şeydi ama Molly'yle daha açık iletişim kurmaya alışkındım. Sadece... Kış Leydisi'nin görevini üstlenmek eski Padawan'ıma çok fazla güç vermişti ve ister doğaüstü dünyadan ister başka bir dünyadan bahsediyor olun, daha fazla güç daha fazla yükümlülük, daha fazla sorumluluk anlamına geliyordu. Molly artık genel olarak anlaşıldığı şekliyle tamamen özgür iradeye *sahip* olmayabilirdi.

Ve Mab sırlarını severdi. Eğer saklanmasını isteseydi, Molly'nin bana söyleyebileceğinden emin değilim.

Belki de sadece paranoyaklaşıyordum.

Evet. Paranoyamın haklı olduğunu varsayarak hayatta kalma konusunda oldukça iyi iş çıkarmıştım. Belki de bir sigorta poliçesi yaptırmak kötü bir fikir olmazdı.

"Baba?" Maggie bana sordu. "Ne oldu? Üç dakikadır boşluğa bakıp duruyorsun."

Gözlerimi kırdım. "Lütfen koşup Michael'a özel bir telefon görüşmesi için ofisini ödünç almam gerektiğini söyler misin?" Ona sordum.

"Tamam," dedi ve güneşli bir öğleden sonra çocuk enerjisiyle zıplayarak dışarı koştu. Mouse ayağa kalktı, kocaman, salyalı ağzıyla yüzüme sevgiyle sokuldu ve onun peşinden dışarı çıktı.

Bir an çaresizce etrafıma bakındım, yüzümü yorgana sildim, cüzdanımı çıkardım, boş olduğunu gördüm ve ceplerimi karıştırıp bozuk para aramaya başladım.

Giyindim ve Michael'ın sade ve düzenli ofisinde bir telefon görüşmesi yaptım. Ağır ahşap kapıyı kapattığımda, aile odasındaki televizyonun sesi ve arka bahçeden gelen tahtanın tahtaya vurma sesi duyulmaz oldu.

"Ben Dresden," dedim cevap verdiğinde.

"Aman Tanrım."

"Yardıma ihtiyacım var,"

dedim. "Ne konuda?"

"İyi bir neden."

Sesi şüpheci geliyordu. "Oh. Şunlar."

"Şirin bir kız var."

"Bunu sevdim."

"Onu alamazsın," dedim.

"Bundan daha az

hoşlanıyorum."

"İçeri mi dışarı mı?"

"Her zamanki ücret," dedi.

"Sadece çok fazla taş çaldım."

Homurdandı. "O zaman başka birini

bul." "Beni öldürüyorsun, dostum."

"Sadece iyi bir amaç içinse. Bana şu kızdan bahset."

Ona Justine'i nerede bulacağını ve neye benzediğini

söyledim. "Onun açıkça bir femme fatale olduğunu

anlıyorsun, değil mi?"

Bir kaşımı kaldırdım. "O... biraz değil." "Uh-

huh," dedi.

"O değil."

"Müşteri her zaman haklıdır. Nasıl bir sonuç istiyorsunuz?"

Biraz ürperdim. Kendisinden onu kurtarmasını ya da öldürmesini istemem onun için kişisel olarak önemli değildi. Ama dünyada daha fazla deneyim kazandıkça, canavarlığın ya da eksikliğinin, canavarın sözünü tutup tutmayacağından biraz daha az önemli olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Bu olurdu.

"Gizli gözetim. kötü bir şey gelmediğinden emin ol." "Ben bir casus muyum yoksa koruma mı?"

"Evet."

"."

Kesinlikle bocalamıyordum. "Kesinlikle bocalamıyorum," dedim ona mükemmel bir güven tonuyla. "Ben... sadece uygun şekilde hareket edebilmem için daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Uh-huh," dedi. Sadece daha sinir bozucu bir şekilde.

"Muhalefet mi?" "Bilinmiyor," dedim.

Bir an sessiz kaldı. "Sana,"

dedi.

"Evet."

"Şimdi."

"Evet."

"Al."

"Evet."

"Oh," dedi. "Süper."

"Eğer kolay bir iş bulursam, geçici bir ajans arayabilirim."

"Ben siyaset yapmıyorum," dedi. "İyi amaçlar çoğunlukla değildir."

"O kısmı ben hallederim," dedim. "Senin endişen sadece kız ve bebek. O hamile. Onları zarar görmekten koruyun."

"Ah," dedi, sanki az önce hayatını kolaylaştırmışım gibi. "Angajman kuralları mı?"

"Bence yapmalısın-"

"Hileli soru," dedi ve telefonu yüzüne kapattı.

Telefona baktım.

Sonra elimi cebime attım, çamaşırhaneden geçerken cebime sıkışmış olan ve artık katı bir sözde tahta parçası haline gelmiş olan bir dolarlık banknotu çıkardım. Onu bir zarfa koydum, mühürledim ve üzerine pembe fosforlu kalemle **GRI** yazdım. Onu cebime koydum. *Bu turta tabağına badem ezmesi koyar, bingo.*

Sonra kalktım ve dışarı çıktım.

Butters sincap gibi küçük bir adamdı - hızlı, zıplayan ve parlak gözlü.

Carpenter'ların arka bahçesinde onu takip eden adam daha çok bir ayıydı; iri, güçlü ve cüssesine göre çok hızlıydı. Kafasını tamamen tıraş etmişti ve kafa derisi koyu çikolata rengindeydi, boncuk boncuk terle kaplıydı ve kızgın öğleden sonra güneşi tüm

Kaslıydı. Sanya bir NFL defans oyuncusu boyunda ve yapısındaydı ve dövüştüğü süre boyunca dişleri geniş bir gülümsemeyle görünüyordu.

Ben izlerken bile iki adam karşı karşıya gelmiş, her birinin elinde samuray kılıcına benzeyen bir tahta parçası vardı. Butters kendi kılıcını iki eliyle başının üzerinde tutuyordu. Küçük adam spor gözlüklerini, atletini ve dar egzersiz pantolonunu giymişti. Eski Hong Kong Sineması filmlerindeki kahramanlara benziyordu; bıçak gibi ince, esnek ve sıırım gibi kasları hız ve reflekslerle doluydu.

Yıpranmış mavi kot pantolon ve motorcu botları giymiş olan Sanya, bir elindeki alıştırma kılıcını birkaç kez döndürdü ve Butters'ın önünde ve kendi erişiminin hemen dışında bir eskrim duruşuna yerleşti, diğer elini arkasına uzattı.

"Çok daha pürüzsüz olmuşsun," dedi Sanya, sesi sesli harflere kalın bir Rus aksanı eklenmiş derin bir gümbürtüydü.

"Hâlâ daha hızlı değil," dedi Butters. Sonra alıştırma kılıcı Sanya'ya doğru savrulurken bulanıklaştı. Santa bir saptırma savuşturmasıyla araya girdi, gerçi Butters'ın üzerinde yeterince kas ve kütle vardı ama muhtemelen buna gerek duymadı. Dönüş hamlesi Butters'ın alıştırma kılıcının sapından o kadar hızlı indi ki Waldo'nun başparmağına çarptığını duydum. Bir çığlık atıp geriye sıçradı, eli bir an titredi ama alıştırma silahını kaybetmedi.

Sanya bir adım geri çekilip elini kaldırarak çalışmaya ara verdiğini işaret etti: "Yumuşak olmak neredeyse her zaman hızlı olmaktan iyidir." "Yumuşak tekniktir. Zarafet. Yumuşak dövüşürken düşünmenizi sağlar."

"Ve bu büyük bir mi?" Butters sordu.

"Her şeydir," dedi Sanya. "Kavga etmek bir insanın yapabileceği en az medeni şeydir. Akıl savaşmak için yaratılmamıştır. Sen *de* orada bulundun, değil mi?" "Evet. Korkunç bir şey."

"Da," diye yanıtladı Sanya. "Kokuşmuş bir şey yüzünü kokuşmuş koltuk altına sokarken test yapmak zor." Alıştırma kılıcını dikkatlice Marangozların küçük atölyesinin duvarına dayadı ve ardından yıpranmış deri bir kın içinde kabzası telle sarılmış eski, yıpranmış görünümlü bir süvari kılıcını eline aldı. "Dövüşürken fazla düşünmek zor," dedi Sanya. Başparmağıyla kendi pazularından birini işaret etti. "Kas yararlı bir araç ya da ölü ağırlık olabilir," dedi Sanya. Başparmağını kendi alına götürdü. "Ama bu en tehlikeli silah."

Butters bir an için kendisinden çok ama çok daha iri olan adama baktı. "Evet, herkeste bunlardan bir tane var."

"Kesinlikle doğru," dedi Sanya. "Tehlikeli bir yer, Dünya gezegeni. Tehlikeli hayvanlar, insanlar." Sırtışı daha da kurtlaştı. "Bir sonraki adamdan daha insan ol. Ve Kılıç'ı al."

Butters bir kaşını kaldırdı. "Bunlarla oynamak istediğine emin misin? Yani, bu şeyde hata payı sıfır gibi bir şey."

"Hata payı her zaman sıfırdır," dedi Sanya sakince. Eski kılıcını çekti. Silah her ne kadar yıpranmış olsa da, kılıcı güneş ışığında çentikli, parlak ve gerçek bir şekilde parlıyordu. *Esperacchius*, Umut Kılıcı, yüzümde ve göğsümde güneş ışığı gibi hissedebileceğim parlak, sessiz bir güç şarkısı söylüyordu.

"Dostum," dedi Butters. Bir kenara çekildi ve yakınlarda yerde duran eski bir postacı çantasına uzandı. "Bu şeyin ne olduğundan emin değilim. *Esperacchius*'a yapacak."

Sanya yuvarlanarak bir kahkaha attı. "Ben de öyle. Ama inancını kaybetme." Butters kaşlarını çatı. "Ama ya... ?"

Rus başını salladı. "Eğer benimkinin karşı koyamayacağı bir kılıç varsa, bunu bilmeliyim."

"İnançlı olmaya ne oldu?" Butters sordu.

Sanya, gülümsemesi yeniden canlanmadan önce Butters'a şaşkın bir bakış attı. "Sanırım bilginin yokluğunda inanca bir itirazım yok," dedi. "Ama bilgi de iyidir, değil mi?"

"Baba," dedim kararlı bir şekilde.

İki adam da bana baktı, varlığıma şaşırmamışlardı. Sadece meşguldüler. Butters elindeki *Fidelacchius*'un kabzasını birkaç kez zıplattı ve kaşlarını çatı. "Emin misin?"

"Bilmeye değer, değil mi?" Ben sordum. "Dışarıda bir sürü büyülü kılıç dolaşıyor. Çok uzun bir süre boyunca askeri donanımın bir numaralı parçası oldular. Duyduğuma göre, o genel çelik kütesine nasıl Güç yerleştirileceğini bulmak oldukça optimize edilmişti. Eğer İnanç Kılıcı'nın başına gelenler büyük bir tırmanışı, oyun değiştiriciyi temsil ediyorsa, bunu bilmek iyi olur."

"Eşyalarını kırarsam Tanrı'nın bana bağırmasını istemem." Butters iç çekti.

"Bir tane olduğunu varsayarsak," dedi Sanya.

Butters Sanya'ya boş bir bakış attıktan sonra, "Sen çok tuhaf bir adamsın," dedi.

"Da," dedi Sanya neşeyle. Sonra kılıcını kaldırdı, yine işle meşguldü ve "En garde," dedi.

Butters yüzünü buruşturdu. Ama ayakları dövüş pozisyonuna geçti ve *Fidelacchius*'u kaldırdı. Kimsenin bahçesinde dik dik bakmadığından emin olmak için komşu evlere dikkatlice baktı ve "Ama uzun sürmeyecek. Tamam mı?"

"Da, da," dedi Sanya.

Butters acımasızca bir kez başını salladı ve İnanç Kılıcı'nın parlayan bıçağı parçalanmış kabzasından fırlarken bir güç uğultusu ve fazladan bir güneş ışığı titreşimi oldu. Butters kılıcı tekrar baş üstü koruma pozisyonuna kaldırırken, hayalet gibi koro müziğinin yumuşak, dalgalı akoru kılıcın her hareketini takip etti.

Sanya, "Her zaman yüksek muhafızlarla birlikte," diye yorum yaptı. "Herkes benden uzun," diye belirtti Butters. Sonra da İnanç Kılıcı'nı Sanya'nın koluna doğru savurdu.

Sanya, kılıcının çeliğinin ve kolunun gücünü doğrudan rakibininkiyle karşı karşıya getirerek doğrudan bir savuşturmayla yumuşak bir şekilde hareket etti.

Geçen bir arabanın aynasının size kısa bir süre için güneşin görüntüsünü göstermesi gibi bir ışık parlaması oldu ve hayaletimsi koro müziğinin sesi bir an için yükseldi ve yoğunlaştı. Silahların temasından kıvılcımlar yükseldi ve birleştikleri noktada o kadar beyaz ve o kadar saf bir ışık vardı ki, en azından birkaç milyar yıldır benzerinin görülmediğini hissettim. Belki de Birisi "Işık olsun" dediğinden beri.

Sonra iki adam birbirinden ayrıldı. Sanya kılıcını bir tarafa doğru uzatıp inceledi ama çeliği parlıyordu, parlaktı ve hiç değişmemişti.

Butters kaşlarını çatı. Sonra eski bir örsün kalıntılarını taşıyan eski bir kütüğe döndü. Örsün yaklaşık yarısı gitmişti, sanki bir açıyla kesilmiş gibiydi. Butters bir an için örse baktı, yarım bir nefes aldı ve ardından İnanç Kılıcı'nı ona doğru savurdu. Kılıçtan bir uğultu çıktı, kıvılcımlar saçıldı ve ardından örsün yaklaşık bir yemek tabağı kalınlığındaki bir dilimi ondan koparak avluya düştü, cızırdayan sıcak metal kuruyan yaz otlarında hemen küçük bir yangın başlattı.

Butters irkildi, yakındaki bir su şişesini kaptı ve büyük bir tıslama, biraz tepinme ve küçük bir buhar bulutuyla ateşi söndürdü.

Bu arada Sanya'nın yüz ifadesi zamanki gülümsemesinin daha da parlak bir versiyonuna dönüştü ve gözlerini tekrar Butters'a çevirdiğinde ıslıl ıslıl parladı.

Butters diğerk adamın yüz ifadesine ihtiyatla baktı ve sonra yavaşça gülümsedi. "Evet," dedi. "Tamam."

Ve tek kelime etmeden, iki Şövalye kılıçlarını havaya kaldırarak birbirlerine saldırdı.

Kılıçlar bir kez daha çarpıştı ama şimdi işler farklıydı. Sanya'nın dövüşü domine etmesi yerine, Butters üstünlüğü ele geçirmişti. *Esperacchius* fırl fırl dönüyordu, sıvı gibi pürüzsüzdü ama Sanya kılıcını ne kadar hızlı kullansa da çelik kılıç *ağırlıksız* değildi.

Fidelacchius, İnancın Kılıcı.

Butters saldırıyı mutlak bir acımasızlıkla sürdürüyor, iri adamı topuklarının üzerine yatırdıktan sonra Rus'a asla mola verdirmiyordu. Sanya ciddi bir şekilde geri çekilmeye başladı ve Butters'ın saldırısı karşısında nadiren de olsa saldırıları savuşturup karşılık verebildi.

İri Rus, dışarıdaki bir su musluğunun yanına düzgünce yerleştirilmiş beş galonluk bir kovaya takıldı, yuvarlanarak düştü ve *Esperacchius*'un bıçağındaki İnanc Kılıcı'nı yakalamak için ancak zamanında ayağa kalkabildi. Butters onu acımasızca geri iterken kahkahalara boğuldu ve titreyen kılıcı neredeyse tamamen savunmaya geçti. "Bu adil bile değil! Bu harika!"

Butters cevap niteliğinde bir kahkaha attı ve o kahkaha attığında Sanya hile yaptı. Uzun boylu Şövalye, Michael'ın çimlerinin bir kısmını Butters'ın yüzüne doğru tekmeledi ve küçük adam irkilerek geri çekildi. Sanya risk aldı ve saldırdı, zamanlaması da iyiydi. Kılıcıyla Butters'ın sırtını tutarak yaklaştı ve diğerk eliyle Butters'ın kafasına vurdu.

Küçük adamın tepki hızını hafife almıştı. Butters tamamen içgüdüsel bir hareketle kılıcının parlayan ağzını yana doğru savurdu.

Ve doğrudan Sanya'nın bileğine.

İri adam çığlık attı ve dizlerinin üzerine çöktü, bileğinden iki büküm oldu.

"Sanya!" Butters bağırdı. Bir an için parlayan kılıca baktı, gözleri dehşete kapılmıştı ve sonra onu düşürdü. Kılıç titredi ve yok oldu. kabzası çimenlerden sekerken. Sonra iri adamın yanına koştu.

Eve döndüm ve "Sihhiye!" diye bağırdım. Sonra Sanya'nın yanındaki Butters'a katıldım.

İri adam ileri geri sallanıyor, sertçe titriyor, sırtındaki ve omuzlarındaki kaslar keskin bir şekilde öne çıkıyordu.

"Vay canına, uyarılmıştık ama dinlemedik," diye mırıldandım. "Kaç tane elin uçup gittiğini gördük?"

"*Biliyorum*," dedi Butters, sesi dehşet içindeydi. "Sanya, hadi ama dostum. Bir bakayım."

Sanya sıkılmış dişlerinin arasından, "Sorun değil," dedi. "Kılıç için sadece bir ele ihtiyacım var. Hâlâ Şövalye olabilirim."

"Tanrım, ben tam bir *aptalım*," dedi Butters. "Şeytan tam burada olmadığı sürece o şeyi asla çıkarmamalıyım. Bir bakayım, dostum."

"Kendini suçlama Waldo," dedi Sanya ciddiyetle. "Kendimi Hristiyan olarak göremiyorum ama bağışlama konusunda iyi fikirleri var. Seni affedeceğim kardeşim."

Aniden ayağa kalktım ve bir kaşımı kaldırarak kollarımı kavuşturdum.

"Tanrım, Sanya," dedi Butters. "Bu bir kazaydı. *Çok* özür dilerim. I ..." Birden kaşlarını çattı. "Hey."

Sanya'nın derin sesi, ayak parmaklarının etrafında bir yerden çıkıp karnına ve göğsüne doğru yuvarlanan ve sonunda ağzından dökülen köpüklü bir kahkahayla yuvarlandı. "Sakat" elinin parmaklarını kaldırdı ve oynattı, hâlâ gülüyordu.

"Oh," diye kekeledi Butters. "Oh, oh, . Seni *pislik*."

Sanya hâlâ gülerek ayağa kalktı ve elini traşlı kafasının üzerinde gezdirdi. Atılmış kının yanına gitti. Kının kemerindeki küçük çantadan bir bez aldı, kılıcı sildi ve düzgünce yerine yerleştirdi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Omuz silkti. "İçgüdüsel. O kılıç yüzünden tehlikede olduğumu hissetmedim."

"İçgüdü mü?" Butters sordu. Bir elini saman yığını saçlarının arasında gezdirdi. "Tanrı aşkına, dostum. Eğer yanılmış olsaydın..."

Sanya gülümseyerek, "Değildi," diye belirtti.

Butters öfkeli bir ses çıkardı ve *Fidelacchius*'un kabzasını kaptı ama yüz ifadesi şaşkındı. "Az önce ne oldu?"

"Belli ki onu kesmeyi başaramamış," dedim. "Asıl soru neden olduğu." Arka bahçenin etrafına bakındım. Dürüst olmak gerekirse, birilerinin neler olup bittiğini görmesi için çok az tehlike vardı. Çitler boyunca dikilmiş gül ağaçları, birkaç çalı, devasa bir ağaç ve bahçenin arka tarafındaki gerçek mahremiyet çitleri arasında, içeriye görece pek fazla yer yoktu. Michael önceden plan yapmıştı.

Sanki bu düşünce onu çağırmış gibi evin arka kapısından çıktı, elinde bastonu, elinde büyük bir tabancanın kayışı, ağır aksak ilerliyordu.

Bir omzuna tıbbi malzeme asmıştı. Herkesin vücut diline bakarken yavaşladı ve bana sorgulayan bir bakış attı.

"Sanya bizimle oynuyordu," dedim.

"değil." Sanya kıkırdadı. "Ne kadar basit taşralı insanlarsınız."

Butters bacaklarına tekme atarken ben de onun koluna vurdum. Bu sadece onu tekrar güldürdü.

"Ne oldu?" Michael sakince sordu. Butters ona anlattı.

"Huh," dedi Michael kaşlarını kaldırarak. "Kılıcın kılıcına hiç dokundun mu?"

"Tanrım hayır," dedi Butters. "Yani... hadi ama, hayır.

Sadece hayır." "Ama daha önce de insanları kesmişti," dedim. "Öyle değil mi?"

"Evet," diye başladı Butters. Sonra sesi kesildi. "Hayır. İnsanları kesmedi. Canavarları kesti."

Dördümüz bir an için bunu düşündük. "Peki," dedim. "Yakalım. Hadi deneyelim."

"Sanırım yapmak zorundayız." Butters iç çekti. Kılıcı kaldırdı, sadece bıçağını yukarı doğru tuttu ve kılıç koro halinde bir uğultuyla canlandı.

Sanya bir an bile tereddüt etmeden elini uzattı ve bıçağın tam ortasına koydu.

Kesinlikle hiçbir şey olmadı. Sadece etinin içine girdi ve sonra sanki hiç kesinti olmamış gibi diğer tarafa devam etti.

"Tuhaf," diye nefes aldı Butters. Uzanıp serçe parmağıyla test etti, sonra da tüm elini kirişin içine soktu. "Huh," dedi. "Sadece biraz sıcak hissettiriyor."

Sıra Michael'a geldi ve ilk denemede tüm sağ elini sakince içine soktu. "İlginç."

"Sıra bende," dedim ve sol elimin yanık izli işaret parmağını bıçağa doğru uzattım. Orada bir sıcaklık vardı, rahatsız edici derecede sıcaktı ama katlanılabiliirdi, tıpkı sıcak suyu açarak bulaşık yıkamak gibi. Kılıcın ham enerjisini hissediyordum, sanki bir yıldızın gücü fiziksel bir forma sokulabilirmiş gibi, kesinlikle depolanmış bir potansiyelle kaynıyordu.

"Ama yine de bir şeyler kesiyor," dedim. Dilimlenmiş örsü işaret ettim. "Bunu beş dakika önce yapmadı."

Michael bir an için dudaklarını büzdü. Sonra bana baktı ve "Enerjinin korunumu" dedi.

Kaşlarımı çattım ve sonra ne demek istediğini anladım. "Evet, eminim haklısındır. Bu mantıklı."

Butters başını salladı. "Mantıklı olan ne?"

"Evrenin kanunları," dedim. "Madde ve enerji yaratılamaz ya da yok edilemez. Tek yapabileceğiniz onları değiştirmektir."

"Elbette," dedi Butters. "Bunun Kılıç'la ne ilgisi var?"

Nasıl açıklayacağımı bulmaya çalışırken kaşlarımı çattım. "Tüm Kılıçlar... bir tür doğaüstü kütleye sahip, ha? Dünyadaki güçlerini ve rollerini temsil ediyor. Tamam mı?"

Butters yavaşça, "Elbette," dedi.

"Kılıç savunmasız kaldığında ve Nicodemus *Fidelacchius*'u kırıldığında, onu yok etmedi," dedim. "Belki de yok edemedi. Belki de tek yapabildiği onu değiştirmektir. Şimdi, ideal olarak, onun için, onu işlevsiz bir şeye değiştirmiş olurdu. Ama Kılıçlar şimdiye kadar gördüğüm en güçlü eserlerden bazıları. Bu tür bir güce sahip şeyler değiştirilmeye direnme eğilimindedir, tıpkı çok fazla kütleye sahip şeylerin hareket ettirilmesinin zor olması gibi."

Butters, "Kılıç'ın karşılık verdiğini söylüyorsunuz," dedi.

"Diyor ki," dedi Michael kararlı bir şekilde, "*İnanç Kılıcı*'nda geçerli sözcük hiçbir zaman *Kılıç* olmamıştır."

Michael'a azarlayıcı bir bakış attım. "Diyorum ki, kırılmış olsa bile, İnanç Kılıcının doğaüstü gücü hala aynı amaca sahipti - inancı desteklemek ve çaresizleri kötülüğe karşı savunmak. Her ne kadar... bir değişim halinde olsa da, zarar görmeye açık olsa da, hala amacını yerine getirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Bence sen ona dokunduğunda Butters, o da senin inek kalbine baktı ve bunu yapmaya devam etmenin bir yolunu buldu."

"Ne?" Butters parlayan kılıca bakarak hayret dolu bir ses tonuyla konuştu.

"Kılıç sana baktı," diye düşündü Sanya, "ve Jedi'ı gördü. Bir Jedi'ı korumanın yolunu gördü.

dövüşmek. Böylece ışın kılıcı oldu."

"Basit bir çelik kılıçtan daha güçlü," dedi Michael. "Ama aynı zamanda daha az."

Başımı salladım. "Çünkü terazinin dengede kalması gerekiyor. Olduğundan daha güçlü olamazdı. Ama daha az da olamaz."

Michael, "Kırılmadan önce olduğundan daha fazla ruhani dünyaya girdi," dedi. "Fiziksel dünya üzerinde daha az etkisi olacak."

Başımı salladım. "Fiziksel dünya değil. *Ölümlü* dünya. Çeliği gayet iyi kesiyor. Artık etkileşime girmediği *insanlar* var."

"İnsanlarla canavarlar arasındaki farkı nasıl anlıyor?" Butters sordu.

"Belirli enerji türleriyle rezonans gibi bir şey olabilir. Kötü varlıklar negatif enerji-kara büyü yayma eğilimindedir. Kılıcın buna tepki vermesi mümkün. Yani, bunun işe yaraması için bir yol düşünemiyorum ama benden daha zeki ve iyi birinin böyle bir sorunu olmayabilir." Arkama yaslandım, düşündüm. Sonra yavaşça dedim ki, "Ya da Occam'ın usturası. Belki de farkı *bildiği* içindir."

Michael kaşlarını çatı. "Harry?"

"Karartılmış Denarius Şövalyeleri'nin her biri Judas'ın gümüş sikkelerinden birini taşır ve içinde düşmüş bir melek hapsolmuştur," dedim. "Sizler onların... onların zıttısınız. Her biriniz Çarmıha Gerilme'den bir çiviyle işlenmiş bir kılıç taşıyorsunuz.

..." Bir elimi cesaret verici bir şekilde yuvarladım.

"İçinde bir melek," diye nefes aldı Butters.

Küçük çemberin etrafında şaşkın bir sessizlik vardı.

"Denge," dedim. "Bence biliyor çünkü biliyor, Butters."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Butters. "Bir keresinde yanlışlıkla çamaşırhaneden geçirmiştin."

Sanya bir kahkaha attı.

Michael *Fidelacchius*'un kılıcına tekrar, daha saygılı bir şekilde dokundu. "Meleklerin ölümlülere ya da onların özgür iradelerine müdahale etmelerine izin verilmez," dedi. "Eğer haklıysan, Harry... bu ışık kılıcı bir meleğin iradesinin doğrudan bir ifadesidir. Bir ölümlünün özgür iradesine müdahale edemez. Sadece aynı şeye kalkışan kötü varlıklarla savaşabilir."

"İnsanlar kötü olabilir," dedi Butters. "Chuck Manson'ı doğrayabilir miydi?"

"İnsanlar kötü olabilir," dedi Michael. "İyi de olabilirler. Seçim yapabilirler. Bu... bizi insan yapan şeyin bir parçası." Başını iki yana salladı. "Yıllar içinde kötülüğün varlığının farkına vardım. Gerçek karanlık sadece öfke, terör, açgözlülük ya da intikam arzusundan çok farklıdır. Gerçekten kötü olan sadece bir avuç ölümlüyle tanıştım. Nicodemus ve onun gibiler."

Başımı salladım. "Melekler mutlak yaratıklardır. Onların standartlarına göre kötü ya da iyi olarak nitelendirilmeniz için oldukça mutlak olmanız gerekir. Michael'ı bu yüzden bu kadar çok seviyorlar."

Michael omuz silkti ve başını salladı.

"Yani.." Butters dedi ki. "Buradan çıkarılacak sonuç nedir?"

"Kılıcın ölümlülere karşı hiçbir işe yaramayacak," dedim sessizce. "Canavarlarla başa çıkmada her zamankinden daha iyi, ama onlardan biri kıyafetten bir bruiser kiralarsa, o adam seni tavandan sektirir."

Sanya, Butters'ın omzuna vurarak onu on santim savurdu ve "Kalaşnikof alma zamanı geldi," dedi.

"Harika," diye mırıldandı Butters. Kılıcı yerine koydu ve iç geçirdi. "Onunla... konuşmalı mıyız yoksa başka bir şey mi yapmalıyız? Bunca zamandır çok kaba davrandığımı hissediyorum."

"Kibar olmaktan asla zarar gelmez," dedim.

"Bunu bir kitapta mı okudun büyücü?" Sanya masumca sordu. "Belki de çok uzun zaman önce?"

"Eğer bıçakların içinde melekler varsa, bunu bir süredir yapıyorlar," dedi Michael güven verici bir şekilde Butters'a. "Sınırlarımızı anladıklarından eminim."

"Ama bize söylerlerdi, değil mi?" Butters sordu. "Yani, eğer bu doğruysa, biraz önemli görünüyor. Bize söylerlerdi. Değil mi?"

Michael omuz silkti. "Uriel genelde bilgi vermekte özgür değildir. O bir savaş veriyor. Savaş. Bu da operasyonel güvenlik anlamına geliyor."

"Ama neden?" Sanya sordu. "Bilsek ne fark eder ki?"

Omuz silktim. "Hey, ben sadece Butters'ın neden bir güvenlik kılıcı olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Butters parladı. "Öyle sayılırım, değil mi?"

"Ben çelikten şaşmayacağım," dedi Sanya. "Ve tabii ki kurşun."

Güneşe baktım. "Cehennem çanları. Harekete geçmem gerek. Barış görüşmelerini başlatmak için bu gece küçük bir parti var."

"Ne yapmamızı istiyorsun, Harry?" Butters sordu.

Bir an düşündüm ve sonra elimi Butters'ın omzuna koydum. "Hâlâ karanlıkta çalışıyorum. Ama siz Haç Şövalyelerisiniz. Eğer bu işi , ayrıntılar için sizi arayacağım. Ama o zamana kadar ne yapıyorsanız yapın, umarız sonunda her şey yoluna girer."

Butters belirsiz bir şekilde bana baktı.

"Da, iyi plan," dedi Sanya. Omzuma bir kayropraktörü düşündürtecek kadar sert bir şaplak attı. "Dresden şimdiye kadar senden daha fazla Şövalye işinde yer aldı. İyi bir plan. Büyücü neden bahsettiğini biliyor."

"Hayır, gerçekten bilmiyorum," dedim. "Sorun da bu zaten."

"Ama bilmediğini biliyorsun," dedi Michael. "Bu da akıllıca."

Homurdandım. "Eğer ne kadar bilgisiz olduğumu bilmek bilgeliğin ölçüsüyse, ben Solomon, Walter Cronkite ve Judge Judy'nin bir araya gelmiş haliyim."

Sanya parmaklarını kare şeklinde birleştirerek ellerini kaldırdı ve bir fotoğrafçı gibi yüzümü çerçeveledi. "Her zaman daha çok bir Judy'ye benzediğini düşünmüşümdür."

Mevcut ve eski Şövalyelerle vedalaştım, Mouse'u okşadım, Maggie'ye sarıldım, onu sevdiğimi ve iyi olmasını söyledim ve yola çıktım.

Parti zamanı gelmişti.

19

Saat altıda sıkıcı bir iş toplantısı yaptık, şenlik tam yedi buçukta başladı, en az sekize kadar kimse gelmedi ve zavallı svartalf delegasyonu yarım saat boyunca yanlış adrese mi geldiklerini düşünmüş olmalı.

Yol tarifine ihtiyacım yoktu. Şenlik Brighter Future Society'nin merkezinde düzenleniyordu; Gentleman Johnnie Marcone'nin İskoçya'da bir yerlerden taş taş üstüne koyarak getirttiği ve yanmış bir pansiyonun arsası üzerine yeniden inşa ettiği küçük ama gerçek bir ucube kale.

Eski evim. Artık

yok.

Ateşte.

Eve gitmek istedim.

Eski evime giden tüm tanıdık sokaklardan geçtim ve geçerken göğsüm acıdı. Sonra kaleyi gördüm ve aptal kalbime tekrar işaret ettirdim, o ev artık orada değildi.

Disney World'de gördüğünüz gibi bir kale falan değildi. Bu, iş için inşa edilmişti; sadece ikinci katta başlayan dar, parmaklıklı pencerelere sahip, saçma sapan bir taş bloktu. Arazinin üzerine şişman bir kurbağa gibi çömelmiş, duvarları kaldırımdan on beş santim yükseklikten başlamıyor ve sonuç olarak sadece üç katlı olmasına rağmen yayaların üzerinde tehditkâr bir şekilde durmayı başarıyordu.

Eski mahallemün estetiğinden, Viktorya dönemi çay partisindeki bir luchador gibi biraz sıyrılıyordu.

Bu gece, mekanın projektörleri açıldı, parlıyordu ve altın rengindeydi, alacakaranlık çökerken taş duvarların üzerinde oynayıyordu. Hava tamamen karardığında, Marcone'nin kalesi çenesinin altında bir el feneri tutuyormuş gibi görünürdü. Bir dizi personel

kırmızı ceketli bir vale servisi işletiyorlardı. Onun yerine caddeye park ettim. Arabamın nerede olduğunu ve ona nasıl geri döneceğimi bilmek daha iyiydi.

Direksiyonun arkasına oturup gelen ve giden arabaları izledim ve birkaç dakika sonra bir çift beyaz, altın kaplama limuzin yanaşana kadar bekledim. Araçlar şatonun önünde durdu ve personel hemen harekete geçerek kapıları açtı ve ellerini uzattı.

Büyükbabamın arabasından inmesiyle neredeyse aynı anda ben de çıktım. Tam resmi kıyafetini giymişti; koyu renk büyücü cübbesi ve omuzlarından sarkan mor bir şal. Tıknaz yapısı ve yaşlı adamın hala kaslı olan omuzlarının genişliği göz önüne alındığında, kıyafet onu bir Weeble gibi gösteriyordu - sallanan ama düşmeyen oyuncaklar. Her zamanki gibi gümüş rengi saçlarını kazıtmıştı ve bunun için daha genç görünüyordu ve asasını sağ elinde taşıyordu.

Ebenezar daralmış gözlerle kaleye baktı, sonra keskin bir bakışla etrafına bakındı ve yaklaştığımı görünce başını salladı.

"Hoss," dedi.

"Efendim."

Ebenezar bir sonraki kişinin inmesine yardım etmek için döndü ve ben ikinci limuzine dönüp baktığımda Ramirez ve ekibinin hızlı bir sırayla indiğini, sakın ve hızlı bir şekilde lider limuzinin etrafındaki savunma pozisyonlarına geçtiklerini gördüm. Carlos yanımdan geçerken bana nazikçe ve tarafsız bir şekilde başını salladı.

Arkamı döndüğümde uzun boylu, sağlam yapılı, esmer tenli ve gür gümüş saçlı bir kadının Ebenezar'ın uzattığı eli salladığını gördüm. Bu da işe yaramayınca aracın içinden bir koltuk değneği aldı ve büyükbabamın karnını dürttü. "Ben solgun bir menekşe değilim, Ebenezar McCoy. Kenara çekil."

Martha Liberty zahmetli bir şekilde limuzinden inerken büyükbabam omuz silkti ve sakın bir adım geri çekildi. O da siyah cüppeler ve mor bir şal giymişti ama buna ek olarak sağ bacağının etrafında, dizini hareketsiz kıldığı belli olan eski tip beyaz bir alçı vardı. Kadını iyi tanıımıyordum ama bana her zaman sert mizaçlı, yargılayıcı ve az çok adil biri gibi gelmişti. Bacağını dışarı doğru salladı, koltuk değneklerini yerleştirdi ve yaralı bacağını yerden biraz yüksekte tutarak ayağa kalktı.

Bana baktı ve başıyla kısa bir selam verdi. "Müdür Dresden."

"Kıdemli Konsey Üyesi," diye kibarca başımı sallayarak karşılık verdim.

"Affedersiniz, lütfen," diye limuzinden bir erkek sesi geldi. "Etri'yle aramı düzeltmek istiyorum."

buhar."

Martha Liberty kenara çekildi, böylece diğerleriyle aynı cüppe ve etolü giymiş olan Cristos limuzinden çıkabildi. Çiçeği burnunda Kıdemli Meclis Üyesi'nin arkaya doğru taranmış ve yakasına kadar inen gür, tuzlu ve biberli saçları vardı. Resmi cübbesinin altına pahalı bir takım elbise giymişti, ortalamadan biraz daha uzun, ortalamadan biraz daha kaslı ve ortalamadan biraz daha muhtemelen Kara Konsey üyesiydi. Ebenezar'la tarafsız bir bakış alışverişinde bulundu, bana sertçe başını salladı ve hızlı adımlarla kalenin girişine doğru yürüdü.

"Her zaman acelesi vardır," diye bir ses geldi limuzinden. "Hey, Hoss Dresden. Yaşlı bir adama elini ver."

Sırıttım ve Rüzgârı Dinle'nin elini sıkmak için arabaya doğru adım attım. Beyaz Konsey'in en eski üyelerinden ve evrensel olarak en sevilenlerinden biriydi. Bir Kızılderili şamanıydı, halkının dünyasının sonunu ve yeni bir dünyanın yükselişini görmüş ve boyun eğmeden devam etmişti. Cildi dumanla lekelenmiş bakır rengindeydi ve kösele gibi kırısklıklarla kaplıydı. Gümüş saç örgüleri hâlâ kalındı ve arabadan ayağa kalkarken hafif bir eğimle dursa da, koyu renk gözleri dikişli yüzünün içinde pırıl pırıl parlıyordu. Diğerleriyle aynı kıyafeti giymişti ama sandaletlerini resmi ayakkabılarla değiştirmeyi reddetmişti.

"Seni gördüğüme sevindim," dedim ve ciddiye dim.

Rüzgârı Dinle elimi sıktı ve bana kısa, yorgun bir gülümseme verdi. "Ve sen. Seni son gördüğümde daha iyi görünüyorsun. Daha rahat."

"Biraz, belki," dedim.

"Bu gece burada ortak bir arkadaşımız var," dedi. "Gerçi kalabalıklar pek ona göre değil. Belki bir noktada onun için araya girmeme yardım edebilirsin."

"Elbette," dedim. "Uh, kim o?"

"Heh," dedi. "Mattie, gidelim mi?"

Martha Liberty gülümsedi ve ikisi yan yana kasten kaleye doğru ilerlemeye başladılar.

Ebenezar gelip yanımda durdu ve onlara göz kulak oldu. "İyi yaşlı Rüzgârı Dinle," dedi yaşlı adam. "Adam şakalarını seviyor." Sonra boğazını temizledi ve "Gardiyanlar, bana lütfen" dedi.

Ramirez bize doğru yürüdü, toplanma işareti yaptı ve diğer gardiyanlar da yanımıza geldi.

"Pekâlâ millet," dedi Ebenezar. "Bunun Anlaşmalı bir etkinlik olduğunu unutmayın. Misafirperverlik yasaları tam olarak yürürlükte ve bunlara titizlikle uymanızı bekliyorum. Anlaşıldı mı?"

Bir onay mırıltısı yükseldi.

"Bununla birlikte, başkalarının da bizim kadar nazik olacağını düşünmeyin. Gözler açık, bütün gece."

Vahşi Bill sesini yükseltti. "Ya şüpheli bir şey görürsek?"

"En iyi kararını ver," diye yanıtladı büyükbabam, "Unseelie Anlaşmaları'nın maddelerini uygulamakta oldukça yetenekli olan Mab'ın da odada olacağını unutma."

Destekleyici bir şekilde homurdandım. "İhlalleri biraz kişiselleştiriyor." Genç Gardiyanlar tedirgin bakışlar attılar.

Ebenezar ses tonundan emin bir şekilde, "En akıllıca yol, Anlaşmalara ve misafirperverlik yasalarına katı bir şekilde uymaktır," dedi. "Yasaları ilk siz değilseniz, makul bir meşru müdafaa için bir argüman oluşturulabilir."

"Önce bir düşmanın yasaları çiğnemesini beklersek, çok geç kalmış olabiliriz. meşru müdafaayı *yürürlüğe koymuştur*," Ramirez.

"Kimse bu işin kolay olacağını söylemedi," dedim. "Sadece hepimizi zengin edeceğini söyledi."

Bunun üzerine bir kahkaha tufanı koptu; gardiyanların maaşları çoğunlukla hiddetle ödenirdi.

"Sakin olun çocuklar," dedim. "Herkesin Mab'ı kızdırmaktan en az kadar korktuğunu söylediğimde bana inanın. Dikkatli ve kibar olun, saat 10'da evde oluruz."

"Müdür Ramirez," dedi Ebenezar.

"Adamı duydunuz, millet." Ramirez iç çekti. "Hadi kaynaşalım."

Teknik olarak bu Marcone'nin küçük kalesine ilk ziyaretim değildi ama fiziksel olarak ilk ziyaretimdi. Son ziyaretimde ölüydüm, ya da çoğunlukla ölüydüm, ya da komadaydım ve ruhumu oraya yansıtıyordum, ya da öyle bir şey.

gibi ayrıntılara takılmamaya çalışıyorum.

Ama ön kapıya yaklaştığımda iki şey dikkatimi çekti: Birincisi, duvara sabitlenmiş mütevazı, sade bronz levhada bir inç yüksekliğinde harflerle DAHA İYİ GELECEK TOPLUMU yazıyordu. İkincisi, büyümlü duyularımın, kalenin her bir taşına yerleştirilmiş olduğu anlaşılan savunma büyülerinin uğultulu gücüyle saldırıya uğramasıydı. Bir an duraklamak ve hafif bir zihinsel savunma yapmak zorunda kaldım

ve yanımdaki diğer büyücülerin de aynı şeyi yapmak zorunda olduğu izlenimine kapıldım.

Burayı her kim inşa ettiyse, en az Beyaz Konsey'in Edinburgh'daki kendi karargâhının savunması kadar güçlü bir şekilde korumaya almış. Bütün gün boyunca buraya Güç fırlatabilirdim ve bu, sac levhaya bir avuç kum atmak kadar etkili olurdu. Ruhani saldırılara karşı da benzer şekilde güçlendirilmişti, tek olası giriş noktaları ağır zırhlı giriş kapılarıydı ve açık bir kapıdan cisimsiz benliğimi geçirdiğimden beri onlar bile geliştirilmişti.

Artık hiçbir şey içeri giremezdi. Kale müthiş bir savunma pozisyonu oluşturunca.

Ya da içimdeki kötü ve kuşkucu bir parça, hiçbir şeyin dışarı çıkmadığını, bunun bir tuzak olduğunu söylüyordu.

"Huh," dedi Ebenezar gözlerini kısarak kaleye bakarken. "Bu eski bir iş. Gerçekten eski."

"bizimkiler mi?" Ona sordum.

"Nnngh," dedi, bu da öyle düşünmediği anlamına geliyordu. "Belki Tylwyth Teg. Belki Tuatha bile."

"Tuatha?"

Yaşlı adamın ağzının bir köşesi kıvrıldı, gözleri düşünceli ve onaylayıcıydı. "Fomor'un kadim düşmanı," dedi.

"Ah," dedim. "Açıklamalar yapıyor."

"Daha İyi Gelecek Topluluğu mu?" Ramirez plakete bakarak sordu. "*M-Baron* Marcone, Beyaz Saray ve Paranetterler Son birkaç yıldır Chicago'da Fomor'a karşı bir ittifak kuruldu" dedim. "Çok fazla çocuk kaybolmuştu."

Vahşi Bill karanlık bir şekilde kaşlarını çattı. "Yardım için suçlulara ve Beyaz Saray'a başvurdular, değil mi?"

Doğrudum ve yavaşça Vahşi Bill'e döndüm, doğrudan ona bakıyordum. "Çocukları kaçırılıyordu. Ve bu onlara yardım ettiğimiz anlamına gelmiyordu."

Vahşi Bill bakışlarını benimkilerden hızla kaçırdı. Rahatsız edici bir sessizlik oldu.

Ebenezar yorgun bir ifadeyle, "Bu görüşmelerin nedeni birçok kötü kararı geri almaya çalışmak," dedi. "Haydi çocuklar. İşe koyulalım."

Yaşlı adamın yanında içeri girdim. Kapının girişinde bir antre vardı ve burada bizi kibarca, belirli bir kıtaya kadar lokalize etmenin imkansız olduğu kadar karışık bir mirasa sahip yakışıklı bir genç adam karşıladı.

genel olarak "Akdeniz" ile kaplanabilir. Saçları ağartılmış beyaz sarıydı ve adamın gerçekten rahatsız edici gözleri vardı, bir şekilde metalik altın renklerini eski sarmaşıklarla harmanlıyordu. Taşıdığı gizli silahların hatlarını belli etmeyen gri ipek bir takım giymişti. Ben ölü olmakla meşgulken onu bir kez gözlemlemiştim. Marcone'nin sorun gidericilerinden biriydi ve adı Childs'tı.

Bir Alman çoban köpeği yanında sakince duruyordu, üzerinde taşıma saplarından biri olan basit bir siyah naylon koşum takımı vardı.

"Selam Childs," dedim. "Nasıl gidiyor?" Elimi Alman çoban köpeğine uzattım, o da kibarca kokladı ve sonra bana hissettiğimden çok daha sakin ve profesyonelce baktı.

"İyi akşamlar hanımlar, beyler," dedi kibarca. "muyuz, efendim?" "Seninle tanıştım, Childs," dedim. "Köpeğin nesi var?"

Adam kesinlikle rahatsız görünüyordu. Sakince, "İşverenimin bu geceki asıl endişesi kimsenin içeriye patlayıcı madde sokmaması," dedi.

"Evet. Her şey havaya uça ve her yer yansa bu çok kötü olurdu," dedim. "Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum." Bunu söylerken ona dişlek bir gülümseme vermiş olabilirim.

"Hoss," diye azarladı Ebenezar beni.

Childs muhtemelen durumun gerektirdiği kadar sert bir şekilde yutkundu ama bize kibar bir gülümseme verdi. "Lütfen gecenizin tadını çıkarın, bayanlar ve baylar."

"Hngh," dedi Ebenezar ve içeri girdi. Genç Gardiyanların yaşlı adamı takip etmesine izin verdim ve arkadan geldim.

Yanından geçerken köpeğe "İyi iş," dedim. Childs'a bir başparmak salladım. "Daha sonra bir kurabiye aldığından emin ol. Tam bir centilmen."

Köpek, köpeklerin yaptığı gibi başını eğdi ve kuyruğunu bir kez Childs'ın bacağına vurdu. Sorun giderici bana biraz ekşi bir gülümseme verdi ve dikkatini kasıtlı olarak ön kapıya geri çevirdi.

Ana iç koridora doğru ilerledik. Şato hatırladığım gibiydi: sıvayla ya da boyayla kaplanmamış, sert taştan duvarlar, iri bir adamın gövdesi büyüklüğünde kaba yontulmuş bloklar. Birkaç adımda bir apliklerde yanan mumlar yolu aydınlatıyor, havaya balmumu ve belli belirsiz çiçeksi bir koku yayıyordu. Duvarlarda dekorasyona benzer hiçbir şey yoktu ve mekanın etrafındaki büyülerin savunma gücü o kadar ki ayakkabılarımın tabanlarından hissedebiliyordum.

Ramirez omzunun üzerinden bana baktı ve "Gardiyan yok" dedi.

"Buna güvenme," dedim. "Marcone bir Einherjaren müfrezesini hazırda bekletiyor. Hatırladın mı?"

"Evet," dedi Ramirez acımasızca. "Şu adamlar." "Hangi adamlar?" Vahşi Bill sordu.

"İnsanoğlunun bildiği her türlü savaşta yüzyılların deneyimine sahip Viking hortlakları," diye açıkladım. "Valhalla'da savaşan ve ziyafet çeken adamlar. Ölmek umurlarında değil. Pratik yapmışlardır."

Ebenezar ön taraftan, "Onları gezegendeki en tehlikeli ölümlü savaşçılar olarak kabul edin," diye homurdandı. "Öyleler. Gerekenden fazla etkileşime girmeyin. Birçoğu çılgına dönmüş durumda ve yalnız bırakılmaları daha güvenli."

Ramirez bir kaşını kaldırdı, başını salladı ve tekrar sustu. Ve o bunu yaparken, bir köşeyi döndük ve müzik, daha parlak ışıkların yükselmesiyle birlikte önümüzdeki geniş açık çift kapılardan koridora doğru sürüklendi.

Ebenezar başını kaldırıp bana baktı ve kırılmış kaşları çatıldı. "Hoss. Sen iyi misin?"

Poker suratımı tekrar takınmaya çalışarak kendimi kontrol ettim. "Bunlardan birine son gittiğimde," dedim, "işler biraz ters gitti."

"Heh," dedi yaşlı adam. "Ben de öyle. Sadece sana öğrettiklerimi unutma."

"Asla kavgayı başlatma. zaman bitir." "O değil."

"Yatağını topla ve ev işlerini yap?" "O değil."

"Bir şey, bir şey, asla terlediğini görmelerine izin verme."

Yaşlı adamın dikişli yüzünde bir sırıtma belirdi ve kayboldu. "Yeterince yakın."

Sonra güdük esasını kavradı ve topluluğun içine doğru ilerledi. Derin bir nefes aldım.

Sonra onu takip ettim.

Marcone'nin küçük şatosunun zemin katının büyük bölümünü kaplayan geniş bir orta salonu vardı.

Oda, apliklere monte edilmiş parlayan kristal parçalarıyla aydınlatılmıştı. Tahminimde yanılmıyorsam, beyaz kuvarsın çeşitli parçalarını renklendiren bahar yeşili ve sarının soluk tonuyla Brownie çalışması - uygun şekilde ayarlandığında kara büyüye karşı güçlü bir tılsım. Bu hemen dikkatimi çekti. Yaz Sarayı'nın çalışmaları çok açıktı.

Ve görünüşe göre, Baron Marcone onları kendisine yardım etmeye ikna etmişti.

Yakınlarda bir yerden, belki de ışık perdelerinin arkasındaki bir oyukta canlı müzisyenler tarafından müzik çalınıyordu. Küçük oda orkestrası parçasının bestecisini tanıyamadım ama bu çoğunlukla Vivaldi olmadığı anlamına geliyordu. Almanlardan biri en fazla yaklaşılabildiğim kişiydi. Çalan her kimse, insan değildi. Sanki tüm enstrümanları tek bir zihin çalışırmış gibi, tonlarda çok fazla kesinlik, çok fazla birlik vardı ve çıkardığı mükemmel uyumun ürpertici notaları, sihirle hiçbir ilgisi olmayan müziğin kadim büyüsunü ortaya çıkardı. Bu Sidhe işiydi, yoksa kravatımı yerdim ve bunun katıksız ölümcül hassasiyetinden Unseelie Sarayı üyeleri sorumluydu.

Ve Marcone'nin partisi için çalışıyorlardı. O kalabalığın öylesine yapmadığı bir şeydi bu - eğer bunu bir ölümlü için yapıyorlarsa, bunun nedeni bir iyiliğin karşılığını ödüyor olmalarıydı.

Marcone'nin bankasının bodrumunda kısmen tahrip ettiğimiz kasaları düşündüm; en az bir düzine farklı doğaüstü ulusun varlıklarını korumakla görevlendirilmişti. Marcone kaç tane işaret vermişti? Kaç tane gerçekten korkunç varlık bu adama borçluydu?

Kaşlarımı çattım. Chicago'nun soyguncu baronu gerçek bir endişe kaynağı olmaya başlamıştı.

Ve işin kötüsü, kasabamın sakinlerinin bu sayede en azından kısmen daha iyi durumda olmadıklarından emin değildim. Dünyaya verdiği tüm zarara rağmen, Marcone'nin halkı kasabaya saldırdıklarında Fomor'a karşı savaşmıştı.

Katılımcıların oluşturduğu girdap biraz göz kamaştırıcıydı ve ben de bir an durup etrafı seyrettim.

Çeşitli renklerde geniş ipek levhalar çatıyı ve duvarları süslüyor, tepeden aşağıya doğru akarak eski ordular arasındaki müzakerelerin yapıldığı devasa bir çadırın içini belli belirsiz taklit ediyordu. Bir anımı aldı ama Unseelie Anlaşmaları'nın birçok ulusunu temsil eden çeşitli renkleri ve desenleri tanıdım, eğer biri bakmazsa sadece bilinçaltında fark edilebilecek kadar ince bir şekilde düzenlenmişti. Ama tabii ki burada *herkes* bakıyordu. İpek üzerindeki çeşitli renk ve desenlere baktım ve niyetin ne olduğunu anladım.

Ev sahibimiz bir oturma düzeni hazırlamıştı. Ya da, belki...

Savaş hatları.

Katı geometrik çizgilerle desenlenmiş gümüş ve oniks kumaştan bir girdap, gümüşle kaplanmış, doğal abanoz ağacına benzeyen bir tür ağaçtan oyulmuş, ustalıkla işlenmiş mobilyaların bulunduğu küçük bir alanın zeminine yayılıyordu. Yüksek arkalı bir sandalyede oturan Svartalves Kralı Etri, gri teni ve iri koyu gözleriyle fonda göze çarpan küçücük doğal haliyle görünüyordu. Siyah çizgili gümüş ipekten kusursuz bir takım elbise giymişti ve sağ elinde parlayan gümüşten bir taşıyordu.

Etri kararlı ve bitkin görünüyordu. Geniş alnı, yanındaki sandalyede oturan Kıdemli Meclis Üyesi Cristos'u dinlerken kaşlarını çatmıştı. Büyücü uzlaştırıcı bir duruş sergiliyor, hafifçe öne eğilmiş, ellerini açmış, svartalf lideriyle sessizce konuşuyordu.

Etri'nin kız kardeşi Evanna onun yanında oturuyordu, kendi siyah takım elbisesi içinde zarıftı, ince gümüş beyazı saçları sıvı metal gibi omuzlarından aşağı dökülüyordu. Alnında, odada gerçekte var olmayan renkleri yansıtmış gibi görünen bir çeşit metalden yapılmış bir bant vardı. Koyu renk gözleri benimkilere kaydı ve beni görünce hemen şüpheyle kısıldı.

Etri'nin beş savaşçısı çiftin arkasında sessizce yayılmıştı ve her biri Evanna'dan bir süre sonra karanlık gözlerini bana çevirdi. Şüpheleri hissedilir bir güçtü.

"Neye ?" diye mırıldandı Vahşi Bill .

Yoshimo elini sakince onun kolunun üzerine koydu. "Sakin ol. Hiçbir şey yapmadılar."

"Pipsqueaks," diye mırıldandı Bill.

"Şu anda etrafımız taşlarla çevrili," dedi Ramirez. "O ekiple kavga etmek için en iyi yer değil. Özellikle de bunu yaparsanız Mab onların tarafını tutacağı için."

Vahşi Bill Ramirez'e ters ters baktı ama sakinleşti. "Yan bakmayı sevmiyorum." "Oh, bu düz göz," diye not ettim. Evanna'ya başımı salladım, bunu küçük bir selam gibi yapacak kadar derinden. İfadesi daha nötr bir hal aldı ve başımı salladığımda bana aynen karşılık verdi. Ama gözleri değişmedi, hatta onları

Başka bir yerde. "Belki de yaşlıları korumalıyız, çocuklar."

"Evet," dedi Ramirez sorumluluk alan sesiyle. "Yoshimo, Kıdemli Meclis Üyesi Cristos ile kal. Bill, sen McCoy'un arkasını kolla. Chandler ve ben Liberty ve Rüzgârı Dinle'yi alacağız."

Ah.

"Beni nerede istiyorsun?"

"İrtibat kurun," dedi Ramirez. "Belayı başlamadan önle. Ve bana odayı keşfetmemi sağla. Bu insanlardan bazılarıyla daha önce tanışmıştın."

Bir an dudaklarımı büzdüm ve sonra "Burada kimi koruyorsun Carlos?" diye sordum.

Bir elini hafifçe koluma vurdu. "Umarım herkes. Gözler açık. Gidelim millet."

Genç gardiyanlar kasıtlı olarak dışarı çıktılar. Yüzümü buruşturdum, yanımdan geçen bir sunucunun tepsisinden bir şampanya kadehi kaptım ve odayı yavaşça incelemeye devam etmeden önce nezaket gereği kadehin kenarını dudaklarıma dokundurdum.

Svartalves'in renklerinin karşısında, gümüş iplikle kıvrımlı şekillerle karmaşık bir şekilde işlenmiş, Lara Raith ve beraberindekilerin tezgâh kurduğu, benzer şekilde döşenmiş bir dizi kanepeye kadar uzanan, saf beyaz ipekten bir bayrak vardı. Lara, hatırı sayılır uzunlukta bir bacağı gösterecek şekilde kesilmiş sade beyaz bir kılıf elbise giymiş ve mavi-siyah saçlarını zarif bukleler halinde tutturmuştu. Kulaklarındaki ve bileğindeki kırmızı mücevherler peri ışıklarında kan kırmızısı bir ateşle titriyordu. Kanepelerden birinin ortasına sanki bir tahtmış gibi oturdu.

Biçimli beyaz bir elbise ve erkek takım ceketini giymiş olan Freydis, bir tür egzotik evcil hayvan gibi Lara'nın ayaklarının dibinde yere oturmuş, yeşil gözleri

Kırpılmış kızıl saçlarının aksine parlaktı. Valkyrie dalgın ve uykulu görünüyordu ama ikisi de değildi. Lara'nın arkasında Riley ve Lara'nın korumalarından dördü duruyordu; hepsi de birbiriyle uyumlu kısa kesimleri ve şüphesiz taşıdıkları silahları göstermeyen takım elbiseleriyle zayıf ve acımasız görünüyorlardı.

Lara başını kaldırdı, bir an için gözlerime baktı ve ciddi bir şekilde başını salladı. Sağ elini küçük bir hareketle yukarı kaldırdı, elini yanındaki kanepeye doğru eğdi. Başımı salladım ve ona doğru ilerledim.

"Harry," dedi, sesi hafif ve sevinçliydi. "Seni görmek ne büyük bir zevk. Biraz oturmaz mısın?"

"Çok nazıksınız," dedim ve hemen kalkabileceğim kanepenin kenarına, onun yanına yerleştim. Ona dokunmadım. "Peki, senin gibi hoş bir kızın böyle bir çöplükte ne işi var?"

Lara başını geriye attı ve kız gibi güldü. Bu açıkça yanılttı ve çekici bulmamak imkânsızdı. "Çok komiksin. Sen her zaman çok komiksin, Harry."

Gözlerimi kırptım. Lara tam olarak aptal bir parti kızı değildi, ama çok iyi bir taklit yapıyordu.

Bir şeyler olduğunu anladığımda fark etti. Gözleri bir tarafa kaydı ve Ramirez'in bastonuna dayanarak Rüzgârı Dinle ve Martha Liberty'nin arkasında yavaşça topallayışını izledi. Renkleri orta griden metalik gümüş benekleri olan daha ışıltılı bir renge dönüşmüştü. "Ah, şu zavallı çocuk. Çok güzel, yaralı ve bir sürü takıntısı var. Onun bir hediye olmadığından emin misin?"

Sanki biri birkaç kürdan kırmış gibi hafif, keskin bir çatlama sesi duydum. Havaya zar zor algılayabildiğim bir güç fısıltısı yayıldı ve bir saniye sonra Freydis küçük, kırık bir ahşap plakayı takım elbisesinin cebine soktu ve kararlı bir şekilde "Temiz" dedi.

Lara'nın kıkırdaması kesildi ve gülümsemesi kayboldu. "Mutlu konuşma illüzyonu kaybolmadan önce yaklaşık bir dakikamız var. Sende ne var?"

Duyularımı, mahremiyet büyüsü ve dışsal illüzyonun bizi örten küçük kombinasyonunu hissedecek kadar zorladım. "Küçük. Justine'in başına güvendiğim bir adam koydum."

"Adamlarım orada." "Çok güvenli olamaz," dedim.

Lara yüzünü buruşturdu. "Cristos orada Etri'ye Beyaz Konsey'in bu konuda kendisine tam destek vereceğine dair güvence veriyor. Muhtemelen kardeşimin mezarını kazmayı teklif ediyordur.

onun için mezar."

"Etri işini taşeronla verecek biri değil," dedim. "Ve çok öfkeli."

Lara gözlerini geniş odanın karşısındaki svartalf kralına dikti. "Onu ikna etmenin bir yolu olmalı."

"Kural olarak evet," dedim. "Ama şu anda kızgın olmak için iyi bir nedeni var." "*Kardeşim* elinde," diye hırladı Lara.

"Etri ve adamları bir grup küçük ineğe benziyor," dedim. "Hepiniz görünüşe aldanma hatasına düşmemelisiniz. Eğer zayıf olsalardı, şimdiye kadar birileri onları öldürmüş olurdu."

Lara çenesini sıkı. "Eğer bazı seçenekler yaratamazsam Thomas'ı çürümeye terk etmek zorunda kalacağım." Nefes aldı. "Ya da duruşumu değiştireceğim."

Bu da *İnsanları Öldürmeye Başlayın* demenin kibar bir yoluydu.

Bir an için Lara'ya dikkatle baktım. Belki de beni benimsediğine inandığı türden soğuk siyasi hesaplar peşinde koşmuyordu. Belki de küçük kardeşi söz konusu olduğunda işler beni inandığı kadar açık değildi.

Son zamanlarda barış sürecine hiç de iyi davranmadığımdan oldukça emindim, bu yüzden elimden geldiğince düşündüm. "Bir sorunun varsa, bir sorunun vardır," dedim düşünceli bir şekilde. Cristos'a başımı salladım. "*İki* sorunuz olduğunda, bazen bunlardan biri kılık değiştirmiş bir çözümdür."

Lara bana baktı ve gözlerini kıstı.

"Cristos kendini devlet adamı sanıyor, barış ve adalete aracılık ediyor, bu tür şeyler," dedim. Derin bir nefes aldım. "Ondan yardım isteyin."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Her iki tarafa da bir şeyler kabul ettirebilirse bu onu iyi gösterir," dedim. "Yüz ve itibar kazanmaya çalışıyor. Etri adalet istiyor ve sağlıklı düşünemeyecek kadar üzgün. Eğer bu konuda pazarlık yapamıyorsan, düşündüğüm kişi değilsin demektir."

Lara bana uzun bir boyunca doğrudan, yoğun ve sessiz bir bakış attı. Ruhsal bir bakışın oluştuğunu hissedebiliyordum ve işler daha da yakınlaşmadan gözlerimi kaçırdım.

"Beni tanıştırmayı istiyorum," dedi.

"Size tavsiyede bulunmaktan mutluluk duyarım," dedim. "Bunu yapmamın size yardımcı olacağından emin değilim-"

Sesi sertleşti. "Bana iyilik borçlusun. Onlara borcunu ödemekle yükümlüsün." Ve içimde derinlerde bir şey şiddetli bir rahatsızlıkla *kıvrıldı*, Sanki Lara'nın sözleri bağırsaklarıma ulaşmış ve onları tekmelemeye başlamıştı,

Sonra da iyi bir önlem için vicdanıma su sıktım. Kış örtüsünden fışkıran, Lara'nın borçlu olduğu ve bu borcun ödenmemesinin tahammül edilemeyecek kadar derin bir adaletsizlik olduğu kesin ve kesin bir bilgiydi. Ne kadar uygunsuz ya da kişisel olarak küçük düşürücü olursa olsun.

Vay canına.

İşin peri tarafından bakınca böyle hissediyordum.

Birçoğunun beni sevmemesine şaşmamalı.

"Peki," diye homurdandım. Sesim gergin ve baskı altında çıkmıştı. Ayağa kalktım ve ona kolumu uzattım, etrafımızdaki küçük illüzyon büyüsünü görünmez bir şekilde bozdum. "Hadi gel."

"Diğer herkes burada kalsın," dedi Lara kararlılıkla. Hem Freydis'in hem de Riley'nin ani itirazlarını engellemek için bir parmağını kaldırdı. "Hayır, ben yalnız gidiyorum." Ayağa kalktı ve elini hafifçe koluma koyarak bana başıyla işaret etti. Onu odanın diğer ucuna götürmeye başladım.

Birkaç adım sonra sessizce, "Bunu sana yaptığım için pişmanım," dedi. "O aileden biri."

"Ben de pek hoşlanmadım," dedim. Hâlâ hafif bir mide bulantısı hissediyordum ama kabul ettiğim andan itibaren rahatsızlığım hızla azalmaya başlamıştı. "Anlıyorum. Bunu alışkanlık haline getirme."

Örümcekli elbisesinin içinden parmaklarıyla kolumu nazıkçe sıktı ve hiçbir pişmanlık göstermeyen oldukça hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı. Soluk gri gözleri kararlıydı. "Sadece mecbur kalırsam."

Odayı geçip Etri'nin oturma alanına gittik ve ben doğrudan svartalf kralına doğru yürüdüm.

Çok içten bir şeyler söylemekte olan Cristos başını kaldırıp bana baktı ve kaşlarını çatı. "Müdür Dresden."

"Böldüğüm için üzgünüm," dedim, daha da içten bir şekilde, "ama komşularımıza yardım etmek için bir fırsat gördüm."

Cristos kaşlarını kaldırıp konuşmaya başladı ama Etri elini kaldırdı ve adam sustu. Cristos'un bir metre gerisinde ve bir yanında duran Yoshimo bana sorgulayıcı bir bakış attı.

"Etri," dedim. "Lütfen sizi Lara Raith ile tanıştırmama izin verin, Lord Raith'in kızı ve Beyaz Saray'daki şansölyesi."

"Onun kim olduğunu biliyorum," dedi Etri, bakışları düz ve pek de düşmanca değildi. Lara'ya başıyla işaret etti, o da bu harekete aynen karşılık verdi. "Korkarım birbirimize söyleyecek çok az şeyimiz var, Leydi Lara."

"Bu ne söylendiğine bağlı efendim," diye yanıtladı Lara. "Ve iki potansiyel düşman karşılaştığında, güvenilir bir ortak müttefikin varlığı şüphe ve korkuyu yatıştırmak için çok şey yapabilir." Başını Cristos'a doğru eğmek için döndü. "Efendim, bu tür konulardaki becerilerinizle ün saldınız. Bu hassas dönemde krallıklarımız arasındaki gerilimin farkında olduğunuza eminim. Belki de hepimizin umut ettiği geniş çaplı uzlaşma burada, Kral Etri'nin halkı ile babamın sarayı arasında başlayabilir."

"Saçmalık," dedi Evanna, sesi kırılıyordu.

Etri kız kardeşine yorgun bir bakış attı ve elini tekrar kaldırdı. "Leydi Lara, bu meselede Anlaşmalarda öngörülenler dışında bir çözüm umudu görmüyorum."

Cristos'un kaşları çatıldı ve ellerini düşünceli bir şekilde kavuşturdu. "Yine de, eğer çok az umut görüyorsanız, o zaman biraz olmalı. Belki de küçük bir umut başlamak için iyi bir yerdir. Elbette Etri, hepimiz misafir hakkının koruması altındayken konuşmanın bir zararı yok."

Svartalf birkaç parmağıyla alnını yorgunca ovuşturdu, belli ki sinirlenmişti ve bana baktı. "Harry Dresden," dedi. "Halkımın misafiri ve dostu oldun. Austri ile arkadaşınız. Bu kişiye güvenilebilir mi?"

Lara'ya baktım ve sonra Etri'ye döndüm. "Eğer sana söz verdiyse, sözünü tutacaktır."

Ki bu tam olarak yalan sayılmazdı. Lara sözünün eriydi. Mab da öyle. Etri de öyleydi. Ve bunun ötesinde hiçbirine güvenmiyordum.

Ama işin özüne indiğinizde, başka ne var ki? Ve gerçekten daha ne isteyebilirsiniz ki?

Etri bir an beni inceledikten sonra başını salladı ve tam olarak ne demek istediğini sezdiği izlenimine kapıldım. Ağzını öyle bir çizgi haline getirmişti ki, bu durumdan hoşlanmadığı belliydi ama aynı zamanda meslektaşlarına nezaketle davranmaya da kararlıydı. "Pekâlâ. Leydi Lara, lütfen bize katılır mısınız? Bir içki isteyebilir miyim?"

Lara bana sıcak bir şekilde gülümsedi ve Etri'nin adamlarından birinin onun için taşıdığı sandalyeye oturarak onu, Etri'yi ve Cristos'u bir üçgenin noktalarında oturur halde bıraktı. "Tanıştırdığınız için teşekkür ederim Müdür Dresden."

"Elbette," dedim.

"Lütfen," dedi Cristos, sesi yumuşak, bakışları sinirliydi, "sizi görevlerinizden daha fazla alıkoymamıza izin vermeyin, Müdür Bey."

"Evet," dedim Cristos'a, olması gerekenden daha yüksek ve genizden gelen bir sesle. "Tamam. Güle güle."

İşaret parmağımla Yoshimo'yu vurdum ve uzaklaştım. Salonun bir köşesinde bir büfe vardı. Burnuma lezzetli bir şeyin kokusu geldi ve anında guruldamaya başlayan mideme haber verdi. Bugün yemek yiyemeyecek kadar dalgın olduğumu fark ettim, ki bu gerçekten de bir noktada vazgeçmem gereken bir şey gibi görünüyordu.

Evet. Mecbur kalmadıkça aç kalmanın bir anlamı yoktu ve ağzım yemekle dolu ne kadar çok zaman geçirirsem, bu aptal partide o kadar az çuvallamak zorunda kalacağımdan şüpheleniyordum. Yemek için gittim.

Oda daha da dolmaya başlamıştı. Hastalıklı yeşil bir bez afişin altında LaChaise klanının temsilcileri oturuyordu ve ortalarında da kırmızı yüzlü, iri yarı, et patatesten çok hoşlanıyormuş gibi görünen bir adam vardı. Carter LaChaise, Cajun ülkesinde pek çok doğaüstü işi yürüten büyük bir hortlak ailesinin lideriydi. Bir masaya oturmuşlar, umarım biftek tartar yiyorlardı ve garip bir şekilde Son Akşam Yemeği tablosuna benziyorlardı.

Bir ara hepsini ateşe vermeyi düşündüm, ta ki masadakiler bana bakmaya başlayana kadar. Ancak o zaman ne kadar geniş gülümsediğimi fark ettim ve yoluma devam ettim.

Siyah taşlarla süslü siyah bir pankart yarı oyuk şeklinde aşağıya doğru sarkıyor ve gölgede kalan tek bir devasa sandalyeyi çevreliyordu. Ellili yaşlarında olduğu anlaşılan çok uzun boylu, çok iri bir adam sandalyede tembel tembel oturmuş, sessizce toplananları izliyordu. Bir elinde, görünüşe göre yakmadığı bir pipo tutuyordu ama her nefesinde burun deliklerinden aşağıya doğru sinsice duman süzülüyordu ve gözleri odanın ışığını bir kedininki gibi yansıtıyordu. Ferrovax, insan kılığına girmiş ejderha. En son böyle bir etkinlikte karşılaşmıştık ve beni çiğneme oyuncağı gibi fırlatıp atmıştı. Gözlerinden kaçındım ve yanımdan geçerken beni takip ederken dudakları sırtarak kıvrıldı. Birkaç ay önce yaptığım bazı maskaralıklar Marcone'nin kasasında tuttuğu hazinelerden bazılarını rahatsız etmişti. Bunu kişisel olarak algılayacak bir tip olduğunu hissediyordum.

Bunun üzerine ürperdim. O işten kalan bir sürü serpentinin hâlâ yağmaya devam ettiğinden emindim.

Diğer delegasyonların baş döndürücü bir dizilimi vardı. Fae'lerin Yaz Mahkemesi odanın uzak köşelerinde, svartalves ve Beyaz Mahkeme'den tamamlayıcı kardinal yönde, diğer taraftaki Kış Mahkemesi'nin karşısında yer alıyordu. Her ikisi de taht benzeri tek bir

Ancak henüz hiçbir müdür oturmamıştı; sadece Sidhe'lerden beşi kraliçelerinin renklerine uygun zırhlar giymişti; kış için koyu maviler, yeşiller ve morlar, yaz içinse daha bahara özgü yeşiller ve altınlar.

Diğer varlıklar her yerdeydi. Bir naga'yı birkaç yıl önce zorlu bir hafta sonunda karıştıgım bir karmaşadan tanıdım, şu anda güzel beyaz bir gece elbisesi giymiş dumanlı tenli bir kadın kılığına girmiş, onu son gördüğümünden şaşırtıcı derecede daha yaşlı olan Arşiv Ivy ile sohbet ediyordu ve ona uygun olarak mücevhersiz veya diğer aksesuarlar olmadan siyah bir gece elbisesi giymişti.

Ivy'nin henüz kalçaları olmalı mıydı? Parmaklarımla saymamaya gayret ederek biraz hesap yaptım ve evet, onu görmeyeli gerçekten de o kadar uzun olduğunu fark ettim. Şimdi baloya giden bir kız gibi görünüyordu, sadece kendinden çok daha emin bir şekilde ve belli ki orada yalnızdı, onunla kahveyi çöreklerle yaptığım kadar kesin bir şekilde ilişkilendirmeye başladığım koruma yoktu. Kincaid neredeydi? Yanından geçerken Ivy'yle göz teması kurmaya çalıştım ama ya fark edemeyecek kadar sohbete dalmıştı ya da beni görmezden geliyordu.

Kendimi garip hissettim. Partilerde hiç iyi değildim.

Ferrovax'ın rahat odasının karşısında, bulutlu beyazlar ve yanıp sönen altın çizgilerle girdap yapan gök mavisi bir afişin yanından geçtim ve okumak için iyi olacakmış gibi görünen rahat, doldurulmuş bir sandalyede oturan Monoc Securities CEO'su Vadderung ile başımı salladım. Vadderung altmışlı yaşlarının başında uzun boylu, kaslı ve muhtemelen bir motosikleti kaldırabilecek bir adama benziyordu. Kömür rengi bir takım elbise giymiş, uzun kurt grisi saçları ve kesilmiş sakalı, deri bir kayışa takılı siyah bir göz bandı ile rakish hale getirilmişti. Ferrovax gibi o da korumaları olmadan, bir elinde oldukça büyük bir kadeh şarap ve diğer elinde için için yanan piposuyla tek başına oturuyordu.

Yanından geçerken başımı salladım ve o da bana "Sonra" diye seslendi.

Büyük bir diplomatik olaya yol açmadan büfeye ulaştım ki bu benim için fevkalade bir şey. Bir tabak aldım ve minik bonfile biftek tabağıyla başladım. Yani, tabii ki bunlar küçük şeyler, aperatifler olarak düşünülmüştü ama bir düzinesini üst üste koyduğunuzda gerçek bir bifteğe benzeyen bir şey elde ediyordunuz.

Yanında lezzetli bir şeyler aramak için ilerliyordum ki, kafeterya tepsisi büyüklüğünde, yara izleri ve kaslarla dolu kılıklı bir el sağ omzuma yapıştı.

Panikle neredeyse ayakkabılarımdan fırlayacaktım ve beynim beni birkaç ay öncesine, böyle bir elin sahibinin Yeraltı Dünyası Kralı Hades'in sakladığı silah birinin yanan kalıntıları arasında beni takip ettiği zamana götürdü. Genoskwa o zamandan beri kâbuslarımda her zamankinden daha fazla yer kaplıyordu ve ani adrenalin dalgalanması Kış mantosunun çılgına dönmesine neden olarak bedenimi bir anda savaşa hazırladı.

Ancak artık çok geçti. Yaz sosisleri gibi kalın parmaklar çoktan sıkılmıştı. Beni yakalamıştı.

"Dresden," diye homurdandı devasa, gürleyen bir ses. "Güzel. Sonunda sana borcumu düzgün bir şekilde ödeyebileceğim."

Biri sizi ele geçirdiğinde, Murphy'nin bana bir süre önce öğrettiği, uyulması gereken temel bir kural vardır. Ben buna Başparmak Kuralı diyordum. Fikir, tuttukları parçayı dairesel bir hareketle başparmaklarına doğru döndürmektir. Temel prensip, bir başparmağın gücünün üstesinden gelmenin, başparmak tarafından desteklenen dört parmağın üstesinden gelmekten daha kolay olmasıdır. Genoskwa'nın tutuşu inanılmaz derecede güçlüydü ama Kış mantosu bana böyle anlarda doksan kiloluk bir zayıf olmadığımı gösterecek kadar fiziksel kabiliyet kazandırmıştı.

Sağ eli sağ omzumdaydı. Bu yüzden aniden daldım, saat yönünde döndüm ve tüm vücudumun ağırlığını ve gücünü canavarın tek başparmağına karşı koyarak keskin bir şekilde geriye ve aşağı çektim.

Tam olarak doğru yaptım ve yine de zar zor tutuşu kırıp çekmeyi başardım. Ayrıca açık büfe masasını itip kakarak servis tepsilerini şangırdatmayı başardım ve çömelip tabağımı bırakarak muhtemelen işe yaramaz bir savunma hareketi olacak şekilde kollarımı kaldırdığımda neredeyse kıcımla masayı deviriyordum.

Ama o Genoskwa değildi.

Karşımda duran lanet olası bir Koca Ayak'tı; koyu kahverengi saçları ve kaslarıyla kaplı, tam bir metre boyunda, kıllı, insansı bir figür. Üzerinde -şaka bile yapmıyorum- Viktorya döneminden kalma, devasa cüssesine göre dikilmiş bir smokin vardı. Geniş, yassı burnunun üzerinde gözlükleri vardı, camları çay tabağı büyüklüğündeydi ve üzerinde hâlâ biraz küçük duruyordu. Görünen tüm saçları şampuanlanmış ve kremlenmişti ve bir an için bir Wookie'ye baktığımı düşündüm.

"Hah," diye gürledi Koca Ayak. Yüzü tedirgin bir gülümsemeye dönüştü ve bana bir çiti parçalayabilecekmiş gibi görünen geniş dişlerini gösterdi

Kereviz sapı gibi bir şeydi. "Kuzenimle tanıştığını duydum."

Gözlerimi birkaç kez kırptım ve sonra odadaki herkesin bize baktığını fark ettim. Hem asamı hem de atıştırmalık tabağımı düşürmüştüm ve açık büfe masasının arkasındaki sunucular sessizce ortadan kaybolmak ister gibi görünüyorlardı. Nefesimi tuttum, Kış mantosunun kanlı bir savaşa girme çılgılığını ittim ve "Vay canına. River Shoulders mı? Bu sen misin?"

River Shoulders olumlu anlamda, "Ungh," diye homurdandı. Beceriksizce smokinini işaret etti. "Bu maymun kıyafetini giymek zorunda kaldım. Bunun bir kılık değiştirme olduğunu düşünmemiştim."

Omuzlarındaki Nehrin Gücü, görünüşe göre yüzlerce yıldır herkesin burnunun dibinde yaşayan Orman Halkı'nın bir şamanıydı. Geçmişte beni bazı işler için işe almıştı ve iyi bir adamdı. Ayrıca çok iri ve çok korkutucu biriydi.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona sordum.

Omuz silkti. Omuzlarının genişliği bir buçuk metreyi buluyordu, bu yüzden oldukça etkileyici bir hareketti. "Oklahoma'daki o karmaşadan sonra, çocuğum hakkında söyleyeceklerini çok düşündüm. Ve haklıydın." Dudaklarını kısa bir süre için büzdü. "Haddimi aştım, küstahça ama haklıydım."

Ona sırtıttığımı hissettim. "Bir büyücü için doğru gibi görünüyor."

"Eh, bir insan için," diye kabul etti. "Halkımdan bir konsey topladım. Onlara oğlumu rahat bırakmalarını yoksa kafataslarını kırmaya başlayacağımı söyledim. Sonra da Anlaşmalar'a katılmaya karar verdik."

Başımı eğdim. "Bu kadar uzun süre saklandıktan sonra mı?" diye sordum. "Neden?"

River Shoulders belki de biraz gergin bir şekilde odaya göz gezdirdi. "Böylece sana borcumu ödeyebilme şansını elde edebildim. Benim için, ailem için yaptığın şey, kiralık bir işten çok daha fazlasıydı. Önemsiyordun. Kimse yapmazken aptallık ettiğimi göstermek için beni kızdırmayı göze aldın. Ben kızdığımda bile. Oldukça iyi bir arkadaşın. Ve bana oğlumu verdin."

Boğazımı temizledim ve başka tarafa baktım. "Evet, şey. Tamam."

"Orman İnsanlarından biriyle karşılaştığını ve onu yendiğini duydum."

"Onu öldürdüm," dedim.

River Shoulders bana baktı ve tekrarladı, "Dövün onu." İçimden hafif bir soğukluk geçti. "Ne?"

Başını salladı. "Burada olma nedenimin büyük bir kısmı bu. Seni uyarmak istedim." "Nasıl?" "Nasıl?" diye sordum. "Ketçaptan başka bir şey kalmamıştı."

River Shoulders yine omuz silkti. "Nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama onu bir ay önce gördüm. Ruhundaki Kan unutmaz. Gözlerini açık tut, tamam mı?"

Gözleri bir kez daha gergin bir şekilde odanın içinde gezindi. "Hey, burası sana da sıcak geliyor mu?"

Ve birden Rüzgârı Dinle'nin şifreli sözlerini hatırladım. River Shoulders korkak falan değildi, ama uzun bir hayat boyu dikkat çekmekten kaçınırken gezegendeki en tehlikeli doğaüstü varlıkların bir araya geldiği bir toplantıda ortaya çıkmak zor olmalıydı. "Ah, doğru ya," dedim. Büfenin arkasındaki görevlilerden birine döndüm ve "Gidebileceğimiz daha sessiz bir yer var mı?" diye sordum.

Personel çoğunlukla River Shoulders'a bakıyordu ama "Uh. Evet, tabii. Tabii." dönmeye başladı.

River Shoulders elini uzattı, parmak uçlarını adamın omuzlarına hafifçe dayadı ve "Hey, Einherjar," dedi.

Adam dondu kaldı ve dönüp sert gözlerle önce River Shoulders'a, sonra da eline baktı.

River başını salladı ve elini dikkatlice geri çekti. ". Grendel kötü bir yumurtaydı. Çoğunlukla kötü yumurtalar doğururdu. Halkımın çoğu onun bir deli olduğunu düşünüyordu. Yani şu anda seninle aramızdaki tek tartışma, yanında getirdiğin şey."

Adam önce River Shoulders'a, sonra da smokinine ve gözlüklerine baktı. Yavaşça başını salladı ve "Evet. Efendim. Spor salonuna gel."

Etrafa bir göz attım ve kalabalığın arasına karışmış ne kadar çok kırmızı ceketli olduğunu fark ettim. Evet. Marcone'nin Marcone'nin burada bir sürü adamı vardı.

Einherjar'ı takip ederek bir dizi kapıdan geçip kısa bir salona girdik, bir kat merdiven çıktık ve daha önce ruhen ziyaret ettiğim spor salonuna girdik. Büyük değildi ama küçük bir boks ringi de dahil olmak üzere ihtiyacınız olan her şey vardı. Birkaç ışık yanıyordu ama onun dışında her yer karanlık ve sessizdi. Rehberimiz River Shoulders'a düşünceli bir bakış daha attı ve sessizce oradan ayrıldı.

River Shoulders bir iç çekti ve taş zemine çökerek sırtını duvara yasladı. Gözlüğünü çıkardı ve cebine soktu.

"Neden gözlükler?" Ben sordum.

"Beni daha az tehditkar göster. Video oyunundaki goril gibi." Bir kaşımı kaldırdım. "Video oyunları mı oynuyorsun?"

"İnsan kültürlerini inceliyorum," dedi River Shoulders. "Sizler bizim hakkımızda ne düşünüyorsunuz ve bizim gibi olduğunu düşündüğünüz yaratıklar. Video-oyun gorilinin düşündüğü

King Kong'dan daha iyi, biliyor musun?" Başını iki yana salladı. "İnsanlar hemen hemen her şeyden korkarlar. Sorun şu ki, korktuklarında verdikleri ilk tepki-"

"Öldürmek için," dedim başımı sallayarak. Süper güzel takım elbisemi düşündüm ve zaten takım elbiselerden pek hoşlanmadığıma karar verdim. River'ın yanında yere oturdum. "Soruna aşınayım."

"Hah," dedi koca adam. Başını salladı. "Beni oradan çıkardığın için teşekkür ederim." Yüzünü buruşturdu. "Orada çok fazla gerilim var. Çok fazla nefret. Şehvet. Açgözlülük. Korku."

Bir an için River'a baktım ve orada bulunmaktan korktuğunu fark ettim. Açıkta, kolayca uyum sağlayabileceğinden daha fazla gürültü ve hareketin ortasında. River'ın Güç'ü kendi tarzında kullanabildiğini biliyordum ve eğer zavallı adam da bir empatiyse, o oda işkence gibi olmalıydı. "Evet, bu partiler çok eğlenceli," dedim.

Homurdandı, derin bir nefes aldı ve nefesini verdi. Sesi bir yarış atı gibi çıkıyordu. "Einherjaren de burada. Bu her zaman sorun yaratır."

"Nasıl olur?" Ben sordum.

Burnunu kıvırdı, kocaman kaşları çatıldı. "Benim halkım üç yol izler," dedi. Eliyle kendini işaret etti. "Gökyüzü yolu, benim gibi. Öğreniriz. Hatırlarız. Yıldızları izleriz. Okuruz. Siz insanlarla konuşuruz, çoğunlukla . Bir şeyler düşünürüz." İç çekti. "Bizden çok fazla yok."

Kaşlarımı çattım ve "Büyücüler insanlar için neyse sen de öylesin" dedim.

Omuz silkti. "Tamamen yanlış bir bakış açısı değil. Muhtemelen sen ve ben bu yüzden çok iyi anlaşıyoruz."

"Bunu alacağım. Tamam."

"İkinci yol orman yoludur. Bu çoğumuz, belki de on kişiden dokuzu. Orman yolu, insanların ne yapmamamız gerektiğine dair iyi bir örnek olduğunu düşünür. Doğaya yakın durmamız gerektiğini düşünür. Temastan kaçının. Ateş. Aletler. Bütün bunlardan. Çoğunlukla sessiz ve görünmez kalın ve doğal dünya ile uyum içinde yaşayın."

"Ve insanlar onları arada bir görüyor," dedim.

River başını salladı. "Gerçi ben ve köydeki çocuklar senin onları aradığın programları izliyoruz. Oldukça komikti. Biraz da üzücü."

Başımı eğdim ve bir tahminde bulundum. "Genoskwa. O üçüncü yolda."

"Savaş yolu," diye kabul etti River. "Bizim insanlarımızın ilk insanlar olduğunu düşünüyor. Çoğunuzu öldürmemiz gerektiğini düşünüyor. Geri kalanları sığır ve köle yapmamız gerektiğini düşünüyor." Bir an için düşündü. "Pislik bunlar," dedi açık yüreklilikle. "Biraz aptallar. Ama sayıları da çok fazla değil, bu yüzden istediklerini elde edemiyorlar."

Milli parklarda dolaşmaya, gökyüzü yolu onları durdurmadığında arada bir insanların kaybolmasına neden olmaya razı olun."

"Ve ilk Grendel savaş yolundaydı?"

River başını salladı. "Kabilesine öğretti. O zamanlar bunu başaracak kadar sayıları vardı. Diğer yollar onları çılgınlıklarına terk etti, buzun üzerinden yürüdü ve buradaki insanlarımızı katıldı. Grendel'in halkı insanları bazı yerlerden sürdü. İnsanlar topraklarına, mahsullerine bağlıydı. Bu konuda yapabilecekleri pek bir şey yoktu."

"Ne oldu?"

"Yanlış insanlarla kavga ettiler," dedi River Shoulders. "Vikingler. Vikinglerin bir şampiyonu vardı. Bir öğretmen."

"Beowulf?" Ben sordum.

"Beowulf. Vadderung. Bir sürü ismi ve yüzü var." River Shoulders başını salladı. "Bir ölümlü gibi yaşadı ve savaştı. Onlara nasıl cesur olunacağını gösterdi. Bir savaşçı kültürünün oluşmasına yardım etti. Devlerle savaştı. Hatta halkından bazıları denizi aşip geldi, bizi buldu ve konuşmak için hiç vakit kaybetmedi. Ama burada bizden çok fazla vardı ve gittiler."

"Peki bizi buraya getirmeden önce o adamla yüzleşmek de neyin nesiydi?"

Nehir Omuzlar başını salladı. "Einherjaren'in çoğu Valhalla'ya savaş yolunda benim halkımla savaşarak gitti. Hatırlıyorlar."

"Yani, Genoskwa ..."

"Savaş yolu için sözümüz," dedi Nehir Omuzlar. "Ruhundaki Kan çoğundan daha kibirli. Aynı zamanda daha tehlikeli. Kendini nihai genoskwa sanıyor. Bir örnek insan." Dudaklarını büzdü ve düşüncelere daldı. "Belki de öyledir."

"Senden çok daha büyük," diye belirttim.

River dostça, "Evet," dedi. Esnedi. Masum ve ürktüçüydü. Ağzına bir voleybol topu bile sığabilirdi. "Ben bir tür pipo gıcirtısıyım."

"Seni ilk gördüğümde ilk düşündüğüm şeyin bu olduğunu biliyorum."

Sırıttı. Bu da korkutucuydu. Ama buna alışmaya başlamıştım. "Senden daha uzun boylu insanlarla konuşmaya pek alışık değilsin, değil mi?"

"Muhtemelen doğruluk payı vardır," dedim. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi," dedi. "Rüzgârı Dinle iyi bir çocuk, beni tüm bu gürültüden korumaya yardımcı oluyordu" -bir elini kaldırdı ve bir kavramı kelimelere dökmekte zorlanıyormuş başının yanında gezdirdi- "gürültü. Ama bu gece kendi görevleri var."

İyi bir çocuk mu?

"Tam olarak kaç yaşındasın?" diye sordum.

River Shoulders ciddi bir ifade takındı, kuzeyli Kızılderili aksanını abarttı ve "Birçok ay" dedi. Omuz silkti ve her zamanki ses tonuna döndü. "Bazen takip etmek zor oluyor. Buzun üzerinde yürürken doğdum. Başlarda pek yiyecek yoktu. Muhtemelen bu yüzden cılız büyüdüm. Sanırım orta yaşlardayım."

Bu da onu muhtemelen Beowulf'un hikayesiyle yaklaşık olarak aynı yaşta yapıyordu. Bu da onu bin yaşından daha yaşlı yapıyordu. En az.

Sihirle daha önce hiç görmediğim şeyler yapabilmesine şaşmamalı.

"Biliyor musun, Hoss Dresden?"

"Ne?"

"Bana her zaman çok iyi davrandın. Korktuğunda bile. Senden çok farklı birine bunu yapmak cesaret ister."

"Beni aya kadar yumruklayabilen birine karşı kibar olmak o kadar da zor değil." "Kişisel geçmişiniz aksini söylüyor," dedi River Shoulders, ses tonu nazikçe alay ediyor. "Karşı çıkılması gereken insanlara karşı çıkma konusunda oldukça iyisin. Ve o insanların kim olduğunu bulma konusunda da giderek daha iyi oluyorsun. Rüzgarı Dinle, zor bir çocukluk geçirdiğini söylüyor."

"Pek çok insan öyle," dedim. "İyi bir öğretmenim olduğu için şanslıydım. Ne kadar cesaretim var bilmiyorum."

"Biraz var gibi görünüyor," diye cevap verdi. "Cesaret her şey demek değildir. Ama diğer her şeyi onun üzerine inşa edersiniz." Bana baktı ve yüz hatları hem sıkıntılı hem de kararlıydı, zor bir karar vermiş birinin ifadesi. "Bir ara daha fazlasını öğrenmek istersen, gel beni bul."

"Çağrılarını patlatmalı ve asamı ağaçlara vurmam mı?" Hafifçe sordum.

Gözleri kaşlarının altından ısıltı parlıyordu. "Belki kadını ararsın," dedi. "Daha hızlı olur. Ve biraz daha az aptal görün."

Kaşlarımı çattım ve "Sen ciddisin" dedim.

"Rüzgarı Dinle iyi bir yatırım olduğunu söylüyor. Sadece bazı pürüzlerin var ve daha çok şey öğrenmen gerekiyor. Özellikle de Mab'ın omuzlarına astığı o şeyle."

Kaşlarımı çattım. "Rüzgârı Dinle de böyle bir teklif yaptı."

"Elbette," dedi River. "Ama ona ben öğrettim. Ve o da yolun sonuna gelmek üzere." Rahatsız görünüyordu. "Önemli büyücülerin çoğu yolun sonuna yaklaştı. Sıkı tutunuyorlar."

Başımı ona doğru eğdim. "Neden?"

"Bunu sana söylemek için doğru kişi, zaman ya da yer değil yıldız doğumlu." Dudaklarımı büzdüm. "Altı yüz altmış altı yıl," dedim deneysel olarak.

River'ın sivri kaşları insanüstü bir güçle kalktı. "Huh," dedi. "Bazı şeyler öğrenmişsin."

"Bunu öğrendim," dedim.

"O zamana oldukça yaklaşmıştık," dedi. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğime söz verdim. Berbat. Gerekliydi. Ama yerinde olsaydım, teklifimi kabul edip etmeme konusunda iyice düşünürdüm." River'ın gözleri kapıya doğru kaydı ve gözlüklerini dikkatle tekrar takmaya başladı. "Biri geliyor."

Taşların üzerinde hafif adımların fısıltısını duyana kadar on saniye geçti ve sonra Molly odaya daldı. Kış Leydisi, en yakın arkadaşımın kızı olduğunu ve bu özelliğini fark etmemem gerektiğini çok güçlü bir şekilde vurgulayan opalesan, vücuda oturan bir elbise giymişti.

"Harry," dedi ve sonra duraklayarak River Shoulders'a baktı. "Yani, Harry Dresden."

River Shoulders hafif, akıcı bir hareketle oturduğu yerden ayağına kalktı. "Beni aşağılamak istiyorsanız, bana kılı demekten daha kötü bir şey denemeniz gerekecek Bayan Winter," dedi kibarca ve belinden hafifçe eğildi. "İzninizle. Bayan. Hoss."

"İyi konuşmadı," dedim. "Bir dahaki sefere, ateş ve biftek."

River Shoulders başını salladı ve uzun, sessiz, rahat adımlarla odadan çıktı; bu adımlar onu benim koşuya çıktığım zamanki hızıma yaklaştırıyordu.

Molly o gidene kadar bekledi ve "Ne oluyor Harry? Burada ne işin var?"

"İrtibat kuruyorum," dedim. "Rüzgârı Dinle benden ona göz kulak olmamı istedi."

"Bunu biraz daha yapmanı istiyorum," dedi. "Kemancı, Müdür Yoshimo'nun görünüşünü beğendiğine karar verdi ve ona bir darbe indirmeye çalıştı."

kalktım. "Cehennem çanları. İşe yaradı mı?"

"Uzun sürmeyecek. Ancak bu konu herkesin önünde, sizin tarafınızdan açıkça ele alınmalıdır."

Haklısın. Mab'ın sözde uygulayıcısı olarak, ihlal benim ligimin dışında biri tarafından işlenmediği sürece, Anlaşmaları uygulamak için göndereceği adam

"Tamam," dedim. "Göster bana."

Dikkatle koluma baktı. Kolumu ona uzattım ve ana salona geri döndük.
"Molls, bugün babanla konuştum."

"Oh?" diye sordu, sesi tamamen nötrdü.

"Bir süredir eve ziyarete gelmediğini söylüyor."

Gizlice bana baktı. "Çok meşguldüm. Hiç zamanım olmadı."

Ben durdum ve o da benimle birlikte durmak zorunda kaldı. Kaşlarımı
çattım ve dedim ki, "Çocuk. Zaman yarat."

Sesi daha da keskinleşti. "Sen benim babam değilsin, Harry. Artık benim
akıl hocam da değilsin."

"Hayır," dedim memnuniyetle. "Ama ben senin arkadaşımın."

"Bunu daha sonra konuşabiliriz," dedi kolumdan çekştirerek.

. "Şimdi iyi bir zaman gibi görünüyor. Ailen seni özlüyor.

Ve onlara bundan daha iyisini borçlusun,

Molls." "Harry..."

"Bana sadece ziyaret edeceğini söyle. Kış Leydisi'nin sözleri iyidir."

"Harry, *yapamam*," dedi kız.

"Neden olmasın?"

Alt dudağını titretti. "Karmaşık bir durum."

"Pazar yemeğine gitmek karmaşık bir şey değil." Ona döndüm ve elimi
omzuna koydum. "Sen çok değerli bir şeye sahipsin. Bir ailen var. Ve onlar
seni seviyor. Ve muhtemelen çok uzun bir süre yaşayacaksın. Fırsatın varken
onlarla birlikte olma şansını kaçırmak aptallık olur."

Gözlerini benden kaçırdı ve gözyaşları gözlerini parlattı.

"Hadi ama," dedim nazikçe. "Ünlü olma ve birlikte başladığın insanları
unutma, peri prensesi. Ailede ünlü biri olduğu için gurur duyuyor olmalılar."

Molly gözyaşları dökülürken gözlerini tamamen

kapattı. Sonra kısık bir sesle, "Bilmiyorlar," dedi.

Gözlerimi abartılı bir şekilde kıptım. "Ne?"

"Ben... Ben onlara söylemedim. Kış Leydisi olduğumu."

"Evet," diye iç geçirdim. "Biliyorum. Yıldızlar ve taşlar, Molls, ne
düşünüyordun?"

Başını iki yana salladı. "Bu... Bunu karanlık güçlerle yapılmış bir pazarlık
olarak görecekler. Eğer öğrenirlerse ..."

"Eğer değil," dedim. "Ne zaman. Böyle şeyleri sonsuza kadar
saklayamazsın." Sözsüzce başını salladı.

"Bunun yapılması gerekiyor," dedim. "En azından onlara gerçeği borçlusun."

"Yapamam," diye tısladı. Gözlerini açtı ve benimkilerle buluştu. "Sorun babam. Ona birçok kez söylemek istedim. Ama o anlamazdı. Ben ... öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi hayal ediyorum... ve bu canımı *acıtıyor*, Harry." Gözlerini kapadı ve başını tekrar salladı. "Bununla yüzleşemem. Yüzleşemem."

Sözünü kesti ve gözyaşları sessizliğe gömüldü. Onun acı çektiğini görmek acı veriyordu.

Ben de ona sarıldım.

Bana sıkıca sarıldı.

"Bu size zarar veriyor. Ve henüz farkında olmasalar bile onlara da zarar veriyor."

"Biliyorum," dedi.

Nazikçe ve kararlı bir şekilde, "Yapılması gerekiyor." dedim. "Yapamam."

"Yapabilirsin," dedim. "Seninle orada olacağım."

Ürperdi ve bana sarıldı. "Senden bunu yapmanı isteyemem."

"İstemedin."

Birkaç dakika sonra titremeleri hafifledi. "Yapacak mısınız?"

"Arkadaşlar ne içindir?"

Ağırlığı minnettarlıkla bir an için bana daha sert yaslandı. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen."

Ana salona geri döndük ve hemen odanın öbür ucundaki müzisyen locasına doğru yürüdüm, uzandım ve ipeği yırtan muazzam bir törpüyle örtüyü yırttım.

Müzik anında durdu ve tüm toplantı kaşlarını kaldırarak bana bakmak için durakladı. Etrafı Gardiyan arkadaşları ve Kıdemli Konsey üyeleriyle çevrili olan Yoshimo'nun acılı ve öfkeli gözlerle bana baktığını fark ettim.

Perdenin arkasında, yarım düzine Sidhe ellerinde artık sessizleşmiş müzik aletleriyle oturuyor ve mücevher gibi iri gözleriyle bana bakıyorlardı. Faerie'nin yönetici sınıfı olan Sidhe'ler ince, güzel, kadim ve ölümcüldü. Aralarında en uzun boylu olanı, dergi kapaklarındaki on kadından dokuzundan daha güzel bir erkekti; gümüş beyazı saçları ve kehribar rengi gözleri vardı. Bir elinde keman taşırdı.

Tek kelime etmeden Winter'dan güç istedim ve daha ayağa kalkmadan göğsüne bir tekme attım.

Sidhe oda orkestrasının geri kalanına doğru geriye doğru çarptı, sandalyeleri devirdi ve enstrümanları parçaladı ve kırık kemiklerin çatırtısıyla taş duvara çarptı. Duvardan sendeleyerek yere düştü, acı içinde çığlık atmaya çalıştı ama bunu yapacak kadar nefes bulamadı.

Molly'ye döndüm, başparmağımı omzumun üzerinden geçirdim ve "Şu adam mı? En dangalak o gibi görünüyordu."

Molly bir kez göz kırptı ve başını salladı.

Başımı salladım ve düşmüş Sidhe'lere doğru döndüm. "Bu insanlar misafirdir, misafir hakları vardır," dedim odada yankılanması gereken bir sesle.

Diğer Sidhe'lerden biri, elinde çello tutan bir dişi, "Zarar verilmedi," diye tükürdü. "Bu sadece bir oyundu."

"Oyun bitti," dedim. Sağ elimi kaldırdım, Winter'ı tekrar çağırdım ve "*Infriga!*" diye gürledim.

Bir anda, sıfıra yakın soğuk elimden fırlayıp düşen kemancıyı buzul mavisi bir buz kütlesiyle sarınca hava protesto çığlıkları attı. Diğer Kış Sidhe'leri bile soğğun vahşi ısırığından geri çekildi ve saçları, kulakları ve parmak uçları buzla kaplandı. Hepsı donmuş bir şekilde bana bakıyordu, ba-dump-bump, ching.

Hiçbiri kımıldamadı.

Kemancı hariç. Gözleri hareket ediyordu, çaresiz ve acı içinde.

Döndüğümde Molly'nin tam bir Kış Leydisi modunda yaklaştığını gördüm, adımları kararlı, duruşu muhteşemdi. Başımı ona doğru eğdim ve "Leydim, isteğiniz nedir?" diye sordum.

"Bu tür davranışlara müsamaha ," dedi sesi tüm odaya yayılarak. "Her ne kadar benden biri olmasa da, bu olay için Beyaz Konsey'e ve Müdür Yoshimo'ya en içten üzüntülerimi sunuyorum." Odadakilere baktı ve şöyle dedi: "Baron Marcone ev sahibi olarak bu meseleyle ilgilenmem için bana izin verdi. Bu kanun kaçağını açık büfe masasına yerleştirin. Bir buz heykeli uygun olur. Çözülene kadar hayatta kalırsa, ölüm cezasına çarptırılarak Kış topraklarından ve holdinglerinden sürgün edilecek."

Buz kütlesine doğru yürüdü ve kemancının kocaman gözleriyle yüzleşmek için çömeldi. Bir süre soğuk ve buz gibi baktı ve sonra çok sakın, çok sert bir ses tonuyla, "Partilerde kızlara bunu yapmak hiç hoş değil," dedi.

Ayağa kalktı ve bir eliyle buyurgan bir hareket yaptı. Belli ki iş konusunda ciddi olduğunu nasıl ifade edeceğini biliyordu. Kırmızı yemek servisi önlüklerini giymiş yarım düzine Einherjaren hemen içeri girdi, buz bloğunu aldı ve açık büfe masasına doğru taşımaya başladı.

"Mükemmel," dedi Molly. Salona döndü ve "Lütfen bu kesintiyi mazur görün, saygıdeğer hanımefendiler ve beyefendiler. Bunun gerekliliğinden dolayı üzgünüm." Müzisyenlerin geri kalanına baktı, gülümsedi ve son kelimeye çok hafif bir vurgu yaparak, "Lütfen görevlerinize devam edin" dedi.

Ve müzik, önemli ölçüde değişmiş olarak, yeniden başladı.

Sidhe'ler yırtıcıdır. Yırtıcılara zayıflık ya da tereddüt gösterilmez. Onlarla iletişim kurmanın en kolay yolu budur. Molly mesajını nasıl ileteceği konusunda her şeyi öğrenmişti.

Bir dakika içinde Lara yanımıza geldi ve Molly'ye kibarca başını eğerek selam verdi. Molly de ona karşılık verdi.

"Leydi Winter," dedi Lara, "dışarıda biraz hava almaya ihtiyacım var. Acaba Şövalyenizi birkaç dakikalığına bana eşlik etmesi için ödünç verebilir misiniz? Onu hemen geri getireceğim."

Molly yüzünde hiçbir ifade olmadan Lara'ya baktı. Sonra başını sallayarak çenesini oynattı.

"Çok güzel," dedi Lara. Bana ışıltılı bir gülümseme verdi ve "mi?" dedi.

Ona kolumu uzattım ve sohbet yeniden başladığında ikimiz de oradan ayrıldık. Görünüşte ona eşlik ediyordum olsam da, Lara şatonun dışına çıkıp kaldırımdan mahalledeki diğer evlere doğru yürüyene kadar koluma sıkıca bastırarak beni yönlendirdi.

Ona baktım ve çenesinin kararlılıkla dikildiğini ve gözlerinde keskin bir heyecan olduğunu gördüm. Kaleden birkaç yüz metre uzaklaştığımızda, "Başardım," dedi.

"Ne yaptın?" Ben sordum.

"Seçenekler yarattım," dedi. "Etri'nin Thomas'ı fidye istediği için tutuyor olması her zaman mümkündü ama görünüşe göre durum böyle değil. O kan istiyor. Etri'yi Thomas'a yönelik suçlamaları düşürmeye ikna edemedim. Ama Cristos ve ben, onu kendi malikanesinde tutsak tutmanın, intikamın onun için adaletten daha önemli olduğunu gösterdiğine ikna ettik."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu neyi değiştirir ki?"

"Baron Marcone, bu toplantının ev sahibi olarak, mesele Anlaşmalı bir elçi aracılığıyla çözülene kadar kardeşimi esir tutmayı teklif etti."

Gözleri parladı. "Kardeşim kaleye naklediliyor." "Bunun bir şeyi nasıl değiştirdiğini hâlâ anlamıyorum," dedim.

"Görüşmeler yarın gece ciddi bir şekilde başlıyor," dedi. "Burada. Svartalf topraklarında *değil*."

Yavaş bir nefes aldım. "Olamaz. Düşündüğümü düşündüğün şeyi düşünmediğini söyle bana."

"Kardeşim burada, bildiğim bir binada olacak ve herkes meşgul olacak," dedi. "Ve svartalf sınırlarını ihlal etmeyeceğim. Sonrasında Marcone ile bir şeyler ayarlayabilirim. O iş konusunda mantıklıdır."

Durdu ve yüzünü bana döndü, kayrak grisi gözleri taş gibi sertti.

"Makul olmaya çalıştım. Etri benimle orta yolda buluşmayı reddetti. Daha iyi bir pozisyon yaratmanın zamanı geldi. Yarın gece, herkesin dikkati dağılmışken, kardeşimi geri alacağım. Yoluma çıkan herkesi ezip geçeceğim."

Oh, cehennem çanları. Sırada ne olduğunu biliyordum. Diplomatik çözüm buraya kadarmış.

Anlamaya başladığımı görünce dişleri bembeyaz oldu. "Ve ikinci iyiliğimi istiyorum. Siz, Sör Şövalye, bana yardım edeceksiniz."

O deli mi?" Karrin talep etti.

Ellerimi gönülsüzce havaya kaldırdım.

Mavi gözleri bir süre bana sertçe baktıktan sonra sakın ve pratik bir sesle, "Tanrım. Bunu yapmak istiyorsun."

"Bunu yapmak istemiyorum," dedim. "Ama o benim *kardeşim*."

Sağlam elini kaldırdı ve yumruğunu burnuna bastırdı. "Tanrım, Harry, seni boğmak istediğim zamanlar oluyor."

"Evet," dedim yorgun bir sesle. "Ben de."

Büyükannesinin saati, ev ilk inşa edildiğinde mahalledeki en süslü şeylerden biri olması gereken çelik kaplı küçük gazlı şöminenin üzerindeki şömine rafında durmadan tıklıyordu. Karrin o gün temizlik yapıyordu, bu kötüye işaretti. Bu onun stres anında verdiği tepkilerden biriydi. Eğer silahları temizlemeye başlarsa, durumun gerçekten kötü olduğunu anlardım.

"İşler zaten yeterince gergin" dedi. "Eğer bu durum barış görüşmelerini sekteye uğratırsa, bunun sonuçları olacaktır."

"Biliyorum."

"Anladığım kadarıyla tüm bu konferans Marcone'nin bebeği."

Homurdanarak onayladım. "Aslında Cristos'un sadece *düşündüğü* şeyi ," dedim. "İttifaklar kuruyor."

"Peki ya Marcone'nin planını berbat edersen?" Karrin açık açık sordu. "İtibarı darbe alır," dedim.

"O da buna karşılık verecektir."

"Marcone geri ödeme kavramının son derece farkında," diye kabul ettim.

Karrin ters ters baktı. "Uğraştığın varlıkların hepsini çok iyi tanımıyorum, Harry. Ama Marcone'yi tanıyorum. Ve beni korkutuyor."

Bir süre ona baktım.

Gezegende Karrin'in bu sözleri söyleyebileceği başka kimse olmadığından oldukça eminim.

Bir an için bakışlarıma karşılık verdi ve gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Bana az önce ne gösterdiğini biliyordu. Bunu yapmaya karar vermişti.

"Hey," dedim ve kanepede yanına oturmak için yanına gittim. Bir kolumu ona doladım. Yanımdaki boşluğa çok düzgün bir şekilde sığıdı. Bir an için yanağını göğsüme bastırdı.

"Lara'ya hayır dersin ne olur?" diye sordu. "Bu... acıtıyor," dedim.

"Daha önce de acı çektin," dedi. "Sana ne yapacaklar?"

"Mab aynı zamanda intikam peşindedir," dedim. "Harekete geçerdi." Kaşlarımı çattım ve "Kahretsin. Eğer Lara'nın Anlaşmaları bozmasına yardım ederken *yakalanırsam*, onun lanet olası infazcısı olarak, o da harekete geçmek zorunda kalacak. Çabucak. Ve alenen."

"Beyaz Konsey ona geri çekilmesini söyleyemez mi?"

Bunu bir an düşündüm ve sonra dedim ki, "Belki . Asıl soru, bunu yapıp yapmayacakları. Cevabın hayır olduğundan oldukça eminim." "İşe yaramaz," diye mırıldandı.

"Ben tam olarak onların poster çocuğu değilim," dedim. "Muhtemelen Mab'ın karşısına çıkmamam için beni bir fiyonkla sararlardı."

"Büyükbaban buna bir son veremez mi?"

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum. Geçen sefer Martha Liberty'nin desteğini almıştı. Bu sefer öyle olur mu bilmiyorum. Eğer durum buysa, Kıdemli Konsey oylaması kesinlikle bana karşı olacaktır. Bu yüzden işi tüm Konsey'in açık oylamasına bırakmak zorunda kalacak ve... şey..."

"İşe yaramaz," diye tekrarladı Murphy, daha kararlı bir şekilde. Benden uzaklaştı, kendini ayağa kaldırdı ve bastonuna dayanarak ağır aksak odadan çıktı.

Tekrar içeri girdiğinde elinde mavi plastik bir tabanca kılıfı vardı. Onu masanın üzerine koydu ve oturdu. Sonra kararlı bir şekilde çantayı açtı.

Ancak bir tabanca çıkarmak yerine, el tipi bir salınımlı çok amaçlı aleti çıkardı ve güç kablusunun ucunu bana fırlattı. "Bunu fişe tak."

Kanepe ile sehpanın arasındaki elektrik prizini bulana kadar tırmandım ve buldum. Sonra biraz geri çekildim. Büyücüler ve teknoloji pek iyi anlaşılamazdı ama son birkaç aydır kendime hakim olma konusunda yeni zirvelere ulaşıyordum. Elektrik motoru gibi basit bir şeye yaklaşılmazsam, sakın kaldığım sürece muhtemelen onu mahvetmezdim. Muhtemelen. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Cevap vermek yerine, alete bir testere bıçağı taktı, vızıldamasını sağlayan bir düğmeye bastı ve bıçağı hemen omzundaki alçıya götürdü.

"Karrin," diye mırıldandım, ayağa kalkarak.

"Kısa devre yapmadan geri çekil," diye tersledi. "Git mutfakta dur. Git."

"Ne sanıyorsun sen?" diye sordum.

Bana kısa süreli sinirli bir bakış attı. "Ne kadar aptalca olursa olsun bunu açıkça yapıyorsun. Bir denizyıldızı olmakla meşgul olursam bundan kurtulmana yardım edemem."

Yumruğumu burnuma doğru sıktım ve "Benim de seni boğabileceğim zamanlar oluyor" dedim.

"Bunu denersen bileğini kırarım," dedi acımasızca.

Ona doğru bir adım attım.

"Hayır, gelip bana yardım etme, seni . Bunu kendim yapabilirim."

"Karrin," dedim.

Sesim biraz korkmuş gibi çıkmış olabilir. Tereddüt etti.

"Karrin," dedim, daha nazikçe. "Murph. Bunu kendine yapmaya devam edemezsin. Yaralısın. İyileşmek için zamana ihtiyacın var. Lütfen."

Benden uzağa, orta mesafeye baktı, dudakları gergindi. "Muhtemelen en fazla bu kadar iyileşebilirim, tüm pratik amaçlar için," dedi. Sesi çok incedi.

"Hâlâ yardımına ihtiyacım var," dedim. "Sadece arkadaşlarımızla iletişimi koordine etmek-"

Başını birkaç kez salladı. "Hayır. Hayır, Harry. Hayatımı nasıl yaşadığımı değiştirmeyeceğim. Bu benim seçimim. Ve aptalca planlar söz konusu olduğunda senin atacak taşların yok. O yüzden ya bana destek ol ya da yolumdan çekil."

Hayal kırıklığı içimde parladı. Karrin neredeyse insanüstü olabilirdi ama doğaüstü değildi. Savaşmıştı. Yenilmişti. Yaralanmıştı. Benim sorunlarımdan birine daha karışacak durumda değildi ve bunun onu öldürme ihtimali çok yüksekti. Artık rozetinin korumasına sahip değildi ve bir ömür boyu şu ya da bu türden yırtıcı hayvanlarla uğraşmış bir vücudu artık tam olarak kullanamıyordu.

Ama bunu gösterecek düşmanları vardı.

Karrin Murphy'yi tehlikeli yapan şey hiçbir zaman kolları ve bacakları olmamıştı. Onları yönlendiren zihniydi. Ama orada bile şüphelerim vardı. Her zaman kendine ve diğer insanlara kanıtlayacak çok şeyi olmuştu ve zayıflık göstermeyi hiçbir zaman kabullenmemişti. Bu şimdi kararlarını etkiliyor muydu?

Ya da belki bundan daha basit bir şeydi. Belki de sadece sevdiği adam için korkuyordu.

Yutkundum.

Bir an için küçük testereyi öldürmeyi düşündüm. Basit bir altıgen onu işe yaramaz hale getirebilirdi. Sonra *bu* fikrin aptalca olduğunu fark ettim. Karrin beni kolay kolay affetmezdi ve ben bakmıyorken lanet olası alçıyı çıkarmanın başka bir yolunu bulurdu. Muhtemelen garajdaki bir kutuda, üzerinde HARRY'NİN BOZDUĞU ŞEYLERİN DEĞİŞTİRİLMESİ yazan ikinci bir testere bekliyordu. Hazırlıklı olmaya inanırdı.

Onu durduramazdım. Bu ona zayıf olduğunu ve evde kalması gerektiğini söylemekle aynı şey olurdu. Bana yardım edecek kadar güçlü olmadığını. Bu onu kıırdı.

Ve ayrıca.

İnsanların seçimlerini onlar adına yapamazsınız. Eğer onları seviyorsan.

Ben de oturma odasının parke zemini ile mutfağın fayansları arasındaki çizginin üzerinden geri adım attım.

"Teşekkür ," dedi Karrin sakince.

"Murph," dedim.

Testereyi alçısına dayayarak durdu ve bana baktı. "Şu anda olan şey... senin hiçbir dayanağın yok. Anlaşmalar tarafından korunmuyorsun. Rozetin yok."

Yüzüme baktı, ifadesi ciddiye.

"orman," dedim. "Ve bu işin içindeki oyuncuların hiçbiri, Anlaşmaları bir arada tutmak anlamına geliyorsa, sakıncaları gömmekle ilgili bir sorun yaşamayacaktır."

"Beni kastediyorsun,"

dedi. "Seni kastediyorum,"

dedim.

"Testereyi çoktan büyüleyebilirdin," dedi. "Hayır,"

dedim. "Yapamazdım."

"Pekala. Hepiniz aptal değilsiniz," dedi hafifçe gülümseyerek.

"Bunu göreceğiz," dedim. "Seni durdurmaya çalışmanın bir anlamı olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum. Ama ben... bu işe gözünü dört açarak girdiğini bilmeliyim Murph."

Uzun bir süre yere baktı. Sonra tekrar bana baktı ve "Bunu yapmak zorundayım" dedi.

Uzun bir süre onun bandajlı, kırık bedenine baktım. Sonra çenemi sıktım ve bir kez başımı salladım.

"Tamam," dedim. "Yardım edeceğim."

Murphy'nin gözleri bir an için yumuşadı.

Sonra salınımlı testereyi alçıya götürdü ve kesmeye başladı.

o.

Kesiklerin yapılması uzun sürmedi, ancak tıslayarak birkaç kez rahatsız .

"Kendini kesme," dedim. "Eğer kan kaybedersen temizlenmesi bir hafta sürer."

"Bunlar yanık," dedi sinirlenerek. "Testere eti kesmiyor ama alçıyı ısıtıyor. Sadece çok sabırsızım."

"Şaka yapmıyorum," dedim hafifçe.

"Tamam," dedi. "Gel de çıkarmama yardım et." Yardım ettim.

Bakın, Karrin kadar uzun süre alçıda kaldığınızda, sonuçlar biraz iğrenç oluyor. Derisinin olduğu yerde ölü deri birikimi vardı, pul gibi beyaz ve sertti. Buna pansuman yapılamaz.

"Engh," dedi Karrin, kolu serbest kaldığında burnunu kırıstırarak. "Beni rahatsız eden koku."

"Ortaokuldaki spor salonu dolapları o kadar kötüydü," dedim.

"Ew, çocuklar," dedi. Yaralı kolunu biraz kaldırdı, yavaşça hareket ettirdi ve yüzünü buruşturdu.

"Sırada bacak var," dedim.

Bu daha kötüydü. Alçı çıkarken tısladı ve bir elini sırtına dayadı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Kalçalarım bu açıda nasıl duracağını unutmuş." Başını kaldırıp bana baktı, yüzü hâlâ acıyordu. "Diş tellerim var. Onları takmalıyız-"

Onu elimden geldiğince dikkatli bir şekilde kucağıma aldığımda bıraktı. Sağlam kolunu boynuma doladı ve elinden geldiğince yardım etti.

"Ne sanıyorsun?" diye sordu.

"Seni sıcak bir banyoya götüreceğim," dedim. "Hareket etmeye çalışma. Sadece... bırak ben yapayım. Tamam mı?"

Mavi gözleri bir an için yumuşadı ve yere baktı. "Bir dakikalığına," dedi.

Onu banyoya götürdüm, orada bulunan yardımcı ekipmanları kenara çektim ve yavaşça komodinin üzerine yatırdım. Banyoyu hazırlamam ve ardından kıyafetlerini çıkarmasına yardım edip dikkatlice suya indirmem sadece bir dakikamı aldı.

Hiç konuşmadık. Yavaşça hareket ettim, gereken yerlerde kurumuş derinin üzerine ılık su döktüm ve bir süre ılık suda ıslanmasına izin verdim. Elimde yumuşak bir sabun vardı ve bir süre sonra onu kullandım, sadece ellerimle, bu süreçte deri katmanlarını alttaki yeni ham maddeye kadar sıyırmadan bölgeyi temizlemek için elimden geldiğince dikkatli davrandım.

Karrin önce beni izledi. Bir süre sonra gözlerini kapadı ve kolları bacakları gevşek bir şekilde küvetin içine gömüldü. Saçları suyun içinde biraz dağılmıştı. Yüzü ve boynu çökmüş, zayıflamış ve huzurlu görünüyordu.

"Seni seviyorum," dedim.

Gözlerini açtı ve birkaç kez kırıştırdı. Sonra bir kulağını sudan çıkardı ve "Ne dedin sen?" diye sordu.

Ona gülümsedim. Sonra ellerimi yavaşça kolunda gezdirmeye devam ettim, ölü şeylerin bir kısmının çıkmasını teşvik ettim. Normale dönmesi birkaç gün alacaktı.

"Oh," dedi, yüzümü inceleyerek.

Sonra suyun içinde doğruldu, bana doğru biraz döndü ve iki kolunu da boynuma doladı. Artık beni şaşırtmayan bir güçle ağzımı kendi ağzına doğru çekti.

Ama ardından gelen öpücüğün ani, tatlı, neredeyse çaresiz yumuşaklığı beni neredeyse küvete düşürüyordu.

Ve tam ortasında, "Ben de seni seviyorum" diye nefes aldı.

Murphy "Bunu görüyor musun?" diye sorduğunda Château Raith'e giden yolu yarılamiştık.

"Crown Vic mi?" Ben sordum. "Evet."

"Evet, onlar," dedi Murphy sabırsızlıkla. "Ve ayrıca diğer iki araba."

Kaşlarımı çattım. Murphy'nin binmekten nefret ettiği Munstermobile'i kullanıyordum çünkü özel boyutlardaki koltuk ayarlanamıyordu ve ayakları pedallarına yetişemiyordu. Neredeyse bir ayak kadar. Eski araba tam olarak sürücünün görüş alanı düşünülerek yapılmamıştı ama kaşlarımı çatarak sabahın erken saatlerindeki trafiği taradım.

Murphy'nin beni çoktan uyardığı şeyi fark etmem bir dakikamı aldı; koyu mavi Crown Vic yaklaşık üç araba geriden takip ediyordu. Muhtemelen Rudolph ve Bradley, İç İşleri'nin araçlarından birindeydi. Onların arkasında, belki üç araba daha geride, Rocky Dağları'nda bir yerlerde daha mutlu ve rahat olacakmış gibi görünen hırpalanmış eski bir Jeep vardı. Ve üçüncü bir araba daha vardı, gümüş rengi bir minivan, Jeep'in biraz gerisinden geliyordu.

"Sen biraz popülersin," dedi Murphy.

"Cehennem çanları," diye mırıldandım. "Bütün bir gözetleme ekibi mi?"

"Dünyanın en kötüsü onlar olurdu," dedi Murphy. "Eğer üçü birlikte çalışıyorsa, hepsinin bizi sürekli görüş alanında tutması için hiçbir neden yok."

"Huh," dedim ve birkaç dakika daha arabaları izledim. "Birlikte çalışmıyorlar. Bizi takip eden üç farklı parti mi var?"

"Rudolph ve Bradley benim için buradalar," dedi Murphy. "Diğer ikisi kim?"

Bir an için yanağımın içini çiğneyerek düşündüm. "Şey, sanırım deli gibi araba sürmeye başlayabilir ve bunu öğrenebilirim."

"Bu eski ölüm tuzağında mı?" diye sordu ve ürperdi. "Hayır, teşekkür . Bizi takip etmelerine izin vermeli miyiz?"

"Arkada kimin olduğunu bilmiyorsak bunu bilmek zor," dedim. "Rudolph pek umurumda değil ama Bradley'nin kafasını ilmiğe geçirmesini istemem. O sadece işini doğru yapmaya çalışıyor."

"Bu teknede bir Crown Vic kaybetmeyeceksin." "Doğru," dedim. "O zaman belki de bunu başka bir şekilde yaparız."

"Büyü mü?" diye sordu. "Yolun geri kalanını yürüyecek halim de yok."

Başımı iki yana salladım. "Bu eski ölüm tuzağı neredeyse bir asır önce üretildi," dedim. "Onu sürmenin tek amacı, aktif büyümlü güçlere maruz kalmaya dayanabilmesi ve vroom-vroom gitmeye devam edebilmesi." Gözlerimi kısarak yola baktım. "Bilirsin işte. Bir süre için."

Murphy içini çekti. "Planın nedir, Harry?"

"Bir saniyeliğine gözden kaybolacağız ve sonra üzerimize bir örtü atacağım," dedim. Bir saniye düşündüm. "Otoyolda kalmak zorundayız. Kenara çekilirsek, banketten geçerken kaldıracağımız toz ve molozları örtmem mümkün değil."

Murphy, "Ama diğer arabalar bizi göremeyecek," dedi.

"Ve onları da çok iyi göremeyeceğiz," dedim. "Şiddetli yağmurda araba sürmek gibi olacak."

Yüzünü buruşturdu, tüm bu durumdan mutsuz olduğu belliydi. "Ve yol tutuşu olmayan bir tuğlaya biniyoruz."

"Şu anda bu otoyoldaki pek çok kamyonun daha ağır bir tuğla," dedim, "ve tamamen çelikten yapılmış. Modern bir araba gibi yol tutmayabilir ya da hızlanmayabilir ama alçıpan ve kartondan da yapılmamış."

Murphy bana sabırsız bir bakış attı. "Harry, modern mühendisliğin daha hafif arabaların aslında bunun gibi arabalardan çok daha güvenli olduğu anlamına geldiğini biliyor musun?"

"Bunun gibi arabalara *çarptıklarında* değil," diye belirttim.

"Evet, dinazorları dikkate almamaları gerekiyor," diye homurdandı.

"Çıkış ," dedim. "İşte gidiyoruz."

Sağ şeride geçtim ve eski arabanın fark edilir bir çabası olmadan sorunsuz bir şekilde hızlandım. Eski tamircim Mike ve Mab'ın bakım ve onarım için görevlendirdiği tamirci elfler sayesinde Munstermobile üç bin kiloluk bir kedi yavrusu gibi mırıldanıyordu.

Rampayı gaz pedalına sonuna kadar basarak çıktım ve beni takip eden araçların beni taklit etmekten başka seçenekleri yoktu. Yine de çıkış zamanlamamı iyi ayarlamıştım. Birkaç yasal aracın beni takip edenlerin yoluna çıkmasını izlerken irademi topladım ve yeşil ışık için tam zamanında rampanın tepesine ulaştım. Kavşaktan sağa döndüm, giriş rampasına geri döndüm ve otoyola doğru indim ve ilerlerken elimi kapüşonu başımın üzerine çekmeyi andıran bir hareketle salladım ve "*Obscurata*" diye mırıldandım.

Üzerime ince soğuk bir sis çökmüş gibi garip bir his vardı ve arabanın içi, sanki yoğun bulutlar ışığı aniden kapatmış gibi, güneşin konumuna bakarak saatin kaç olduğunu anlamakta zorlanacağınız kadar karardı.

Görünürlük aniden ve dramatik bir şekilde düştü. Sihir harikadır, ancak hiçbir şeyi bedavaya elde edemezsiniz - vücudunuzdan ne kadar ışığın yansıyacağı ile uğraşırsınız ve ayrıca gözbebeklerinize ne kadar ışık ulaşacağı ve bu nedenle sizi sıcak tutmak gibi şeyleri yapmak için ne kadar ışığın mevcut olduğu ile uğraşırsınız. Görünmez olmak çok karmaşık bir işlem değil; bunu kör olmadan ve kendinizi dondurmadan yapmak işin zor kısmı. Görünürlük ve rahatlık arasındaki farkı ortadan kaldıracak bir perdeleme büyüğü geliştirmeye karar vermiştim, tabii ki bu benim doğal yetenek alanım olmadığı için değil, kendi tercihimdi ve sonuç olarak perdemin dışına bakmak, *içine* bakmaktan sadece biraz daha kolaydı. Dünya karardı ve tam o sırada Murphy dik oturdu, gözleri parlıyordu.

"Hey," dedi. "Bu büyü radarı durduruyor mu?"

"Uh," dedim. Zaten bir perdeye tutunmuştum ve kesinlikle güvenli olandan daha hızlı sürüyordum ve dikkatim ancak bu kadar çok yöne bölünebilirdi. "Benimki değil. Molly'ninki neredeyse her şeyi durdurur ama ben sadece görünür ışıkla uğraşıyorum çünkü-"

Ben hâlâ konuşurken Murphy uzandı ve sağ dizimi sertçe iterek gaza tekrar bastı. "Daha hızlı."

Ona sinirli bir bakış attım ve sonra da yaptım. Eski motor bir oyun hırıltısı çıkardı ve rampadan aşağı inerken hızlandık, hızla bir uyarıyla kurtulma şansını ortadan kaldıracak hızlara ulaştık.

Tam zamanında dikiz aynasına baktım ve çevremizdekilerin arkamızdaki giriş rampasına doğru geldiğini gördüm.

-Az çok görünmez olan arabam rampanın kenarında durmuş, hız yapanların gelmesini bekleyen bir çift otoyol devriye aracının yanından geçerken

Köprünün altından yelken açmak.

Her iki otoyol devriye memurunun da direksiyonun arkasında dikkat kesildiklerini, gözlerini radar tabancalarının göstergelerine diktiklerini, sonra da görünüşte boş olan yola baktıklarını görme şansım oldu - ve her iki adam da gözlerini takipçilerimize kilitledi, cihazlarındaki okumaların görünürdeki tek kaynağı.

Yanlarından hızla geçtim ve peçemin yarattığı gizliliğin içinde kaybolmadan önce yavrularının geldiğini görecektim kadar zamanım oldu.

"Oh," dedim Murphy'ye hayranlıkla. "Bu çok kaba."

"Değil mi?" diye sordu bana gülümseyerek. Bacağımı okşadı ve "Talimatları takip ederek iyi iş çıkardın" dedi.

Bu *da bana güvendiğiniz için teşekkür ederim* demenin başka bir yoluydu.

Dudağımı çiğnedim. Sağ şeritten gidersem, sorun yaşamamak için yavaş gitmem ve çıkışlara ulaşmaya çalışanlardan kaçmam gerekecekti. En soldan gidersem, aptalların bana arkadan çarpma riskiyle karşı karşıya kalırdım. Daha düşük hızda bir kazada şansımı daha çok seviyordum, bu yüzden sağ şeritte bir kamyonun arkasına geçtim, aynalarında beni göremeyeceği kadar yaklaştım ve orada kaldım.

"Birdenbire ortaya çıktığınızda insanların çıldırmasından endişelenmiyor musunuz?" diye sordu.

"Ah," dedim. "O kadar da değil. Genel olarak konuşursak, insanlar olağandışı şeyleri fark etmemek için gerçekten çok çalışırlar. Şimdiye kadar ne yapacağınızı biliyorsunuzdur." Omuz silktim. "Çoğu insan tuhaf görünen, uymayan bir şeyle karşılaşmıştır. Ve çoğunlukla bunu açıklarlar, açıklama ne kadar ince olursa olsun, ya da bunun hakkında düşünmezler. Herkes büyü istediğini söyler ama kimse *gerçekten* kafasının karışmasını, korkmayı ya da geceleri hiçbir şey yapamayacağı karanlık güçler hakkında endişelenerek uyanık kalmayı istemez."

"Ve sihir budur," dedi.

"Büyünün bir kısmı böyle," dedim. "Aynı zamanda pek çok iyi şeydir. Tüm güçler gibi. Onunla ne yaptığınıza bağlı."

"Yine de her güç gibi," dedi Murphy, "yozlaşma eğilimindedir." Evet.

Buna itiraz etmek zor.

Gücü ya da iktidarı sorumlu bir şekilde kullanabilen insanların sayısı hiçbir zaman dünya gıda tedarikini tehdit etmeyecekti.

Peçemin örttüğü sisin içinden, bizi takip eden cip göründü. Tam arkamda durdu ve farlarını üç hızlı sinyalle yaktı.

"Diğer ikisini ben hallettim," dedi Murphy. "Bu senin."

"Evet," dedim dikiz aynasına bakarak. Sonra örtüyü aniden indirdim, sağ flaşörüne bastım ve bir sonraki çıkış rampasına girdim. Murphy kaşlarını kaldırdı ama bana baktı. Yolun kenarına çektim ve Jeep arkamda durdu.

"Bu düşündüğüm kişi mi?" Murphy sordu.

"Hı-hı," dedim. "Yardım etmesi için onunla ."

Murphy bana baktı ve dedi ki, "Belki öğrenirsin. Eninde sonunda."

"İnanılmaz, değil mi?" Arkama yaslandım ve arka kapının kilidini açtım. yolcu tarafındaki kapı.

Goodman Grey arka koltuğa geçti ve yorgun bir şekilde yere çöktü. Belki de hayatımda gördüğüm en unutulmaz insanlardan biriydi. Her yönden dikkat çekici değildi, orta boylu ve yapılı bir adamdı, mülayim bir şekilde kötü görünmüyordu ve yakından bakarsanız bir yerlerde Kızılderili geçmişini görebilirdiniz. Aynı zamanda dünyanın en tehlikeli şekil değiştiricilerinden biriydi, vaka başına bir dolara çalışıyordu ve beni Tartarus'ta gerçekten çirkin bir sonla karşılaşmaktan kurtarmıştı.

"Ne oluyor be adam?" Yerleşirken sordum. "Justine'e göz kulak olman gerekiyordu."

"Ben ve diğer herkes," diye yakındı. "Bana grup fiyatlarım hakkında soru sormalıydınız. Hey, Bayan Murphy."

"Goodman," diye yanıtladı Murphy. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ bu çirkin karakterler için çalışıyorsun."

"Ticaretin riski, hanımefendi," diye yanıtladı Grey.

"Dur ," dedim. "Justine'i başka kim izliyor?"

"Kim *değil* ki?" Grey sordu. "Beyaz Saray, polisler, Federaller, ya sapık ya da kaçık olan ve her şeyi internetten güvenlik kameralarını hackleyerek yapan bir kaçık-"

"Bu muhtemelen Paranoyak Gary'ye benziyor," dedim. "Onun... sorunları var."

Murphy kaşlarını çattı ve "Bekle. Tüm bunları nasıl öğrendin?" diye sordu.

Grey omuz silkti.

Murphy ona bir kaşını kaldırdı. "Verdiğin bilgilerden ne kadar eminsin?"

"Bayan Murphy, lütfen." Grey omzundaki hayali tüyleri fırçaladı ve burnunu çekti. "Buradaki Dresden gibi, bazı işleri kendim yapıyorum ve bazı

İnsanlarım var."

"Federaller mi?" diye sordu. "Yani, yerlileri anlayabilirim. Ama Federallerin bu işin içinde ne işi var?"

"Ajan Tilly'ye haber vermiştik, unuttun mu?" Ben sordum.

Grey başını salladı. "Tilly değil, ama yerel saha ofisinden bazı adamları."

. "Herkes herkesten haberdar mı?" Ben sordum.

"Kısmen biliyorlar ve kısmen anlıyorlar," dedi Grey, biraz kendini beğenmiş bir şekilde. "Ben hepsini biliyorum."

Murphy, "Sen sürece," diye .

"Bilmediğim sürece," diye izin verdi Grey, rahatsız olmadan. "Ama kıza yaklaşan herkes üç farklı tehlikeli insan grubunu harekete geçirecek ve ben de ne olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm."

"Evet," diye mırıldandım. "Belki de öyle." Bir an için gözlerimi kapatıp düşündüm.

"Kendine zarar verme," dedi Grey.

Bir gözümü açtım ve ona kızgın bir bakış attım; bu bakış, mecburen, yarı gücümdeydi. Bu ona zarar vermemiş gibi görünüyordu. Sonra gözümü tekrar kapattım ve düşünmeye devam ettim.

Murphy, "Justine'i gözetleyenlerden biri onu tehdit eden kişi," dedi. "Ve Thomas'a bir ultimatoma vermiş olmalı. Ve o da senin gibi bir aptal olduğu için Harry, bunu ona söylemedi."

"Evet, doğru yerde olduğumuzu hissediyorum," dedim.

"Kahretsin," diye iç geçirdi Grey. "Bu suikast girişimiyle mi ilgili?" "Evet," dedim. "Sanırım birisi onu tehdit ederek suikast girişimine kızım."

"Huh," dedi Grey arkasına yaslanarak. "Eh, o artık ölü bir adam. Svartalflar şaka yapmaz."

Gözlerimi açtım ve aynada Grey'e baktım.

Şekil değiştiren omuz silkti ve ne düşmanlık ne de korku gösteren boş bir ifadeyle bakışlarıma karşılık verdi. "Ah. Bu kişisel bir mesele. Sen ve o, ha?"

"İşler kötüye gittiğinde yanımda durdu," dedim.

"Ah," dedi Grey, sanki aydınlanmış gibi.

"Tamam."

Başımı salladım, Murphy de öyle.

"Peki ne yapmamı istiyorsun?" Grey sordu. "Hiçbir şey değişmedi," dedim. "Justine'i koru."

"Evet," dedi, kelimeyi uzatarak. "Ama burada çok fazla oyuncu var. Bazen en iyi savunma iyi bir hücumdur, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Hey, buralarda parayı kim koyuyor?"

Grey omuz silkti ve Murphy'ye, "Bunu ona açıklamak ister misin?" dedi.

"O tek bir kişi, Harry, yetenekleri ne kadar olağanüstü olursa olsun,"

Murphy düşünceli bir şekilde şöyle dedi. "Birden fazla tehdit olduğu düşünülürse, eğer bir kol mesafesinde durmuyorsa, biri onu pencereden vurmaya karar verirse yapabileceği pek bir şey yok."

Göğsüm biraz sarsıldı. Tanıdığım birinin vurulduğunu hayal ettiğimde bazen böyle oluyordu. O kişinin ben olduğumu hayal ettiğimde ise her seferinde.

"Yaklaşık daha fazlasını öğrenmeme izin verin," dedi Grey. "Daha fazla bilgi çok yardımcı olabilir. Ve eğer işe yarar bir şey bulamazsam ya da asıl tehdidi ortaya çıkaramazsam, kızı ortadan kaldırabilir, güvenli bir eve götürebilirim."

"Onlardan bir tane var mı?" Murphy sordu.

Grey ona göz kırptı. "Bir tane ödünç alabilirim diyelim." Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "E-posta gönderebilir misin?"

"Kim e-posta kullanmaz ki..." Grey başladı ama sonra bana baktı. "Oh. Evet."

"Murph, ona Paranoyak Gary'nin e-postasını verebilir misin?" Ben sordum.

"Son tazem ben yaralanmadan önceydi," dedi. "Şimdiye kadar yoluna devam etmiş olabilir." Ceketinin cebinden bir not defteri çıkardı ve sayfaları . İsteddiği sayfayı buldu, yeni bir sayfa açtı ve yazmaya başladı. Murphy bir süredir polislik yapmıyordu ama alışkanlıkları pek değişmemişti. Sayfayı yırttı ve Grey'e verdi. E-posta adresi bir dizi anlamsız harf ve oluşuyordu. "Al. Adresi kimin verdiğini mutlaka söyle yoksa seni onlardan biri sanır."

Notu aldı, bir kez göz gezdirdi ve ona geri verdi. "Peki bu adama neden tekrar güveniyorsun?"

"Lara'nın benimle oyun oynuyor olması mümkün," dedim. "Yani bu işin arkasında onun adamları olabilir. Yerel polisler muhtemelen Marcone'nin cebinde ve ona tekmeleyebileceğimden daha fazla güvenmiyorum. Federallerin neden bu işe karıştığını ya da onları kimin zorladığını bilmiyorum ama Tilly'yi sevsem de o bir kare ve bu onun için çok garip bir oyun gibi görünüyor. Ayrıca hükümet ajanlarıyla iş yapmaktan hiç hoşlanmam."

"Ah," dedi Grey. "Peki internetteki adam güvende mi?"

"Paranoyak Gary ürkütücü ve tuhaf biri ama o bizim ürkütücü tuhafımız," dedim. "Eğer hackleme işini yapan oysa, muhtemelen size yardımcı olabilir. Eğer

Bunu yapan o değilse, muhtemelen kim olduğunu bulabilir." "Eğer isterse," dedi Murphy.

"Elbette," dedi Grey, neredeyse neşeyle. "Çünkü paranoyak." Başını iki yana salladı. "Pekâlâ. Beni hiç sıkıyorsun, Dresden."

"Ben iyiyim," dedim.

"En azından iyi para veriyorsunuz," dedi ve Murphy'ye başıyla selam verdi.

"Hanımefendi." Murphy, "Eninde sonunda seni devralacak birine ihtiyacın olacak," dedi. "Sadece bunu birkaç hafta yaparsak," dedi. Başıyla onu işaret etti;

Sonra Munstermobile'den indi ve eski cipine doğru yürüdü. Grey aracı çalıştırıp giderken, "Yararlı adam," diye not etti.

Chicago'ya doğru. "Çok."

"Ona güveniyor musun?"

"Şey. Onu ben işe aldım. Bunu yerine getireceğine güveniyorum."

Murphy, "Nikodim de öyle yaptı," dedi. "Ama onu önce başka biri işe almıştı. Peki ya onu yine önce başkası işe aldıysa?"

Yüzümü buruşturdum. "Bu konuyu açtığın için teşekkürler."

"Sen iyi bir insansın, Harry. İnsanlara çok kolay güveniyorsun." Oturduğu yerde kıpırdandı, yüzünü buruşturdu.

"Bacak mı?" Ben sordum.

"Kalça," dedi kısaca. "Soğuk algınlığı ilacını unutma."

Murphy yaklaşık yedi saat önce bana mukusu, hapşırmayı, öksürmeyi ve sekiz saat boyunca ağrıyı keseceğini vaat eden bir şey vermişti. Küçük şişeyi açtım ve biraz daha aldım.

"Yaşlanıyor muyuz?" Ona sordum. "Bu bir şey mi?"

Hafifçe gülümsedi ve başını salladı. "Neyse o." Bana baktı. "Bunun arkasında Lara'nın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İçgüdülerim hayır diyor. Ama bunu deneyecek kadar kurnaz ve buna ihanet deniyor çünkü geldiğini göremiyorsun," dedim. "Vay canına. Nereden bakarsanız bakın, bu sefer Mab'ın ayak parmaklarına gerçekten çok yakın duruyor."

Murphy, "Teklife nasıl tepki vereceği bize çok şey anlatacak," dedi. "Hiç benim davalarımın birine dahil oldunuz mu ve kendinizi aşırı bilgi bolluğu mu?" Ben sordum.

Kadın . "Doğru."

"Bize bir şeyler söyleyebilir," dedim. "Umabileceğimizin en iyisi." "Körlemesine ilerliyoruz," diye belirtti.

"Belki." Arabayı tekrar yola ve otoyola doğru çektim. "Ama zaman kaybetmenin bir anlamı yok."

Freydis bizi Château Raith'in kapısında karşıladı ve "Ciddi misin? Buraya arabayla gelip ön kapıya kadar yürüdünüz mü? Çok mu belli?"

"Ah," dedim. "Siz çocuklar argo konuşmaya çalıştığınızda çok tatlı oluyorsunuz. Sadece hiçbir zaman tam olarak değil. Anlıyor musun?"

Kızıl Valkyrie bana kısık gözlerle baktı ve "Beni bu arabayı durdurmak zorunda bırakmayın" dedi.

"Her nasılsa aynı anda hem daha kötü hem de daha iyi," dedim onaylayarak. Freydis homurdandı. "Ölümlü kim?"

"Lütfen," dedi Murphy. "Kim olduğumu ve ne yaptığımı biliyorsun."

Freydis dişlerini gösterdi. "Einherjaren sizi seviyor Bayan Murphy. Ama bu size bir geçiş hakkı vermez. Bu bir iç mesele. Siz buna karışamazsınız."

"Çoktan yaptım," dedi Murphy. "Yıllar önce. Tabii Bayan Raith babasıyla ilgili açık sırrını gizlemememi tercih ederse o başka."

"İşverenimi tehdit mi ediyorsun?" Freydis çok seviyeli bir tonda sordu.

Murphy sakince, "Ben işvereniniz için bir tehdidim," diye cevap verdi.

"Ama burada

bu konuda medeni olamayız."

Freydis, "Seni şu anda öldürebilirim," diye belirtti.

"Deneyebilirsin," diye yanıtladı Murphy. "Ama nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, patronun Dresden'in yardımı olmadan çalışıyor olacaktı."

Freydis gözlerini kıstı ve sonra bana baktı. "Ne diyorsun, Dresden?"

"Günaydın," dedim. "Ekleyecek başka bir şey yok."

"Kadın sizin adınıza mı konuşuyor?"

"Kendisi için. Ama onu tekrar etmenin bir anlamı olduğunu sanmıyorum." "Yaraları ..." Freydis başladı.

Murphy hızlı hareket ediyor gibi görünmüyordu ama öne ve yana doğru adım atarken her şey pürüzsüz bir hassasiyetle gerçekleşiyordu. Yaralı kolunun dirseğini Freydis'in orta kısmına doğru sürdü. Sert vurmadı ama Valkyrie'nin dengesini bozdu ve bastonu verandaya çarparken Murphy ona doğru bir adım attı. Valkyrie'ye doğru adım atarak onu kapının kenarına sıkıştırdı ve Murphy'nin silahı çıkıp Freydis'in çenesinin altına yerleşti.

"İnsanların sanki ben burada durmuyormuşum gibi bu ifadeyi kullanmalarından bıktım," dedi Murphy, hafif sinirli bir ses tonuyla.

Freydis uzun bir süre Murphy'ye baktı. Çenesinin altındaki silahtan rahatsız olduysa da bunu yüzüne yansıtmadı. Başını salladı ve avuçlarını yukarı çevirdi. "Gir savaşçı."

Murphy onun gözlerine baktı ve başını salladı. Silahı mümkün olan son saniyeye kadar Freydis'in üzerinde tutarak dikkatlice geri çekildi, sonra topallayarak bir adım attı. Bastonunu aldı ve o silahı yerine koyarken, gözleri hâlâ Valkyrie'deyken ona . Başını sallayarak bastonu kabul etti.

Eve doğru elimle işaret ettim ve "Devam mı?" dedim.

Freydis bir elini kaldırdı ve çenesinde silahın namlusunun hafif bir çentik bıraktığı yeri kısa bir süre ovuşturdu. Sonra Murphy'ye, "Biriyle görüşüyor musun?" diye sordu.

Murphy gözlerini kırptırdı.

Freydis, "Ölümlüler açık ara en iyi aşıklardır," diye açıkladı. "Ve bu iş, günün her saati cinsel açıdan hüsrana uğradığım anlamına geliyor. Ama saygı duyduğum ölümlüleri bulmak zor."

Murphy'nin yanakları pembeleşti. "Um."

Freydis hafifçe kaşlarını çatı ve Murphy'den bana bakıp geri döndü. "Paylaşmak benim için sorun değil."

Murphy, "Ben... Ben Katoliğim," dedi.

Freydis'in gözleri hınzır bir ışıltıyla parladı. "Ben de çelişkiye düşmeyi umursamıyorum."

Murphy bana biraz çaresiz bir bakış attı.

Hah. Artık resmen her şeyi görmüştüm. Murphy kurtarılmak istiyor. Canavarlardan ve delilerden, asla amca diye ağlamamıştı.

Kızıl saçlı birini almıştı.

"Önce iş, belki?" Ben önerdim.

"Bu gece hepimiz ölebiliriz," dedi Freydis. "Ama nasıl ."

Freydis bizi şatonun arka tarafına ve dışarıya, daha önce hiç görmediğim bahçelere götürdü. Kime sorduğunuza bağlı olarak bir çit labirenti ya da belki *bir* çit labirenti bile vardı, on fit yüksekliğinde ve Freydis bizi doğrudan içine götürdü.

"Yürüyüş için özür dilerim Bayan Murphy," dedi Freydis.

Murphy bastonuna dayanmış bir şekilde ilerledi. "Ben iyiyim."

Freydis başını salladı ama bana doğru baktı ve labirentin merkezine ulaşana kadar, sonraki birkaç dakika boyunca adımlarının yavaş yavaş, fark edilmeden biraz yavaşlaması mümkündü.

Güzelce düzenlenmiş bir göletin yanına elma ağaçlarının dikildiği çimenlik bir çardaktan içeri adım attık... gölet değil; kesinlikle bir su özelliği, ortasında iç geçmiş bir çift yüzü olmayan aşkın soyut bir heykeli ve üzerlerinden aşağıya doğru dalgalanan su ile tamamlanmıştı. Görünüşe göre bir gece önce bir parti verilmişti. Çimlerin üzerinde yemek artıklarıyla birlikte şişeler, tabaklar ve giysi parçaları vardı. Birçoğu yırtıktı.

Çardağın ortasında... Eminim resmi bir bahçe adı vardır ama en az yarım düzine, sıkıştırırsanız muhtemelen daha fazla insanın sığabileceği büyüklükte, etrafı tül gibi beyaz perdelerle kaplı dev bir gölgelik yatak vardı. Sabah ışığı perdeleri buğulu, yarı saydam bir hale getirmişti ve bir başka sıcak günün vaadini uzak tutmaya yetecek esinti onları dalgalandırıyordu.

Yatağın başında bağdaş kurmuş oturmuş, küçük bir fincan espresso yudumlayan Lara Raith'ti. Üzerinde büyük boy mavi bir tişört ve üzerinde boya lekeleri olan eski bir eşofman altı vardı. Saçları dağınıktı ve makyaj yapmamıştı. İçeri girdiğimizde başını ve gözleri kesinlikle safir mavisiydi, neredeyse mücevher gibiydi. Sabahları herkesin yapabileceği gibi gerindi, gerçi pek çoğumuz bu kıyafetlerle o kadar iyi görünemezdik ve bize gülümsedi. "Harry. Bayan Murphy. Günaydın."

Etrafıma bakındım. "Gece geç saatte mi?"

"Diplomasi pratiği yaptığım tek halk sizinkiler ve svartalflar değil," diye cevap verdi. "Ve bir zorluk beklemeden önce büyük bir yemek yemek her zaman iyi bir fikirdir."

Murphy bastonuna yaslandı. "Seks yaparak belaya mı hazırlanıyorsun?"

"Ben bir vampirim Bayan Murphy," dedi Lara sakince. "Benim bazı fizyolojik ihtiyaçlar. Yani evet. Bir zaferi kutlamak için de sıklıkla gereklidir. Ya da bir yenilgiden sonra toparlanmak için."

Murphy çok kuru bir sesle, "Bir düzen seziyorum," dedi.

Lara güldü. Bu sadece bir kahkahaydı, sesinde daha önce duyduğum o doğaüstü havadan eser yoktu. "Aldığımız bilgiye göre bir hafta daha alçıda kalacaksın."

"Dört gün," diye düzeltti Murphy. "Ve sıkıldım. Ama bu gerçekten sosyal bir çağrı değil."

"Ah, ne kadar da amatörce davranmışım," dedi Lara.

Etrafıma baktım ve "Biri ofisinizi dinlemiş, değil mi?" dedim. Lara küçük fincanını bana doğru kaldırarak selam verdi. "Ve senin akılsız bir haydut olduğunu söylüyorlar."

"Kim?" Ben sordum.

"Seninle mahrem detaylarımı paylaşmak istesem bile" -kirpiklerini kırıştırdı- "bunu yapmanın akıllıca olacağını sana düşündüren nedir Harry?"

"Sadece soruyorum," dedim. "Bir profesyonelden diğerine."

"Bunu iltifat olarak söylediğini biliyorum," dedi Lara, ses tonu alaycıydı. "Bu yüzden niyetini dikkate alacağım." "Emin değilim. Ama son birkaç hafta içinde çok fazla sızıntı oldu. Bunu yapmanın tamamen teknik yollarına karşı güvendeyim. Ve halkımın bana ihanet etmesiyle ilgili hiçbir zaman sorun yaşamadım."

"Raith Derinlikleri'nde bile mi?" Ben sordum.

Küçümseyici bir el salladı. "Oh, bu sadece günlük bir ihanetti. Bu farklı bir şey."

"Nasıl?"

"Çoğunlukla kurum içinde tutuldu," dedi. "Mümkün olan en güçlü ve en yetenekli liderliğe sahip olmak tüm Beyaz Saray'ın yararınadır. Halkımızın amaçlarını kontrol etmek için bu liderliğe meydan okumak herkes için iyidir."

Tükürdüm. "Neredeyse ölüyordum. Sen de öyle."

"Mızımızlanma Harry," dedi Lara. "İkimiz de yapmadık. Adamlarım bana sırt çevirdiğinde, bunu aramızda tutuyoruz. Bu bilgiler dışarıdan ellere geçiyor. Bu tür konularda danışmanlarla çalışıyorum elbette, ama onlar da herhangi bir büyüğü gözetleme bulamadılar. Benim teorime göre onların tespit edemediği bir büyüğü sizin adamlarınızdan birinin yönetmesi gerekir."

Kaşlarımı çattım. Beyaz Konsey, uyduları yörüngeden sökmeye ve volkanik patlamaları tetiklemeye başlama zamanı gelene kadar, mümkün olduğunda bilgiye dayalı savaş yürütme eğilimindeydi.

bilgi, baskı çok daha etkili olacak ve açık savaş gerekliliğini ortadan kaldıracaktı. Bu tür konularda iğrenç ve kibirli bir tavır takınmak

-Ve işe yaradı.

Çoğunlukla.

Bu, tam saha gözetim baskısının hedefi olmanın eğlenceli olduğu anlamına gelmiyordu. Kariyerimin başlarında beni daha yakından izlediklerinde bundan pek hoşlanmamıştım.

Büyücüler bazen gerçekten can sıkıcı olabiliyordu.

"İkinizden biri kahve ister mi?" diye sordu.

Öyle yaptık. Freydis bizi hazırladı, gözleri her zaman belirli bir şeye bakmıyordu, sanki etrafımızdaki her şeyi aynı anda almaya çalışıyordu.

"Ee," dedi Lara. "Neden buradasın?"

"Bu geceyle ilgili," dedim.

Bana sert bir bakış attı ve sonra Murphy'ye baktı.

"Benden yardım istedin," dedim. ". Benim ."

Neredeyse öfkeye benzeyen bir şey yüzünün şeklini değiştirdi, uzak ve soğuk görünmesine neden oldu. Bir nefes sonra tekrar kayboldu. "Anlıyorum." Gözleri Murphy'ye kaydı. "Bu meselenin içine sürüklendiğiniz için özür dilerim."

"O zaman neden ?" Murphy sordu.

Kalçam Murphy'ninkine degecek şekilde ağırlığımı biraz kaydardım.

İyi. Kolunun üst kısmına bastırdı.

Lara bunu bir an düşündü ve yavaşça başını salladı. "Anlıyorum. Bu meseleyi profesyonel bir mesele olarak tutabileceğinize inanıyorum?"

Murphy, "Bizi sırtımızdan bıçaklamaya ya da ikimizden birini yemeye kalkarsanız kafatasınızda delikler açarım," dedi. "Bize karşı dürüst olursan hepimiz iyi oluruz. Kardeşini sevdim."

"Az önce beni kendi bahçemde tehdit mi ettin?" diye sordu

Lara. Murphy, "Az önce sana duruşumuzu açıkladım," dedi.

Lara bana baktı.

Omuz silktilim. "Açıkta olması masanın altında olmasından daha iyidir."

Gülümsedi ve başını salladı. "Sanırım hepimiz Thomas için buradayız, değil mi?"

"Biz de bu yüzden geldik," dedim. "Bu bir vur-kaç operasyonu olamaz."

Lara kaşlarını çattı. "Etrafındaki güvenlik göz önüne alındığında, başka bir seçenek göremiyorum."

"Svartalfheim ile savaş mı istiyorsunuz? Açık çatışmadan kaçınmaya ne oldu?"

Bana acı dolu bir bakış attı ve aniden gözlerini kaçırdı. "Kardeşimin yerini değiştirdiklerinde denklem değişti. Eğer öz kardeşim öldürülürse kurum içinde büyük bir sorunla karşı karşıya kalacağım. Saray'daki düşmanlarım bunu bana karşı toplanmak için bir gerekçe olarak kullanacaktır. Eğer kendi ailemi koruyamazsam, onları nasıl koruyabilirim, vesaire." Başını iki yana salladı. "Saray dışındaki müttefikler de izliyor olacak. Hızlı bir çatışma ve aracılı bir barış, konumumu şu anda olduğundan daha güçlü hale getirebilir."

Murphy, "Yani bu tamamen güçle ilgili," .

"Bu *aynı zamanda* güçle *de* ilgili," diye düzeltti Lara. "Benimki gibi pozisyonlardaki insanlar için güç kaygısı değişmez bir şeydir. Ama Thomas benim tek kardeşim. Sık sık can sıkıyor ama..." Omuz silkti. "Onu seviyorum. Aile kolay kolay bir kenara atılacak bir şey değildir."

Aklıma yaşlı adam geldi. "Hayır, değil," dedim sessizce. "Sana Thomas'ı temiz bir şekilde, kan dökmeden çıkarabileceğimizi düşündüğümü söylesem ne olur?"

"Ne faydası olacak?" diye sordu. "Etri'nin halkı onu takip edip öldürecektir. Anlaşmalı uluslar teorik olarak yardım etme onuruna sahip olacaklardır."

"Sanırım onu saklayabilirim," dedim. ". "Kendi insanlarından bile mi?"

"Özellikle de o pislikler," dedim.

Lara'nın kaşları kalktı.

Murphy, "Eğer bunu yeterince yumuşak bir şekilde yaparsak," dedi, "bunu şiddet kullanmadan yapabiliriz ve bu bir oldubitti olur. Ellerinden kurtulur ve ulaşamaz olur. Konuşmak için zamanınız olacak. Ve bunu daha fazla kan dökmeden yapacağınız için, Anlaşmalı uluslardan Etri'nin barışı yeniden tesis etmesi ve meseleyi wasgild yoluyla çözmesi için baskı gelecektir."

Lara, "Çok dik bir yaldız," diye belirtti.

"Yine de svartalflarla savaşmaktan ya da kendi halkın arasında yeni bir isyanı bastırmaktan daha ucuz," dedim.

Lara kaşlarını çattı ve tam bir dakika boyunca düşünceli düşünceli gözlerini kıstı. Çenesi hafifçe aşağı yukarı sallanıyordu. "Sanırım Mab'ın bununla bir sorunu yok?"

"Mab neyi fark edip etmediği konusunda çok yaratıcı olabiliyor," dedim. "Özellikle de formlar doğru gözlemlenirse. Partisinde kan dökülmemesi onu yatıştırmak için uzun bir yol kat edecektir."

Lara, "Ama o bilmiyor," diye üsteledi.

"Bilmek *zorunda kalmasın* diye beni sana ödünç verdi."

Lara son espressosunu da bitirdi. "Yani... bu olaydan sonra sizin için bazı sonuçlar doğabilir."

"Özellikle de işi edersek," dedim.

"Dener ve başarısız olursak," diye belirtti Lara, "durumum hiçbir şey yapmamamdan daha da kötü olur."

"O aileden biri."

Safir gözleri tehlikeli bir an için benimkilerle buluştu ve sonra Murphy'ye döndü. "Anladığım kadarıyla planın bu mu?"

Murphy, "Övgüyü kimin alacağı konusunda ağlamaklı değilim," dedi. "Yeter ki plan sonuç versin."

Lara derin bir nefes aldı.

Sonra dedi ki, ". Bana göster."

Karmaşık bir durum değil," dedi Murphy.

Lara başını eğdi ve "Lütfen bariz seçenekleri göremeyecek kadar kalın kafalı olduğumu düşünmeyin" dedi.

Murphy, "Parlak Gelecek Derneği'nin toplantıları için binadaydınız," dedi. "Orada bir yıldan uzun bir süre boyunca günlük olarak eğitim aldım. Muhafızlarla birlikte."

Lara bir kaşını kaldırdı. "Orada kalan tehlikedeki aileleri izlediğinizi sanıyordum."

"Öyleydim," dedi Murphy. "Ayrıca burası hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğreniyordum." Kadın homurdandı. "Buranın sahibi Marcone. Arkadaşlarını yakınında tut."

Lara'nın gülümsemesi bir şekilde hem takdir edici hem de yırtıcıydı. "Demek plan yaparken benim sahip olmadığım bilgilere sahipsin."

"Güçlü odalar bodrum katında," dedi Murphy. Lara,

"Sadece tek bir giriş ve çıkış yolu var," diye belirtti.

Murphy, "Planlanması gereken ilk sorun değil," dedi.

Başımı salladım. "İçeri girmeden önce bir çıkış yolu ayarlamamız gerekiyor."

Gümüş takım elbisemi ve Müdür pelerinimi giyerek resepsiyona zamanında vardım. Orijinali değildi, ki onu tercih ederdim, bir bakıma. Bir çeşit parıltılı gri ipekten yapılmış bir elbise peleriniydi ve üzerinde herhangi bir yırtık, yanık veya yama yoktu. Bir kez daha Gardiyanlar ve Kıdemli Konsey üyeleriyle birlikte içeri girdim, ancak bu kez benim gibi giyinmiş olan Ramirez biraz geride kaldı ve bastonuna bir gün öncesine göre daha fazla yaslandı.

Yırtıcılar onun kolay bir hedef olduğunu, bu şekilde izole edildiğini ve geride kaldığını fark ederdi ve bu zirve, etraftaki en ölümcül yırtıcılardan bazılarının bir araya geldiği bir toplantı olarak tanımlanabilirdi. Yanında yürümek için hızımı yavaşlattım. Bu şekilde yalnız kalmayacaktı.

Sıcak havanın sıcak asfalt, motor yağı ve kesilmiş çimen gibi kokmasına neden olan hafif, asık suratlı bir yağmurun yağdığı bunaltıcı bir geceydi. Yağmur, hem yazın hem de kışın güçlü delegeleri uzun bir süre birbirine yakın olduğunda beklenen bir şeydi.

"Hey, dostum," dedim sessizce. "İyi misin?"

Ramirez çenesini kapattı, bir an bana baktı ve sonra şöyle dedi: "Olacağım. Şu an için uygunsuz bir durum. En azından artık tekerlekli sandalyeye mahkum değilim."

"Ne oldu?" Ben sordum.

Konuşmadan önce çenesindeki kaslar esnedi. "Yanlış canavara bulaştım."

"Görev sırasında mı?"

Bir omzunu silkti. "üzere."

Kaşlarımı çattım. Sözlerinin arasındaki boşluklarda muazzam bir öfke ve acı vardı. Carlos'un Kızıl Saray'la olan savaş sırasında yaralandığını görmüştüm. Bu onun gülümsemesini çok uzun süre durdurmamıştı.

Bu vardı.

"Özür dilerim," dedim.

Dudakları bir çizgi halinde sıkıştı. "Evet." Sanki bir böceği yerinden oynatıyormuş gibi başını hafifçe salladı. "Konsey'deki oylamayı duydum dostum. Bu saçmalık. için ne kadar sakıncalı olursan ol, hoşlarına gitse de gitmese de, sen bir büyücüsün, Harry."

"Sen bir büyücüsün, Harry," diye .

Gülümsemedi ama gözlerinde eğlenen bir parıltı belirdi. "Mesele şu ki, ben zaten sizin adınıza oyumu kullandım. Diğer Gardiyanların çoğu da öyle."

Bir an sessiz kaldım, boğazım biraz sıkılmıştı. "Ah. Teşekkürler." "Evet, .

Biz sadece dövüşmek ve kirli işleri yapmak zorunda olan adamlarız.

İş," dedi acı bir şekilde. "Bütün gün koca kıçlarının üzerinde oturan büyücüler, kim bilir? Onlara göre sen korkutucusun."

"Eskiden bu kadar çok küfretmezdin," diye not ettim. Ve bunu yaparken de sesi hiç bu kadar acı çıkmamıştı. Adamım.

Bir şey Ramirez'e zarar vermişti.

Çok geçmeden bir şişe yanıcı bir şey alıp Carlos'la uzun uzun konuşmayı aklıma not .

"Karrin ?" diye sordu.

"Her zamanki gibi, ama daha yavaş ve daha huysuz."

"Ne yaptığını duydum. Nicodemus Archleone ile el ele tutuşmuş ve hayatta kalmış."

"Tersinden anladın ama evet," dedim. "Fark şu ki, o hala evinde yaşayabilir."

"Hah," dedi dişlerini göstererek. "Evet. Konsey'e kaç kişinin gelip onu bulmalarına yardım etmemizi istediğine inanamazsınız."

"Öyle miyiz?"

"Kesinlikle evet," dedi Ramirez. "Adam lanet olası bir canavar. Ama çok da kaypak."

"Kulağa doğru geliyor."

"Er ya da geç biri onu yakalayacak."

"Benim için yeterince yakın olamaz," dedim. "Peki başka bir resepsiyonla ilgili anlaşma nedir? Dün gece olduğunu sanıyordum. Bir parti yeterli değil mi?"

"Oh, Tanrım hayır," dedi Ramirez. "Bu sadece bir buz kırıcıydı. Bu gece açılış seremonisi var."

"Bu da başka bir parti."

"Açıkçası. Anlaşmalar bir zirve toplantısında pek çok iş için alan sağlar. Yeni başvuranlar, şikayetlerin ele alınması, halka duyurular, zirvenin amacının açıkça belirtilmesi, bu tür şeyler. Açılış törenleri bunun içindir, asıl pazarlık başlamadan önce."

"Whee."

"Partileri sevmez misin, Harry?" Ramirez sordu. Sesine ve yüzüne eski mizahının hayaleti geldi.

"Şey," dedim. "En azından sevimli kızlar olacağını duydum."

Bam! İfadesinin ne kadar hızlı bir şekilde kapalı bir kapıya dönüştüğü neredeyse duyulabiliyordu.

"Los?" Ben sordum.

Başını bir kez salladı ve "Sadece ağrıyor. Resepsiyondan sonra biraz ağrı kesici alacağım."

Başımı salladım. Ateş gibi, acı da kendine has ekstra ağır bir varoluşsal kütleyle sahip bir şeydi. Büyü acıyı hafifletebilir ya da silebilirdi ama tıbbi palyatifler kadar ciddi yan etkileri olmadan değil. Bu tür bir büyüyü güvenli bir şekilde yapmak için yüzyılların deneyimine sahip biri gerekiyordu ve bu ikimizden biri değildi. Benim Carlos'a göre sekiz yılım vardı ama büyücü standartlarına göre ikimiz de pek çok açıdan giriş seviyesinde acemilerdik. Böyle bir gecede duyularının körelmesini istememesi mantıklıydı.

Bu da yapmak üzere olduğum Şeyi hem zor hem de acı verici kılıyordu. Ve gerekli.

Elimi omzuna koydum ve "Dayan dostum. Bunu atlattıktan sonra belki Wild Bill ve Yoshimo'yu alıp tekrar kamp yapmaya falan gideriz."

"Elbette," dedi tarafsız bir sesle. "Bu iyi olabilir."

Elimdeki küçük ampulü ya da kırılıp içindeki sıvıyı pelerinine ve tenime nasıl yaydığını fark etmedi. Kıyafetlerine sıçrayan fazladan bir sıvıyı kimse fark etmezdi. Elimi indirdim, kırık ampulü avuçladım ve Ramirez hiçbir Şey fark etmedi.

Neden ki?

O bir arkadaşıtı. Bana güvenirdi.

Kendimi kötü hissettim.

"Bunu başka bir büyücüye yapabileceğinden emin misin, Dresden?" Lara niyetli bir sesle sordu.

"İŞe yaramaması için bir neden yok," dedim. "Ve bunu başka bir büyücüden başkasına yaparsam, kesinlikle çizgiyi aşmış olurum, tıpkı kemanlı o aptal piç gibi."

"Eğer yakalanırsan-"

"Eğer herhangi birimiz yakalanırsak, hepimiz ," dedim. "Risk yoksa, ödöl de yok." "Doğru," dedi Lara. "Sırada ne var?"

Murphy, "Sırada ikinizi de makul bir Şekilde resepsiyondan çıkarmak var," dedi. "Bunu yapmak için ne kullanacağız?" Lara sordu.

Murphy acımasızca gülümsedi. "Beklentiler."

Childs ve güvenlik köpeğinin yanından geçerek tekrar büyük salona girdik. Bir kez daha, oda kamplara göre düzenlenmişti, sınırlar mobilya stilleri ve baş üstü ipek Őeritlerle ince bir Şekilde işaretlenmişti, bu da tüm mekâna biraz sirk atmosferi veriyordu, tek bir farkla - odanın tam ortasında, tüm kampların odak noktasında, küçük dairesel bir konuşma sahnesi kurulmuştu.

Müzik çalıyordu, yine kemanlar. Belli ki Marcone bir gece önceki rahatsız edici Sidhe kemancısını değıştirmeyi başarmıştı. Ya da belki adam yaşıyordu. Her iki durumda da aynı duygular içindeydim.

Bu arada, adamın kendisi de bu gece oradaydı ve Etri ile koyu yeşil ve koyu renkli oyma kızılağaçtan yapılmış bir eski dünya masasında oturup konuşuyordu.

deri kanepe, kalın minderlerle doldurulmuş, döşeme iğneleri olarak altın çivilerle. Baron Marcone, tertemiz gri bir takım elbise giymiş, orta yaşlarda yakışıklı bir adamdı. Belki ortalamadan biraz daha uzundu ama onu tanıdığım onca yıl boyunca neredeyse hiç değişmemişti. Yaşının getirdiği birkaç iz onu sadece daha çekingen, sert ve tehlikeli gösteriyordu.

Yanında her zaman olduğu gibi Sigrun Gard ve Hendricks vardı. Gard, basketbol oynayacak kadar uzun boylu ve bir powerlifter gibi yapılı, gözle görülür derecede kaslı bir kadındı. En az Marcone'ninki kadar güzel bir takım elbise giymişti ve altın sarısı saçları sıkı, karmaşık, düzgün bir örgüyle tutacak pek bir şey bırakmayacak şekilde arkada toplanmıştı. Takım elbisenin hatları, sırtına bağladığı balta yüzünden bozulmuştu ama moda polisi bu konuda ona zorluk çıkaracak gibi görünmüyordu.

Kanepenin diğer ucunda duran Hendricks, takım elbise giymiş kızıl saçlı bir Mack kamyonuydu. Kalın bir kaş çıkıntısı vardı ve saçlarından birkaç ton daha koyu çıkan kısa bir sakal bırakmıştı ve kürek gibi elleri vardı. Takım elbisesi özel olarak dikilmişti ama ona uymuyordu; tüm zamanını altında taşıdığına şüphe olmayan silahları göstermemeye çalışarak geçiriyordu.

Beyaz Konsey heyeti birlikte içeri girerken Marcone başını kaldırdı ve bir an için bana baktı, ifadesi nötrdü. En son büyük bir dava aldığım da, kasasının içindekilere pek bir şey olmasa da dış cephesine büyük zarar vermişim ve adamlarından biri birlikte çalıştığım deliler tarafından öldürülmüştü. Adamın ölümünün bedelini ödedim ama birini yatıştırmak ve onunla barışık olmak çok farklı şeylerdi.

Bakışına elimden geldiğince poker suratıyla karşılık verdim ve sanki bunu planlamışız gibi ikimiz de aynı anda başka bir yere baktık. Çenemi sıktım. Pislik. Adamı o güçlü çeneli ağzının tam ortasından yumruklamak istemediğim bir zaman düşünemiyordum.

Gard ve Hendricks zavallı diş doktorunu ters ters bakarak tehdit ederken, Marcone'nin birkaç eksik dişiyle dişçi koltuğuna uzanıp tamirat yaptırdığını hayal ettim ve bu beni gülümsetti. İşte. Düzgün bir parti yüzü takınamayacağımı kim söyledi? Birliğin doktorları olduğunu biliyordum. Dişçileri de var mıydı?

Eğer dünyada herhangi bir yeraltı patronunun çalışanları için bir dış planı olsaydı, bu Marcone olurdu.

Bu da bana sonbaharda yeni okuluna gitmeden önce Maggie için bir check-up yaptırmam gerektiğini hatırlattı. Odaklan, Dresden. Şimdi akşamı atlat; Maggie'nin dış randevularını sonra planla.

Ben de partiye daldım. Evanna ile konuşurken Nehir Omuzlu ile kısa bir süre sohbet ettim. Kış'ın mavi ve mor ipeklerinin karşısında Yaz'ın altın ve yeşil renkleri vardı ve Yaz Leydisi Sarissa ile selamlaşmak ve Yaz Şövalyesi Fix ile sıkı bir el sıkışma için kamplarının kenarına adım attım, bu taraftaki karşıt numaram ve iyi bir adam, hepsi yanlarındaki Summer Sidhe güvenlik müfrezesi tarafından gözlenirken.

LaChaise klanının yanından geçerken birkaç karanlık bakışla karşılaştım ve bu bakışlara ilgiyle karşılık verdim. Gulyabaniler konusunda pek hoşgörülü değilimdir, zira artık merhum olan Kızıl Saray ile savaş sırasında eğittiğim bazı çocukları yediklerini görmüştüm. Kendi klanları da Mississippi delta bölgesinde yaşayan insanlara karşı o kadar da kolay davranmamıştı ve geçmişte onlarla yan davalarda karşı karşıya gelmişim. LaChaise'in bazıları kavga çıkaracakmış gibi görünüyordu ama Winter'ın kampında Mab'ın hâlâ boş duran siyah sandalyesine doğru birkaç bakış atınca vazgeçmiş gibi göründüler.

Eğer bir şeyler başlatmak istiyorlarsa, onlarla savaşmak benim için sorun olmazdı. Tek iyi hortlağın ölü bir hortlak olduğunu söylemiyorum, ama bana aksini düşündüren biriyle hiç karşılaşmadım ve bunun beni rahatsız etmesine izin vermek için yaptıkları çok fazla ceset gördüm. Ama ateşkese saygı gösterdikleri sürece misafirdiler ve ev sahiplerinin koruması altındaydılar. Belki daha sonra, görüşmeler bittiğinde ve herkes evine döndüğünde bir tür yanlış anlaşılma olmasını umabilirdim.

Aslında pistin ortasında, konuşmacı kürsüsünün etrafındaki açık alanda dans eden birkaç kişi vardı. Evanna ve River Shoulders özellikle tuhaf bir çift oluşturuyordu; River bir eliyle svartalf kadını yerden tamamen kaldırırken, diğer eliyle de temkinli ve görkemli bir valsini atıyordu.

Freydis beyaz ve gümüş rengi elbisesinin içinde muhteşem görünerek bana doğru süzüldü. Kabul etmek gerekir ki, çoğu kadının onun kadar güzel ve eski yara izleri olmazdı ama bunlar ona tehlikeli derecede seksi bir hava katıyordu.

Kızıl saçlı Valkyrie bana göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi, elini kolumda gezdirdi ve "Selam *seidrmadr*. Burada bir kız dans etmek için kimi bıçaklamak zorunda?"

Gülümsedim ve sessizce, "Mab gelmedi bile," dedim.

Freydis endişemi görmezden gelerek bana yaklaştı, sol elini omzuma doğru kaydırды ve sağ eliyle sol elimi tuttu. ". Birkaç dakika daha büyüleyici bir kadınla dans etmek zorundasın. Ne yapacaksın, zavallı piç?"

Evet. Haklı olduğu bir nokta vardı. Ben de kolumu kaldırdım, bir elimi beline koydum ve basit bir vals yapmaya başladım.

Freydis daha önce vals yapmamıştı ama çabuk kavradı ve bir dakika içinde benimle birlikte basamaklardan zarifçe akmaya başladı. Sol elimi sıktı ve sordu, "Yara izleri. Yanıklar mı?"

"Kara Saray vampiri bir ofis binasını psişik bir kilit altına almıştı," dedim. "Renfield'larından birinde derme çatma bir alev makinesi vardı."

"Sadece el mi? Yoksa sonuna gidiyor mu?"

"Bileğe kadar, önden," dedim. "Arkada daha az. O elimle bir kalkan tutuyordum."

"kadarıyla onları sen öldürdün?"

"Neden böyle söylediniz?"

"Tecrübelerime göre, yanıklar ölümlüleri oldukça intikamcı yapıyor." "Bu... uzun bir hikaye," dedim. "Vampir kaçtı. Mavra."

"Ah, şu," dedi Freydis. "Yıllar içinde biraz ün kazandı."

"Oh?"

Freydis, "Muhtemelen bunu sana bedava söylememeliyim ama dansa bayılıyorum, nadiren fırsat buluyorum ve patronum senden hoşlanıyor," dedi.

Durup sandalyesindeki Vadderung'a baktım. Bir kez daha Ferrovax'ın karşısında oturuyordu ve ikisi de birbirlerini dikkatle süzüyorlardı.

"Bana bazı bilgileri aktarmanı istediğinde sana böyle bir şey söylemeni söyleyecek türden bir adama benziyor," dedim.

Yeşil gözleri takdirle parladı. "Oh. Az önce üçten altıya çıktın, *seidermadr*. Olaylara yüzeysel bakan erkekleri severim. Ve dans edebiliyorsun."

"Şanslıyım," dedim. "Ne olmuş yani?"

"Beni yeterince sarhoş edersen ve daha ilginç biri çıkmazsa, sana her türlü ilginç yara izini gösterebilirim. Kadınınızı da getirin, içkinin bir kısmını atlayabiliriz."

Bu yanaklarımın ısınmasına neden oldu. "Mavra'yı kastetmiştim," dedim.

Freydis konunun değişmesine aldırmadan, "En son bir yıl önce hareketlerini tespit etmiştik," dedi. "Eğer onun bir daha geri gelmeyeceğini düşünüyorsanız, rakamlarınızı tekrar gözden geçirmeniz gerekebilir."

"Birleşme haftası buralarda," diye yakındım.

"Ah, zavallı çocuk," dedi Freydis, alt dudağını alaycı bir şekilde dışarı çıkararak. "Benim kadar uzun yaşarsan hiçbirimizin geçmişten kaçamadığını fark edeceksin. O sadece sana musallat olmak için geri gelmeye devam eder."

"Aksini düşündürecek pek bir şey görmedim," diye itiraf ettim. Parça sona erdi ve valsden fokstrot'a geçtik, o da yine hemen aldı ve dönüşlerden birinde göz ucuyla bir hareket gördüm ve odanın sıcaklığı yaklaşık üç derece düşer gibi oldu. "İşte. Bu o mu?"

"Soğuk, güzel ve korkutucu mu?" Freydis sordu. "Evet, bu o. Şimdi yapalım mı?"

"Onun yerleşmesini bekleyin," dedim.

Yeşil gözleri omzumun üzerinden geçerek dikkatle beni izliyordu. "Büyük Grendelkin'le konuşuyor."

"O bir Grendelkin değil," diye mırıldandım. Bana kaşlarını kaldırdı.

"Bana güvenmek zorundasınız. Orman İnsanları Grendelkin'lerden farklıdır."

"Büyük, kıllı, güçlü, pis kokulu... Eğer bir Grendel gibi yürür ve bir -"

"Sen ve ben," dedim Valkyrie'nin gözlerine bakarak, "ciddi bir tartışma yaşamak üzereyiz."

Freydis'in gözleri meydan okumayla parladı ama önce başını çevirdi. "Bu River Shoulders. O iyi. Patronuna bunu söylediğimi söyle." "Neden bunu kendin yapıyorsun?"

"Çünkü o bir haberci kullandığı sürece ben de kullanacağım," dedim. "Neden mesafeli durduğundan emin değilim ama buna saygı duyacağım. Burada benimle fazla samimi görünmek istemiyor olabilir. Önemli olan, ona River Shoulders'ın bir Grendelkin olmadığını söyleyin."

Freydis, "Biri olmak için yeterince geveze," diye homurdandı. Bir sonraki dönüşte River Shoulders'ın Mab ile ciddi bir şekilde -başka nasıl olabilirdi ki? Mab onu yoğun bir dikkatle dinliyordu. Başka nasıl olabilirdi ki? Başını salladığını, kısa bir cümle söylediğini ve dönüp kendi kampındaki sandalyesine doğru ilerlediğini gördüm. Molly onun bir adım gerisinde ve sağında yürüyordu. Elini River'ın iri koluna koymak için durakladı ve onun gürleyen bir kıkırdama çıkarmasına neden olan bir şey söyledi. Ona gülümsedi, kolunu tekrar sıvazladı ve Mab ile birlikte yürümeye devam etti.

"İşte," dedi Freydis bir an sonra, dönüş Mab'ı görüş alanımdan çıkarırken. "Oturuyor."

Freydis'in kulağına doğru eğildim ve "Pekala. Sanırım bunu yapmalıyız."

"Kişisel bir şey değil kaplan," diye mırıldandı benimkine.

Sonra Freydis geri çekildi, yüzü öfke dolu bir ifadeye büründü ve bana bir tokat attı.

Tamam.

Belki de bu onu hafife almaktı.

Koca bir otomobili kaldırıp kısa bir mesafeye fırlatabilecek potansiyele sahip olan Valkyrie, vücudunun tüm gücüyle elmacık kemiğime açık bir yumruk indirdi. Profesyonel bir boksörden sağ kroşe yemek gibiydi. Eğer yuvarlanıp gitmeseydim, korkmuş kışımı tamamen bayılabilirdi.

Senaryo, benden uzaklaşırken onu biraz okşamamı gerektiriyordu, tam da herkesin Kış Şövalyesi'nden beklediği türden bir davranıştı, ama beynim o kadar karışmıştı ki, bunu onun kaçındığı sosyal açıdan garip bir sarılma gibi göstermeyi zar zor başarabildim. Beyaz Saray'ın kampına doğru ilerledi, doğruca Lara'nın yanına gitti. Kızıl saçlı harika görünüyordu ve bunu yaparken odadakilerin dikkatini çekti. Lara'ya alçak sesle rapor verdi, bu arada bir parmak ucunu bana doğru itti, ifadesi öfkeden gerginliğe ve gözle görülür bir sıkıntıya dönüştü.

Lara, destekleyici bir kolunu Freydis'in omuzlarına dolayarak karşıdan bana ters ters baktı. Diğer kadına odanın diğer ucuna kadar rehberlik etti ve dün gece sessiz bir yer bulduğum aynı kapı aralığında durdu. Yemek servisi yapanlardan biriyle konuştu ve sonra Freydis'le birlikte içeri girdi.

Müziyenler dışında oda sessizleşmişti ve herkes bana bakıyordu.

"Sör Şövalye," dedi Mab'ın sesi, çok net ve çok sakın bir şekilde.

Bu herkesin dikkatini çekti, ancak çoğunlukla bunu belli etmemeye çalıştılar. Vadderung ve Ferrovax bile odada başka neler olup bittiğine bakmak için sıradan bakış yarışlarını bozdular.

Az önce salona girdiğinde Mab'ın elbisesinin koyu mor olduğuna yemin edebilirdim, ama oturduğu yere tekrar baktığımda, kumaş gece yarısı kadar koyulaşmıştı ve gümüş beyazı saçlarının arasından siyah çizgiler akıyordu.

Bu soygunun yaklaşık on saniyesindeydik ve Mab, Winter'ın yargıcı, jürisi ve infazcısı olarak tam formunun yarısına gelmişti bile. Mükemmeldi.

Kenara baktım ve kendimi büyükbabamla karşı karşıya buldum. Ebenezar bana, onu hiç görmediğim kadar paniklemiş bir bakış attı. Onu bir şekilde rahatlatmak, ona göz kırpmak istedim. Ama bu hareketi kimsenin görmesini istemiyordum, hele de olacaklardan sonra. Bunun yerine ona küçük bir omuz silkme hareketi yaptım, Mab'a döndüm ve başımı öne eğdim. Sonra aceleyle ona doğru yürüdüm.

"Sör Şövalye," dedi Mab, sesini samimi bir şekilde alçaltarak. "Değerli bir müttefiki kızdırdınız. Kendinizi açıklayın."

"Bunu yapmamı istemiyorsun," diye benzer bir tonda cevap verdim. "Bak, senden gerçekten istemeyi hiç beklemediğim bir şey istemem gerekiyor."

Mab kaşlarını kaldırdı. "Ve bu?"

"Güveniniz," dedim. "Sizin adınıza hareket ettiğime."

Mab'ın gözleri hafifçe büyüdü.

"Yardıma ihtiyacım var," dedim. "Lara'nın az önce geçip gittiği kapıya bak, sonra da beni öldürmek istemiş gibi bana bak."

"Bunun için dramatik bir ilham perisini çağırmama gerek yok," diye mırıldandı Mab. Ama çenesini Lara'nın az önce çıktığı kapıya doğru itti ve sonra geniş, karanlık gözlerini tekrar benimkilere çevirdi. "Bu halka açık bir pandomim. Yüksek bahisler için oynuyorsun." Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Başarısızlığınla beni utandırma."

"Hayır, kraliçem," dedim odadakilerin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Ondandaki bir adım geri çekildim ve belime kadar eğilerek, kızgın ve üzgün göründüğünü varsaydığım bir ifade takındım ve Lara'nın peşinden koşmaya başladım.

"Spor salonuna girmenin bize ne faydası olacak?" Lara sordu. "Orayı gördüm. Oradan nezarethaneye inmenin bir yolu yok."

Murphy sırıttı. "Dediğim gibi. Orayı birkaç kez ziyaret ettin. Ben orada yaşadım. Özellikle de spor salonunda."

Marcone'nin kırmızı ceketli adamlarından biri merdivenlerden spor salonuna çıkarken benimle aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu ama ellerini havaya kaldırarak onu sakinleştirdim ve "Bunu halletmem gerek yoksa patronum beni öldürecek. Bana sadece bir dakika verin."

Bir gece önceki adamlardan biriydi. Muhafız benden Marcone'nin kampına doğru baktı. Marcone konuşurken başını kaldırmadı ama sağındaki Hendricks muhafıza başıyla selam verdi.

Gardiyan yüzünü buruşturarak geri çekildi ve "Freydis'e dikkat et dostum. Sana bakar bakmaz bağırsaklarını deşer."

"Üç kişi gibi konuştun," dedim. Kafası karışmış görünüyordu. Hareket etmeye devam ettim.

Merdivenlerden Freydis'in hıçkırıklarının yumuşak sesleriyle çıktım. Lara boks ringinin en yakın köşesinde durmuş, kollarını Valkyrie'nin omuzlarına dolamıştı. Boş olduklarından emin olmak için arkamdaki merdivenleri kontrol ettim, kapıyı kapattım ve "Temiz." dedim.

"Od'un kanı, aktris olmalıymışım," dedi Freydis memnun bir sesle, Lara'dan uzak durarak.

"Şey. Einherjaren bunu yemedi," dedim. "Herkes bir şeylerin peşinde olduğunu biliyor."

Lara bana sırtıttı. Vampir cazibesini tamamen bir kenara bırakırsak, kadının sırtışına doyum olmuyordu ve küçük siyah elbisesi şık ve çarpıcıydı. Ellerini pençe gibi büktü ve "Mab'ın Şövalyesi'ne kancalarımı takıyorum tabii ki" dedi.

"Belli ki," dedim. Odanın arka tarafına, havluların kullanılmaya hazır bir şekilde rafa dizildiği yere doğru ilerledim. Giderken takım elbise ceketimi ve yeleşimi, sonra da ayakkabılarımı, pantolonumu ve gömleğimi çıkardım, ta ki üzerimde sadece boxer külot, atlet ve çorap kalana kadar. Bu gerekliydi.

Lara elbisesini başının üzerinden kaldırıp bir bankın üzerine atarken, "Hâlâ bunun ciddi bir güvenlik planlaması ihlali olduğuna inanıyorum," diye yakındı. Daha dikkatli bir şekilde ayakkabılarını da ekledi ve başka hiçbir şey giymedi. Mükemmel bir şekilde. Gözlerimi kaçırdım.

"Einherjaren'i tanımıyorsun," diye ısrar etti Freydis sert bir ses tonuyla. "Bir şeyin tek bir şekilde olması gerektiğini kafalarına bir kez soktular mı, işte o kadar. Olması gereken budur."

Lara'nın sesi sanki burnunu kırıştırarak konuşuyormuş gibi . "Yine de. Eski bir mahzen kuyusu mu?"

"Havlularını sepetlerde taşımak yerine bodrumdaki çamaşır odasının hemen yanına bırakmak için kullanabileceklerini fark ettiklerinde,

Durdurmak değildi," dedi Freydis. "Dambıllarla duvarda delikler açtılar ve şafttan aşağı havlu atmaya başladılar. Marcone zarafetle pes etmek zorunda kaldı ve asansör kapıları taktı."

Söz konusu kapıya gittim, bir mandalı çevirdim ve açtım. Düzgün bir şekilde yuvarlanarak yukarıdan başlayan ve doğrudan karanlığa inen bir bacayı ortaya çıkardı. Aşırı büyük değildi.

İnanılmaz derecede harika bir koku vardı, çiçekler, tarçın ve daha koyu ve tatlı bir şey ve sonra Lara yanımda duruyordu, çıplak omzu dirseğime değiyordu. Dirseğim coşkuyla onayladı -ama Lara sıçradı ve küçük, kesik bir rahatsızlık sesi çıkardı.

Omzuna baktı, sanırım dirseğimin ucuna benzeyen bir parça kızarmıştı, sanki sıcak bir tavaya sürtmüş gibi.

Beyaz Saray'ın vampirlerinin, tıpkı Kara Saray'ın güneşlenmeyi sevmemesi, samimi sevgiye karşı ciddi bir alerjisi vardır. Seven ve karşılığında sevilen insanlarla ten tene temas Beyaz Saray için en zor olanıdır.

Bu da demek oluyor
ki...

Evet. Karrin ve ben meşgulken etrafımda bu koruma aurasının olmasını düşünmemiştim ama olması güzeldi.

Ve gerçek olduğunu bilmek güzeldi. Çok güzeldi.

"Ah," dedi Lara, ses tonu sinirliydi. Sonra bana baktı ve yüz ifadesi birden memnun oldu. "Oh. Sen ve kadın polis mi? Tebrikler, büyücü."

"Benim ilişkilerim senin balmumundan ibaret değil," diye karşılık verdim huysuz bir ses tonuyla.

Lara başıyla eski mahzen kuyusunu işaret etti. "Oraya ikimiz birlikte inmek üzereyiz, bu yüzden sana çarptığım için ikinci ve üçüncü derece yanıklara maruz kalıp kalmayacağımı bilmek gibi küçük bir ihtiyacım olduğunu söyleyebilirim." Boşluğa ciddiyetle baktı. "Küçük. Sığacak mısın?"

"Bana müstehcen şakalar yapmayı bırak," diye yakındım. "Ben hallederim. Gardiyanla başa çıkabileceğinden emin misin?"

Lara başını hafifçe bana doğru çevirdi, gözlerini yere indirdi ve yavaşça bana bakmadan önce dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Birdenbire ışık, teninin solgun mükemmelliğine dokunduğu yerler dışında odadan kayboldu.

Neredeyse ulumaya ve göğsümü yumruklamaya başlayacaktım, aniden onu çok kötü istedim. Kendimi kontrol etmek için uzun bir nefes almam gerekti ve

gözlerimi kaçırmak için kendimi zorladım.

"Ben hallederim," diye Lara ve arzusun acı veren baskısı aniden hafifledi.

Dişlerimi sıktım ve içinden, "Ayrıntıları kastetmiştim. Başka bir şey görmeyeceğinden ya da duymayacağından emin misin?"

"Bana altmış saniye ver," dedi Lara. "Yeterince yaklaştığımda, trompet çalarak ve davullara vurarak yanından geçsen bile başka bir şey fark etmeyecektir. Fark etse bile hatırlamayacaktır."

"Altmış saniye," diye iç geçirdi Freydis. Havluları mekanik bir hassasiyetle birbirine düğümlüyordu. "Erkekler."

Lara gözlerini, aniden nefesi kesilen ve yanakları renkten renge giren Freydis'e çevirdi.

"Sevgilim, bu hiç de aynı şey değil," diye mırıldandı Lara. "Kontratinın bu kadar spesifik olması çok yazık, yoksa bir ara senin için gösteri yapardım."

Freydis derin bir iç çekti ve başını kaldırmadan havluları düğümlemeye devam etti.

Lara bana muzip bir gülümseme verdi, ellerini uzattı ve "Kalkmama yardım et, Harry," dedi.

"Benim yardımına ihtiyacın yok," dedim, biraz kalın bir sesle. Elindeki feneri yüzüme tutmadığı zamanlarda bile Lara Raith beni biraz şaşkın hissettiriyordu.

Beyaz Saray'ın fiili hükümdarı eğlenen bir kahkahayla karşılık verdi ve bir dalgıç gibi kuyuya girerek sessizce karanlığın içinde kayboldu.

"Altmış saniye," diye mırıldandım. "Aşağı inmem bunun iki katını bulacak."

Freydis, "Bu lanet olası iş yüzünden aklımı kaybedeceğim," dedi. "Beş dakika içinde ipi hazırlayacağım."

"Koru," dedim.

"Ah, doğru." Başını salladı, elini elbisesinin içine daldırdı ve küçük ahşap bir plaket çıkardı. "Eğer başım bağlı olmasaydı. Hiç bu kadar dikkat dağıtıcı bir müşteri için çalışmamıştım."

Benim takım elbisemi ve Lara'nın elbisesini aldı ve boks ringinin içine bıraktı. Sonra plaketi onlara dokundurdu, bir şeyler mırıldandı ve tahtayı parmaklarının arasında şaklattı. Gözlerimi yakan bir ışık parlaması oldu ve retinamda şimşek şeklinde bir İskandinav rününü yaktı.

mor, ve aniden oradaydım, boks ringinde Lara'nın üstünde, öfkeyle öpüşüyorduk.

İllüzyon olarak mükemmeldi. Sadece gerçekten... detaylıydı. Belki de çok fazla. Biraz utanarak arkamı döndüm.

"Senden hoşlanıyor, biliyorsun," dedi Freydis, illüzyonu eğlenerek izlerken.

"Anladığım kadarıyla Lara çoğunlukla Lara'dan hoşlanıyor,"

dedim. "Olabilir. Ama sana diğerlerine davrandığından daha farklı davranıyor."

Homurdandım ve "Harika. Tam da hayatımda ihtiyacım olan ilgi."

Sonra omuzlarımı ve başımı dar, ışıksız, kulpsuz bir taş kuyuya soktum ve iç çamaşırlarımla aşağı doğru kıvranmaya başladım.

Zifiri karanlıkta üç katlı bir şafttan kafa üstü aşağı inmek bir eğlence işi olarak asla iyi sonuç vermeyecektir. Düşmemi engellemek için tamamen duvarlara baskı uygulamama güveniyordum. Sınırlı alan aslında faydalıydı; vücudumun daha fazla yüzey alanının duvarlara bastırılabilceğı ve herhangi bir noktaya daha az yük bineceğı anlamına geliyordu.

Elle kesilmiş taş şaft hat boyunca daralmadıkça ve ben sıkışmadıkça, bu durumda sadece mahvoldum. Ya da çok daha genişlerse, bu durumda da mahvolurdum. Biraz sert olabilirdim ama kafamın üzerine üç kat düşmek iyi sonuçlanmayacaktı.

Aşağı doğru sallanmaya başladım. Zor bir işti ama çok fazla kardiyo yapıyordum.

Belli ki Lara asansörün kapısını arkasında açık bırakmıştı, çünkü içeriden gelen loş ışık bana kuyunun dibindeki beyaz havlu yığının ve duvarların şeklini gösteriyordu. Mesafe hakkında bir fikir edindikten sonra daha hızlı hareket etmek mümkündü; biraz gevşeyip yarı yarıya aşağı kayabilirdim.

Biraz derimle ödedim ama olabileceğı kadar kötü değildi. Kalenin taşları çok eskiydi. Zaman (ve başka ne olduğunu çok yakından düşünmek istemiyordum) pürüzlü kenarların çoğunu aşındırmıştı. Kanamaya ve duvarları kayganlaştırmaya başlamadığım sürece bana bir şey olmazdı.

İyi idi. Kendimi pipetten üflenmemeye çalışan bir kağıt tomarı gibi hissettim, ama bunun dışında her şey süperdi.

Dikkatlice aşağı indim, her seferinde sadece bir uzvumu hareket ettirdim, dost canlısı mahalle Örümcek Adamı gibi. Ama aslında duvarlara yapışamıyordum. Ve eğer kayarsam, kendimi kurtaracak bir ağıym yoktu ve düşüp boynumu kırabilirdim.

"Dost canlısı komşu Örümcek Adam," diye nefesimin altında şarkı söyledim ve aşağıya indim.

Omuzlarım sıkıştı.

Kalbim çok daha hızlı atmaya başladı.

Korktuğum için falan değil. Bu sadece kardiyoydu.

Klostrofobi yaşıyor değildim. Ben Beyaz Konsey'in bir büyücüsüydim. Duygularımızın bizi kontrol etmesine izin vermeyiz.

Kendimi yavaşça nefes almaya, hareket etmeyi bırakmaya ve düşünmeye zorladım. Sıkışmıştım çünkü kaslarım kasılmış, beni şaftın duvarlarına karşı tutuyordu. Gevşemem gerekiyordu. Ama gevşersem düşüp ölebilirdim ve bu da ters etki yaratırdı. Yani işin püf noktası, geri kalanımı gergin tutarken *bir parçamı* gevşetmek olacaktı.

Bir kolumu uzatıp omuzlarımı duvardan ayırmaya çalıştım ama işe yaramadı. Kendimi daha da sıkışmış hissettim ve nefes alışverişim arttı. Daha fazla gerildim ve eklemlerimdeki baskının arttığını hissettim.

"Bir iple sallanabilir mi? " Nefesim kesildi.

Bekle.

Dur, Harry. Düşün. Beynini kullan.

Beynim, "Tepeden bir bak," diye mırıldanmaya devam etti.

Doğru ya. Tepeden.

Bu bir Çin parmak tuzağı sorunuydu. Doğrudan ona karşı çalışmaya çalıştıkça, ondan kaçmak daha da imkansız hale geliyordu.

Ben de gerildim ve kendimi geriye, yukarı doğru ittim. Zordu ama son zamanlarda çok çalışıyordum. Kış örtüsünün çekimiyle savaşmak bana bazı fiziksel faydalar sağlamıştı. Birkaç santim geri çekilebilirdim, omuzlarımı yeniden ayarladım ve yakın noktayı geçebildim.

"Hey oradaki! İşte Örümcek Adam gidiyor." diye nefes aldım. "

Nefes almanın ne kadar zor olduğunu ya da ellerim başımın üzerindeyken nasıl kapana kısıldığımı ve o dev örümceklerden biri (onlardan var; onları görmüştüm) peşimden kuyuya inmeye başlarsa yapabileceğim hiçbir şey olmayacağını düşünmemeye çalışarak aşağı inmeye devam ettim.

Teşekkürler, hayal gücü. Yeterince sorunum yoktu, bu yüzden beni tetikte tutmak için bir tane daha uydurduğun için gerçekten minnettarım.

Kuyunun dibine ulaşip bir yığın terli havlu ve onları görmeye yetecek kadar loş ışık bulduğumda nefesimi olabildiğince sessiz tutmaya çalıştım.

Evet. Bundan zarafetle kurtulmanın bir yolu yoktu. Kollarımı kapıdan dışarı uzattım ve arkalarından kıpırdanmaya başladım, dışarı çıkarken ağırlığımı omuzlarıma vermek için boynumu büküm.

Sonunda başımı şaftın dibinden çıkarıp mutlak bir şehvet duvarının içine soktum.

Ciddiyim. Bir anda yeniden on beş yaşında olmak gibiydi, hormonlarım patlamıştı ve onlarla nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Cildim aşırı hassaslaştı ve aniden, sırtımdaki ve bacaklarımdaki taş hissinin ve aşağı inerken kir ve toza bulandığımın farkına vardım. Vücudumdaki ağrılar tekrar ortaya çıktı: hareket kabiliyetimi ciddi şekilde kısıtlaması gereken kas ağrıları, eski yaralarım sürekli bir ağrıyla çarpıyor ve ellerimdeki daha yeni hasar ısrarla zonkluyordu, bunların hepsi normalde Kış örtüsü tarafından susturulurdu.

Belli ki, Beyaz Saray'ın güçlü bir vampiri vücudunuzun nasıl hissettiğine dikkat etmenizi istediğinde, bunu yapıyorsunuz. O kadar.

Başımı çevirdim ve kaslarımın sadece yavaşça, ağır ağır tepki verdiğini gördüm.

Şaft loş bir koridora çıkıyordu ve tek aydınlatma, koridorun bir tarafında, bir tür metal dedektörüne benzeyen ağır plastik bir çerçevenin yanına yerleştirilmiş bir masanın üzerindeki lambadan geliyordu.

Einherjaren'lerden biri masanın önünde duruyordu. Adam en az benim kadar uzun boyluydu, sadece yetmiş ya da seksen kilo daha fazla kas yapısına sahipti, kısa siyah saçları ve gür siyah sakalı vardı. Masanın önünde duruyordu, elinde ağır bir tüfek vardı, anti-matériel mermiler için modifiye edilmiş AR'lerden biri, omzunda, namluya doğru nişan almıştı.

Ama o önemli değildi.

Önemli olan tek şey Lara Raith'ti.

Einherjar'dan bir metre kadar uzakta durmuş, güzel bacaklarından biri yavaşça öne doğru kayarken ayak parmaklarının üzerinde dengede duruyordu. Bu hareket kasların gerilmesine ve bükülmesine neden oldu ve gölgeler vücudunun üzerinde *mümkün* olmaması gereken şekillerde dalgalandı, daha az çıldırtıcı bir şekilde tahrik edici.

Kalenin zemininde ne yaptığımı unutmuştum.

Bunun bir önemi yoktu.

Lara önemliydi.

Kendimi sadece ona bakarken buldum, şimdiye kadar gördüğüm en canlı, tehlikeli, görkemli kadına, sadece birkaç metre ötede, çıplak ve erotik duygularla titreşirken

Enerji. O soluk, mükemmel tenin üzerindeki kir lekeleri umurumda değildi. Kendi bedenimin pislik içinde olması umurumda değildi. Görev, az önce kayarak indiğim kâbus gibi örümcek kuyusu ya da artık tanıdık gelmeyen ağırlar ve sızılar umurumda değildi, yeter ki bir erkeğin görebileceği en inanılmaz manzaraya bakmaktan vazgeçmek zorunda kal-

Durup , sertçe, beş ya da altı kez hapşırdım.

Büyü içimden fişkırdı, her istemsiz kasılmada enerji dışarı aktı.

Lara'nın kafası bana doğru döndü, gümüş mavisi gözleri bir kedininki gibi iriydi.

Arkamdaki kuyudan basket topu büyüklüğünde gövdeleri olan karadul örümcekleri - beş ya da altı tane.

Einherjar'ın donuk bakışları aniden odaklandı ve soğuk gri gözleri Lara'dan bana ve örümceklere kaydı. Parmağı tüfeğin gövdesi boyunca hazır pozisyon dan tetiğe doğru hareket etti.

Lara bulanıklaştı.

Hareket etmeye başladığını tam olarak fark edemeden Einherjar'ın korumasının içindeydi, aşağıya doğru eğildi ve adamın kollarının çemberinin içine, adamla tüfeğin arasına, sırtı adamın göğsüne gelecek şekilde geldi. Adam tepki olarak seğirmekten fazlasını yapamadan, kadın silahı kavradı ve adamın elini tetikten uzaklaştırdı. İkisi tüfek için mücadele etti. Einherjar tüfeği geri almaya çalışmaktan vazgeçti ve kocaman sağ elini Lara'nın boğazına dayadı. Lara'nın boynunu ezmeye başladığında ön kollarındaki kas ve tendonlar ip gibi ortaya çıktı.

Bu arada örümcekler tıslayıp tıslayıp en yakın hedefe, yani bana doğru sıçradılar.

"Glah!" Bağırđım. Çok erkeksi bir şekilde.

Bakın, büyük böcekler bir şey gibidir. Yani, sadece iç çamaşırı giymiş vücudunuzun uzunluğuna baktığınızı ve dev Alaska yengeçlerinin kısıkaçlarını sallayarak vücudunuza hücum ettiğini gördüğünüzü hayal edin. Kendinizi savaşa hazırlamak için erkekçe bir şekilde bağırırdınız.

Fazla ışıık yoktu, daha da az zaman vardı. Devasa bir örümceğe çılgınca tekme attım ve onu fıstık ezmesiyle dolu gevşek bir kickball gibi kenara fırlattım. Yüzüme doğru gelen ikinci bir yaratığı havadan ittim ve ardından diğer dördü beni ısırırken korkunç delinme yaralarının oluştuğunu hissettim. Dışler etinizi deldiğinde, bir ya da iki saniye pek bir şey hissetmezsiniz - ta ki sizi ısırın şey sizi endişelendirmeye başlayana, ileri geri sallanırken

yırtılıyor. Sonra sanki içinize elektrik akıyor, keskin gümüş hissi veren şimşekler ısırılan uzuvda yukarı ve aşağı dalgalanıyor. Dişler delindi. Zehir yaktı. Kalp atışlarım hızlandı.

Diğer iki dul kadın da onları devirdiğim yerden toparlanıp bana katıldılar.

Ve sonra, çılgınca nefesler aldıktan sonra, örümceklerin formları sallanmaya başladı ve aniden yarı saydam bir yapışkan maddeye dönüştü. Bir saniye sonra, onlarca sert, minik örümcek ayağı her yerime batarken, örümcek dişleri içime kavurucu bir acı gönderdi. Bir saniye sonra, ektoplazma ve küçük yaralarla kaplanmış, kendimi iyice sümüksü hale getirmiştım.

Lanet olası konjurit.

Kan dolaşıma enjekte edilen ektoplazma ile herhangi bir olumsuz etkileşim olmamasını ummak zorundaydım - çünkü zehir her ne idiyse, şimdi kesinlikle ektoplazmaya indirgenmişti.

Karaya vurmuş bir balık gibi çırpındım, ektogoo zemini ortalama bir su kaydırağından daha kaygan hale getirdi, sonunda Lara'yı tekrar görebilene kadar çırpındım.

Hâlâ sırtı Einherjar'a dönük bir şekilde duruyordu. Boğuşma sırasında silahı düşürmüşlerdi ve adamın iki eli de şimdi onun boğazındaydı. Yüzü parlak pembe, dudakları çirkin grimsi bir renkteydi. Ellerini görene kadar neden karşılık vermediğini anlayamadım, arkasında, sırtının küçük kısmında.

Onu tutmasına karşı koymaya çalışmıyordu. Öldürmek için gidiyordu.

Lara eğildi, büküldü ve çırpındı, zavallı piç de onun boynuna asıldı. Dövüşü kazandığını sanıyordu.

Sonra yorgunluk pantolonu gevşedi. Lara'nın dudakları muzaffer bir hırıltıya dönüştü. Bedenlerde bir dalgalanma oldu ve sonra Einherjar ürkmüş bir oflama sesi çıkardı. Gözleri genişledi ve odaklanamadı.

Mücadele durdu. Lara'nın yarı boğulmuş yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Ellerini Einherjar'ın kollarına doğru kaydırıp ve parmaklarını nazıkçe çekti. Adamın elleri bir anda çekildi ve Lara'nın omuzlarından göğüslerine doğru kaydılar. Bir kez öksürdü, sonra alçak sesle mırıldandı ve kalçaları yavaş bir ritimle hareket etmeye başladı.

Einherjar sendeledi. Dengesi sarsılarak masasına yaslandı. Lara onunla kaldı ve bu hareketin garip olması gerekirken, Lara bir dans partneri, bir sevgili ve ziyafet için avını saran aç bir örümcek arasında bir yerde, ona uymak için yumuşak ve çevik bir şekilde hareket etti.

Dişlerini göstererek kurbanına baktı ve sonra bana baktı. Gözleri ayna gibi sıvı gümüş rengindeydi. Boynundaki derin pembe parmak izleri ileride oluşacak morlukların habercisiydi, ama ben ona bakarken bile, Einherjar'ın nefes alışları ağırlaşıp çaresizleştikçe morluklar soluyordu.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu. Sesi sessiz ve sertti, sanki on yılını viski içerek geçirmiş gibiydi. "Dev örümcekler mi? Kahretsin, Dresden."

Kendimi bir an için öylece bakarken buldum. Eskisi gibi bir aura yaymıyordu ama yine de gördüğüm en erotik, en korkunç manzaralardan biriydi. Cazibesi beni kendine çekiyor, tamamen insani hormonlarıma sesleniyordu - ve söylemeye gerek yok ki, Kış örtüsü ona duyduğu şehvetten kesinlikle çıldırıyordu. Einherjar'a meydan okumak, onu öldüresiye dövmek ve ardından Lara'yı fetih ödülü olarak almaktan başka bir şey istemiyordu.

Ama o ben değildim. Gerçek ben değildim. Bu sadece manto ve etti, istediklerini istiyorlardı. Amacımı hatırlayana kadar ikisine de zihnimle, irademle karşı koydum.

Thomas.

Kardeşimi kurtar.

Her ne kadar ektoplazma ile ıslanmış olsalar da çorap ayaklarımın üzerine geldim ve ezilerek ilerledim.

"Onu öldürme," diye tısladım dikkatle, ona bakmamaya çalışarak. "Eğer onu öldürürsen tüm bu zahmet boşa gider."

"Uzun sürmesin," diye karşılık verdi, sesi gırtlaktan geliyordu, şehvetliydi, her kelimesinde bir inilti vardı. Gözleri bu noktada neredeyse tamamen beyazlaşmıştı, gözbebekleri merkezlerinde siyah boncuklar gibiydi. Gözleri tamamen insanlık dışı görünüyordu ve yıllar önce büyücü duyularıyla kardeşimde gözlemlediğim iblis Aç'ın gözlerine tıpatıp benziyordu. "Göründüğünden daha güçlü. Beni kötü yaraladı. Hâlâ iyileşiyorum."

Einherjar olduğu yerde kilitli kaldı, gözleri boştu, yüz ifadesi azap çeken bir adamınki gibiydi, sadece Lara'nın hareketlerine uymak için gerektiği kadar hareket ediyordu. Lara, Einherjar'ın kas kütlesine kıyasla küçücük bir şeydi ve bu noktada ona karşı hiçbir şansı olmadığı açıktı. Yüzyıllardır kendini mesleğine adanmış bir adamdı ve Lara'nın gücü karşısında bunun hiçbir anlamı yoktu. Hiç saygınlığı yoktu.

Gösteri sırasında hepimiz bu kadar aptal ve sakar mı görünüyoruz?

Evet. Muhtemelen. İşin içinde bir succubus olmasa bile.

Vampiri ve kurbanını geride bıraktım ve tam olarak ne zaman geceleri çarpışan şeylere *karşı değil* de onların *yanında* sahaya çıkmaya başladığımı anlamaya çalıştım.

Sonra bu düşünceleri bir kenara ittim, bir kucak dolusu havlu aldım ve kardeşimi aramaya çıktım.

Koridorun sonunda, zemine yerleştirilmiş ağır bir kapak buldum.

Donup kaldım.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Kapı kalenin dekoruna uymuyordu. Taşlarla tam olarak aynı hizada değildi. Eskiymi ve ağır ahşaptan yapılmıştı.

Ve yanık izleri vardı. Çünkü o benim kapımdı.

Benim kapım, *benim*, eski dairemde; bodrum katındaki laboratuvarımın kapısı. Yukarı çekmek için kullandığım halka hâlâ içindeydi. Ve üzerinde daha önce olmayan ek bir çubuk vardı.

Kendimi donmaktan kurtardım ve titreyen elimi uzatarak çubuğu geriye kaydurdum ve kapıyı açtım. Kolayca açıldı; hatta doğru yerden gıcırdadı ve lanet olsun, her zaman olduğu gibi hissettirdi. Göğsüm aniden acıdı ve gözlerim yandı.

Tanrı aşkına, tekrar evimdeymişim gibi hissetmek istiyordum. Ama onun yerine Marcone'nin evindeydim.

İçimde, derinlerde bir şeyler kıpırdadı. Bu öfke değildi. Öfke kadar geçici ve geçici bir şey değildi. Duygusal acıma dayanmıyordu. Bundan daha eski bir şeydi. İlkeldi. Benim olan şey elimden alınmıştı.

Bu doğru değildi. Ve kimse konuda bir şey yapmayacaktı. Ben olmadığım sürece.

İçeride bir yerlerde bir şeyler *tıkırdadı*.

Kızıl Saray kızımı aldığından beri bir felaketten diğerine savruluyor, hayatta kalmaya çalışıyordum. Tüm bu durum, hayatıma çarpan, beni bir kez daha çırpınmaya zorlayan ve belki de öldürülmeme neden olan bir entropi barajıydı. (Yine. Teknik olarak.)

Artık her şey farklıydı. Maggie'nin hayatının bir parçasıydım. Ve bir gün onu koridorda yürütmem gerekebilirdi.

Belki de bu işlerin önüne geçme zamanım gelmişti.

Belki de ciddileşmenin zamanı gelmişti.

Kardeşim cenin pozisyonunda kıvrılmış yatıyordu, çıplaktı ve şok edici derecede zayıftı, sanki son bir günde kırk kilo kas kaybetmiş gibiydi. Hem daha iyi hem de daha kötü görünüyordu; çürükler ve kan gitmişti. Elleri hâlâ düğümlenmiş ve korkunç görünüyordu ama yüzü yeniden tanınabilir hale gelmişti. Cildi birkaç beden daha büyük olmalıymış gibi görünse de, eskiden kaslı olan vücudundan geriye kalanlara karşı sıkı sıkıya çekilmiş olsa da, vampir olmanın ayrıcalıkları vardı.

Beni hasta eden onun yüz ifadesiydi. Cıva rengi gözleriyle yukarı baktı, donuktu ve basit bir hayvani acıyla parlıyordu.

"Thomas," diye tısladım. "Ben Harry."

Konuşmadan ışığa göz kırptı. "Beni duyabiliyor musun, dostum?"

Gözlerini dikti ve boğulur gibi bir ses çıkardı.

"Cehennem çanları," dedim. Aşağıda beni bekleyen bir merdiven yoktu. Bu yüzden yüzümü buruşturdum, bacaklarımı açıklığın üzerine salladım ve sonra olabildiğince sessiz bir şekilde aşağıya indim.

Biraz düştüm ama Thomas'ın üzerine ya da kırımın üstüne düşmemeyi başardım.

"," dedim. "Gitmemiz gerek."

Uzun bir süre hiçbir şey olmadı. Sonra hareket etti ve tuttuğumu fark etmediğim bir nefes aldığımı hissettim. Kardeşim yaşıyordu.

Ama ondan geriye pek bir şey kalmamıştı.

Yıldızlar ve taşlar, svartalves onu çok kötü çalıştırmıştı. Onu zincire vurmamışlardı. Sadece kendi kaçışını gerçekleştirme ihtimali kalmayana kadar dövmüşlerdi. Bu konuda öfkelenmek istiyordum ama doğüstü uluslar arasında onların eylemleri sadistçe değil, etkili olarak değerlendirilirdi. Kahretsin, onu elleriyle öldürmeleri ve ardından bir suikastçının Etri'ye bir girişimde bulunduğunu ve işi yapamadan öldürüldüğünü duyurmaları basit bir mesele olabilirdi. Ama bunun yerine Anlaşmalara bağlı kaldılar.

Hayattaydı. Ancak Açlığı onu bu şekilde tutmak için kendi bedenini yamyamlaştırmıştı.

"Thomas, fazla zamanımız yok," dedim. "Tembel kışını kaldır. Gitmemiz gerek."

Bana baktı ve kaşları çatıldı. Beni anladığından hiç emin değildim.

"Elbette," dedim. "Bütün işi kendim yapmak zorundayım."

Tılsımımı kaldırıp odaya baktım ve kalbim acıdı. Burası benim eski laboratuvarımdı. Orada sayısız saatler geçirmiştım; çalışmış, ders çalışmış, demlemiş, büyü yapmış, çağırmış, saçlarımı ateşe vermişim - bilirsiniz işte, büyücü işleri. Molly de öyle. Yerde duman lekeleri vardı ve eski mobilyalarımın bulunduğu kareleri ve dikdörtgenleri, masaların ayaklarını, kitap raflarının tabanlarını, tel çerçeveli depolama raflarını vidaladığım duvardaki delikleri görebiliyordum. Eski bakır çağırma çemberim odanın en ucunda bir şekilde hayatta kalmıştı. Belki de eski oturma odamın zemini üzerine çökmüş, onu alevlerin en kötüsünden korumuştı.

Ama bana hiç yardım etmedi.

Yukarı uzanıp açıklığın kenarından tuttuktan sonra kendimi dışarı çekmekte zorlanmazdım. Ama kardeşimi taşıırken dışarı tırmanmak çok zor olurdu. Kahretsin, keşke zamanımın çoğunu dünya büyüğü üzerine harcasaydım. Yerçekimini birkaç saniyeliğine değiştirmek bu işi gerçekten kolaylaştırabilirdi ama şu anki beceri seviyemle bunu yapmak sahip olmadığımız kadar zaman alırdı.

Diğer seçeneği seçip ikimizi de öldürmemeyi ummalıydım. Hadi, ben.

Eğildim, açıkta kalan derisini elimden geldiğince havluyla sardım ve Thomas'ın kollarını tuttum. Tıslayarak nefes aldı ama hareket etmedi, vücudu haşlanmış makarna gibi direnç gösteriyordu. Şaşırtıcı derecede hafifti ama hafif, gevşek insanları hareket ettirmek bile tam bir eziyet. Onu ayağa kaldırıp bir omzunun üzerinden itfaiyeci kucağına almak bir dakikamı aldı. Ondan sonra kendimi çıkışın altına yerleştirdim ve vücudumu çevirerek, umarım, çıkarken Thomas'ın derisini yüzmediğimden emin oldum.

"Bir havalanma pelerini yapmalıyım," diye mırıldandım. "Doktor Strange asla böyle bir sorun yaşamazdı."

Ukalalıkla vakit kaybettiğim için bir an suçluluk hissettim ve bunu bastırdım. Kardeşim güvende olduğunda bunun için zamanım olacaktı.

Sonra çömeldim, yapabileceğim en iyi tahmini yaptım, irademi topladım ve "*Forzare!*" diye hırlarken sağ elimi yere doğru ittim.

Ham kinetik kuvvet altımdaki zemine çarptı ve Sir Isaac Newton sayesinde beni de yukarı itti. Havada uçuyordum ama

gereken güç miktarını yanlış değerlendirdim. Büyü bilimden çok sanattır ve bana yardımcı olacak birkaç alet olmadan hassas bir şekilde çalışmak oldukça zordu. Bu yüzden koridorun zemin seviyesine kadar zarif bir şekilde süzölmek yerine, kemerimin seviyesine kadar yükseldim ve sonra tekrar aşağı düşmeye başladım.

Koridorun zeminine tutundum ve bana birkaç gerginlik noktası sağlamak için umutsuzca bir dizimi açıklığa doğru kaldırdım - ama bu pek sağlam bir pozisyon değildi. Sağ kolumu olabildiğince sert ittim ama düz duruyordu ve omzumla sırtımın üst kısmında ancak bu kadar güç vardı. Kardeşimi yere kaldırmak için zorlandım ama hiçbir kaldıracım yoktu ve pozisyonum gücümün çoğunu uygulamak için çok istikrarsızdı. Kaslarım yandı ve sonra yavaş yavaş titremeye başladı. Dişlerimi sıktım, derinlere uzandım ve neredeyse bir anda kaybolmaya başlayan birkaç santimlik bir mesafe kazanmak için zorlandım.

Kardeşimi koruyacağını umduğum kontrollü bir düşüşe hazırlanmaya başladım ama birden omzumdaki ağırlığı kaybıldı.

Lara onu hızlı bir hareketle bir tarafa sürükledi, mavi gözleri parlıyordu, yanakları hâlâ kızarmıştı, sonra muhafızın ağır deri ceketini aldı ve bir kolunu bana fırlattı. Ben de aldım.

"Çok uzun sürdü," dedi ve beni delikten çıkardı.

"Ama yine de işinin hakkını veren sensin," diye karşı çıktım. "O mu?" diye sordu, başını tekrar nöbetçi kulübesine doğru salladı ve bana bilge, hınzır bir gülümseme gönderdi. "Hayır. O sadece beslenmeydi. Diğer çok çok daha uzun sürer. Ve tercihen mumlar ve şampanya."

O kapıyı -benim kapımı- kapatıp sürgüyü fırlatmadan önce bacaklarımı zar zor yoldan çektim.

"O nasıl?" diye sordu.

Kardeşini daha iyi görebilmesi için tılsımımı kaldırdım.

"Bomboş bir gece," diye küfretti. Adamın üzerine çömeldi, göz kapaklarından birini ve ardından dudaklarını geriye doğru sıyırdı. Diş etleri şişmiş ve koyu lekelerle lekelenmişti.

"Neler oluyor?" Ona sordum.

"Beslenmeden çok fazla travma geçirdi," dedi. "Açlığının yaşam enerjisine ihtiyacı var. Onunkini alıyor. Ona düşman oldu. Onu öldürüyor."

Beyaz Saray vampirleri tuhaf bir simbiyotik varoluşa sahipti: Kendileriyle birlikte var olan ve Açlık adı verilen bir iblise bağlı olarak doğarlardı. Onlara güçlerini, hızlarını, uzun yaşamlarını ve yaralanmalardan kurtulma kapasitelerini veren şeytandı. Karşılığında Açlık'ı ayakta tutmak için başkalarının yaşam gücüyle beslenmek zorundaydılar. Kardeşimin bu türün oldukça güçlü bir örneği olduğunu biliyordum. Bu da onun Açlığının da güçlü olduğu anlamına geliyordu.

Ve şimdi bunun bedelini
ödüyordu. "Ne yapabiliriz?"

Başını salladı, yüzü sertleşmişti. "Beyaz Saray vampirleri böyle ölür. Babam da er ya da geç böyle ölecek."

"Justine," dedim.

Bu kelime anlaşıldı. Thomas başını kaldırdı, aynalı gözlerini bana dikti. Yorgunluktan yarı yolda ölmüş bir hareketle zayıf bir elini bana doğru uzattı.

"Hayır," dedi Lara, gözleri onun yüzüne odaklanmıştı. "Bir Açlık içimizden birine yöneldiğinde delirmiş, kontrol edilemez, doyumsuz olur. Açlık'ı yönlendirebilsek bile, onu ve çocuğu öldürür ve çocuk yine de ölür." Çenesindeki kaslar gerildi. "Orada hâlâ bir parçası var. Eğer onu buradan çıkarırsak ona ulaşabilirim, eğer *acele* edersek."

"Tamam," dedim ve kardeşimi tekrar omzuma attım.

Lara başıyla onaylayıp benimle birlikte ayağa kalktı ve ikimiz de olabildiğince sessiz bir şekilde asansör boşluğuna doğru ilerledik. Masasına yayılmış, pantolonunu giymiş ama çözmuş olan devasa gardiyanın yanından geçtik. Burbon kokuyordu. Gardiyanın yanında göğsünün inip kalktığını görebilecek kadar uzun süre durakladım.

Lara, "Akşamdan kalma olacak," diye belirtti.

"Sen de mi *içiyordun*?" Ben sordum. "Ne *zaman vaktin* oldu? Benim bilmediğim vampir partisi süper güçlerin mi var?"

"İşini bitirdikten sonra masasında bir şişe buldum ve üzerine döktüm," dedi Lara, sanki çok iyi giyimli hiçbir şey giymemiş de Viktorya dönemine ait bir öğretmen kıyafeti giymiş gibi. Garson kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açtı. "Baş ağrısı ve karmakarışık bir hafıza ile uyandığında basit bir açıklama." Başını öne eğdi. "O örümcekler de neyin nesiydi? Onları neden yarattın?"

Sinirli bir ses çıkardım. "Sadece... oldu."

Yarım saniye boyunca kaşlarını çattı ve sonra ağzının kenarlarından bir gülümsemeyle savaşımaya başladı. "Oh, Boş Gece. Sende conjuritis mi var? Büyücü çocukların bu hastalığa yakalanmasının ne kadar garip olabileceğini duymuştum. Bunun için birkaç ... on yıl yaşlı değil misin?"

"Randevu almış gibi değilim."

"Bana söyleseydin iyi olurdu," dedi Lara. "Tek söylediğim bu."

"Soğuk algınlığı ilacı aldım," dedim savunmacı bir tavırla. Lara kaşlarını kaldırdı. "Ciddi misin?"

"Bu hastalığı benden başka herkes biliyor mu?" diye yakındım. Ön kolumla burnumu yokladım ve bir kaşıntıyla daha savaştım.

Yumuşak bir gümbürtü duyuldu ve kuyunun dibinden uçları düzgünce birbirine düğümlenmiş bir havlu demeti açıldı.

"et," diye tısladı Freydis'in sesi yukarıdaki şafttan. "İllüzyonu sadece hızlıca yaptım."

Lara'ya "Bana yardım et," dedim ve birlikte Thomas'ın etrafına derme çatma bir ip geçirdik.

* * *

Freydis'in kolları onu ağır hizmet tipi bir vinç kadar istikrarlı bir şekilde çekerken bile kardeşimi o dar şafta geri çıkarmak kolay olmadı. Başını bile sabit tutamayacak kadar zayıftı ve yukarı çıkarken bazı sıyrıklar ve darbeler aldı ama onu oraya ulaştırdık.

Ondan sonra hızlı hareket ettik. Freydis birkaç temizlik mendili çıkarıp Lara'kollarına bacaklarına sürerken, Lara da elbisesini tekrar giyip ayakkabılarını giydi. Ben takım elbise giyiyordum ve temizleyecek daha az açıkta kalan derim vardı. Bir mendille yüzümü, boynumu ve ellerimi temizledim, bir tarakla saçlarımı taradım ve en hızlı şekilde giyindim.

Giyindiğim süre boyunca, boks ringinde Lara'yla benim uykulu bir şekilde öpüştüğümüz ve sevişme sonrası rehabet içinde birlikte hareket ettiğimiz görüntüyü görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Benim görüntüm zor nefes alıyor ve boğazına doğru kendinden memnun bir kıkırdama çıkarıyordu. Onun görüntüsünün saçları dağınıktı, yüzü ve boğazı hayal edilebilecek en soluk pembe tonundaydı ve bunun benim görüntümün dudaklarında nasıl bir his yarattığını düşünmek çok kolaydı.

"Bu gerçekten çok tatlı," diye belirtti Lara. "Sonrasında yaşanan kişisel olaylar. Belki çok inandırıcı değil ama hoş bir kurgu."

Freydis, "Sarhoş olup aşk romanları yazmalıyım," diye kabul etti. Bana dar gözlü bir bakış attı. "Erkek başrollere çok fazla kredi veriyorum. Ama bu bazılarından daha az işe yaramaz görünüyor."

Lara elbisesini düzeltirken bana öyle bir bakış attı ki, göğsümü yumruklarken spor salonunun etrafındaki çeşitli aletlerden sallanma isteği duydum ve yüzümün ısındığını hissederek başka tarafa baktım. Yüksek baskılı durumların sorunu, normalde düğmelerini ilikleyebileceğiniz birçok temel, ilkel şeyi dışarı çıkarmaya zorlamasıydı.

"Odaklanabilir miyiz lütfen?" Sesim biraz sert çıkmıştı.

Havada muazzam bir statik elektrik boşalması gibi ani bir şangırtı oldu ve halkadaki görüntü bir renk tayfına dönüşerek soldu ve geride sadece küçük bir domino taşı büyüklüğünde kararmış, dumanı tüten ahşap bir plaka bıraktı.

Valkyrie, "Bir Freydis yapımı," diye not düştü. "Oh, sunuculardan biri içeri baktı ve gösteriyi yakaladı. Onu satın aldı ve gizlice ayrıldı, yani barış görüşmelerindeki herkes için, siz bu geceki işten bir saat sonra tamamen bir şeysiniz."

Gözlerimi kırptım. "Um, ne?"

"İksir," dedi Lara, küçük el çantasından bir test tüpü çıkararak. Çalkaladı, tıpasını açtı ve içindeki bulanık, dağınık sıvıya burnunu kırıstırdı. Sonra gözlerini kapadı, hızlıca bir yudum aldı ve tüpü Freydis'e uzattı.

Valkyrie ona şüpheyle baktı. "Normalde senin gibi adamlardan içki kabul etmem, *seidrmadr*. Ya bu iksiriniz bana Lara'yı koruduğumu unutturursa?"

"Bunu içen herkes ... gri alanın içinde olacak," dedim. "Birbirimize karşı açık olacağız. Ama diğer herkes için yumuşak, göze batmayan bir arka plan gibi görüneceğiz, çoktan tanımlanmış ve fark edilmeye değmez olacağız."

Freydis daha da şüpheci görünüyordu. "Peki bu şey gerçekten işe yarıyor mu?" "Sorun çok iyi olması," dedim karanlık bir sesle. "İç."

Ters ters baktı ama yaptı. Tüpü alıp Thomas'ın yanına gittim ve ağzına biraz damlattım. Boğuldu ve seğirdi ama yuttu. Sonra sıra bana geldi.

İçeriğinin detayları çok önemli değil ama büyülü iksirlerin tadı nadiren gerçek bir insana yedirebileceğiniz bir şeye benzer. Bunun tadı, üzerinde biraz küf oluşmuş bayat ve lapa gibi bir kartona benziyordu. Keşke *Görevimiz Tehlike* planında yeteri kadar *İmkânsız Görev* planında ağızımdaki tadı çıkaracak kadar su getirmek de vardı.

Birkaç kalp atışı sürdü ve sonra dünya bir nevi yer değiştirdi, bulutların güneşi yavaş yavaş örtmesi gibi ince derecelerle değişti. Renkler odadan akmaya başladı, ta ki dünya grinin tüm ince tonlarında kalana kadar - diğerleri hariç. Tek renkli arka plana karşı kardeşimi, Lara'yı ve Freydis'i tam renkli olarak net bir şekilde görebiliyordum. Hava biraz daha serinledi, biraz daha nemli oldu ya da belki de biz öyle olduğunu düşündük. İksirin oluşturduğu psişik rezonansın içen kişi üzerinde bazı garip geri tepme etkileri vardı ve ben bunları uzun zaman önce bir kez yaşamıştım.

"Tamam," dedim. Eğildim ve Thomas'ın bir kolunu omzuma aldım. Lara da diğer kolunu tuttu ve onu ayağa kaldırdık. "Düzgün ve sakın hareket edin. Etrafta koşuşturmaya başlarsak cazibenin kenarlarındaki dikişleri kırıştırır ve insanların ikinci kez bakmasını sağlarız. Bunu yaptıklarında, mahvoluruz. O yüzden sakın olun, bize bir şey olmaz."

Freydis sırtarak Lara'yla bakıştı ve "Çocuklar," dedi. "Bence çok tatlı davranıyor," dedi Lara.

Doğru. Konuşan üçümüz arasında, en azından yüzyıllara göre en genç olan bendim. Her ikisi de muhtemelen benim kariyerimin tamamını umut verici bir çaylak yılı olarak görecektik kadar tehlikeli durumlarla karşılaşmıştı. Kendimi biraz ahmak gibi hissettim. Bu olduğunda, çenenizi kapatmak mükemmel bir fikirdir.

Ben de Lara'ya ayak uydurması için bırakarak yürümeye başladım, o da hiç çaba sarf etmeden bunu yaptı, mavi gözleri parlıyordu. Thomas'ın ağırlığının belki de yüzde doksanını taşımak zorundaydık ve birbirimize olabildiğince yakın durduk. Freydis de bize çok yakın durarak arkamızdan ilerliyordu. Doğaüstü âlemde bile yasalar ve sınırlamalar vardır. İksirin büyüüne ancak bu kadar güç girebilirdi. Büyünün kaplaması gereken fiziksel alan ne kadar az olursa, o kadar yoğun ve etkili olurdu. Çok fazla , dünyanın perdenin arkasındaki adamı dikkate almaması için bağırmanız daha iyi olur.

İnanılmaz derecede incelikli bir sihir çalışmasıydı - o zamanlar kafatasının vesayeti olmasaydı benim becerimin çok ötesinde olurdu. Bu vardı

beni o kadar etkili bir şekilde gizlemişti ki, ölmek üzere oldukları konusunda insanları uyarmak için bağırmanın bile fark edilmemişti.

Ancak bu insanlar doğaüstü dünyanın ve çeşitli Sanatlarının en yetenekli, en güçlü ustaları değildi. Burası çok ama çok daha zorlu bir oda olacaktı. Ve Kafatası Bob'un inatçılığını, doğaüstü dünyanın en güçlü varlıklarından bazılarının temkinliliği ve şüphesiyle karşı karşıya getirmek üzereydim - herhangi bir şey ters giderse tam bir felaket kapıda olacaktı. Büyük salona açılan kapıya vardığımızda durakladım, nefes aldım ve omurgamdan yukarı doğru çıkmaya çalışan yavaş bir ürpertiyle savaştım.

"Buradaki insanların bu... kılık değiştirmeyi anlamayacaklarından emin misin?" dedi Lara sessizce.

"Elimdekinin en iyisi bu," dedim.

"Bu tam olarak bir cevap değildi."

"Evet," dedim ve açmak için elimi kapıya koydum. "Ama elimdeki en iyi şey bu."

Babam Malcolm, ben küçükken öldü. Onunla ilgili çok fazla anım yok, her ne kadar belki on yaşlarımdayken, onları saklamazsam kaybedeceğimi fark etmiş olsam da. Bu yüzden gençken geceleri sessizce uyanık yatar, onu düşünürdüm; yüzünü, sesini, söylediği ve yaptığı şeyleri.

Bir keresinde, konserlerinden birine giderken, otostop çeken iki çifti aldık ve onları üç yüz mil götürdük. Babam onlara yemek ısmarladı ve iki çift ayakkabılarını değiştirdi, geçimimizi zar zor sağlamamıza rağmen. Bir keresinde Ohio'da bir yerde çaldığı bir kulübün dışındaki bir sokakta hasta ve cılız bir kedi yavrusu bulmuş ve sonraki üç haftayı küçük yaratığı bizimle birlikte taşıyarak geçirmişti, böylece onu sağlığına kavuşturabilir ve ona sağlam bir yuva bulabilirdi. Ve kullanılmış kitapçıların önünden bile geçmezdi. Kitapları çok severdi.

Beni Star Wars filmlerini izlemeye götürdü. O ve ben.

Ama hep o ve ben vardık. O gidene kadar.

Onunla ilgili en parlak ve en iyi anılarım ondan aldığım sihirbazlık dersleriydi. Sanatçı değil, illüzyonist bir babaydı.

"Gösteriye gelen herkes onları kandırmaya çalışacağını biliyor," dedi babam bir gece. Bunu söylediğinde bütün gece açık olan bir lokantada oturuyorduk, Colorado'da çıkacağı bir gösteriye giderken yemek yiyorduk. Zayıf, siyah saçlı bir adamdı, ciddi gözleri ve hızlı bir gülümsemesi vardı. Kot ceket giymiş ve Cubs beyzbol şapkası takmıştı. "Bildiklerini biliyorum. Ve oyunu böyle oynarsınız."

"Ne oyunu?" Ona sordum.

Bir bozuk para aldı ve avucunun içinde görebileceğim bir yere koydu.

"Birisi şüphelendiğinde, fark edecek bir şeyler arar," dedi. "Bazen onları kandırmanın en iyi yolu onlara fark edecekleri bir şey *vermektir*. Buna odaklandıklarında, nereye baktıklarını bilirsiniz."

Büyük bir gürültü oldu ve ben sıçradım. Babamın yanındaki sandalye geriye doğru yere düşmüştü.

Geriye dönüp baktığımda eli hâlâ oradaydı ama para yerinde yoktu. "Bu örnek oldukça kaba ama yeterince işe yarıyor. Bir kez öğrendiğinizde Nereye baktıklarını biliyorsanız, nereye bakmadıklarını da bilirsiniz. İşte o zaman illüzyon yapmak için yeriniz olur. Buna yanlış yönlendirme denir. Eğer doğru yaparsam, sihir gibi görünür ve herkes mutlu olur."

"Ya yanlış yaparsan?"

Gülümsedi ve kulağıma uzandı. Bileğini yakaladım. Küçük olabiliydim ama o zamana kadar bazı hareketlerini biliyordum. Çeyreği elinin arkasındaki deri kıvrımının içine, baş ve işaret parmaklarının arasına sıkıştırmıştı.

Ona sıırttım, parayı aldım ve cebime attım. Anlaşma böyleydi. Eğer onu iş üstünde yakalayacak kadar zeki olursam, bozuk para benim ödülüm olacaktı ve onları istediğim video oyununa koyabilecektim.

"Eğer yanlış yaparsam, seyirciye beceriksizmişim, aptalmışım ve onların bu kadar basit bir numaraya kanacak kadar aptal olduklarını düşünüyormuşum gibi görünür." Bana alaycı bir sırıtış attı. "İnsanlar buna iyi tepki vermiyor."

Zor bir salon, diye düşündüm kendi kendime. Daha önce bu kadar coşkuyla tepki verebilecek bir kalabalığa çaldığından emin değilim baba.

Hayaletlerle konuşmayı bırakmam
gerekiyordu. Gösteri zamanı.

Büfe masasının arkasındaki kapıyı iterek açtım ve odayı inceledim. Her şey yeterince basit görünüyordu. Cristos şu anda küçük konuşma sahnesindeydi ve tüm ünlü kodamanlar onu izliyordu.

"... ve Fomor Kralı Corb'un bizimle temasa geçtiğini duyurmaktan büyük memnuniyet duyuyorum, kendisi birazdan burada olacak. Devlet meseleleri acil olarak ilgilenmesini gerektiriyordu, ancak bunlar çözüldü ve Majesteleri birkaç dakika içinde gelecek."

Bir alkış tufanı koptu ve Cristos bunu gülümseyerek onayladı. "Doğaüstü uluslar arasında son zamanlarda meydana gelen olaylar büyük bir karışıklık ve kargaşaya neden olmuş olabilir; ancak bunlar aynı zamanda çeşitli uluslar arasında daha da güçlü bağlar kurulması için bir fırsat olabilir. Bu

Başarılı bir anlaşmaya varmamız halinde komşularımız Fomor'un diğer Anlaşmalı uluslarla el ele çalışacağını umuyorum... ."

Bundan sonrası, Cristos'un mükemmel konuşmasına rağmen, siyah-beyaz bir film için bile sıkıcıydı ve eğer tüm doğaüstü yetişkinler onu benim gibi iğrenç bulduysa, bunu benden çok daha iyi sakladılar. Kabul etmek gerekir ki, yanlış yönlendirme Cristos'u ve konuşmasını kesmek için özellikle zamanlanmamıştı.

Bu sadece mutlu bir kazaydı.

Takım elbisemin iç cebinden Ramirez'in üzerinde ezdiğim ampulün aynısı olan ikinci bir ampul çıkardım ve ilkini ezdiğim elimde ezdim. Avucumdaki o noktayı temizlememeye dikkat etmişim ve yeni ampuldeki iksir Ramirez'e vurduğum ampulün kalıntılarıyla karıştı.

Elim titredi, bir kez kasıldı ve birden sanki üzerine büyük, hafif nemli bir plaj havlusu örtülmüş gibi ağırlaştı.

"Benden," diye fısıldadım. "İşte başlıyoruz."

Sonra parmaklarımı bir kuklayı yönlendirir gibi açtım, oynatmaya başladım ve Lara ile ben Thomas'ı dışarı çekmeye başladık, Freydis de arkamızdan geliyordu.

Ramirez'in pelerinine sürdüğüm iksir demin yarısıydı. Şu anda elimde olan şey de diğer yarısıydı. İkisi, büyülü bağlar için bilinen en güçlü madde olan kanımın bir damlasıyla sihirli bir şekilde birbirine bağlanmıştı. Bu bağ oluştuğunda, elimden zavallı Carlos'un pelerinine bir enerji atımı göndermek yeterince basit bir numaraydı.

Gri kumaş aniden parladı, sanki bir kasırga rüzgârıymış gibi çılgınca savruldu ve genç Müdür'ü ayaklarından çekerek salonun arka tarafına, ön kapının aksi yönüne doğru sürükledi.

İnsanlar ve insan olmayanlar endişe sesleri çıkardı. Birkaç düzine güvenlik ekibi kendi önceliğine doğru kaçtı. Birçok kişi kendi hizmetlileri tarafından yere yatırıldı. Molly'nin bir grup Sidhe tarafından kuşatıldığını ve odanın bir tarafına itildiğini gördüm ve içlerinden birini tanıdım, lanet olası Redcap'i. Katil Sidhe suikastçısı beyzbol şapkasını, kökenini düşündükçe ürperdiğim deriden yapılmış kırmızı bir kafa bandıyla değiştirmişti.

Carlos peleriniyle boğuşurken biz de kaosun içinde ilerledik. Çözmeyi başardı ve lanet şey derhal devasa bir yarasa gibi çırpınmaya başladı.

Ve işe yaradı. Oda siyah-beyaz kaldı. Herkesin paranoyası potansiyel tehde o kadar odaklanmıştı ki, bizim hakkımızda paranoyak olmak için yeterli bilişsel döngüleri kalmamıştı.

İksir çok güçlü bir iksir değildi - çabamın çoğunu gizlenmemizi sağlayacak asıl karışım iksirine harcamıştım - ve uzun süre dayanmayacaktı. Pelerinlerin pilleri şimdiden zayıflıyor, hareketleri daha az çılgınca görünüyordu. Aslında kapıya varmak için yeterince zamanımız olmayabilirdi. Adımlarımı biraz hızlandırdım, cesaret edebildiğim kadar.

Ve kapıya doğru yarı yolda, iki figür aniden tam renkli olarak parladı ve bize doğru baktı.

Hâlâ sandalyesinde oturan ve burun deliklerinden dumanlar çıkan ejderha Ferrovax bana doğru bakıp yavaşça dişlek bir gülümseme verince donup kaldım.

Oh, cehennem çanları.

Eğer alarm verirse, işimiz biterdi. Ferrovax seslenmeye hazırlanırken nefes aldı.

Ve odanın sesleri arasında, taşa vuran üç keskin, hızlı tahta sesi duydum.

Başımı diğer yöne çevirdiğimde Vadderung'un hâlâ oturduğunu ve Ferrovax'la karşı karşıya olduğunu gördüm. Siyah göz bandı ona özellikle uğursuz bir görünüm kazandırmıştı. Sağ elinde gümüşü sert ağaçtan yapılmış şık bir baston tutuyordu. Işığın bir hilesiyle arkasındaki duvarda bastonun üç katı uzunluğunda bir gölge oluşmuştu. Vadderung gözlerini kırpmadan Ferrovax'a baktı. Ağzının kenarına küçük bir gülümseme dokundu.

Vay anasını. Somut, ölümlü dünyada en son bir ejderha öldürüldüğünde, bu Tunguska adlı bir bölgede olmuştu. Eğer Ferrovax Chicago kadar büyük ve kalabalık bir şehrin ortasına düşmeye karar verirse, ölü sayısı *tarihteki* en feci, en yoğun insan hayatı kaybı olabilirdi.

Ve bu biraz da benim hatam olurdu.

Kalbim çarpmaya başladı. Kocaman gözlerle kılık değiştirmiş ejderhaya baktım.

Ferrovax bana bakmadı. Muhtemelen onun standartlarına göre fark edilmeye değer biri değildim. Ona göre dikkat çeken tek özelliğim, ejderhalarla konuşmadan önce kendimi ukalalığa vurma yeteneğimdi. Kapüşonlu gözlerle bir an Vadderung'a baktı. Sonra kısmen açık olan ağzı sırtarak seğirdi ve kapandı. Bir süredir soluduğu nefesi dışarı verdi.

burnundan bana seslenmek için kullanacağı iki ağır dumanla birlikte.

Vadderung'a dönüp baktım. Bakışlarını ejderhadan ayırmadı. Sadece dizlerinden birini çıkışa doğru büktü.

Başımı sallayıp kurt gibi sııttım ve yolumuza devam ettik.

Ramirez'in pelerinini canlandıran enerji tükenmeye başladığında büyük salondan çıkıp geçide girmeyi başardık. Girişteki antre odasından Childs köpeğiyle birlikte belirdi ve ikisi de bize doğru aceleyle ilerlediler ve yanımızdan geçerken ikisi de tek renkli kaldı.

Hızımı daha da artırdım. Aceleyle ön kapıdan çıktık ve Murphy'nin de karışım iksirinin kendi payına düşen kısmını içmeyi unutmadığımı umdum.

Yapmıştı. Bu olay için bir araba kiralamıştı ve Lara'nın adamları sahte plaka temin etmişlerdi. Lüks sedanın ışıkları yandı ve arabayı sokağa doğru yumuşak bir şekilde çekerek yakınlarda durdu.

Aceleyle arabaya gittik. Murphy camdan dışarı eğildi ve beni gördüğünde gözlerinde bir şey daha kolaylaştı. "Nasıl geçti?"

Ona göz kırptım. "Sanırım yeterince hızlı koşarsak bundan kurtulacağız," dedim.

Önce Lara arka koltuğa bindi, ben de Thomas'ı onun peşinden ittim. İkimizin arasında, onu güreşerek içeri soktuk. Freydis onu takip etti ve ben de yolcu tarafındaki kapıya doğru döndüm.

Tam kapıyı açmışım ki büyük bir kamyon motoru kükreyerek diğer yönden bize doğru hızla yaklaştı ve korkunç bir aydınlanma yaşadım: Karıştırma iksirinin asıl sorunu çok güçlü olmasıydı. Aracın sürücüsünün bizi *ya da* arabamızı gerçekten fark etmemiş olması tamamen mümkündü. İksirin büyüğü bilinçaltılarını etkileyerek bizim ezilmek için can atan büyük bir karton kutu ya da onun gibi bir şey olduğumuzu söylemiş olabilirdi.

Ancak kamyon son anda direksiyonu kırarak birkaç tekerleğiyle kaldırıma çıktı ve gıcırdayarak Brighter Future Society'nin önünde durdu.

Dışarıdaki uşaklar ve personel olayların bu şekilde gelişmesi karşısında şaşkın bir şekilde etrafta duruyordu; sadece bir güvenlik görevlisi hem silahını hem de telsizini karıştırıyor ve tizden dehşet dolu bir sesle bağırıyordu.

Kamyonun kapıları açılmadan önce birkaç kelime söyleyebildi ve kırık bir pnömatik makine parçası gibi ses çıkaran bir şey kamyonun kapısını yırttı.

gövdesini parçalara ayırdı ve arkasındaki duvara kırmızı bir kan yelpazesi gönderdi. Yere düşen şey artık bir insan değildi.

Siyah taktik üniformalı bir düzine adam, ellerinde bastırılmış yarı otomatik tüfeklerle kamyonun arkasından çıkageldi. Ateş açtılar, ses çoğunlukla takırtılar, tıslamalar ve vızıltılardan oluşan bulanık bir buluttu.

Belki üç saniye içinde bitmişti. Vale ya da personelden hiçbiri kurtulamadı. Düşükten sonra hala hareket edenlerin kafalarına kurşun isabet etti.

"Lanet olsun," diye nefes aldı Murphy. Silahı elinde belirmişti.

"Kımıldama," diye uyardım. "Ateş etme. Lara?"

Vampirin sesi gergindi. "Onlar benim değil."

Askerlerden biri "Çekilin!" diye bağırdı ve ben onu bir öfke dalgasıyla tanıdım. Adı Listen'di. Orta boylu, zararsız bir yapıya sahipti, kafası bir bılardo topu kadar pürüzsüzdü ve Fomor'un Chicago'daki çabalarının taktiksel yönünü yönetmişti - bu, onun ve balıkçı yakalılarının yıllarını küçük büyüleri yetenekleri onları efendileri için Tanrı bilir nasıl bir kadere sürüklediğini söylemenin kibar yoluydu. Ayrıca görevine engel olmaya çalışan herkesi öldürmüş ya da kaçırmıştı.

Kötü adamların iyi yardım almasından nefret ediyorum.

Listen hızlı adımlarla kamyonu doğru yürüdü, başını eğdi ve "Majesteleri, isteğiniz yerine getirildi" dedi.

"Mükemmel," diye gürleyen ağır bir ses duyuldu. Ayak sesleri duyuldu ve kamyondan bir varlık indi. Yaklaşık bir metre boyundaydı ve bana mükemmel bir terziye sahip devasa bir kurbağadan başka bir şeyi hatırlatmıyordu. Bir şekilde Edo tarzı kimonoları andıran ipek cüppeler giyiyordu, ancak pürüzsüz çizgileri incelikle bükülmüştü. Tasarım ve cübbenin her katındaki deniz rengi kumaşların üzerindeki işlemelerin tuhaf, rahatsız edici görüntüleri arasında, biraz midemin bulandığını hissediyordum.

Cüppeyi giyen adam da pek yakışıklı değildi. Yüzü insan olamayacak kadar büyük ve pütürlüydü. Ağzı o kadar genişti ki bir muzun yanlamasına yiyebilirdi ve dudakları da aynı türden lastiksi, siyah, çürük meyveler gibiydi. Derisi çukurlu ve siğilliydi ve hayalet gibi solgun olmadığı yerlerde hastalıklı bir mavi-yeşildi ve gözleri kocaman, sulu, çıkıntılı ve rahatsız ediciydi. Solmuş siyah deniz yosunu gibi saçları vardı, düzensiz öbekler halinde başına ve omuzlarına dökülüyordu. Çılgınca, sarsıntılı bir enerjiyle hareket ediyordu ve içgüdülerim onu tehlikeli ve pek de akli başında olmayan biri olarak değerlendirdi.

Sanırım Fomor Kralı Corb.

Fomor hükümdarı bakışlarını tekrar Dinle'ye kaldırmadan önce bir an için cesetlere baktı. "Bizi içeri alın Kaptan."

Listen dikkat kesildi ve "adamlarına" emirler yağdırmaya başladı. Balıkçı yakalılar teknik olarak insandı ama Fomor onlarla oynamış, etlerini istedikleri gibi şekillendirmişti. Bu mürettebatın  yeleri normal bir ölümlü grubundan daha hızlı, daha sert ve daha güçlü olacaktı ve gulyabaniler gibi öldürülmesi çok zor olabilirlerdi. Hemen karşılık verdiler, kapının iki yanında sıralandılar.

Corb kamyondan indi, topuğunun üzerinde döndü ve şaşırtıcı bir duruş ve zarafetle rampanın dibinde tek dizinin üzerine çöktü, başı  ne eğikti.

kalktığını hissettim.

Rampada bir kez daha ayak sesleri duyuldu, bu sefer daha ağırdı. Garip bir şekilde metalik bir kumaştan yapılmış ağır, kapuşonlu bir pelerin içindeki genellikle insansı, genellikle kadınsı bir figür rampadan her seferinde bilinçli bir adımıla indi. Her kimse Corb'dan daha uzun boyluydu ve kamyondan dikkatlice inmesi gerekiyordu. Çıplak ayakları görünüyordu, orantıları mükemmeldi, tek kelimeyle devasa. Uzun zaman önce bronzlaştırılmış gibi görünüyorlardı ve bronz verdigris ile kaplandıktan sonra düzensiz bir şekilde parlatılmıştı. Erimış balmumu gibi derisinin üzerinde topaklar ve düğümler oluşturuyor, ama sanki canlıymış gibi esniyor ve hareket ediyordu. Metalik ve renkli kristallerin titreşimleri bu bronz dış etin içine g m lm şti.

Corb'un yanından süzülerek geçerken elini uzatıp omzuna dokundu ve aynı metalik teni daha fazla gösterdi. Boyuna rağmen zarıftı, adımları uzun ve amaçlıydı. Corb onun yanına, bir adım gerisine d şti. Ona bakmadan elini uzattı. Corb cüppesinin içine uzandı ve yaklaşık üç metre uzunluğunda bir zincir çıkardı. Bir ucu boğazının etrafındaki  elik bir banda bağlıydı ve çoğunlukla cübbesi tarafından gizlenmişti. Diğer ucunu Titanik kadına uzattı.

Adımlarını bozmadan aldı ve kaleye doğru yürüdü, askerler içeri girerken liderlerinin arkasına düştüler, silahlarını kaldırdılar.

"Yıldızlar ve taşlar," diye nefes aldım. Bir vuruş gerçekleşiyordu.

Savaşlar bu şekilde başlamıştı.

Ayak parmaklarımın bu konuda kötü bir his duymasına neden olacak kadar derine inen iğrenç, mide bulandırıcı bir endişe tarafından tutuklandım.

"Harry," diye tısladı Murphy. "."

"Yapamam," diye karar verdim. "Burada neler olduğunu görmem gerek."
Murphy'ye bakmak için eğildim. "Onları adaya götür."

"Neden?" diye sordu Murphy. "Sen de orada olmazsan bunun bir anlamı yok."

"Geleceğim," dedim. "Yemin ederim."

Murphy'nin gözleri büyüdü. "Korkuyorsun."

"Bu konuda bana güvenmeni istiyorum," dedim. "Zamanımız yok."

Murph tartışmak ister gibi görünüyordu ama bunun yerine yüzünü buruşturdu ve silahını kaldırdı. "Lanet olsun."

Lara uyarı tonuyla, "Dresden, plan bu değil," dedi.

"Hayır," dedim. "Öyle değil. Sen git, neler olduğunu öğrendiğimde seninle buluşacağım."

"Eğer yakalanırsan-"

"İksir hâlâ bende," dedim. "İçeri ve dışarı, Bayan Law. Rüzgar gibi."

Lara benden kardeşine baktı, kararsızdı. O kararsızlık anı ona pahalıya mal olmuştu. Murphy arabayı vitese taktı ve doğuya, kaleden uzağa doğru yavaşça hızlandı.

Bir dizi gülünç derecede güçlü doğaüstü varlığın ve gecenin erken olduğunu vaat eden küçük bir ceset yığınının hemen yakınında tek başıma kalmıştım.

Bu, çok ama çok kötü sonuçlanacağının her türlü işaretini veriyordu.

Yutkundum ve ardından Fomor'un katil Kralını ve görünüşe göre Tahtın Ardındaki Gücü barış görüşmelerine kadar takip etmek için yola koyuldum.

Kral Corb ve beraberindekiler sanki buranın sahibiymiş gibi büyük salona girdiler.

Bir önceki ayrılışımın ardından yaşanan kaosu ortasına girdiler. Sesler gergin bir şekilde yükseliyor, kalabalık salonda sesler birbirine karışıyor ve her ulus, görünüşe göre refleks olarak, kendisine ayrılan alana çekiliyordu.

Salonu kontrol ettim ve Ramirez ile Gardiyanların Kıdemli Konsey üyelerinin önünde durduğu yere doğru ilerledim. Bu beni aynı zamanda Mab'ın Molly, Redcap ve diğer dört Sidhe ile birlikte durduğu salonun arka tarafındaki yüksek koltuğa birkaç adım yaklaştırdı.

Corb ve maiyeti herkese rahatsız edici bir sessizliğe gömülmeleri için zaman tanımaktan hoşlanıyor gibiydi. Sonra zincirini şingirdatarak ilerledi ve el altından havaya bir şey fırlattı.

Yaklaşık yumruğum büyüklüğündeki şey zıplayıp yuvarlanırken ağır bir *topaklanma* oldu.

Yüksek koltuğun bulunduğu kürsünün dibinde .

Çok küçük bir kesik kafaydı. Kafa alınlı epey olmuştı, derisi iyice büzülmüş, şurası burası çürümeye başlamıştı.

Özellikleri tanıdım.

Gwynn ap Nudd'du, Faerie'nin büyük alt uluslarından biri olan Tylwyth Teg'in Kralı. Geçmişte ona karşı bir kez iş yapmıştım ve hala arada bir bana Cubs maçları için sezonluk bilet gönderiyordu. Unseelie Anlaşmaları'ndaki meşhur Billy Goat'tan o sorumluydu.

Odadan bir nefes sesi yükseldi.

Mab üç saniye boyunca kesik kafaya baktı. Sessizlik sonsuz kristal bir ana uzandı.

Hava ve Karanlığın Kraliçesi siyah gözlerini Kral Corb'a dikti. Odanın sıcaklığı düştü. Her metalik yüzeyin üzerinde buz kristallerinden bir tabaka oluşmaya başladı ve Mab'ın gümüş-beyaz saçlarına yayılan ve elbisesine kadar devam eden karanlık girdaplar belirdi.

Salondaki her kulağın duyabileceği bir fısıltıyla konuştu. "Açıkla kendini."

Fomor kasıla kasıla bir adım öne çıktı. "Bir barış hediyesi," dedi. Sesi kadifemsiydi, tamamen samimiydi ve kurbağamsı yüzündeki gülümsemeyle kolayca dengeleniyordu. Patlak gözleri soğuk bir şekilde alaycıydı, alaycılığı kesinlikle kötü niyetliydi. "Zamanı geçmiş yaşlı bir kadın için."

Corb elini salladı ve adamları harekete geçti. Bir düzine bastırılmış silah öksürdü ve takırdadı ve salondaki her yemek servisi yapan ve servis yapan kişi düştü.

Marcone oturduğu yerden kalktı. Hendricks bir elini patronunun omzuna indirdi ve Bayan Gard onun önüne geçti, sırtı Marcone'ye dönüktü, eli baltasındaydı. Konuklardan boğuk bir şok ve dehşet çığlığı yükseldi.

Çünkü onlar *misafirdi*.

Mab yavaşça ayağa kalktı ve ayağa kalktığında saçları, gözleri ve kuzgun pençesi tırnakları zift gibi siyah, teni ise Ölüm'ün atından daha beyazdı. "Buna cüret ediyorsun. *CESARET EDİYORSUN! SEN BU EVDE BİR MISAFIRSIN!*"

"Kendi kanunlarını oku kadın," diye tükürdü Corb. "Bu kiracılar bir evin üyesi değil, vasal ya da uşak değil. En iyi ihtimalle menkuldürler." Corb, Marcone'ye döndü ve aşağılayıcı bir hareketle kadife bir çantayı havada süzölmeye gönderdi. Çanta metalik bir tıngırtıyla Gard'ın önüne düştü. "Senin yaldızın, küçük adam."

Oda daha da soğudu. Gerilmiş yüzlerin önünde endişeli, hızlanmış nefesler başladı.

"Yaşlı kadın," diye alay etti Corb. "Seni ağlayan bir velet olarak hatırlıyorum. Fatih'le birlikte ata bindiğin zamanki sivilceli yüzünü hatırlıyorum. Merlin seni kovduğunda nasıl ağladığını hatırlıyorum."

Mab'ın yüzü.

... çıplak, çirkin, mutlak bir *öfkeye* dönüştü. Bedeni öylesine katılaştı, öylesine hareketsizleşti ki, canlı bir varlığa ait olması mümkün değildi.

"Söyle bana," diye mırıldandı Corb. "Eğer hâlâ yaşayanlar arasında olsaydı, sence seni hâlâ sever miydi? Dönüştüğün şeyle bu kadar gurur duyar mıydı?"

Mab yüksek koltuğundan inmedi, gerçekliğin kendisi kibar bir adımla bir kenara çekilmiş gibiydi. Bir an oradaydı; sonra yağan kar ve buzla kaplanmış zemin lazer gibi düz bir çizgi oluşturdu ve Mab, Corb'un bir kol mesafesinde durdu. "Senin kurtçuk dudakların onun adını ağzına almaya layık değil," diye tısladı.

"*İşte buradasın,*" dedi Corb, ses tonu onaylar nitelikteydi. "Bütün o buzun içinde bir yerlerde olman gerektiğini biliyordum. İstedğin kadar güç topla, yaşlı kadın. Kim olduğunu biliyorsun, ben de öyle. Sen hiç kimse değilsin."

Mab'ın yüzü insan görünümlü bir öfkeyle çarpıldı ve bu beni uzun zamandır gördüğüm her şeyden daha çok korkuttu. Dudakları hırıltıyla kalktı ve konuşmaya başladı, sonra siyah gözleri büyüdü. Odak noktası değişti, bakışları zinciri tutan kadının bronz ve kristal yumruğuna doğru hızla ilerledi.

Corb başını geriye attı ve keyifli bir gıklama sesi çıkardı.

Pelerinli figür de en az Mab kadar hızlı hareket ediyordu. Bir an Corb'un on adım gerisindeydi. Sonra, gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu.

Ne olduğunu net olarak takip etmenin bir yolu yoktu. Sanırım gizlenmiş figür bir tekmeyle saldırdı. Mab'ın etrafında benim başarabileceğim her şeyin ötesinde savunma enerjileri olduğunu ve tekmenin sanki hiç var olmamışlar gibi onları delip geçtiğini hissettim. Gök gürültüsünü neredeyse anında ikinci bir ses takip etti, taşların parçalanmasıyla oluşan bir kükreme.

Kendimi jelatinle kaplanmış gibi hissederek başımı çevirdim ve yüksek koltuğun parçalarının bir bulut içinde uçtuğunu gördüm. Koltuğun arkasındaki taş duvarda bir tabutun yarısı büyüklüğünde yırtık pırtık bir delik vardı.

Hava ve Karanlığın Kraliçesi ise ortalıkta görünmüyordu.

Odayı şaşkın bir sessizlik kapladı.

Pelerinli figür ellerini çok yavaş, kasıtlı olarak dramatik bir hareketle kaldırdı ve kapüşonunu yavaşça geriye doğru sıyırdı.

Kukuletanın altındaki kadın bronz ve kristalden yapılmıştı ve ölümlülerin hesaplayamayacağı kadar güzeldi. Sudan yeni çıkmış gibi uzun, kaygan ve kapalı olan saçları gümüşten örülmüş ipek gibi görünüyordu.

Beni rahatsız eden gözleriydi. Daha doğrusu gözleri. Gözlerinden biri kristal zümrüt yeşiliydi.

Diğer ...

O mükemmel bronz yüzünde, gözündeki sakatlık bir parktaki darağacı gibi göze çarpıyordu. Göz çukurunun etrafındaki orbital çıkıntılar beyaz, granit benzeri yara izleriyle kaplıydı, sanki şimdiye kadar gördüğünüz en büyük, en çirkin kedi

kazıdım. Kapağı kapalı olmasına rağmen çökmemişti. Parçalanmış göz, sanki kendisinden çok daha büyük bir varlık için yapılmış gibi hafifçe şişmişti.

Etrafında, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir enerji uğultusu vardı, dünyanın benzerini unuttuğu çok eski ve korkunç bir güç. Bu güç saygımı, itaatimi, hayranlığımı ve dehşetimi talep ediyordu ve birden ne olduğunu anladım.

Bir tanrıçanın huzurunda duruyordum. Zar
zor nefes alabiliyordum.
de hareket edemezdim.

Odadan bir inilti yayıldı ve ben biraz telaşla inleyen seslerden birinin bana ait olduğunu fark ettim.

Bir yanım Vadderung ve Ferrovox'ın her ikisinin de ayağa kalktığını, yumruklarını sıktıklarını ve artık birbirlerine bakmadıklarını fark etti. İkisi de sert bir şekilde kadına bakıyordu.

Tanrıça tek gözlü bakışlarını odanın içinde gezdirerek yüzleri bir bir takip etti. Kış Leydisi'ne saf bir küçümseme bakışı attı ve toplanan diğer Anlaşmalı uluslara da aynı ifadeyi ilettiler.

Sesi... Oh
Tanrım.

Onun sesi seks, çikolata, sıcak çorba ve soğuk, yağmurlu bir gecede banyo gibiydi. Bir şeyler vaat eden, kendinizi mutlak bir yoğunlukla dinlerken bulabileceğiniz bir sestir. Sanki bir anons sistemi kullanıyormuş gibi odayı dolduruyordu, öyle olmasa bile.

"Çocuklar, çocuklar, çocuklar," diye mırıldandı, başını onaylamaz bir şekilde sallayarak. "Dünya çocuklara kaldı." Bakışları Ferrovox'a ulaştı ve durakladı. Yanaklarından biri seğirdi. Ejderhadan Vadderung'a baktı ve onu gördüğünde dişleri beyaz ve mükemmel görünüyordu. "Tek Göz. Hâlâ Oyuna *bu kadar* dahil misin? Hâlâ bu kadar kibirli misin? Bak ne kadar düştün. Böceklerle arkadaşlık ediyorsun, sanki kendin bir ölümlüymüşsün gibi."

Kimse hareket
etmedi. Kimse
konuşmadı.

Ve sonra taş zeminde ayak sesleri duyuldu.

Beyefendi John Marcone, takım elbisesi içinde kusursuz bir şekilde, hareketsiz duran Gard'ın arkasından çıktı. Korkmuş gibi görünmüyordu ama korkmuş . O

korumalarından kurtulmuş bir şekilde öne çıktı ve "İyi akşamlar hanımefendi. Ben Baron John Marcone. Burası benim evim. Size nasıl hitap edilmesini istediğinizi öğrenme şerefine nail olabilir miyim?"

Tanrıça gözlerini kıstı ve Marcone'yi normalde bir kurtçuk sürüsüne gösterilen türden bir tiksintiyle izledi. Başını salladı ve bakışlarını tekrar Vadderung'a sabitlerken Marcone'yi dikkatinden uzaklaştırdı.

"Ev sahibiniz *bu* mu?" diye sordu. "Aranızda bir ölümlüye izin mi veriyorsunuz? Asaletiniz nerede? Gururunuz nerede?" Başını iki yana salladı. "Bu dünya yoldan çıktı. Biz onu yüzüstü bıraktık. Ve ben artık denizlerde korkuyla saklanıp ölümlülerin onu kendi pis kovanlarına çevirmelerini izlemeyeceğim."

Tanrıça öne doğru yürüdü ve gözlerini Marcone'ye dikti. Başını yargılabarcasına sallayarak Marcone'nin etrafında döndü ama *yine* de kimse kıpırdamadı. Ferrovax'a bakmadan parmağıyla işaret etti ve "Beni bu geçici ile tanıştır" dedi.

Birkaç saniye sessizlik oldu. Sonra Ferrovax dişlerinin arasından çıkıyormuş gibi çıkan düzensiz bir sesle konuştu. "Bu Ethniu. Balor'un kızı. Son Titan."

Ethniu işaret parmağını indirdi. Ferrovax soluk soluğa kaldı ve sendeledi, ağır ağır nefes alırken dengesini sağlamak için bir elini sandalyesinin arkasına koydu.

"Bu dünya açıkça başarısız oldu," diye devam etti, şimdi odadakilere seslenerek. "Bir araya gelmenin akıllıca olduğunu düşündünüz. Sessizce yaşamak için. Kucaklaşmak için" -dudağı alaycı bir şekilde kalktı- "nezaket. Eskiden ayak seslerimizden titreyen *ölümlülerle* birlikte."

O sırada çok fena titriyordum. Ve hala istemli bir hareket yapamıyordum.

"Hayatım boyunca hiçbir şey yapmadan durdum," dedi Ethniu yavaşça volta atarak. "Kutsal yerlerin ölümlülerin eline geçmesini izledim. Orman üstüne orman. Deniz üstüne deniz. Asla yürümemeleri gereken yerlerde yürümeye cüret ediyorlar. Ve onlar yürüdükçe, ilahi olan geri çekiliyor, soluyor, ölüyor." Bir an durakladı ve o zümrüt gözleri bir kamyon dolusu kurşun gibi üzerime indi, beni inceledi ve yarım kalp atışı içinde beni kovdu. "Yaratılmasına yardım ettiğimiz dünyayı pislikleriyle, gürültüleriyle, binalarıyla ve makineleriyle kirletirken sayıları artıyor, daha aşağılık, daha gaddar."

Kral Corb'un yanında durdu ve elini neredeyse sevgiyle onun omzuna koydu. "Bu iş bitiyor. Bu gece."

Döndü ve Vadderung'a doğru yürüdü. Onunla göz göze konuşabilmek için bir dizinin üzerine çöktü. "Ne olduğunuzu hatırlıyorum. Sana saygı duyduğum için, bunların arasında kurtarıcı bir değer gördüğünü varsayıyorum..." Odaya doğru bir el salladı. "Çocuklar. Ve bu saygıdan dolayı, size bana hiç verilmeyen bir şeyi sunuyorum: bir seçim."

Odanın etrafına bakındı. "Bunu buradaki tüm kutsallara teklif ediyorum. Bu gecenin cadı saatinde, düştüğünü, yenildiğini, sürüldüğünü ve alçaldığını düşündüğünüz bizler, etrafımızdaki bu kokuşmuş kovandan başlayarak ölümlü dünyanın üzerine yürüyoruz." Çok yavaşça gülümsedi. "Nihayet."

Vadderung, sanki biri dilini dişlerinin yapıştırmış gibi konuştu. "Ethniu. Bunu yapmayın."

Bir an için neredeyse acımaya benzer bir ifadeyle ona baktı. "Bir zamanlar harika olduğumu hatırlıyorum," dedi sessizce. "Hatırladığım varlığın hatırına, sana bu tek şansı sunuyorum: Karışmayın. Benim kavgam ölümlülerle. Kenara çekilin ve çatışmaya gerek kalmasın." Yüksek koltuğun arkasındaki duvardaki deliği işaret etti. "O yaratık seni koruyamaz. Adaletini uygulayamaz. Buradaki kutsalların her biri bir seçim yapmalı: ölümlü dünyayı terk etmek ya da onunla birlikte yanmak."

Kapalı gözü titredi ve aniden yaralı göz kapağının arkasında, ince deriden kırmızı ve titreşen bir ışık belirdi. Başını geriye yasladı, bir nefes aldı ve çığlık atarak o gözü, Göz'ü açtı.

Çığlığın kendisi beni sağır etmekle tehdit ediyordu ama bundan çok çok daha acı vericiydi. Zihnimin mahzenlerine baskı yaptığını hissedebiliyordum, duygu o kadar şiddetli ve yoğun ki, bir kısmının bile kafama girmesine izin versem akıl sağlığımı paramparça ederdi.

Işık Ethniu'dan fişkirarak tavana doğru öfkeyle fırladı. Asılı kumaş parçalarına dokunduğu yerde çürüyüp döküldü, kenarlarından kavruldu ve alevler içinde patladı. Tavana dokunduğunda muazzam bir sarsıntı oldu ve kalenin koyu gri taşı aniden, daha önce görülmemiş rünlerden ve her yüzeye yazılmış mühürlerden yayılan soğuk mavi parlayan ışıkla patladı. Kalenin büyülü savunmaları bir tanrıçanın gücüne karşı koyarken, fiziksel olsaydı kulaklarımı söndürebilecek bir basınç dalgası hissedebiliyordum.

Başarısız oldular.

Taş parçalanarak toz haline geldi ve enerji tavandan yukarıya, üst kata ve çatıdan yaz gecesine doğru patladı. Saf büyü enerji, beş dakika önce imkânsız olduğunu düşünebileceğim genişlikte ve güçte bir dalga halinde odanın içinden geceye doğru yayıldı.

Geriye dönüp baktığımda, o an her şeyin değişmeye başladığını görüyorum.

Büyü havaya yayıldı. Chicago'nun sokaklarında ve caddelerinde uludu. Tünellerde ve yollarda gürledi, ham güçten oluşan bir tsunami.

Ve gittiği her yerde, ölümlü dünya karanlığa gömüldü.

Elektrik santralleri patladı. Elektronik cihazlar çılgık attı ve kıvılcım yağdırdı. Ekranlar şeytani görüntüler oynattı ve ölmeden önce şeytani seslerle çılgık attı. Arabalar öldü; sistemler ; trenler güçsüz kaldı ve yavaşladı. Sonradan duyduğuma göre o anda yaklaşık bin beş yüz otomobil çarpışmış ve çok sayıda insan ölmüş.

Chicago tamamen karanlığa gömüldü.

Bir süre sonra kendimi dizlerimin üzerinde, zor nefes alırken ve acı dolu sesler çıkarırken buldum. Diğerleri de benzer sesler çıkarıyordu. Büyük salondaki ışık değişmemişti, zaten en başta da ateş ışığıydı.

Kral Corb ve Son Titan gitmişti.

Kendimi Vadderung'a bakarken buldum, yüzündeki şaşkın ifadeyle ağır ağır sandalyesine çökmüştü.

Çeyrek dakikalık şaşkın bir sessizlikten sonra Beyefendi John Marcone ayağa kalktı, salondaki yıkım ve karmaşaya baktı ve şöyle düşündü: "Görünüşe göre Fomor'un barış sürecine ilişkin cevabını aldık."

Sıradaki Ebenezar'dı. Odaya baktı ve "Yaralanan var mı?" diye sordu.

"Görünüşe göre ölüler," dedi Marcone. Yüksek koltuğa doğru ilerledi ve Molly'ye elini uzattı. Molly ona ters ters baktı ama elini tuttu ve kibarca başını sallayarak ayağa kalktı. Odanın çoğunun duyamayacağı alçak ve kasıtlı bir sesle konuştu. "Mab'ı değerlendirin lütfen, Kış Leydisi."

Molly bir saniye ona baktı. Sonra yüksek koltuğun arkasındaki taş duvardaki deliğe doğru gitti. Bir süre baktı ve "Duvarın diğer tarafında ne var?" diye sordu.

"Depo," dedi Marcone.

"Şunun diğer tarafında," dedi Molly ve deliğin içinde gözden kayboldu.

Etri ve kız kardeşi birlikte ayağa kalktı. Sesler karışıklık ve endişe içinde yükseliyordu. Herkes toparlanmaya başlamıştı ve kimse olanlardan memnun görünmüyordu.

Büyükbabam etrafına bakındı, gözleri arıyordu. Ramirez'e doğru eğildi ve bir şeyler mırıldandı. Müdür başını salladı ve güvenlik ekibinin geri kalanıyla sessizce konuştu.

Carter LaChaise ve hortlakları ayağa kalkmış, çıkışa doğru ilerliyorlardı.

Marcone, "LaChaise," dedi, "bu sesin anlamı çok açıktı. odanın geri kalanına.

Gulyabani omzunun üzerinden Marcone'ye baktı.

"Nereye gidiyorsunuz efendim?" Marcone sordu.

LaChaise parmağıyla arka duvardaki deliğı işaret etti. Sesi, içine biraz viski katılmış alçak, zengin bir Louisiana bamyasıydı. "O canavarı duydun. Ne yaptığını gördün."

"Evet," dedi Marcone, sesi sıkılmıştı. "Sanırım Unseelie Anlaşması'nın altında da imzanızı gördüm."

"Ve?"

Marcone'nin sesi yumuşaktı. "Ve saldırgan bir ulus durumunda karşılıklı savunma burada şart koşulmuştur."

LaChaise, "Mab Anlaşmalar'dandı," diye tükürdü. "Titan'ın ona ne yaptığını gördün."

"Ben de öyle yaptım," diye Marcone.

"Eğer Mab'a bunu yapabiliyorsa, bizim ne şansımız olabilir ki?" LaChaise sordu. Odanın geri kalanına baktı. "Hepimiz imzaladık çünkü hepimiz Mab'dan korkuyoruz. *Mab* bile sinek gibi ezilirken Corb ve Ethniu'ya karşı durabileceğinizi düşüneniniz var mı? Bırakın bu ölümlü kısa hayatını çöpe atsin, eğer arzusu buysa. Geri kalanımız bu son Anlaşmalardan çok önce de iş yapıyorduk ve bunu yine rahatlıkla yapabiliriz."

LaChaise gitmek için döndü ve arkasında yarım düzine hortlağı bıraktı.

"Siz bir korkak mısınız, efendim?" Marcone sordu, sesi ölümcül bir sessizlikteydi.

Gulyabani tüm cüssesine rağmen hafif ve hızlı bir şekilde döndü ve alçak bir hırıltı odanın içinde fokurdadı.

"Bir soru, efendim," dedi Marcone. "Bir açıklama değil."

"Dikkatli ol ölümlü," dedi LaChaise. "Sosis halkaları yapmak için kendi bağırsaklarını kullanmaktan memnuniyet duyarım."

"Bu soruyu soruyorum," dedi Marcone, "çünkü bundan sonraki davranışların buradaki herkese senin ne olduğunu gösterecek, LaChaise."

LaChaise titredi, yüzü öfkeyle buruştu. Aslında, insan formundan daha hayvani bir şeye dönüşmeye başladı, omuzları yuvarlanıp kamburlaştıkça ve sırtı büküldükçe gulyabaninin hantal formundan rahatsız edici çatırtı sesleri geliyordu.

Marcone'nin sesi . "Siz bir *misafirsiniz*, efendim. Benim *evimde*."

LaChaise'in gözleri çoktan iğrenç ve belli belirsiz bir yılanı dönüşmüştü. Ağırlığını Marcone'a doğru bir adım atmak için kaydırmıştı ama kelimeler onu çelik bağlar kadar sert bir şekilde yerine kilitledi. Odanın etrafına baktığında Anlaşmalı ulusların lider kadrosunun tamamının kendisine dikkatle baktığını gördü.

"Baron Marcone haklı," dedi Etri. "Hepimiz gibi siz de Anlaşmaları imzaladınız. Mab'ı savunmakla yükümlüsünüz. Hepimiz gibi."

LaChaise'in çenesi hafifçe genişlemişti ve bu da sesini hırıltılı, yalayıcı bir şeye dönüştürmüştü. "Halkın sadece bir Beyaz Saray suikastçısıyla girdiği mücadeleden dolayı kan kaybediyor," diye tısladı gulyabani. "Bir *Titan*'a meydan okuyabileceğini mi sanıyorsun, Etri?"

"Yalnız değil," dedi Etri sakince. Marcone'ye döndü ve sertçe başını salladı. "Svartalfheim kolay kolay söz vermez. Bu şehri savunmaya devam edeceğiz."

Marcone başıyla onayladı.

"Aptallar," dedi LaChaise. "Bu *umutsuz* bir durum. Düşmana hazırlık yapması için serbestlik verildi. Saldırının çoktan başlamadığını varsayarsak, kendi kuvvetlerimizi toplamak için sadece birkaç saatimiz var. Corb'un adil bir şekilde savaşacağını mı sanıyorsunuz?"

"Belli ki öyle değil," dedi Marcone. "Bu da bana onun yenilmez olmadığını düşündürüyor - aksi takdirde, bu ... drama olmadan saldırması gerekirdi. Bu, tek bir kurşun bile atmadan Anlaşmaları yok etme girişimidir - bizi bölmek, her seferinde kolayca ele geçirilmemizi sağlamak için."

"Peki ya Titan?" LaChaise sordu. "Onun ne giydiğini gördün mü?"

"Titanik bronz," dedi Etri. "Halkımın bile becerisinin ötesinde bir alaşım. Sırrını sadece Yüz Eli Olanlar biliyordu." Marcone'ye baktı ve açıkladı: "Sadece fiziksel güç onu asla durduramaz. Sadece en güçlü güçlerin onu rahatsız etmekten fazlasını yapma şansı var."

"Üstesinden gelmesi gereken bir sorun," dedi Marcone ve Cristos'a baktı. "Belki de Beyaz Konsey'deki zeki dostlarımızın bir çözümü vardır."

Cristos Ebenezar'a baktı. İkisi Martha Liberty ve Rüzgârı Dinle ile bakış alışverişinde bulundu ve Kıdemli Konsey kısa bir toplantı için bir araya geldi. Rüzgârı Dinle başını kaldırıp Marcone'ye baktı ve başını salladı. "Belki de. Ve her halükarda, sizin yanınızda olacağız ve şehrin savunması için bir grup Muhafız çağıracağız."

"Belki bir şeyler yapabilirler," diye alay etti LaChaise. Odanın geri kalanına baktı. "Bu şehir, bu ölümlü, herhangi biriniz için ne ifade ediyor? Bence Fomor'un gücünü ölümlüler üzerinde harcamasına izin vermek en iyisi."

"Aptal," diye tersledi Ferrovax, burun deliklerinden yoğun volkanik kokulu bir duman yükseliyordu. "Ölümlüleri sen de benim kadar iyi tanıyorsun. Onları bir kez uyandırırsan, korkutursan, kızdırırsın. Bulabildikleri her doğaüstü tehdide saldıracaklardır ve sana hatırlatırım ki LaChaise, onların henüz keşfetmedikleri bir okyanusun altında yaşamının güvenliğinden hoşlanmıyorsun."

"*Wurm* haklı," dedi Vadderung. Ferrovax ile başını salladı. "Ethniu'yu burada ve şimdi durdurmalıyız. Bu büyüklükte bir ölümlü şehrini yağmalamasına izin verilirse, öfkelerini kontrol altına almanın hiçbir yolu kalmayacaktır. Ne kadar kör ve aptal olsalar da *sayıları çok fazla* ve cehaletin verdiği cesaretle dolular. Bunun karşısında hiçbirimiz işimizi sürdüremeyiz ve Corb ile Ethniu denizin altındaki saraylarında oturup gülerken geri kalanımız hayatta kalmaya çalışır."

"Hepimizin aptalca bir savaşta ölmesinin nasıl bir gelişme olduğunu anlamıyorum," dedi LaChaise sert bir tonda. "Ethniu *Mab'a* bunu yapabiliyorsa, herhangi birimiz ona karşı ne yapabiliriz? Ona karşı hangi silahımız var?"

Marcone, LaChaise'e sanki hortlak bir ahmakmış gibi baktı. "Cesaret, efendim," dedi Chicago'nun soyguncu baronu. "Beceri. Ve irade." Vadderung'a döndü ve "Mevcut Einherjaren'in tamamını bir geceliğine kiralamak istiyorum," dedi.

Vadderung, "Önümüzdeki birkaç saat içinde burada beş yüz kişi bulabilirim," dedi. Marcone başıyla onayladı. "Etri?"

Svartalves Kralı parmaklarını bir çan kulesi şeklinde katladı. "Benim halkım zanaatkârdır, savaşçı değil. Savaşacağız ama savunmanın kurulmasında ve uygun teçhizatın sağlanmasında yardımımız daha büyük bir nimet olacaktır. Cephaneliklerimiz size açıktır Baron."

Marcone başını salladı ve Ferrovax'a baktı. "Efendim?"

Ferrovax, "Savunmaya katkım ince olmalı," dedi. "Aksini yapmak, kurtardığımdan daha fazla şehri yok etme riskini almak olur." Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Etri'nin tavsiyesi ve rızasıyla, yeraltı dünyasını onlara kapatacağım, yeryüzünün içinden veya altından geçmelerini engelleyeceğim. Tek Göz?"

Vadderung yavaşça başını salladı, belli ki Ferrovax'ın düşünce çizgisini takip ediyordu. "Onlara şehir içindeki tüm yolları kapatacağım. Kim oldukları göz önüne alındığında, bu onlara sadece tek bir uygun yaklaşım yolu bırakacaktır."

"Su mu?" Marcone sordu.

"Evet," dedi Vadderung. "Onların gücü suyun altında daha büyük. Gölün altındaki savunmayı delip geçebilecekler."

Marcone, "O zaman güçlerimizi gölden gelecek bir saldırıya karşı konuşlandırabileceğiz," dedi. "Kendi örgütümün tüm gücünü buraya getireceğim."

Kibar bir öksürük vardı. Ya da bunu bir insan yapıyor olsaydı kibar bir öksürük olurdu. River Shoulders'ın göğsünden çıktığını düşünürsek, sesi daha çok küçük bir topun patlamasına benziyordu. Koca Ayak papyonunu düzeltti, bir adım öne çıktı ve tel çerçeveli gözlüklerini geniş burnunun üzerinde daha yukarı itti. "Halkım," diye gürledi, "Anlaşmaları imzalayan taraflardan değil. Henüz değiller. Ama eğer doğru anladıysam, burada olanlar onlara zarar verme potansiyeline sahip. Sizinle birlikte duracağım."

"Hah," dedi Rüzgârı Dinle. Aşınmış dişleri geniş bir gülümsemeyle ortaya çıktı. "Seninle tekrar çalışmak güzel olacak, River."

River Shoulders Rüzgârı Dinle'ye doğru baktı ve göz kırptı. Etkilendim. River acele eden biri değildi ve ben de Orman İnsanları'ndan iş yapmak isteyen birinden daha tehlikeli bir şeyle karşılaştığımı hatırlamıyordum.

"Beyaz Saray'dan ne haber?" Ebenezar sordu. "Bayan Raith nerede?"

Bunun üzerine bir karışıklık mırıltısı duyuldu ve ardından tüm gözler Beyaz Saray'ın oturma alanına çevrildi, sadece Riley konuşmak için oradaydı. "Bayan Raith'in ilgilenmesi gereken devlet meseleleri vardı," dedi Riley, sesi sabitti. "Harekete geçmeden önce onun iznine ihtiyacım var ama yerel güçlerini savaşa hazır hale getirmesi için bir koşucu gönderdim bile - yüz silah, artı evin hangi üyeleri şatoda ikamet ediyorsa."

"İletişim, ulaşım," dedi Marcone. "Ethniu'nun fırlattığı altıgen, diğerlerinden gördüğüm gibi bir şeyse ve teknolojiyi yok etmekte bu kadar etkiliyse, herkese ulaşmakta onları doğru yerde bir araya getirmekte zorlanacağız."

Yaz Leydisi'nin, aralarında Yaz Şövalyesi'nin de bulunduğu güvenlik ekibini etrafına toplamış sessizce oturduğu salonun uzak ucundan bir öksürük sesi geldi. Sarissa'nın saçları, karışım iksirini içmeden önce yaprak yeşili olan elbisesinin üzerinde ipeksi beyaz saçlardan oluşan bir buluta dönüşmüştü. Açıkçası Molly'ye korkunç derecede benziyordu. Ya da belki Molly daha çok ona benziyordu.

Sarissa ayağa kalktı, son derece rahatsız görünüyordu ve "İletişim konusunda yardımcı olabilirim. Küçük Halk bu tür görevler için çok uygundur. Ben olsam

Kolay erişim için bir komuta merkezi olarak bu kalenin çatısını tavsiye ederim."

Bir hışırtı oldu ve sonra Molly yüksek koltuğun arkasındaki delikten dışarı kaydı. "Bir süredir Kış birliklerinin nakliyesiyle ilgileniyorum. Nerede ihtiyaç duyulacağını bildiğim sürece daha fazlasını getirebilirim."

"Mükemmel," dedi Marcone. "İletişim bence başlanması gereken yer."

"Askeri varlıklarımızın merkezi bir koleksiyonunun yanı sıra," diye gür bir ses geldi.

Mab duvardaki delikten çıktı. O ... kırılmıştı. Kelimenin tam anlamıyla. Vücudunun yarısı sanki bir tür endüstriyel kaza geçirmiş gibi ezilmiş ve parçalanmıştı. Duvardaki delikten sarsıntılı, çok hızlı hareketlerle çıktı, bir kez daha mor ve beyazlar içindeki kraliçe, taş tozuyla kaplanmış olmasına rağmen, derisi düzinelerce yerde çukurlaşmıştı, sanki dolu hasarı gösteren çoğunlukla sert bir malzemedен yapılmış gibiydi. Ben izlerken iğrenç bir çatırtı duyuldu ve kırık omzu yuvasında doğal olmayan bir şekilde kırıldı ve sonra normal soluk mükemmelliğine geri döndü.

Yavaşça odanın etrafına baktı. LaChaise onun bakışlarından kaçındı ve sanki yere batmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Kraliçe Mab," dedi Marcone. "Kış Sarayı'nın şehrin savunması için hangi güçleri görevlendirmeyi planladığını bilmek iyi olur."

Mab bir süre sessizce Marcone'ye baktıktan sonra şöyle dedi: "Yardımcımdan aldığım bilgiye göre, bir saat geçtikten sonra Kış'ın tüm güçlerine acilen başka bir yerde ihtiyaç duyulacak. Kapılar yoğun bir saldırı altında."

Bunun üzerine midemin bulandığını hissettim. Dış Kapılar... gerçekliğin nihai sınırlarıydı, Sonsuzluk'un en uzak noktalarında. Onların ötesinde elemental kaos, yaratılışın Dışarısı vardı ve Dışarıdakiler olarak bilinen, ölümlü olsun olmasın tüm gerçekliği yutmak için sonsuza dek açlık çeken varlıklarla doluydu. Eğer Dış Kapılar aniden saldırıya uğruyorsa, bu Ethniu'nun eylemlerinin zamanlamasının tesadüf olmasının olmadığı anlamına geliyordu.

Bu, Son Titan'ın Yabancılar'la işbirliği içinde olduğu anlamına geliyordu.

Bu, birkaç güçlü varlıktan daha fazlasının Anlaşmalı ulusların gitmesi gerektiğine karar ve niyetlerini açık bir şekilde ortaya koydukları anlamına geliyordu.

Odadaki herkes ne olduğunu anlamadı ama Mab'ın söylediklerini tercüme edecek bilgiye kimin sahip olduğunu çok net görebiliyordum. Tek Göz

Ferrovax, Kıdemli Konsey, Nehir Omuzları, Etri ve diğer birkaç kişinin birdenbire benim kadar beti benzi attı. Onlar da bu savaş kaybedilirse ne olacağını en az benim kadar iyi anlıyorlardı.

Mab koridorun karşısındaki Yaz Şövalyesi Fix'e baktı; beyaz saçları, bir tamircinin yumru gibi elleri ve dünyayı tek renkli görmediğim zamanlarda yeşil olan sert gözleriyle ufak tefek bir adamdı. "Sör Şövalye. Kraliçe Titania'nın durumdan derhal haberdar edilmesi gerektiğine inanıyorum."

"O zaman neden sen yapmıyorsun?" Fix çok kibar ve yumuşak bir tonda sordu. "Majesteleri."

"Telefonlarıma çıkmak istemiyor," dedi Mab. "İstedığı gibi davranacak -Ama bilgilendirilmesi gerekir. Bu onun hakkıdır."

Fix kaşlarını çatı ama Sarissa parmağını kaldırarak, "O haklı. Şimdi git." Yaz Şövalyesi başını salladı, onu selamladı ve hemen geri çekildi. Bu beni çok etkilemişti. Önceki Yaz Leydisi'ni paranoyak derecede tehlikeye atmak istememişti. Belli ki Sarissa ilişkilerine farklı bir dinamik getirmişti.

"Kraliçe Mab," diye seslendi Ebenezar. Yaşlı adamın sesi sakın ama saygılıydı. Mab saldırganlığa iyi tepki vermezdi, hatta zayıflığa daha da kötü tepki verirdi. "Sorabilir miyim... Kış Şövalyesi nerede?"

"En son Bayan Raith ile birlikte görülmüş," dedi Mab gayri ciddi bir sesle. Bana doğru baktı ve gözleri aniden parlak yeşil ve çok soğuk bir hal aldı. "İşini bitirir bitirmez şehrin savunmasına katılacağından emin olabilirsiniz."

Ebenezar'ın çenesi sertleşti. "Hanımefendi, saygılarımla. Onunla koordinasyon kurmam gerekecek. Ne kadar erken olursa o kadar iyi olur."

Mab soğuk bakışlarını yaşlı adama çevirerek, "Onu sana göndereceğim," dedi. Ebenezar bir an onun gözlerine baktı ve sonra başını sallayarak kabul etti.

Harika. Şimdi bunu açıklamam gerekiyordu.

"Pekala o zaman," dedi Marcone. "Bayanlar ve baylar, eğer her biriniz benimle birlikte karar verme yetkisine sahip birini gönderirseniz, şehrin savunması için bir komuta merkezi kuracağız... ."

Oda genel olarak kıpırdandı, insanlar hareket etmeye başladıkça sesler yükseldi ve ben Mab'ın ipucunu aldım. Benim de sonuçlandırmam gereken işler vardı. Gece tamamen ters gitmişti elbette ama savaşın sonucu ne olursa olsun, Etri savaştan sonra hâlâ buralardaysa kardeşimin peşinde olacaktı. Şu anda

Onu Thomas'ı yakalayıp öldürmekten alıkoyan tek şey Ethniu'nun dikkatini dağıtması ve Thomas'ın kaçtığını henüz kimsenin fark etmemiş olmasıydı. Onu temize çıkarmam daha da acil hale gelmişti.

Bunu yapabileceğim tek bir yer vardı ve bunu yapmak için çok az zamanım vardı. Mab'ın talimatları benim için bile çok netti: İşi hallet ve geri dön.

Endişeli tek renkli yüzler denizinin içinden geçerek kapıya yöneldim ve geceye koşarak .

Kış Şövalyesi olmak çoğunlukla berbattır, ancak çok kullanışlı olabilecek birkaç avantajı vardır.

Birincisi, ben güçlüyüm. Örümcek Adam kadar değil ama benim gibi yapılı birinin olabileceği kadar güçlüyüm ve öyle ufak tefek bir adam da değilim. Anlaşmanın bir parçası olarak kendimi çoğunlukla ölü hale getirmiştım ve yaşayanların dünyasına geri döndüğümde vücudum sıfıra inmişti. İyileşmenin bir parçası da fiziksel eğitimdi, hem de çok fazla. Ve mantonun sürekli ilkel baskısı yoğun egzersizle güvenli bir şekilde hafifletilebildiğinden, bunu sürdürdüm.

Beni bir anda süper kahramana falan dönüştürmedi ama burnuna yumruk atmamı da istemezsin.

İkincisi, acı ve rahatsızlığı fark etme konusunda sorun yaşayabiliyorum. Çoğunlukla bu, tıraş olurken kendimi çok fazla kesmek gibi şeyler anlamına geliyor. Bazen uzun süre kitap okuduktan sonra ayağa kalktığımda bacağımın uyuduğunu fark etmiyorum ve yere düşünüyorum. Çoğu zaman ağrıyı fark etmek için gerçekten dikkat etmem gerekiyor. Biraz daha öz farkındalık üzerinde çalışmak benim için muhtemelen iyi oldu, ama pek eğlenceli değil.

Öte yandan, koşmak gibi ağrının ciddi bir engel teşkil ettiği bir şey yaptığınızda, bu gerçekten kullanışlı olabilir.

Ortalama zinde bir genç kısa bir mesafede saatte on altı ya da on sekiz mil hız yapabilir. En yüksek insan sprint hızı saatte yaklaşık yirmi sekiz mildir. Ben o kadar hızlı koşamam. Ama ortalamadan çok daha hızlı koşabilirim, belki saatte yirmi iki ya da yirmi dört mil ve bunu aşağı yukarı gerektiği kadar uzun süre yavaşlamadan yapabilirim.

Bu yüzden sokaklara çıktığımda gerçekten hareket halindeydim. Rıhtıma ulaşmamın uzun sürmeyeceğini biliyordum. Aslında, en büyük endişem

bileğimi kırdım ve koşmaya devam edip ayağımı püre haline getirene kadar fark etmedim.

Ama Chicago'nun sokakları değişmişti.

Arabalar sıralarında ölü gibi durmuşlardı. Ne sokak lambaları, ne binaların ışıkları, ne tabelalar, ne de trafik ışıkları vardı. Hiçbir şey yoktu. İnsanlar arabalarından inmiş, küçük gruplar halinde bir arada duruyor ve gergin bir şekilde konuşuyorlardı. Herkesin elinde bir telefon vardı. Cihazların hiçbiri çalışmıyordu. İnsan yapımı tek aydınlatma, orada burada insanların ışık kaynağı olarak kullandığı acil durum yol fişeklerinden geliyordu. Eğer ağaran ay olmasaydı, benim kadar hızlı hareket edemeyecek kadar karanlık olurdu.

Ürkütücü bir sessizlik vardı. Chicago kalabalık bir yerdi. Günün ya da gecenin herhangi bir saatinde, modern dünyanın seslerinden herhangi birini duyabilirdiniz: bangır bangır çalan radyolar, birinin kandırılmış araba teybinden gelen derin bas notaları, trafik, kornalar, sirenler, inşaat ekipmanları, kamu anonsları, acil durum yayın sisteminin testleri, ne varsa.

Hepsi gitmişti.

Tek ses endişeli sesler ve benim koşan ayak seslerimdi. Hiç çılgılık yoktu. Duman da yoktu.

Henüz değil.

Ama geliyordu. Tanrım, geliyordu. Ethniu ve Fomor karartma sırasında şehri vurursa, ortaya çıkan kaos, herhangi birinin kılıç sallayıp sallamadığından veya ateş edip etmediğinden bağımsız olarak on binlerce kişiyi öldürebilirdi. Ani elektrik kesintisi insanları hastanelerde, otomobil çarpışmalarında, hatta belki de uçaklarda öldürmüş olmalıydı. Yani, nereden bilebilirdim ki? Otoyolları göremiyordum. Birkaç blok ötede bir uçak düşmüş olabilirdi ve ben bunu görmemiş olsaydım ve bunu işaret edecek herhangi bir yangın olmasaydı, buradan asla söyleyemezdim.

Anlaşmalı uluslar topyekûn savaşa hazırlanıyorlardı. Lanet olası *Ferrovax* işin içindeydi.

Rıhtıma doğru koştum ve koşarken gerçekten dehşet verici bir şeyin farkına vardım: Bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu benim deneyimlerimin dışındaydı, dünya hakkında bildiklerimin ötesindeydi. Doğüstü ulusların kendi sorunları olabilirdi ve savaştığımızda bazen ikincil zararlar da olurdu ama çoğunlukla bunları aramızda tutardık. Eski harabeler, ormanlar, çöller, yeraltı mağaraları, savaşlarımızın çoğunu yaptığımız yerlerdi.

Şehirlerde değil.

Lanet Chicago sokaklarında değil.

Yani, Tanrım, Mab'ı duvardan duvara vurmıştu. *Mab. Duvarlar*, çoğul. Ethniu sanki hiç *var olmamış* gibi onun içinden geçmişti.

Böyle bir güce sahip bir yaratık sadece yedi ya da sekiz milyar ölümlüden etkilenmeyebilir. Bu oyunu eski usul oynamaya kararlı olabilirdi ve bir protogodun *eski usul* fikri muhtemelen Sodom ve Gomore ile aynı ağırlık sınıfına giriyordu.

Gece bitmeden, şehir hayatı için savaşıyordu. Büyükbabam ve Konsey'deki dostlarım ve müttefiklerim bu savaşın ortasında kalacaktı. Tanrım, başlamadan önce Thomas'ı oradan uzaklaştırmalıydım. İnsanları uyarmalıydım. Demek istediğim, doğaüstü topluluk asma bandı *bunu* orman yangını gibi yayacaktı ve herkes dikkatini verecekti çünkü herkesin gözlerini açık tutması için haberi yaydım - ama bu Chicago'nun geri kalanını bıraktı. Şehrin yüzde doksan dokuzunun ve bir kısmının saldırı başladığında neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmayacaktı.

Hiç fikrim yok.

Ve doğaüstü dünyaya kabul edilmek, nazikçe gerçekleştiğinde bile zordu - yuvarlanıp birinin yüzünü parçaladığında çok daha az.

Yaklaşık sekiz *milyon* insan panikle tepki verirdi. *Terörle*. Şiddetle.

Ve kızım da bunun ortasında olacaktı. Bu düşünce bile ayaklarımı kanatlandırdı.

Sadece iki şey beni ona gitmekten alıkoydu. Birincisi, nerede kaldığı. Michael Carpenter'ın evinde misafirdi ve onun koruması altındaydı. Bu da orada olduğu sürece, çoğunlukla emekli bir kahramana ve onu koruyan gerçek anlamda koruyucu meleklerden oluşan bir ekibe sahip olduğu anlamına geliyordu. Ne kadar sert olduğunuz umurunda değil, benim kullandığım ölçeklerde bile - bir melek kapışmak istemezsiniz. Bu varlıklar evrenin mutlak güçleridir ve Eski Ahit'ten fırlamışlardır.

Biriyle kavga etmek bir sokak kavgasına karışmaktan çok *sokakla* kavga etmeye benzer - hayal etmesi zordur, inanılmaz derecede aptal görüneceğiniz neredeyse kesindir ve bu kavgaya nasıl yaklaşırsanız yaklaşın, işler muhtemelen sizin istediğiniz gibi gitmeyecektir. Maggie şehirde onların korumasından daha güvenli bir yerde olamazdı.

İkinci sebep ise kardeşimdi. Kurtarma planını uygularken soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum ama onun için dehşete düşmüştüm. Kötü durumdaydı. Onu tam olarak kurtaramazdım ama adada hayatta tutabilirdim. Bütün mesele buydu. Orada, olanlar hakkında çok daha fazla söz hakkım vardı. Orada onu iz sürme büyüsünden, ölümcül büyülerden, düşmanca göndermelerden koruyabilir, svartalves'in varlığını yasaklayabilir ve bunu uygulayabilirdim. Orada bir şansı olurdu.

Şansım yaver giderse kardeşimi kurtarabilir ve Ethniu ile Corb'dan önce kasabaya dönebilirdim. Bu düşünceden nefret ediyordum ama yaklaşan saldırı bize çok iyi bir dikkat dağıtıcı sağlayacaktı. Sadece kimse bizi yakalamadan onu adaya götürmemiz gerekiyordu.

Ama henüz orada değildi.

Son köşeyi en iyi hızımda döndüm, ayaklarım betona sertçe çarptı, caddeyi hızla geçtim ve *Su Böceği*'nin demirlediği Burnham Limanı'ndaki rıhtımların girişine ulaştım. Kapılardan uçarak geçtim, karanlıkta merdivenlerdeki ve yürüme yolunun döşeme tahtalarındaki beyaz boya bana rehberlik etti. Burada başka kimse yoktu, şehirden kaçmaya çalışan başka kimse yoktu.

Henüz değil.

Rıhtımdaki ayak seslerim açık suda gürültülü ve net bir şekilde duyuluyordu ve sessiz olmaya çalışmadım. Hız her şeydi.

Son rıhtım boyundan tekneye doğru uçtum ve güvertenin altından ve kamaradan gelen yeşil parlayan ışığı gördüm. *Su Böceği*, *Jaws* filmindeki *Orca*'nın hemen hemen ikizi olan, yıpranmış, küçük, eski bir mavi su balıkçı teknesiydi. Nefes nefese yavaşladığımda ayak seslerim daha da yükseldi ve Freydis'in ince bedeni güvertede belirdi, elinde yeşil bir kimyasal acil durum ışığı tutuyordu. Bir saniye sonra Murphy topallayarak kamaradan çıktı, P90'ı göğsündeki kayışa takılıydı ve elinde ikinci bir parlayan ışık vardı.

"İsa, Meryem ve Yusuf, Harry," diye nefes aldı. "O ışık patlaması. EMP miydi?"

"Ya da bir büyü," dedim. "Ya da ikisi birden. Lara nerede?"

"Thomas'ı aşağıya götürdü," dedi Murphy, sesi gergindi. "Zor durumda."

Başımı salladım ve bir ayağımı iskeleye koydum. "Tamam, o zaman-"

Ve arkamdan daha önce hiç duymadığım derin, uğultulu, zonklayıcı bir uğultu geldi.

Babam, illüzyonist. Molly'den aldığım koyu opal yüzüğü elimden ve avuçladım.

Sonra döndüm.

Ayaklarını bir Buick büyüklüğünde bir taşın üzerine sağlam bir şekilde basmış olan Blackstaff, Ebenezar McCoy, yaklaşık yirmi metre yukarıda duruyordu. Bir eli denge için yana açılmıştı, parmakları mistik bir işaretle kıvrılmıştı, kayayı havada tutan büyü her neyse onun kinetik bir stenografisi gibiydi.

Diğeri ise benimki gibi rünlerle oyulmuş esasını tutuyordu ve asası somurtkan kırmızı-turuncu bir enerjiyle parlıyordu. Yüzü soğuk ve sert bir öfke ifadesine bürünmüştü. Taşın yüzeyinde statik elektrik titreşimleri oynayıyordu.

"Seni aptal," dedi. "Seni lanet olası aptal."

Ayaklarımı iskeleye geri koydum. Sonra diz çöktüm ve ayakkabımı bağladım. "Evlat," dedi. "Seni kullanıyorlar."

Avucumdaki yüzüğü topuğumun arkasına, gözden uzak bir yere bıraktım. Zar zor fısıltıyla bir kelime söyledim.

Bir an başım döndü ve sonra ayağa kalkıp büyükbabamla yüzleştim. İrademi topladım. Sol bileğimdeki kalkan bileklikten yeşil ve altın rengi ışık kıvılcımları yağmaya başladı. Asamın rünleri de aynı enerjiyle parlamaya başladı.

"Efendim," dedim. "Niyetiniz nedir?"

"Bu karmaşadan bir şeyler kurtarmak için, evlat," diye tersledi. "Tuzağın çeneleri çoktan kapanmaya başladı. Gözlerini açacağım." Bakışları yanımdan geçip gemiye kaydı ve taştaki elektrik titreşimi minyatür bir şimşek gibi gümbürdeyen bir çatırtı çıkardı. "Vampir içeride, değil mi?"

"Onu orada görmedin," dedim. "Hiçbir fikrin yok."

"Benimle oyun oynama evlat," diye tükürdü yaşlı adam. "Ben senin yeni Fae arkadaşlarından biri değilim. Avukat da değilim."

"O benim için çalışıyor," dedi berrak ve sakin bir ses.

Omzumun üzerinden baktığımda Lara Raith'in hâlâ parti kıyafetini giymiş, kollarını iki yana açmış bir halde *Su Böceği*'nin güvertesinde durduğunu gördüm. Üzerinde hiç silah görmedim. Elbisenin neresinde silah *saklayabileceğini* de göremedim. Ama orada silahını çekip ateş etmeye hazırmış gibi duruyordu ve her şeyi göz önünde bulundurduğumda, ima edilen tehdidin geçerli olduğunu varsaymanın cesaretin daha iyi bir parçası olduğuna karar verirdim.

Lara, "Mab ile bazı adamlarının yaşadığı vize sorunları üzerinde çalışmışım," dedi. "Bana bir iyilik borcu vardı. İşte o."

Yaşlı adamın bakışları bir an benimkilerde kaldı, giderek daha sert, daha sıcak ve daha düşmanca bir hal aldı. Gözlerini yavaşça Lara'ya çevirmeden önce gözlerinin ardında biriken öfkeyi gördüm.

"Vampir," dedi, "kollarını ve bacaklarını koparıp seni göle atmamamın tek nedeni Anlaşmalar. Kardeşin cinayetle suçlanıyor. Bunun hesabını verecek."

Bunu söylediğinde büyükbabamdan çıkan sesi... Daha önce de duymuştum.

Daha önce de o ses *olmuştum*.

Boğazlarına kadar toprağa gömülmüş hortlakları düşündüm. Bunu yaparken içimi dolduran vahşi memnuniyeti düşündüm. Çünkü yanlış yapmışlardı ve bunu yaptıklarını görmüştüm. Çocuklara. Ve bu suç için adil bir ceza vermek, Yüce Tanrı'nın sağ kolu olmak, saf, doğru, tartışmasız *adil* bir nefretle dolmak demekti.

Tanrım, nasıl hissettiğini biliyordum. O ateşin ne kadar parlak ve saf biliyordum. Ama bu gerçekleşirken, *beni* yaktığını hissedememiştim.

Sonrasında sadece yara izleriyle yaşamak zorunda kaldım.

Beyaz Saray'ın vampirleri büyükbabamı kalbinden yaralamıştı. Ve bunun bir daha olmayacağına kararlıydı. Ve yaptıklarının bedelini ödeyeceklerdi.

Eğer Mab orada durup bana öğüt veriyor olsaydı, şöyle bir şey söylerdi: "*Bu onun zayıflığı. Bunu ona karşı kullan.*"

Ve haksız da sayılmazdı.

Ebenezar nefretini Lara'ya yöneltti ve içim parçalanarak bunun tek bir şekilde sonuçlanacağını . Gözleri nefret . Bu onu kör etmişti. Gözlerinde başka hiçbir şeye yer yoktu.

Sakin ve kararlı bir sesle, gözlerim büyükbabamdan hiç ayrılmadan, "Çekil," dedim. "Siz planınıza devam edin. Ben yetişirim."

"Dresden?" Lara sordu. "Emin misin?"

"Kahretsin, Lara!" Dedim, bıkkınlıkla.

Murphy'nin Lara'nın yanına geldiğini, onunla göz göze geldiğini ve sertçe başını salladığını görmek için omzumun üzerinden kontrol ettim.

"Freydis," dedi Lara.

Valkyrie iplere doğru ilerledi.

"Bunu yaparsan," diye seslendi Ebenezar, "bu tekneyi hemen şimdi batırırım."

"Hayır," dedim sakın ve kararlı bir şekilde. Yutkundum ve yaşlı adamla yüzleştim. "Yapmayacaksın."

Yaşlı adamın kaşları çatıldı ve hava aniden kırık cam gibi kırılğan ve pürüzlü bir hal aldı.

"Eğer bunu yapmana izin verirsem," dedi yaşlı adam bana, sesi çaresizdi, "Konsey'den atılırsın. Sen bir kanun kaçağısın. Svartalves kimin kimi tuttuğunu umursamayacak. Onların adalete kavuşmasını engellediğini bilecekler. Ve bunun için seni öldürecekler. Dünya görüşlerinin kabul edeceği tek sonuç bu. Anlamıyor musun, evlat? Savunmasız olacaksın, tehlikeye atılacaksın. Mab ve bu yaratık, seni *izole* ediyorlar. İstismarcılar böyle *yapar*."

Kalbim kırıldı.

"Sanırım," dedim sessizce, "seçimlerimi senin hatalarına göre yapmaktan bıktım."

Bana baktı.

"Beni tanı mıyorsun," dedim sessizce. "Pek sayılmaz. Çoğunda orada değildin. Thomas'ı da tanı mıyorsun."

, halatlar geminin güvertesine bırakılırken iki sessiz gümbürtü duydum.

"Akrep ile kurbağayı gördüğümde tanıyacak kadar biliyorum," diye cevap verdi. "On küsur yıldır onların etrafındasın ve onları tanıdığını sanıyorsun. Ama ben *yüzyıllardır* onların benzerleriyle uğraşıyorum. Sana sırt çevirirler, kurbağa. Bu onları yok etse bile. Bu konuda seçme şansları yoktur. Onlar *böyledir*."

Lara yaşlı adama öfkeyle baktı...

... perili ...

... gözler.

Murphy kaptan köşküne girdi ve *Water Beetle*'ın eski motorunu çalıştırdı. Eski bir dizeldi, bujileri bile yoktu. Hex, EMP, hiçbirinin önemi yoktu. Tek gözlü, felçli bir sincap bile bakım için yeterli olsaydı, o motor molekülleri bileşen atomlarına ayrılana kadar çalışırdı.

Ebenezar'ın gözleri gemiye kayd ve sertleşti.

Nefesimi içime çektim, Güç'ü serbest bırakmaya hazırdım.

Aman Tanrım.

Bu gerçekten olacak mıydı? Yaşlı adam gerçekten benimle dövüşecek miydi?

Beni dinlemedi. Yıldızlar ve taşlar, bir Beyaz Saray vampirinin kısmen *insan* olabileceğini ona kabul ettiremedim. Ona Thomas'ın *torunu* olduğunu söyleseydim, bu haberi iyi karşılamazdı.

Yaşlı adamın volkanik bir öfkesi vardı.

Bu bir metafor değildi.

Eğer bu ... Bundan sonra ne olacağından gerçekten emin değildim.

Su Böceği'nin motoru kükremekten ziyade yüksek sesle öksürerek canlanıyordu. Rıhtımlara ve gemilere çarpan suyun neredeyse sessiz mırıltısıyla karşılaştırıldığında, bu ses şehrin üzerindeki doğal olmayan sessizlikte sağır ediciydi.

Ebenazar McCoy asasını dik tutarak vücuduna geçirdi; bir düellocu selamı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Büyükbabamın selamına kendi asamla karşılık verdim.

Ve sonra ben ve yaşlı adam savaşa gittik.

Sana bedava bir tavsiye: Asla yaşı bir adamla kavga etme.

Orada bulundular, bunu yaptılar, kitabı yazdılar, filmi yaptılar ve oynadılar, tişörtü tasarladılar ve mücadelenin nasıl kazanılacağı konusunda hiç egoları yok.

Ve asla ailenle kavga etme. Seni çok iyi tanıyorlar.

Ebenezar bir kelimeyle elini altındaki kayaya indirdi ve aynı büyüyle görünmeyen bir güçten bir bıçak üç yüz kiloluk bir kaya parçasını üzerinde durduğu kayadan ayırdı ve saniyede birkaç yüz fit hızla tekneme doğru fırlattı.

Durdurmaya bile çalışmayacaktım. Çok fazla enerji, çok fazla momentum vardı. Bu, alçalan bir savaş maulunu engellemek için bir ortaçağ kalkanını kaldırmak gibi olurdu. Elbette yapabilirsin ama yaparsan, yapmamış olmayı dilersin.

Hayır. Yapılacak en akıllıca şey, savaş mauluna ileriye doğru ivme kazanmaya başladığı anda tek bir keskin yanal vuruş yapmaktır. Doğru yerde, doğru zamanda birkaç kiloluk baskı genellikle kahramanca enerji harcamaktan daha etkilidir.

Ve ayrıca. Yaşı adamla başa baş mücadele etmeye çalışsaydım beni gömerdi. Daha güçlü olduğu için değil, öyle olmasına rağmen, benden daha iyi olduğu için, daha enerji verimli olduğu için, her bir büyüden iki kat daha fazla verim alırken bunu yapmak için yarı enerji harcadığı için. Yaşlılar ve gençler arasındaki büyücü dövüşleri, aynılar arasındaki sıradan çatışmaların ters bir görüntüsüydü. Daha zayıf, daha yavaş, yapabileceğim hamleler sınırlı olan ve kazanmak istiyorsam akıllıca davranmak zorunda olan bendim.

Yaşlı adam kaya parçasını *Su Böceği*'ne doğru gönderirken ben de asamı kaldırdım, basit kuvvet darbesi büyümenin formülünü değiştirerek onu dümdüz değil yandan gönderdim ve mermi hareket ederken böğrüne sert bir darbe indirdim.

Bir açıyla ileri doğru fırladı, bunun sonucunda yalpaladı ve yuvarlandı ve rıhtımın aşağısındaki teknelerden birine çarptı, gövdeden ve güvertenin bir kısmından içeri daldı, doğrudan ambardan geçti ve diğer taraftan çıktı, öyle bir güçle ki su yüz metre sıçradı.

Yaşlı adam elindeki kayayı bir kavis çizdirerek getirdi, kısık gözlerle beni inceliyordu, sesi acıydı. "*Artık* her seferinde çitlere doğru sallanmak zorunda olmadığımı öğreniyorsun."

"Evet," dedim, ben de onu inceleyerek. Kayanın kesildiği yerdeki yarık izi yüzeydekinden biraz daha koyu bir griydi - canlı kaya, içinde hâlâ su vardı o zaman. "Kimseye söyleme. Başına buyruk şöhretimi mahvedersin."

Benden açık göle doğru giden *Su Böceği*'ne baktı. "Ama hala beynini kullanmıyorsun."

Bir bilek hareketiyle üzerimden geçip gölün üzerinden tekneye doğru süzölmeye başladı.

Gözleri benden uzaklaştığı anda, takım elbisemin içindeki dikili cepten patlayıcı çubuğumu çıkardım, kayanın nemli taşına nişan aldım ve "*Fuego!*" diye bağırdım.

Patlatma çubuğundan çıkan yeşil-altın ateş kayaya çarptı ve ben de onu düzenli bir akış halinde döktüm.

Büyükbabamın ayaklarının altındaki kaya tıslayan, ısıklık çalan bir çığlık atmaya başladı ve taşın içindeki su kaynamaya başlayıp onu düzinelerce parçaya yarım saniye önce yaşlı adam kendini açık havaya fırlattı. Bazıları göle, bazıları da marinada park etmiş teknelerin güvertelerine düştü.

Olması gereken buydu. Yaşlı adamın göle düşmesi, derin sulara gömülmesi ve gücünün aslan payının bir süreliğine akıp gitmesi gerekirdi. Ama bunun yerine, bir çift kelime havlayarak gölün yüzeyine bir güç patlaması fırlattı ve bu da ona karşı aynı sertlikte geri itti. Bir tarafa savruldu ve iskeleye doğru düştü. İskeleye ikinci ve daha zayıf bir darbe savurdu, iskeleyi parçalamadan düşüşünü yavaşlattı ve bir ayağıyla öyle sert bir şekilde yere bastı ki tahtanın çatladığını ve yere düştüğünü duydum.

Dengede durmak için bir dizinin üzerine çökmüştü, asası hâlâ elindeydi, göğsü parlıyordu, gözleri ıslık .

Tanrı aşkına, o benden daha mı iyiydi?

Bu Ebenezar McCoy'du, Blackstaff, Dünya gezegenindeki en korkulan büyücü.

Yaşlı adamın asası hiç duraksamadan rıhtımın tahtalarına çarptı ve tahtalar düz bir çizgi halinde yukarı doğru eğilerek bana doğru gelmeye başladı; sanki devasa bir köpekbalığı rıhtımın altından bana doğru yüzüyordu ve sırt yüzgeci tahtalara çarpıyordu. Asamı yere vurdum ve yaklaşmakta olan enerji dalgasının üzerinden atlayarak geçtim ve aşağı inerken rüzgârları çağırdım, irademi odakladım,

"Ventas arctis!" diye bağırdı.

Emrimle birlikte hava kıpırdandı ve şiddetli rüzgârlar aniden gölün yüzeyini hırçın, donmuş bir kinle dövmeye başladı. Püsküren buz ve sudan oluşan minyatür bir kasırga yaşlı adamın etrafındaki rıhtımın ucunu sardı, asık suratlı gece havasındaki ani sıcaklık değişiminden yayılan sis onu görüş alanından çıkardı ve onu kör ederken, büyücülerin genellikle bir düelloda yaptığı son şeyi yaptım.

Ona doğru koştum.

Karla karışık yağmurun, donmuş havanın ve buzun içinden sanki hiç yoklarmış gibi geçtim, beş adım ötemdeki yaşlı adamı fark ettim ve sopamın hızlı bir hamlesiyle karnına nişan alarak onu yere serdim.

Ama yaşlı adam çeyrek asasını Britanya'da, asanın hâlâ yaygın olarak kullanılan bir silah olduğu uzun zaman önce öğrenmişti ve hocaları da ustaydı. Kendi asası benimkini bir savuşturmayla yakaladı ve düzgün bir şekilde ayrılmasaydım silahımı elimden alabilecek bir ilerleme ve dairesel süpürme hareketiyle takip etti.

Bir anda üzerime saldırdı. Eğer sağlam bir zeminde olsaydık, serseri kıcıımı yere sererdi. Ama şimdi aralıklı olarak karla karışık yağmur ve buzun üzerinde duruyorduk ve onun ayakları kayıp bocalarken, benimkiler her zaman ideal zemini buluyor gibiydi. Koşullar onun ileri hareketinde yeterince tereddüt yarattı, böylece biraz daha hızlı geri çekilebildim, ta ki uzanma mesafemi iyi bir avantaj olarak kullanana, ilerlemesini durdurana ve Murphy'nin bana öğrettiği hızlı, şipşak bir kombo ile onu arka ayağına yatırana kadar.

Asayı tutuşunu değiştirdi, iki eli omuz genişliğindeydi ve bir boğa gibi üzerime gelirken savunma amaçlı kaldırdı. Başka seçeneği yoktu. Muhtemelen bana karşı sonsuza kadar savunma yapabilirdi ama

Ayak hareketleri avantajı sayesinde, o bana ulaşamazken ben ona vurabilirdim. Bir büyü için enerji toplamak üzere dikkatini başka yöne çevirirse, geldiğini hissedebilirdim ve beynini dağıtırdım. Yani tek seçeneği bana sertçe saldırmaktı.

Ayağı biraz kayınca kafasına kısa bir atış yaptım ama çok yavaşım.

Belki de sadece istemedim.

Kaldırdığı asasıyla yakaladı ve sonra her iki taraftan ve her açıdan bana doğru gelen bir darbe kasırgası oldu.

Savundum. Zar zor. Ayağım bir kez kaymış olsaydı, yaşlı adam bunu bana ödecekti. Yine de beni neredeyse iki kez çiviliyordu ve sadece katlanmak zorunda kaldığı tehlikeli zemin bana savunma yapabilecek kadar zaman kazandırdı.

Bilirsin işte. Ya da belki o da istememiştir.

Ama beni rıhtıma *geri* götürdü ve ona uyguladığım minyatür donmadan çıkmaya zorladı. Ayakları tekrar yere bastığında, pek de iyi bir şey yapamayacaktım. Limandan çıkarken *Su Böceği*'nin ilerleyişini kontrol ettim. Şu anda yüz metre önümdeydi.

Yani, evet. Bu doğru zamandı.

Ebenezar'ın ayağı son buz parçasından kaydı ve içeri girerken sol ayağımın köprüsüne bir tekme attı. Bundan kaçındım ama dengemi bozdu ve yaşlı adamın asası omzuma betonu parçalayacak bir güçle çarptı.

Molly iyi iş çıkarmıştı. Örümcek-ipek giysisinden bir ışık parlaması, çürümüş bir şeyin yanma kokusu geldi ve bunun yerine sadece özellikle usta bir Küçük Lig oyuncusu tarafından tokatlanıyormuş gibi hissettim.

Acıyla haykırdım ve sendeleyerek geri çekildim.

"Bunu olması gerekmeyen bir şey haline getirme, Hoss," dedi büyükbabam, sesi sertti. Bir sonraki darbesi sağ ayağıma isabet etti ve belli ki Molly ayakkabıları özellikle büyülememişti. Yaşlı adam muhtemelen bunu hissedebilmişti. Vuruş olabileceği kadar güçlü değildi, ama ayak parmaklarımı kırdı, kış örtüsünün dalgalanan soğuşunda hızla kaybolan kısır, bıçak gibi bir ısı parladı ve sendeleyerek dizlerimin üstüne çöktüm.

Yaşlı adam göğsümün ortasına bir tekme attı, ciğerlerimdeki rüzgârı hastalıklı bir solukla dışarı attı ve kürek kemiklerimle kafatasımın arkasını iskeleye çarptı.

Ebenezar hırlayarak asasının ucunu adem elmama dayadı ve "Boyun eğ!" dedi.

"Hayır," diye .

Yaşlı adamın gözleri büyüdü. "Kahretsin evlat, beni kızdırmak üzeresin."

"Devam et," dedim dişlerimi göstererek. "Yap hadi. Öldür beni. Çünkü bunun için bu gerekecek."

Çenesi sıkıştı ve yavaşça dişlerini gösterdi. "Seni... kibirli... aptal, egomanyak drama kraliçesi!"

"Bebek dağında uçan ben değilim!" Şikayet ettim. Asayı çeyrek santim ileri itti.

"Glurk," dedim.

Yüzü kıpkırmızıydı. Çok kırmızıydı. Başındaki ve boynundaki damarlar keskin bir şekilde göze çarpıyordu.

Ve yer sallanıyordu. İskeleden hissedebiliyordum.

Konuştüğunda sesi o kadar sakin ve ölçülü çıkıyordu ki beni tamamen dehşete düşürüyordu. Eğer bunu yapıyorsa, bunun nedeni öfkesini kontrol altına almak için zihinsel disiplin teknikleri kullanıyor olmasıydı.

"Sana bir soru soracağım," dedi. "Bana açık ve dürüst bir şekilde cevap vereceksin. Anladıysanız başınızı sallayın."

Başımı salladım. Glurk.

"Sana nasıl ulaştılar evlat?" diye sordu, sesi hâlâ doğal olmayan bir sakinlikteydi. "Ellerinde ne var? Bundan kurtulmana yardım edemeyeceğim kadar kötü olamaz." Gözleri bir an için yumuşadı. "Konuş benimle."

Asasının ucuna baktım. "Ah," dedi ve baskıyı kaldırdı.

Birkaç kez yutkundum. Sonra mırıldandım, "Üzerimde hiçbir şey yok."

Gözleri tekrar öfkelendi ve ... Ve gözlerinde yaşlar oluştu.

Aman Tanrım.

"O zaman neden?" diye sordu. Sesindeki sakinlik yıpranmaya başlamıştı.

"Bunu neden yapıyorsun? Neden o şey için kendini mahvediyorsun?"

Ne yapmak üzere olduğumu çok iyi biliyordum.

Ama gerçeği hak ediyordu. zorundaydı, gerçekten.

"Çünkü benim sadece bir kardeşim var," dedim. "Ve onu kaybetmeyeceğim."

Yaşlı adam kıpırdamadan durdu.

"Annem," dedim donuk, düz bir sesle. "Birbirimizi tanıyalım diye her birimize üzerinde bir anı kayıtlı olan tılsımlarından birer tane verdi."

Ebenazar'ın ağzı birkaç kez açılıp kapandı.

"Teknik olarak üvey kardeş," dedim. "Ama kan bağı aynı. O benim arkamı kollar. Ben de onun. Hepsi bu kadar."

Yaşlı adam gözlerini kapattı.

"O *domuz* Raith'in kızımla... birlikte olduğunu söylüyorsun."

Yer daha sert sarsıldı. Gölün yüzeyi dans etmeye başladı, damlacıklar uçuştı.

"Efendim," dedim sesimi sakın tutmaya çalışarak, "ikinci bir torununuz var."

Eğer ona yumruk atsaydım, onu daha fazla sendeletemezdim. Bir adım geriye düştü. Başını sallamaya başladı.

Ayağa kalktım. "Bak, her ne oluyorsa artık bitti. Thomas'ın bununla hiçbir ilgisi yok. Ama birçok kez hayatımı kurtardı. O sizin düşmanınız *değil*, efendim." Gözlerimi birkaç kez kırptım. "O aileden biri."

Ve gece durgunlaştı.

"Aile," diye geldi yaşlı adamın sesi, içinde ilkel bir hırıltı gizleniyordu. "Biri. O *şeylerden* biri."

Geri çekilmekte olan ve artık kıydan zar zor görülebilen tekneye doğru döndü ve asasını, enerjiyi yansıtan eli olan sağ eliyle kaldırıp geri çekerken akkor halinde mavi alevler saçtı.

"Hayır!" Bağırdım ve ona doğru hamle yaptım.

Döndü, gözleri bembeyazdı, yüzü kıpkırmızıydı, dişlerini hırıldayarak gösterdi, asasını çıkardı ...

Ve bir çeyreklik büyüklüğünde, yıldız gibi parlayan bir kuyruklu yıldız gibi görünen şey, bir tür tuhaf rastgele statik kıvılcım gibi asadan sıçradı ve kaburgalarım ve omurgama daldı.

Sırt üstü iskeleye yuvarlandım, yıldızlar aniden üzerimde olağandışı bir şekilde parladı.

Nefes almaya çalıştım.

Pek bir şey olmadı.

"Ah, Tanrım," diye fısıldadı yaşlı adam, nefesi gıcırdayıyordu.

Asası iskeleye çarptı. Sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi.

"Harry?" dedi. "Harry mi?"

Yüzü küçük siyah bir tünelin sonunda belirdi.

"Ah, delikanlı," dedi, gözlerinde yaşlarla. "Ah, delikanlı. Tekrar üzerime geleceğini düşünmemiştim. Bunun tetikleyeceğini düşünmemiştim."

Ellerini yüzümde hissedebiliyordum, uzaktan.

"Bu yüzden bana kontrolü öğretmek konusunda bu kadar ısrarcıydın," diye mırıldandım. "Kendini zar zor bir arada tutuyorsun."

"Ben asabi bir aptalım," dedi. "Sana *yardım* etmeye çalışıyorum."

"Kaybettiğini biliyordun," dedim zayıf bir sesle. "Ama yine de devam ettin. Bana destek olabilirdin." Göğsümdeki delikten ritmik küçük fişkırımlar halinde kan geliyordu. "Ve bunun yerine böyle bitti."

Utanç gözlerine dokundu.

Ve gözlerini benimkilerden kaçırdı.

Hayatta hissettiğimiz acı her zaman büyür. Küçükken, küçük acılar canımızı yakar. Büyüdüğümüzde, daha fazla acıyla başa çıkmayı ve her şeye rağmen devam etmeyi öğreniriz.

Yaşlı insanlar acıya dayanmanın şampiyonlarıdır. Ve büyükbabam *asırlıktı*.

Ama bu acı. Bu

onu incitti.

Bu onu kırdı.

Başını öne eğdi. Gözyaşları rıhtıma düştü. Sonra durakladı.

Sonra ifadesi değişti.

Bana baktı. Gözleri büyüdü ve sonra yüzü öfke ve inançsızlığa dönüştü.

"Neden, seni *sinsi*-"

"İyi konuşmadı," dedim, "Büyücü McCoy."

Ve Leydi Molly'nin benim için hazırladığı kış ihtişamını bıraktım.

Bilincimin o siyah tünelden aşağıya, Molly'nin opal serçe parmağı yüzüğünü rıhtıma bıraktığım yere doğru geri çekildiğini hissettim, bu sırada cazibenin nihai yapısı olan görsel ikizimin arkamda çöküp ektoplazmaya dönüştüğünü hissettim. Farkındalığım yüzükteki taşa doğru koştu, ona bağladığım bilincimin ipliğini buldu ve sonra hızla bedenime doğru geri döndü.

Gözlerimi açtığımda *Su Böceği*'nin güvertesinde, Ebenezar'ın bulunduğu kamaranın uzak tarafında, yüzüğü bırakıp illüzyona başladıktan sonra siper aldığım yerdeydim. Yüzüğü aktif hale getirdiğimde

halka, etrafımdaki perde *Su Böceği*'ne binmeme, siper almama ve sonra bilincimi yapıya geri yansıtmama izin vermişti.

Büyükbabamla olan ilişkiyi uzaktan havaya uçurmuştum. Ama en azından ciğerime bir kuyruklu yıldız almamıştım.

Bedenime tamamen geri döndüğümde, o kadar yoğun bir yorgunluk hissettim ki, bu tamamen yeni bir acı biçimiydi. Kasılmalar içinde çırpındığımı hissedebiliyordum. Murphy'nin ağzımda lastik pompalı yüz maskelerinden biri vardı ve hava girmesini zorluyordu. Freydis beni tutmaya çalışıyordu.

Bedenimi kontrol etmek için savaştım ve sonunda kontrolü yeniden ele geçirdim, tam bir yorgunluk içinde güverteye çöktüm. Freydis yarı belime kadar uzanmış, nefes nefese kalmıştı. Murphy, tüm işiyle, göz kapaklarımdan birini kaldırdı ve gözüme bir ışık tuttu. "Harry? Beni duyabiliyor musun?"

"Evet," dedim ve maskeyi yüzümden fırçaladım. "Ugh."

"Od's bodkin, *seidermadr*," diye nefes aldı Freydis. Yorgun bir şekilde üzerimden kalktı. "Bunu yakın kesmişsin."

"Bu kadın neden ?" Murphy sordu.

"Bir yapı," dedim. "İllüzyon için. Um. Molly benim için gerçekten çok iyi bir ekto plazmik beden yaptı, kalıbını halkada sakladı ve onu bana bağladı. Sahte bir ikizinizi yem olarak kullanmak ve aynı anda kendinizi görünmez kılmak için ihtiyacınız olan her şey. Sonra ben... bir çeşit yapıyı ele geçirdim. Farkındalığımı ona yansıttım. Tüm enerjimi ona gönderdim, ta buradan, ki bu çok yorucuydu. McCoy'la *harika* bir sohbet yaptık."

Murphy oturmama yardım etti ve dikkatle yüzüme baktı. "Ne oldu?" diye sordu.

Ona baktım ve cansız bir sesle "Ben kazandım" dedim. "Aman Tanrım," dedi. "O..."

"Kızgınım," dedim, uzun ve ağır bir vurguyla.

Kaşlarını çattı ve bir eliyle bir anlığına şakağıma dokundu. "Seni incitti."

Gözlerimi kapattım. "Bir de diğer adamı görmelisin." "Siz ikiniz çok değerlisiniz," diye takıldı Valkyrie. "Freydis," dedi Murphy, kaba bir şekilde değil, "siktir git."

Freydis aramızda bir ileri bir geri baktı, kaşlarını çattı ve "Siktirin gidin hanımefendi" dedi. Ve *Su Böceği* ilerlerken bizi küçük gemide olabildiğince yalnız bıraktı.

"Harry," dedi Murph nazikçe.

Gözlerimi kapalı tuttum. Zaten taşmışlardı. "O ... o değil ..."

"Düşündüğün gibi bir kahraman değil ?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Evet," dedi. Eğildi ve başımı kucağına doğru kaldırdı. "O bir insan. Ne büyük bir şok."

"Ona söyledim," dedim. "Thomas hakkında."

"Biraz tepki vermiş gibi görünüyor," dedi.

"Beni öldürdü," dedim sessizce. "Sahte beni yani. Sahte ben ben olsaydım, şimdi ölü ben olurum. Bunu yapmak istememişti. Ama oldu işte. Ve o düşündüğüm kişi değildi. Kontrolden çıkmıştı."

Son cümlede sesim boğuklaştı. Göğsüme bıçak saplanmış gibi hissediyordum. Omuzlarımı kaptan köşkünün perdesine yasladım ve güvertede otururken sol elimi gözlerimin üzerine . "Kontrolden çıkmıştı."

"Tanrım, Harry," dedi Murphy, sesi acı doluydu.

"*Acıyor*," dedim sessizce. "Tanrım. *Acıyor*."

Elini alnıma koydu ve okşadı. Elimi indirdim ve ona doğru eğildim. Ve ağladım.

Ortalık sakinleşene kadar bu böyle devam etti.

Sonra dedi ki, "Konuşmanın başlangıcını duydum. Ve ikiniz de birbiriniz hakkında yanılıyorsunuz, biliyorsunuz. Onun kim olduğunu gerçekten bilmiyorsun. Henüz tanıımıyorsun. O da seni tanımıyor. Ve ikiniz de birbirinizi çok incittiniz, çünkü siz bir ailesiniz. Çünkü söyledikleriniz ve yaptıklarınız herkesten çok daha önemli." Eğildi ve yanağını alnıma dayadı. "Beni dinle. Şu anda canının acıdığını biliyorum. Ama bu kadar acımasının nedeni birbirinize çok değer veriyor olmanız. Ve bu acı eninde sonunda geçecek. Ama ikiniz de hâlâ önemsiyorsunuz."

O haklıydı. Canım yandı. Büyülü bir mantonun hiçbir şey yapamayacağı türden bir acı. Gerçek acı, kalbin acısı, seni milyonlarca şekilde öldürebilecek türden.

İnatçı yaşlı aptala lanet olsun.

"Bunun zor olduğunu biliyorum, Harry. Babamın sadece bir insan olduğunu ilk fark ettiğim zamanı hatırlıyorum," dedi. "Kendini vurduğu zaman."

Bunu bir süre havada asılı bıraktı.

Sonra doğruldu, elleriyle yüzümü çerçeveledi ve karanlık göle baktı, gözleri yaşlarla doluydu. "Onunla hâlâ konuşabilirsin, Harry. Benim hiç yapamadığım bir şey. Benim hatırım için, öfken yatıştığında onunla konuşacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

"Karrin," dedim.

Sinirli bir şekilde yanaklarımdan birine küçük bir tokat attı. "Bu bir rica gibi mi geldi? Yap o zaman. Eğer tavsiyemin bir anlamı varsa, hemen şimdi yap. İşte bu kadar önemli."

"Ya ..." Yutkundum. "Ya bir gün bu ben olursam? Ya ben böyle biriysen?"

"Seninle onun arasında bir fark var," dedi Murph. "Öyle mi?"

Biraz hareket etti, eğildi ve alnımdan öptü. "Evet. Beni yakaladın."

Ve... kalbimde küçük ve sıcak bir şey tutuştu. Acıyı durdurmadı. Tanrım, acıyı durdurmadı.

Ama bana acının sonsuza dek sürmeyeceğini söyledi.

"Peki," dedim. "Onunla konuşacağım."

Kalbimin üzerine yorgun bir X işareti yaptım.

Onaylayarak yanağımı okşadı ve "İyi adam" dedi.

Elini uzattım, gözlerimi kapattım ve birkaç dakikayı daha az acı gözyaşlarıyla geçirdim.

Bir süre sonra kendimi toparladım. Kaptan köşkünde uzun süreli atıştırma malzemeleri sakladığım bir dolap vardı. Çoğunlukla fındık ve kurutulmuş et, ayrıca şişe suyu. Süslü bir şey değildi ama bilincinizi yansıtmak yorucu bir faaliyetti ve vücudumun kaloriye o kadar çok ihtiyacı vardı ki bayat kuruyemişlerin ve kurutulmuş etin tadı acayip lezzetliydi. Çiğnedim ve yuttum.

Normal bir yolculukta adaya varmak bir saatten fazla sürüyordu, ama gazı sonuna kadar açtım, böylece bir saatten biraz daha kısa bir sürede varacaktık.

Murphy topallayarak kayıkhaneye girdi ve sabit bir sessizlik içinde bana eşlik ederek yüzümü izledi. On dakika kadar böyle devam ettikten sonra, "Korkuyorsun" dedi.

Ona bir bakış attım. Omuz silkti. "O kadar kötü mü?"

Ne kadar hasta hissettiğimi, ne kadar endişeli olduğumu düşünmemeye çalışarak bir an düşündüm. Sonra dedim ki, "Bir şeyler yapabilirim. Anlıyor musun? İstersem binaları yakabilirim. Arabaları havaya uçurabilirim. Nevernever'dan bir şeyler çağırabilirim."

Başını salladı.

"Şu anda, ayaklarımın altında, kardeşim ölüyor. Belki de onu öldürmek isteyenler çoktan yola çıkmıştır ve biz onu adaya bile ulaştıramayacağız. Ve kasabada neler olmaya başlamak üzere ..." Bir ürpertiye bastırmayı pek başaramadım. "Kendimi çok küçük hissediyorum."

Murphy bir an için bana eşit bir şekilde baktı. Sonra yüzü buruştu ve kahkahalara boğuldu.

" Sen ... sen ..." Başını salladı ve omzunu hafifçe bana çarptı, hala gülüyordu.

"Ne?" Ben sordum.

"Kulübe hoş geldin," dedi. "Ufacık."

"Ciddiyim," dedim. "Bu kötü bir şey."

"Şu anda," dedi, "Chicago'daki her karakol bulabildiği her memuru toplamak için çabalıyor. Elektrik kesintisinden kaynaklanacak kaosun önüne geçmek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar. İtfaiyeciler de, bunun onlara sağlayacağı yararlar için." Başını iki yana salladı. "Onlar da kendilerini çok büyük hissetmiyorlar. Üstelik sihirli bir adaları bile yok."

Sahildeki ayak izlerini düşündüm.

"Belki de kendilerini çok daha küçük hissedecekler," dedim. "Belki de hepimiz öyleyiz."

Karrin kaşlarını çatı. Paltosunu biraz daha sıkıca katladı ve bana yaslandı. Ben de kolumu ona doladım.

"Burada ne kadar kötü bir durumdan bahsediyoruz?" diye sordu bana.

"Fomorlar, geldiklerini bilsek de bilmesek de şehri yok edebileceklerini düşünüyorlar," dedim. "Samimi görünüyorlar."

"," dedi Murphy.

"Eski usul. Attila'yı düşünün. Cengiz Han."

"Tanrım," diye nefes aldı ve bana yaslandı. "Radyo çalışmıyor. Kasabadaki internet de öyle. Onları nasıl uyaracağız?"

"Keşke şimdiden tetikte olmamız gerektiğini söyleseydik," dedim alaycı bir ifadeyle. "Paranetter'lar büyük çocuklarla boğuşarak hayatta kalmaya alışkındır. Güvenli evlerinde, Mac'in evinde, bunun gibi yerlerde bir araya geleceklerdir."

"Peki ya diğerleri?" Murphy sordu.

"Hey, millet," dedim, "mitolojik canavarlar sizi öldürmeye geliyor. Lütfen tahliye edin."

Hayal kırıklığı içinde dudaklarını birbirine bastırdı ama ne demek istediğini anladı. "Peki ne yapacağız?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

"Ne olacak?"

Önümüzdeki karanlığa baktım, adanın yerini bir karıncanın kolumdaki ilerleyişi kadar emin bir şekilde takip ettim ve duygularımı olaylardan uzaklaştırdım, konuyu herhangi bir matematik problemi gibi düşündüm.

"Bunu farklı kılan Ethniu," dedim. Ve sahip olduğu bu silah. Balor'un Gözü."

"Evet," dedi Murphy. "O şeyin nesi var?"

Bir nefes verdim. "Kelt geleneksel folklorunda çok fazla varyant var. Söylemesi zor. Balor, Kelt topraklarında Yunan Titan'ına eşdeğer bir şeydi. Dünyayı soldurmak, gördüğü her şeyi yok etmek, ateşe vermek için kullanabileceği bir gözü vardı. Gözünü bir sürü göz bandı ve peçenin ardında saklıyordu ve her seferinde birkaçını çıkarıp farklı türde yıkıcı etkiler elde edebiliyordu; bir çürütmekten ateşe vermeye, patlatıp toz haline getirmeye kadar."

Murphy, "Radyoaktif bir çekirdeğin etrafındaki kalkanı kademeli olarak azaltmak gibi" dedi.

"I ..." Gözlerimi kırdım. "Bunu düşünmek hiç hoş değil. Ama evet. Folklorun ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum ve henüz doğrudan bilgisi olan biriyle konuşmadım. Ama Göz'ün bir kitle imha silahı olduğunu varsaymak güvenli olur," dedim. "Kasabamıza gelen bir şehir katili var."

"Bunu nasıl yapacaklar?" diye sordu.

"Gölden gel," dedim. "Ondan sonrası eski usul." "Gördükleri herkesi öldürürler," dedi.

"Ve Göz'ü kullanarak sert direniş noktalarını ortadan kaldırın," dedim başımı sallayarak. "Ölümlü yetkililer karanlığın içinde bocalarken, onlar öldürebildikleri herkesi öldürecek ya da alacaklar. Göz'le ellerinden gelenin en kötüsünü yaparlarsa, bunun ne kadar kötü olabileceği konusunda hiçbir fikrim yok. Sonra Ulusal Muhafızlar oraya ulaşamadan gitmiş olacaklar."

"İnsanlar," dedi Murphy sessizce. "Bu gece. Onları koruyacak kimse yok."

"Öyle bir şey yok," dedim ve eski motorun hızını biraz daha artırdım. "Onlar gelmeden dönmüş olurum."

"Sen, ha," dedi Murphy ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Cep bombası ve canavarlar ordusu olan bir protogoda karşı."

"*Sadece* ben değil," dedim. "Ama sadece ben olmak zorunda olsaydım, evet. Bana uyar. Burası ev. Bir şekilde ölmelisin. Kapıda bir canavara karşı durmak bunu yapmak için kötü bir yol değil."

"Seni hissediyorum" demeden önce bir an sessiz kaldı.

Onu kendime doğru biraz daha sıktım. "İşte buradayım, dramatikleşiyorum. Sen nasılsın?"

Bir omzunu silkti. Sesi ağır ve yorgundu. "Her yerim ağrıyor. Ama biraz hareket edebiliyorum."

"Belki de bir yere sığınmalısınız," dedim. "Paranetter'lar Mac'in evine gidecekler. Soğukkanlı ve keskin görüşlü birine ihtiyaçları olacak."

izle."

Homurdandı. "Kendimi idare edemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Yapma," dedim sessizce. "Seni yanımda gerçek cehenneme götürmeye hazırdım ve bunu biliyorsun. Her savaşçı yaralanır. Sınırları vardır. Bunu kabul etmekte utanılacak bir şey yok."

Bir an sessiz kaldı. Sonra sordu, "Yaralı olsaydın, bu sefer oturur muydun?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Burası benim de evim,

Harry." Dişlerimi sıktım.

"Ve," dedi yanağını pazularıma yaslayarak, "eğer beni güvende tutmak için o lanet adaya bırakmaya kalkarsan, yemin ederim seni bacağından vururum."

Sertleştım ve ona hızlıca suçlu bir bakış attım.

Yeşil kimyasal ışıkta belli belirsiz gülümsedi, gözlerini açtı ve sesimin dramatik bir taklidini yaparak, "Zamanında döneceğim," dedi. Homurdandı. "Aş artık kendini. Sen neysen osun. Ve çoğunlukla bundan hoşlanıyorum. Ama birbirimize yetişkinler gibi davranalım. Söz ver bana."

Midem bulandı.

Karrin zeki, sert ve yetenekliydi. Aynı zamanda incinmişti. Aynı zamanda haklıydı. Ve başına gelecekler onu hiçbir şekilde dikkate almayacaktı.

Ama o neyse oydu. Karrin Murphy, Chicago yanarken sessizce oturamazdı, kanatlanıp uçamazdı. Evi için savaşacaktı. Onun için ölebilirdi.

İçimden bir ses hayvan sesleri çıkararak inliyordu.

Günün sonunda, insanlar oldukları kişi olmak zorundadır. Eğer bunu onlardan almaya çalışırsanız, onları küçültürsünüz. Onları kendileri için karar veremeyen çocuklara indirgersiniz. Bir başkasıyla olan ilişkinizi daha hızlı zehirlemenin bir yolu yoktur.

Onu kaybetmek istemedim.

Eğer savaşırsa, onu benden alabilirler.

Eğer onu dövüşmekten alıkoymaya çalışsaydım, onu kesinlikle kaybederdim.

Kalbim ve ruhumun büyük bir kısmı dehşet içinde titrerken, ağzım "Söz veriyorum" dedi.

Kolunun belime dolandığını hissettim ve bir an için hafifçe sıktı. "Teşekkür ederim."

"Akıllıca dövüşeceğine söz ver" dedim.

Başını koluma çarptı ve "Öyle olup olmadığımı nereden biliyorsun?" dedi.

Bir kahkaha attım. Ve birlikte durduk.

Küçük, ucuz plastik pusula tekne gibi sallanıp duruyordu ama ona ihtiyacım yoktu. Artık adanın gizemli işlevlerini öğrendiğime göre, kendi kişisel pusulam vardı, kafamın içinde her zaman bana burayı nerede bulabileceğimi söyleyen ince, küçük bir his.

Bu, İblis Erişimi'nin Müdürü olmanın bir parçasıydı.

Su Böceği adanın yaklaşık bir mil uzağındaki dış savunma halkasına çarptığında bunu hissettim. Birkaç kelime ve irade gücüyle adanın tehlikeli akıntılara, davetsiz misafirleri aşağıdaki keskin kayalara çekecek soğuk girdaplara neden olmasını . Göl, fırtına altındaki bir deniz gibi kaynardı.

Karrin'in de adanın etkisini hissettiğini söyleyebilirdim, içeri giren herkeste tedirginliğe neden olan ince bir varlık. Sıradan ziyaretçileri engelliyordu: Bu sulara gelen hiç kimse adanın etrafından dolaşmak için rotasını değiştirene kadar kendini rahat hissetmezdi. Uçaklar bile doğrudan üstünden uçmuyordu; adanın etkisi işte bu kadar güçlüydü.

Bu tam olarak planlanmış bir savunma değildi. Sadece orada esir tutulan şeylerin doğal varlığıydı - şimdiye kadar karşılaştığım en iğrenç varlıklardan bazılarıyla başlayan ve oradan kabusun derinliklerine doğru ilerleyen doğaüstü dehşetler topluluğu. Demonreach doğaüstü dünyanın Alcatraz'ıydı ve ben de tüm anahtarları elinde tutan adamdım.

O yeri gözüm kapalı ve karanlıkta da bulabilirdim. Karanlıkta buluyordum, adanın heybetli kütlesi üzerimizde yükselene kadar dümeni çevirmeye gerek duymadan gemiye pilotluk *ediyordum*.

Gece varmak için hazırlık yapmıştık - kardeşimle birlikte inşa ettiğimiz yüzer iskele, Whatsup İskelesi, ışıldayan deniz bandıyla kaplanmıştı. Gazı kestim ve yavaş ve dikkatli bir şekilde yaklaştım. Olasılık olmasa bile

Suda yaşayan kötü adamlar için tekne kullanmak aptallar için çok tehlikeli bir işti, bu yüzden çok dikkatli olmalıydım.

Rıhtıma yaklaştığımızda Freydis'in geminin pruvasına doğru ilerlediğini gördüm, teni yeşil kimyasal ışıktaki parlıyordu. Adanın gölgesi üzerine düşerken kollarını birkaç kez ovuşturdu, sanki bu yer onu üşütmüş gibiydi. Yanımda Karrin huzursuzca kıpırdandı.

"O kadar kötü mü?" Ona sordum.

"Hiç , değil mi?" diye sordu. "AhBu... Hani rüya görürken bir kâbusun içinde olduğunu fark edersin , o hissi bilir misin?" Adaya doğru başını salladı. "İşte o. IMAX'te."

"Evet," dedim. "Burası ziyaretçilerin hoş karşılandığı bir yer olmamalı."

"Dışarıdayken senin için endişeleniyorum," dedi. "Bunun sana ne yaptığını."

"Bana bir şey yapmıyor," dedim. "Ben Müdürüm."

"Belki," dedi. "Ya da belki de sana olduğunu hissedemediğin bir şeydir. Başka bir şey."

Rahatsız edici bir düşünce.

Ama daha önce yaşamadığım bir şey değildi. "Bana güvenmek zorundasın."

"Evet. Bu yüzden burada duruyorum."

Gemiyi dikkatlice rıhtıma yanaştırdım ve Freydis bir dişi geyik gibi gemiden aşağı atlayıp onu hızlandırmaya başladı.

"Kulübe hâlâ yaşanabilir durumda mı?" Karrin sordu. "Erzak var mı?"

"İhtiyacımız olan her şey," dedim. Motoru durdurdum ve kaptan köşküne yöneldim. "Thomas'ı kontrol edeceğim."

Yeni bir ışık kırdım ve onu benimle birlikte güvertenin altına, teknenin küçük yaşam bölmesine ve bir tür Rönesans tablosundan bir tabloya götürdüm.

Teknede birkaç ranza vardı, süslü bir şey değildi, genellikle beyaz çarşaflar ve ağır kırmızı ekose battaniyelerle kaplıydı. Thomas ve Lara bunlardan birine uzanmışlardı. Kadın ranzanın başına oturmuş, adam da sırt üstü uzanmış, omuzlarını kadının vücudunun üst kısmına dayamıştı. İkisi de çıplaktı ve o anda cinsel hiçbir şey yoktu. Kadının bir eli adamın göğsündeki kırık elleri tutuyordu. Diğer sadece yanağını avuçluyordu. Baş sanki yorgunluktan eğilmişti ve omuzları çökmüştü. Saçları yüzüne dökülmüş, profilinin bir kısmı hariç hepsini gizlemiş ve adamın alnına değmişti.

Kardeşimin gözleri açıktı, odaklanmamıştı. Bakışlarındaki gümüşün arasında belli belirsiz gri vardı.

Bir ölüm meleğinin nazik kolları arasına alınmış zavallı bir şövalyeye benziyordu.

"Ne be?" diye sordum.

Lara bakışlarını bana doğru kaldırdı, gözleri ayna parlaklığında gümüş parçacıklarıyla titriyordu ve ben onları not ederken bile kimyasal çubuğun ürkütücü ışığı, uhrevi yeşilin tüm tonlarında çırpınan, kaleydoskop değişimleriyle etraflarında dans ediyordu... .

Kötü bir şey önce gözlerimi ayırdım. "Lara. Ne yapıyorsun?"

Konuşması bir anını aldı. Sesi tüylü ve lezzetli çıktı. "Daha önce aldığım enerjiyi ona veriyorum. Bu... Açlığının verdiği hasarı yavaşlatıyor. Ama çok kötü. Ve ben neredeyse..."

Dudaklarını yaladı. Bu manzara bende gömleğimi yırtıp atma ve erkekçe davranışlarımla övünme isteği uyandırdı.

"... boş." Bu kelimeyi bir günahmış gibi söyledi. "Ona daha fazlasını vermek için beslenmem gerekecek."

"Pek öyle bir seçenek yok," dedim. Arada boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Buradayız."

Bana baktı, gümüş gözleri keskin ve berraktı. "Ve onu burada koruyabileceğinden emin misin? Kendi açlığından bile mi?"

"İhtiyacımız olan her şey," dedim. "Onu bana ver." Başını salladı ve "Al onu" dedi.

Thomas'ı bir battaniyeye sararak bana getirdi. Etrafındaki hava soğuktu. Muhteşem derecede soğuktu. Sanki gömleğimi çıkarıp içine uzanmak ve serinlemek istiyordum. Ve Kış örtüsü zihnimde, bir dizi korkunç fikrin aslında şimdiye kadar düşündüğüm en ilginç kavramlar olduğunu öne süren alçak bir hırıltı çıkardı.

"Kahretsin, Lara," diye sinirlenerek tersledim. "Çalışıyoruz."

Etrafına bir battaniye sarıp Thomas'ı bir çocuk gibi kucağıma aldığım anda bana bir an göz kırptı. Sonra dedi ki, "İstemedim. Dürüst olmak gerekirse. Açlık'ı kullanmayı her zaman seçebiliriz. Her zaman kullanmamayı seçemeyiz."

"Bu çok sinir bozucu," dedim huysuzca.

Elini kaldırdı ve gülümsemesini çabucak gizledi. "Biliyor musun, bana... daha önce hiç böyle bir şey söylenmemişti. Bir kere bile."

Gözlerimi devirdim ve "Sana inanıyorum" dedim. Kardeşimi dar merdivenlerden güverteye taşımak biraz zor olacaktı ama olsun. Sinirle homurdandım ve onu dışarı taşıdım. Hâlâ bilinci yerinde değildi ve kendini çok hafif hissediyordu.

Aptal svartalves.

Aptal vampirler.

Aptal Titanlar.

Aptal Thomas. Kardeşim neden kendini bu belanın içine sokmuştu ki?

Onu güverteye çıkardım ve Freydis beni desteklemek için yanımdaydı. Kızıl saçlı Valkyrie ışıktaki bana baktı ve başıyla adayı işaret etti. "Burada pek bir şey yok."

"İhtiyacımız olan her şey," dedim. "İskeleden dışarı adım atma. Sana ne olacağından emin değilim."

Freydis bana baktı ve ürperdi. "Yapmayacağım."

Onu geçtim ve kardeşimi rıhtımdan aşağı, adanın kendisine doğru taşıdım. Kimse beni durdurmadı. Herkes Chicago'da olanlar için çok endişeliydi. Ki bu da gayet iyiydi.

Herkes Thomas'ın adada güvende olacağını söylemiştim. Nerede kalacağını henüz söylememiştim.

İnsanları güvende tutmakla ilgili mesele şu ki, sonuçta birini gerçekten korumak istiyorsanız, tek seçeneğiniz onu kilit altına almaktır. Kaleler hapisanedir.

Ve tam tersi.

Rıhtımdan yukarı çıktım ve adanın engebeli zeminine adım attım, mükemmel bir şekilde emin adımlarla yürüdüm, yer hakkındaki *zekâm* kaymayı veya düşmeyi imkânsız hale getirdi. Demonreach'i, her ağacı ve taşı, kendi bedenimi tanıdığım kadar iyi tanıyordum.

Adanın taşlarına doğru bir düzineden daha az adım atmıştım ki ağaçların arasında büyük bir hareket oldu. Karanlığın içinden süzülerek gelen figürü beklerken durdum. Devasa bir şeydi, Titan kadar uzun ve çok daha genişti; biçimini insan gözünden saklayan kabarık, gölgeli bir pelerin ve başlık içinde tehditkâr bir şekil. Kukuletanın arkasında bir yerde bir çift yeşil alev yanıyordu, doğaüstü parlaklıktaki gözler şu anda endişe gibi bir şeyle daralmıştı.

Devasa figür önümde durdu ve yavaşça, resmi bir şekilde belinden eğildi.

"WARDEN," dedi. Sesi, kulaklarım kadar kafamın ve göğsümün içinde de duyduğum, taş ve toprağın yırtılmasından oluşan bir gümbürtüydü. "GERİ DÖNDÜN."

"Alfred," dedim. "River City'de bir sorunumuz var."

Adanın genius loci'si, "ADA BİR GÖLÜN İÇİNDE" demeden önce bir süre hareketsiz bir şekilde bana baktı.

Doğüstü kalabalık genellikle Rönesans'tan bu yana meydana gelen herhangi bir kültürel referanstan haberdar değildir. "İnsan referansı, Alfred. Aldırma."

"EMRETTİĞİNİZ GIBI, MÜDÜRÜM." Devasa kukuleta bir yana eğildi, yemyeşil bakışlar kardeşimin kıpırdamayan formuna sabitlendi. "KAN AKRABAN ÖLÜYOR."

"Biliyorum," dedim. "Ona yardım edeceğiz."

"BEN YARDIM ETMEK İÇİN YARATILMADIM," dedi Alfred. Bu ifadede herhangi bir tutku . Merhamet de yoktu. Alfred... hapishanenin ruhuydu, dünyada dolaşmasına izin verilemeyecek kadar tehlikeli büyülmüş tehditleri barındırmak için inşa edilmiş bir yerdi. Bin yıl boyunca, korkunç güce sahip altı binden fazla varlık adanın altındaki oubliette tünellerine gönderilmişti: Onlar bir kabuslar lejyonuydu, en azından beni asla tam olarak kurtulamadığım çok gerçek bir korkuyla ürperti.

Alfred onların izolasyonunu sürdürmek için yaratılmış bir varlıktı. Rahat denebilecek biri değildi.

"Doğru," dedim. "Onu staz içine yerleştireceğiz."

Alfred'in gözleri hevesle birkaç ton daha parladı. "SON İĞRENÇLİK SONSUZ BAKIMIMA VERİLDİĞİNDEN BERİ ÇOK UZUN ZAMAN GEÇTİ," dedi. "BU PARAZİTLİ HAŞERENİN ASGARİ GÜVENLİK İÇİN YETERLİ OLDUĞU SÖYLENEMEZ."

"Onun tutulmasını istiyorum," dedim. "Ben onu serbest bırakmak için dönene kadar açlığının da çaresiz bir şekilde tutulmasını istiyorum."

"HANGİ TÖVBE PROTOKOLÜNE TABİ TUTULACAK, MÜDÜR BEY?"

Hapishanedeki mahkumlara uygulanabilecek birkaç yöntem vardı. Bazıları karanlıkta bağlıydı. Bazıları eziyet içinde. Bazıları basit bir hapsedilmeyle. Demonreach'in çeşitli Gardiyanları çok ama çok uzun bir süre boyunca hücrelerle uğraşmışlardı. Protokollerin bazıları, medeniyet karanlıkta birkaç kulübe ve ateş koleksiyonundan daha fazlası olmadan önce geliştirilmişti ve nazik değillerdi.

Aşağıda bir tür benzersiz durağanlıkta tutulan bir mahkum vardı, en yakından uyku olarak kabul edilebilecek bir şeydi, ancak kısa süreler için uyanabiliyor ve sınırlı iletişim kurabiliyordu. Anlayabildiğim kadarıyla bu, içinde sağlık koruyucu uyku bulunan tek protokoldü.

Hapishane, kardeşim kadar zayıf ve neredeyse ölümlü bir şey için tasarlanmamıştı.

Thomas yumuşak, çirkin bir ses çıkardı, sanki acı içinde çığlık atmasını sadece yorgunluğu engelliyordu.

"Tefekkür," diye cevap verdim sessizce. "Aynı protokole tabi olmayan diğer mahkûmlarla iletişim kurması engellenecek. Kristali bana ver."

Büyük ruh tekrar eğildi. Doğrulduğunda, bir lokma anahtarı uzunluğunda, kuvars gibi ama sessiz yeşil bir ışıkla titreşen bir kristal parçası toprağın üzerinde parıldıyordu.

Kardeşimi yere indirdim. Onu yere yatırdığımda inledi. Açlığı yaşam gücüne olan saldırısını yenilemiş gibi görüldüğünden gözlerindeki gri tekrar solmuştu. Lara'nın ona verdiği hafifletici enerji azalmaya başladıkça yavaş yavaş çaresiz acı belirtileri göstermeye başlamıştı.

"Hey, dostum," dedim. "Beni duyabiliyor musun?"

Gözlerini bir saniyeliğine bana odaklamış olabilir. Ağzından sadece acı sesleri çıkıyordu.

"Bak," dedim sessizce. Ayrılmadan önce takım elbise pantolonumun içine tıktırdığım çakıyı çıkardım ve iğne ucunu kullanarak baş ve işaret parmakları arasındaki et parçasını pembeleştirdim. Bir saniye sonra kan damlacıkları kabardı ve çakının bıçağını üzerlerine sürdüm, uzunluğunu insan olamayacak kadar soluk bir kızıl tonuyla boyadım. "İblisin sana zarar vermesini engelleyebilirim. Seni hayatta tutabilirim. Ama içeri girmek zor olacak."

Harap olmuş ellerinden biri koluma indi. Zayıfça sıktı. Zorlukla oradaydı ama oradaydı. Beni duymuştu.

"Hücrelere alınma sürecinin bir parçası da ..." Derin bir nefes aldım. "Başkalarına verdiğin acının acısını çekiyorsun," dedim. "Bu, en yabancı varlıklara bile neden hapsedildiklerini anlatmak içindi. Bu adil değil. İnsanlar için değil. Size zarar verebilir. Ama eğer bunu yapmazsam, öleceksin."

Kardeşim gözlerini zorla açtı ve beni bulmaya çalıştı. "J ... J ..."

"Justine," dedim. "Biliyorum. İlgileniyorum."

Hıçkırarak hıçkırarak ağladı. kalan tek şey buydu.

Ondan uzaklaştım ve onu kristalin ışığında bıraktım. Alfred, Thomas'ın üzerinde belirdi. "KAFES SENDE. KAN SENDE. ÇEMBERİ ÇİZ VE KELİMELERİ SÖYLE, MÜDÜR."

İçgüdülerim seğirdi. Omzumun üzerinden geriye baktım.

Freydis rıhtımın en ucunda durmuş, yamaçtan yukarı bana bakıyordu. Ben izlerken bile döndü ve gemiye doğru koşmaya başladı, güverteye sıçradı ve ambarda gözden kayboldu.

Fazla zaman yoktu. Kardeşim kendi şeytanı tarafından yutularak yok oluyordu.

Ayağa kalktım ve asamı kardeşimin etrafındaki toprağı oymak için kullanırken irademi çektim. Bunu yaptıktan sonra eğildim, parmaklarımla küçük çukura dokundum ve içine küçük bir miktar enerji salarak çemberi yükselttim. Düşen kardeşimin etrafında görünmez bir perde oluşturdu ve büyümlü enerjiyi toplayıp odaklamaya başladı.

Sonra çakıyı bir elimle havaya kaldırdım.

"Bound be Thomas Raith," diye tısladım. İrademe karşı direncin yükselmeye başladığını hissettim, bu dünyanın başka bir dünyaya geçit açma konusundaki isteksizliği. "Yaralı kardeşimi bağla," diye homurdandım, irademi sesime zorlayarak taşlardan, ağaçlardan ve sudan çınlamasını sağladım. "Düşmüş savaşçı, baba adayı, onu *bağlı* ve sana teslim edilmiş olarak adlandırıyorum."

kısa bir çığlık duydum.

Bağlamamın üçüncü tekrarında irademi serbest bıraktım.

Ve Demonreach işe koyuldu.

Genius Loci'nin yaptığı şeyi yapmak için gereken güce sahip değildim. Büyüye akıtmak zorunda kaldığım enerji sadece ruhun gücünün bir kısmını serbest bırakmak içindi; devasa, sert, inatçı bir kilidin anahtarını çevirmek gibi. Demonreach zayıf zihinliler ya da kararsızlar tarafından kullanılmak üzere tasarlanmamıştı ve onu harekete geçirmek için harcadığım çaba, egzersiz yapmak için düzenli olarak tekrarlamak isteyeceğim bir çaba değildi.

Kristal ışıkla parladı. Thomas'ı o kadar parlak bir şekilde yıkadı ki derisinin içinden kemiklerini görebiliyordum.

Ve sonra zavallı, hırpalanmış kardeşim çığlık atmaya başladı. İnce, çığlık gibi bir sestti, kırık bedeninin taşıyabileceğinden daha fazla duyguyu, daha fazla acıyı kucaklayan bir ses. Bu ses içimi parçaladı, Kış mantosunun kesinlikle hiçbir şey yapamayacağı acıya neden oldu. Ben sadece

Kardeşimi, benim yüzleşmekten korkacağım bir cezaya mahkum etti.

Thomas  ığlık attı ve çığlık attı ve genius loci'nin devasa formu onun üzerinde yükseldi ve eğildi.

Ve sonra çığlıklar sona erdi. Işık kayboldu.

Soğuk taşların üzerinde tek başıma durdum.

Yaralı kardeşimin olduğu yerde, çok zayıf bir şekilde parlayan yeşil bir sis bulutundan başka bir şey yoktu, hızla dağılıyor, Demonreach'in taşına ve toprağına gömülüyordu.

Sarktım, bir dizimin üzerine çöktüm ve kollarımı yere dayadım.

Yıldızlar ve taşlar.

Az önce yaptığım şey... başka seçeneğim yoktu, özellikle de şimdi.

Ama kardeşim.

Acı dolu, çiğ ve çirkin tek bir çığlık duydum.

Döndüğümde Lara'nın iskeleye indiğini ve bana doğru koştuğunu gördüm, doğaüstü bir hızın soluk bir bulanıklığı, elinde parıldayan ve ay ışığını yakalayan bir şey vardı.

Lara Raith dövüşmeyi sevmezdi; dövüşmek zorunda kaldığında onu bu kadar ölümcül bir rakip yapan da buydu. Bıçaklar bir kez çekildiğinde, gururun işin içine girmesine izin vermezdi. Eğer sizi öldürmeye karar verdiyse, bu elinden geldiğince hızlı ve etkili bir şekilde gerçekleşecekti ve o kadar.

Bir çift uzun bıçaktan başka bir şeyle silahlanmamış eski düşmanlarla dolu bir savaş alanında yürüdüğünü bizzat görmüştüm. Onları sadece yenmekle kalmamış, bunu kolaymış gibi göstermişti. Kardeşimden daha büyüktü ve ona dövüşmeyi öğretmişti. Thomas bir svartalf kalesine girmiş ve neredeyse kalenin baş yöneticisine suikast düzenleyecekti, tüm güvenliği aşarak, tek . Lara kardeşimden daha hızlı, ondan daha güçlü ve daha deneyimliydi.

Ve şimdi benim için geliyordu.

Anlamıştım. Thomas'ın güvende olacağından emin olduğum tek yer burasıydı ama detayları bilseydi benimle bu konuda mücadele ederdi ve buna *vakti* yoktu. Tek bildiği, kardeşini parçalara ayırdığımdı. Lara'nın yerinde olsaydım ben de çıldırırdım.

Muhtemelen kardeşimden bile daha kötü bir yer seçtiğinin farkında değildi.

Demonreach, Merlin tarafından inşa edilmişti. Merlin, orijinal Merlin, Camelot ve Excalibur, o Merlin. Burayı inşa etmek için Sihir Yasalarından en az birini çiğnemiş, hapishanenin doğaüstü ağırlığını taşıyabilecek kadar güçlü bir temel atmak için zaman içinde koşturup durmuştu. Sonuç olarak, ada kesinlikle güçle kaynıyordu ve eğer biri savunmaların düzenini ve tüm bu enerjiyi kullanılabilir kalıplara yerleştirmek için harcanan özenli jeomansiye biliyorsa, bu enerjiyi kendi kişisel güç deposuna neredeyse hiç mal olmadan kullanmak mümkündü.

Lara'nın arkasında, Freydis ve tüfeği gemiden atlayıp kıyıya çıktı, Valkyrie patronunu savaşa kadar takip etti.

Ama bu bir savaş
değildi. Yakın bile
değildi.

Bir el hareketi yaptım, bir kelimenin bir kısmını tısladım ve Lara'nın ayaklarının altındaki yumuşak zemin aniden yol verdi ve sonra geri çekilerek onu havada bir yayılmaya gönderdi. Yere düştü ve adanın çalıları ve otları onu hızla ve tamamen sardı.

Sağ elimle bir savurma hareketi yaptım, adanın bekleyen enerjisinin bir kısmını kullanmak için zihinsel bir komut gönderdim ve iniş alanının üzerinde yükselen bir ceviz ağacı kızgın bir dev gibi aniden aşağıya doğru savruldu ve kocaman bir dalı Freydis'in birkaç metre önünde yere çarptı. Bu darbe Valkyrie'yi ayaklarından düşürdü ve ağaç ikinci bir hareketle onu gölün sularına geri uçuracak kadar sert vurdu.

Geri döndüğümde Lara'nın otların ve çalılıkların arasından çılgınca çıktığını gördüm ve iki elimi kaldırıp hafif bir irade çabası göstererek toprağın onu boynuna kadar yutmasını sağlamak zorunda kaldım.

Lara kısa bir süre, vahşice ve sessizce çırpındı, gümüş gözleri parlıyordu. İçinde bulunduğu durumun ümitsizliğini anlaması benim anlayacağım sürenin yarısı kadar sürdü. Sonra çırpınması durdu ve o kadar soğuk ve hareketsiz kaldı ki, kafası insana yakın gerçek bir varlığın parçası olmaktan ziyade bir heykelden kopmuş bir şey olabilirdi. Sadece gözleri hareket ediyor, beni izliyordu. İfadesinde artık şakacı bir şey yoktu. Sanki büyük bir kedinin gözlerine bakıyor gibiydi. Kızgın bir kedinin.

"Buna gerek yoktu," dedim ve Freydis'in sudaki ilerleyişini takip etmek için döndüm. *Aklım* orada biraz daha bulanıktı, sanki buğulu bir camın arkasından bakıyormuşum gibiydi, bu da muhtemelen bölgedeki her bir su molekülünün sürekli yer değiştirdiğinin farkında olmakta zorlanan insan beynimin cezasıydı.

Freydis'i tam gölün dibini tekmeleyip yüzeye doğru çıkarken uzuvlarının gücüyle suyu girdaplı helezonlara çevirirken buldum ve *Su Böceği*'nin korkuluklarını aşıp güvertedeki Murphy'yle çarpışacak kadar büyük bir ivmeyle gölden dışarı uçtum.

"Hayır!" Bağırdım ve bir irade çabası ve bileklerimin bir başka hareketiyle, bir çift ağaç eğildi ve gemiye uzandı, ahşap gerildi, uzuvlar tehditle gıcırdadı.

Freydis çok hızlıydı ve Murphy onunla dövüşmeye bile çalışmadı. Valkyrie Murphy'nin arkasına geçti, yaklaştı, bir eli belinde, diğeri

boğazını. Ne kadar güçlü olduğunu biliyordum; bir bilek hareketiyle Murphy'nin boynundan bir kilo et koparabilirdi. Freydis'in gözleri parlak ve soğuktu. "Geri çekil!" diye bağırdı.

Demonreach'in gücü çok büyük ve korkunçtu ve ameliyat için pek iyi değildi. Tek şansım Freydis'i tepki veremeyeceği kadar hızlı öldürecek bir şey olabilirdi ve Valkyrie çok hızlıydı. Ağaçları (Tanrı aşkına, ağaçlarla bir şeyleri parçalama *alıştırması* yapmalıydım) yüzen, sallanan bir platformdaki hedeflere nişan alıyor olacaktım ve herhangi bir yöndeki bir santimlik fark Murphy'nin yaşamı ya da ölümü anlamına gelebilirdi.

Ben de geri çekildim, ağaçlar geri çekilirken tehditkâr bir şekilde inliyordu. "Takas zamanı, *seidrmadr*," diye seslendi Freydis bana. "Seninkine karşılık benimki." "Neden yapayım ki?" Ben de karşılık verdim.

Freydis elini sıktı ve Murphy'nin acıyla gerildiğini gördüm.

"Bu onun son dövüşü olmayacak," diye seslendi Valkyrie. "Tabii bana onu öldürtmezsen."

Murphy sadece kollarını kaldırdı. Birkaç çınlama sesi duyuldu ve bir çift metal parça ellerinden havalanarak *Su Böceği*'nin iki yanına doğru yükseldi ve küçük sıçramalarla suya indi.

Küçük metal sapları vardı. Askerler onlara kaşık derdi. Murphy başlarının iki yanında birer canlı el bombası tutuyordu. Freydis'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Frag," dedi Murphy sakince. " sende, sürtük." Bir anlık donmuş bir sessizlik oldu.

"Tanrım, bu çok sıcak," dedi Freydis ve korkulukların üzerinden atlarken bulanıklaştı, fırlatılmış bir mızrak gibi suya çarptı.

Murphy döndü ve el bombalarını *Su Böceği*'nin uzak tarafına fırlattı. Bir tanesini yaralı koluyla el altından fırlatmak zorunda kaldı. Yedi ya da sekiz metre ötedeki içeceğe isabet ettiler ve birkaç saniye sonra, havaya yirmi fitlik bir su gayzeri gönderen, yer değiştiren sıvının gürültüsüyle patladılar.

Bunu görmezden geldim. Etrafları bu kadar suyla çevriliyken kırıntılar hiçbir şey için tehlike arz etmiyordu ve bunun yerine onu bulana kadar kaçan Valkyrie'yi takip ettim.

Sesimi yükselttim ve Freydis'in gölgeler içinde sessizce kıyıya doğru yüzmeye çalıştığı yere doğru seslendim. Sudan çıkıp bir taş aldı ve kıyıya çıkmak üzereydi.

ağaçların ve kayaların arasından kafatasımın arkasına doğru en az zamanlı bir rota çizmeye başladı.

"Hey, Red!" Ben seslendim. "Müşterin iyi, benimle kavga etmen için bir neden yok ve eğer paramın kalanını patronun için yaldızlara harcamama neden olursan, gerçekten sinirleneceğim."

Freydis karanlıkta şaşkınlıkla durakladı. Onu suçlamadım. Bulunduğum yerden onu görebilmemin, sinsî hareketlerini duyabilmemin imkânı yoktu. Ama Demonreach'te dururken, kendi bedenim kadar adanın da farkındaydım. Bir taş fırlatabilir, birkaç ağaçtan sektirebilir ve tam Valkyrie'nin kafasına düşürebilirdim.

Bazen eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur. Bir elimi kaldırdım ve adanın toprağının işbirliği yapmasını diledim. Freydis bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde kendini beline kadar toprağa gömülmüş buldu. Kısa ve boğuk bir ses çıkardığını duydum.

"Gördün mü?" Ona seslendim. "Bu... berbat bir fikir. Berbat. Senin için yani. Belki onun yerine konuşabiliriz."

Freydis'in sesi biraz soluk soluğa çıkmıştı. "Lara?"

Lara'ya baktım ve bir elimle sabırsız bir hareket yaptım. "Hadi ama."

"Hayattayım," diye seslendi Lara ona. Sonra bana baktı ve sertçe şöyle dedi. "Seni hain."

"Hey," dedim sinirli bir parmak kaldırarak. "*Sana* bıçakla koşarak gelen *ben değilim*."

"Ona ne yaptın?" Lara sordu, sesi soğuk ve ölçülüydü.

Bu sesi daha önce de duymuştum. Bianca adında bir vampirin içine, yani benim içime korku salmak zorunda kaldığım zamanlarda. O noktaya kadar dostane rakipler gibiydik. Onu çaresiz hissettirdiğimde işler değişti. İşler biraz karışmıştı.

Ve ben sadece tarihi tekrarladım.

Sadece Lara daha zeki, daha güçlü ve Bianca'nın olmayı düşündüğünden daha tehlikeliydi.

Bu, belki de benim kelimelerimi kullanmanın akıllıca olacağı durumlardan biriydi.

Lara'ya doğru yürüdüm ve yanındaki kalçalarımın yerleştim. "Tam olarak yapacağımı söylediğim şeyi yaptım," dedim. "O güvende. Yer belirleme büyülerini"

burada ona kilitlemek mümkün. İblisi ona zarar veremez. Svartalves ona ulaşamaz. Başardık."

"Onu görmek istiyorum," diye tısladı Lara. "Onunla konuşmak istiyorum."

Gözlerimi ovuşturdum. "Yapamazsın," dedim. Kaşlarımı çattım ve elimi Adanın *intellectus*'u.

Kardeşim ne hissediyorsa ben de onu hissettim. Pek bir şey hissetmiyordu. Belli belirsiz bir acı vardı ama çoğunlukla bitkin bir sersemliğe gömülmüştü. Zihni fiziksel uyarılara boğulmuştu. Şimdi kayıtsızlık içinde kutsanmış bir sığınak arıyordu. "Bilinci... kapalı."

Başını kaldırıp bana bakmayı reddederek orta mesafeye baktı. "Bilinci yerinde değil mi?"

"Hücrelerden birinde kilitli," dedim. "Güvende. Ama o da sıkışmış durumda. Ve şu anda çok yorgun. Dinleniyor."

"Onu bir hücreye kapatmakla ilgili hiçbir şey söylemedin." "Burada kalması gerektiğini söyledim."

Lara küçük, acı bir kahkaha attı. "Söz verdin. Ve sözünü tuttun. Mab'ın hizmetine yetenekten ziyade talihsizlik sonucu girdiğini düşünmüştüm."

Bunu duyunca
irkildim. Ow.

Lara biraz sert bir sesle, "Sanırım meramını anlattın, Dresden," dedi. "Şu anki güç dengesi benim lehime değil. Beni bu pozisyonda tutmak gerçekten gerekli mi?"

"Bıçak oyununu bitirdin mi?" diye sordum.

"Mantıklı bir şekilde müzakere etmeye hazırım," dedi. Ona profesyonelce şüpheli bir bakış attım.

Poker suratı benimkinden çok daha iyiydi.

"Peki," dedim. Geri adım attım ve elimle işaret ettim.

Yer bir şekilde ondan uzaklaştı ve herhangi bir çaba sarf etmesine gerek kalmadan onu ayağa kaldırdı. Sağ eli serbest kaldığında, bir yerlerde sakladığı küçük, pratik bir bıçağı kaldırdı. Diğer elinde tuttuğu kılıfına geri koydu ve bıçağı aramızdaki yere fırlattı.

"Teşekkür ederim," dedi sert bir sesle. "Bu noktada birbirimizle dürüstçe anlaşabilirsek çok memnun olurum."

"Elbette," dedim.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Ne için?"

"Çekingen davranma Dresden," dedi Lara. "Şu anda kardeşimin hayatını elinde tutuyorsun. Fiyatın nedir?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bekle-sence bu.. Vay canına."

Başını öne eğdi.

"Lara, bak," dedim. "Yavaş yavaş bazı şeylerin daha fazla farkına varıyorum ama... bana muhtemelen kredi olduğunu düşündüğün şeylerden çok fazla veriyorsun. Ben bu oyunu böyle oynamam."

"Yenilgiye uğratılmış düşmanlarınıza üstünkörü bir göz atınca aynı fikirde olmadığınızı anlaşıyor büyücü."

"Sert oynayacağım," diye kabul ettim. "Ama temiz oynarım. Ya da en azından kendi lanet kardeşimi kazanç uğruna satmam."

"O kadar da idealist değilsin Dresden," dedi Lara ağzında belli belirsiz sert bir gülümsemeyle. "Günün sonunda, yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşünürsen soykırım yaparsın."

"Çok haklısın, yapacağım," dedim, çünkü deneysel kanıtlara itiraz etmek oldukça zordu. "Ama düşündüğün kadar sert biri olsaydım, bu adadan kendi aklınla çıkıp gitmezdin. Ve belki de hiç çıkamazdın."

Lara gözlerini kıstı. "Bununla ne demek istiyorsun?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Cehennem çanları, Lara. Bak, eğer sana kötü bir şey yapmak isteseydim, şu anda yapabilirdim. Yanlış yerde duruyorsun, avantaj bende ve sana bir tür hainlik yapmak istesem, bunu yapmamı engelleyecek bir konumda değilsin."

Kelimeler onun söylediklerinden daha sert olamazdı. "Farkındayım."

"Hayır!" "Hayır!" dedim. "Bu değil.. Augh! Bak, bunu söylemiyorum çünkü ben

sana baskı yapmaya çalışıyorum. Bunu söylüyorum ama çünkü bu sadece... hıyarca. Ve elimden geldiğince böyle davranmaktan kaçınmaya çalışıyorum."

Lara kaşlarını çatı. "Ne?"

"Bak, oyunu çok sert oynadığını biliyorum," dedim. "Bu senin doğanda var. Ama aileyi de anlıyorsun."

Kaşlarını çatarak başını eğdi. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"O Thomas benim ailem," dedim. "Ona bilerek zarar verecek hiçbir şey yapmayacağım. Tekrar söylüyorum. Ve eğer bana ihtiyacı olursa, onun için orada olacağım." "Ve," diye mırıldandı Lara düşünceli bir şekilde, "sanırım

Thomas'a bir şey olursa

kardeşimin başına korkunç şeyler geliyor."

"Berbat değil," dedim. "Sadece... hiçbir Şey." Tabii bir sonraki Müdür onu serbest bırakmaya karar vermezse. Adadaki mahkmları gözden geçirmeyi henüz bitirmemiştim. Adanın dosyalama sistemi, olduğu gibi, psişik bir sistemdi. Mahkumları gözden geçirmek, onları da *gözden* geçirmek anlamına geliyordu. İlk yarım düzine kadarı birkaç hafta boyunca kbuslar görmeme neden olmuştu ve mazoşizmi ancak bu kadar kendime saklayabilirdim.

Lara, "Sonsuza dek orada kapana kısıldı," dedi.

"Hayır, biz onu iyileştirmenin bir yolunu bulana kadar orada *güvende*," dedim.

Bana düz gözlerle baktı. "Ve mutlu bir yan etki olarak, eğer onun hayatını korumak istiyorsam, şimdi sizinkini korumak için kaynak yatırımı yapmalıyım."

Planladığım Şey hiç de bu değildi.

Ve yine de... Lara'nın standartlarına göre, yaptığım Şey tam olarak buydu.

Niyetler ve sonuçlar arasında bolca gün ışığı vardır. Niyetler iyi Şeylerdir, ancak kanamayı durdurmaz veya yaraları sarmazlar.

Ya da kırık kardeşleri iyileştirmek.

Adamım. planlamamıştım.

Planlamış mıydım?

Belki de Mab'ın etrafında çok fazla takılıyordum.

"Lara," dedim yorgun bir sesle, "sana hak veriyorum, evet, böyle. Bütün gece oraya nasıl geldiklerini konuşabiliriz. Ama sana yemin ederim, bunu seninle başa çıkmaya çalışmak için yapmadım. Uğraşmak zorunda kaldığın tüm insanlar arasında hangisi senin ... kollarına *dokunmaktan* kaçınmak için daha çok uğraştı?"

Bana bir dakika boyunca o okunamayan ifadesiyle baktı. Sonra dedi ki, "Boş Gece, büyücü. Ya samimisin, ki bu durumda" -şaşırmış bir halde başını salladı- "seni hiç de iyi anlamadığımı hissediyorum. Ya da kardeşinin talihsizliğini ve olası ölümünü bile kendine çıkar sağlamak için kullanabilen ve aynı zamanda eylemlerini neredeyse tartışılmaz kılacak kadar ahlaki bir zırhla kaplayan birisin. Bu durumda, sanırım... meseleleri düzenleme becerinize hayranım."

"Buna iki şekilde bakabilirsin diye düşündüm,"

dedim. Bir kaşını kaldırdı.

"Bunu kk kara defterine yazabilir ve hatırlayabilirsin," dedim, "nk yardıma ihtiyaın olduğunda, bunu hak ettiğinde ve bunu istemeye geldiğinde, bunu almayı hak ettiğinde sana ucuz bir şut çektim. Bunun yerine seni kullandım."

Lara, " da bir bakış açısı," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti.

"Ya da," dedim, "bunu koşulların bir parçası olarak kabul edebilirsin çünkü koşullar *delice*, kesinlikle *delice* ve senin ve benim aklı başında ve mantıklı insanlar için makul işlerimiz *yok*. İkimiz de elimizden geldiğince uyduruyoruz. İkimiz de arkamızdan gelen bıçakları arıyoruz ve ikimiz de bunları önlemek için harekete geçiyoruz. Bu, bilinçli olarak bunu yapmayı düşünmediğinizde bile küçük bir sigorta yaptıracak kadar şüpheli olmayı da içeriyor."

Bakışlarında bir an için isteksiz bir anlayış belirdi. Burnundan yumuşak bir homurtu çıkardı.

"Yani," dedi. "Yaşlı adamla aynı fikirdesin. Ve bu akreple çok akıllı bir kurbağa olmaya karar verdin."

"Yapabildiklerine saygı duyuyorum Lara," dedim sessizce. "Sen benim en sevdiğim düşmanlarımdan birisin. Ama eğer ikimiz de hayatta kalmak istiyorsak, bu pürüzleri aşmak için belli bir süre geçmesi gerekecek."

Sert bir kahkaha attı. "Sanırım bir gün üstünlüğü ele geçirdiğimde senden de benzer bir hoşgörü bekleyeceğim."

Ses tonundan irkildim. Sert ve acımasızdı.

Lara Raith'e yapabileceğim ve onun gözünü kırpmasına neden olmayacak bir dizi korkunç şey düşünebildiğime eminim. Ama onu çaresiz hissettirmek bu listede yoktu.

Lara'nın aramızda üstünlüğü ele geçirmesini kesinlikle düşünmek istemiyordum. Birkaç nedenden ötürü bunu düşünmek istemiyordum.

"Evet, bu adil," diye nefes aldım. "Sıra bana geldiğinde, bunu zarafetle karşılamam gerekecek. Ama bak: İstedığınızı aldınız. Kardeşimiz güvende. Herhangi bir takip büyüünden saklandı ve en azından burada misafir olduğu sürece daha kötü bir durumda olmayacak. Evet, onu oradan çıkarana kadar benim arkamı kollaman gerekecek ama Mab zaten senin arkanı kolladığına göre, bu senin için çok da zor olmamalı ve şu anda kızartacak daha büyük balıklarımız var. Bu geceyi atlatalım, Thomas'ı yarın hallederiz. Anlaştık mı?"

Başını sallayıp koyu renk saçlarını gözlerinden geriye itmeden önce bir dakika daha o düz gözlerle bakmaya devam etti. "Peki," dedi. "Evet, pekâlâ. Mantığınız gayet yerinde. Yüzleşmemiz gereken daha büyük meseleler var. Onlar öncelikli olmalı. Şartlarınızı kabul ediyorum. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," dedim.

Lara bıçağını topladı ve bana arkasını döndü. "Ve bundan sonra," dedi tekneye doğru geri dönmeye başlayarak, "ilk ayrıcalığım aramızdaki eşit olmayan terazileri dengelemek olacak. Korumamdan başlayarak. Onu serbest bırakın lütfen."

Elimle işaret ettim, adaya doğru mırıldandım ve Freydis'in onu soktuğum çukurdan kurtulurken gerginliğinin azaldığını hissettim. Kızıl saçlı Valkyrie gölgelerin arasından eriyerek çıktı. Lara'nın yanına doğru ilerledi, müşterisinin yaralı olup olmadığını kontrol ettikten sonra bana insanların normalde tehlikeli hayvanlar için ayırdığı türden kararlı ve temkinli bir bakış attı.

"O halde şehre dönelim mi?" Lara sordu. Sesi yine her zamanki kadife sevimliliğindeydi ama altındaki keskin uçları hissedebiliyordum.

Muhteşem. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Lara gibi insanlara motivasyon sağlamak için.

"Devam et ve bin," dedim. "Birkaç şey almam gerekiyor. Beş dakika içinde yola çıkacağız."

Lara sertçe başını salladı ve gemiye doğru yürümeye başladı. Hafifçe topallıyordu ve iyice çamura bulanmıştı. Gidişini izledim.

"BUNUN İÇİN BAŞKA HÜCRE HAZIRLAYAYIM MI?"

Döndüğümde adanın ruhunun omzumun üzerinde belirlediğini gördüm ve Alfred'in yaklaştığını hissetmemiştim.

Bu da beni rahatsız etti. Demek istediğim, ada hakkındaki *bilgimin* sınırı yoktu. Küçük bir konsantrasyon çabasıyla adada kaç karınca, kaç kuş, kıyılarındaki sularda kaç balık olduğunu bilebilirdim. Ama beynimi onların psişik sabıka kayıtlarında gezdirmeden, oldukları ve yaptıkları her şeyi bir dereceye kadar deneyimlemeden hücrelerin sakinleri hakkında daha fazla bilgi edinemezdim. Alfred'i ya da hareketlerini hissedemiyordum. Yani, ruh her aradığımda gelmişti.

Bunca zamandır öyle *olması gerektiğini düşünüyordum*.

Ama Alfred görünüşe göre benden bir şeyler saklayabiliyordu. Örneğin, ruh varlığını adadaki *aklımdan* gizleyebiliyordu. Ve ada sakinlerinin doğuştan gelen dehşetini gizleyebiliyor, bunun ruhuma zarar önleyebiliyordu.

Bu yüzden merak ettim - Demonreach benden başka ne saklıyor olabilir?

"Buna gerek kalmayacak," diye mırıldandım ruha. "Alfred, hücreler ne kadar büyük bir varlığı barındırabilir?"

"FİZİKSEL BOYUT IS DEĞİL A FAKTÖR,"
ve ruh cevap verdi. "METAFİZİKSEL KÜTLE
FARKLI BİR ." "Metafizik

yaratığın yeşil gözleri aniden şiddetle parladı. "SON TITAN HAREKETE
GEÇTİ."

"Evet," dedim basitçe. "Onu tutabilir misin?"

"EĞER BAĞLAMA İŞLEMİNİ YAPABİLİRSEN, ONU TUTABİLİRİM."
Alfred söyledi.

"Ne kadar ?" Ben sordum.

"BEN BİR HAPİSHANECİYİM, AVCI DEĞİL," diye cevap verdi Alfred.
"BELKI DE GÖLÜN KIYISINA - EĞER CEPHANELİKTEKİ ATHAME'I
KULLANDIYSANIZ."

Bir athame büyü bir alettir - sihirli bir değnek düşünün, ama bıçak
şeklinde. Ritüel büyü için güçlü araçlardır.

Adanın cephaneliğinde kilitli bir tane vardı. Onu Yeraltı Tanrısı'ndan,
Kefen ve Dikenli Taç'la aynı raftan çalmıştım. Eğer gerçekten olduğundan
emin olduğum şeyse, onu kullanmak beni uzun süreli bir sıkıntıya sokacaktı.

Ancak Chicago'ya gelen fırtına düşündüğüm kadar kötüyse, onu
kullanmamak düşünülemezdi.

"Kıyıya, ha?" Dedim. "Pekala. Bana bıçağı getir. Ve bir bağlayıcı kristal.
Ve levhayı."

"SILAHLARDAN *İKİSİNİ* MI İSTİYORSUNUZ?"

Alfred'in sesi.. biraz korkmuş gibiydi.

Bahsettiğimiz güç seviyesi buydu.

"Elbette," dedim elimden geldiğince ukala bir tavırla. "Ne de olsa bu
cephaneliğin sadece yarısı. Ve ben ayrılır ayrılmaz adanın tüm savunma
önlemlerinin etkinleştirilmesini istiyorum. Hiçbir şey girip çıkamayacak.
Anlaşıldı mı?"

"ANLAŞILDI, KORUCU," dedi varlık başıyla selam vererek.

"Harika," diye iç geçirdim. "Şimdi koş ve bana oyuncaklarımı getir Alfred.
Önümde uzun bir gece var."

Tekneye geri döndüğümde Karrin kayıkhanenin tepesinde, oradaki taburede oturuyordu. Bir saldırı tüfeği ile bir kutu Belçika çikolatasının piç çocuğu olan kişisel savunma silahı P90'ı emniyet korkuluğunun üzerinde duruyordu ve namlusu benim birkaç dakika önce durup pazarlık yaptığım yere doğru çevrilmişti.

Kontrol ettim. Lara'yla birlikte durduğum yeri ve Freydis'in sudan çıktığı yeri iyi görebiliyordu.

"İkisini de sıraya dizdin, ha?" diye sordum.

Omuz silkti. "Arkadaşlarımın kim olduğunu biliyorum." "Ama ateş etmedin."

Kollarını soğukmuş gibi kavuşturdu. "Ben de düşmanlarımın kim olduğunu biliyorum." Aşağıya, Lara ve Freydis'in güvertenin altında çamurlarını yıkadıkları ve yedek kıyafetlerini giydikleri yere baktı. Bazıları Thomas'ındı ve bir şekilde uyuyordu. "Lara yorgun, korkmuş ve içgüdüleriyle hareket ediyor," diye devam etti Karrin. "Aksi takdirde sana asla burada yaptığı gibi saldırmazdı."

Bir Karrin'e baktım. Sonra şaşırarak "Ondan hoşlanıyorsun." dedim.

"Onu korkunç buluyorum," diye cevap verdi sakince. "Ama belli bir saygı duyduğumu da kabul etmeliyim. BFS'de birlikte çalıştığımızda her zaman üzerine düşeni yaptı ve sözünü tuttu. Bu hiçbir şey değil."

"Hayır, değil," dedim. Motorun gürültüsü Lara'nın konuşmamızı duymasını engellesin diye teknenin kapısını açtım. Vampirler ve duyma yetileri. "Yani, onu düşman edindim."

Karrin homurdandı. "Olabilir. Ama ben her şeyi gördüm. Onu dövdün ama ona saygısızlık etmedin. Tanıştığım diğer doğaüstü tiplerin çoğu kadar önemsiz biri değil. Belki bunu görmezden gelmeye karar verir." Omuz silkti. "Ve eğer dövüşmek isterse, onunla dövüşürüz."

"Bu gece yüksek stresli ve özeldi. Lara'nın gelecekte başlatacağı her dövüşün bize sıra gelmeyecek şekilde ayarlanacağından eminim," dedim.

Karrin parlak mavi gözlerini bana çevirdi. "Yani? Onu burada öldürüp göle mi atmak istiyorsun?"

"Tabii ki hayır," dedim sinirlenerek.

"O zaman sorun çıkarmayı bırak," dedi. "Ya hemen yere at ya da bunu yapmayarak ona üstünlük sağladığın gerçeğini kabul et. Her iki durumda da şikayet etmenin sana bir faydası olmayacak."

"Eğer Konsey beni kovarsa," dedim, "bana istediği gibi saldırmasını engelleyecek hiçbir şey yok."

Karrin homurdandı. "Sadece Mab."

Dudaklarımı büzdüm. Bu doğru. Dürüst olmak gerekirse, uzun vadeli tahminim öyle ya da böyle Mab tarafından öldürülmekti, ama onun için bir şeyler yapmaya çalışırken düşene kadar, resmi Kış Haydudu rolümde belirli bir avantajım vardı. Yüksek profilliydim. Çeşitli gölge oyunlarının dışında bana saldırmak isteyen herhangi biri, bu girişimde bulunmak için ciddi riskler almak zorunda kalacaktı ve o zaman bile, cesedi ortadan kaldırmak ve ölüm lanetimden kaçınmak için bunu mükemmel bir şekilde başaramazlarsa, er ya da geç Kış Kraliçesi'nin şahsında onları yakalamak zorunda kalacaklardı.

Kimse Kış'tan biriyle karşı karşıya gelmeyi özellikle umursamıyordu; hele de katıksız kötülük ve güç sayesinde diğer yırtıcı fae'lere hükmeden Sidhe'lerle. Mab'ın ünü ve kişiliğinin gücü, Unseelie Anlaşmaları'nı tamamen kumaştan yaratmıştı.

Mab nazik ya da kibar bir patron değildi ama bana asla ihanet de etmedi.

Bir söz verdiğinde ciddiydi ve bunu herkes biliyordu. Görünüşe göre Ethniu hariç herkes.

Kendimi bağlayıcı kristali elimde evirip çevirirken buldum. Yaklaşık altı inç uzunluğunda ve bir inç ile iki inç arasında kalınlıktaydı ve insanın ancak dolaylı olarak görebileceği çok ama çok zayıf bir ışıltıyla parlıyordu.

"Thomas'ın üzerinde kullandığın gibi mi?" Murph sordu.

"Evet."

"Sence bunlardan birinin içine bir Titan sokabilir misin?"

"Elbette," diye yalan söyledim.

Teknenin kenarına gelişigüzel tükürdü ve bana bir bakış attı.

Yüzümü buruşturdum. "Bağlamak zor iştir. Bağlamaya çalıştığın şeyle iradeni karşı karşıya getirirsin. Eğer iradeniz güçlüyse, bağlanır. Eğer değilse

..."

"Bağlamaya çalıştığın şey seni öldürmeye mi geliyor?" "Bunu zaten yapıyordu," diye belirttim.

Karrin küçük bir kabullenme hareketiyle başını iki yana salladı. "Yani senin kafan Thomas'inkinden daha mı sert?"

"Dövülecek durumda değildi," dedim. Düşünceli bir şekilde dudağımı çiğnedim. "Uzun, çok uzun bir gün geçirmişti."

Karrin başını salladı. "Onu oraya koyarken canını yaktın. Değil mi?"

"Belki de hiç incinmediği kadar incindi," dedim. "Fazla seçeneği yoktu."

"Tanrı'nın annesi." Önce bana sonra da karanlığa baktı. "Bunu ona yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Bana zarar vermedi."

"Elbette. Dövüşü başaramazsan Thomas'a ne olacak?" "Orada kalır," dedim. "Muhtemelen sonsuza kadar."

"Harry, dürüstlüğüne ihtiyacım . İyileşebilir mi? Yoksa ona sadece zaman mı kazandırıyorsun?"

Bir omzumu silktim ve başımı salladım. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Hey, bunu ilerledikçe uyduruyorum." Öngörülebilir bir sonsuzluk için kristal bir hapisaneye hapsedilmiş kardeşimi düşündüm. Ve Justine ile çocuğunu, yalnız. "Ama denemek zorundayım."

Dişlerinin arasından nefes verdi ve başını salladı. ". "

Tekne suda durmadan ilerleyerek kasabaya doğru geri döndü. İkimiz de durmuş ona doğru bakıyorduk, sessiz gerilim yükseliyordu.

Elinin benimkinin içine kaydığını hissettim.

Artık şehirde ışıklar parlıyordu, ancak kıyıya yaklaşıp kadar onları göremiyorduk; pencerelerde mumlar yanıyordu. Daha büyük ateşler, belki çöp tenekelerinde.

Şehir karanlıkta sessiz ve loştu, doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi. Bekliyorum.

Ve içinde bir yerlerde, kızım şu anda Mouse ayaklarının altında bir yerde uyuyor olacaktı.

Marcone'nin küçük kalesini yırtan Göz'ün korkunç kızıl ışığını düşündüm.

" Bu ..." Nefes aldım. "Bu çok büyük."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bu çok büyük," dedim. "Burası savaştan zarar görmüş bir ülke değil ki açıklayabilelim. Ya da tuhaf bir şakası olan tuhaf bir özel dedektif. Burası *Chicago*. Ethniu ve Kral Corb bunu gizli tutmaya bile çalışmıyor. Öyle bir kan dökülecek ki... Feryat edecekler."

Murphy, "İnsanlar dehşete düşecek," dedi.

"Ve onları korkutan şeyleri yok etmek için yola çıkacaklar," dedim. "İspanyol Engizisyonu'nu zıplayan bir kale gibi gösterecek."

Murphy ürperdi. "Ethniu ve Corb bunu başarır, ölümlüler dünyası ile doğaüstü dünyayı savaşa sokacaklar."

İleride, karanlıkta hayalet gibi görünen şehrimin loş silüetine baktım.

"Evet," diye homurdandım. "Eğer."

Ve eski tekneye sahip olduğu her şeyi verdim.

Barış Görüşmelerinden Hoşlandınız mı?

[Serinin bir sonraki kitabı için ön sipariş verin: *Savaş Alanı*](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.